

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYGAR

*Zorluklar karşısında hiç yılmadan mücadele eden
en iyi savaşçıya, annem Hafize MIZRAK'a ithaf edilmiştir.*

Seni seviyorum, iyi ki ama iyi ki benim annemsin...



Birinci Bölüm

Yaz gelmişti. Gerçekten, tam anlamıyla! Güneşin doğduğu andan itibaren –öylece dursalar bile– insanın sırtından aşağı yuvarlanan ter taneciklerine neden olan bir sıcaklık Vahşi Bölge’yi sarıyordu. Bunaltıyordu. En dayanıklı vahşi hayvanlar bile yiyecek aramaya çıktıklarında, gözlerini yakan terle boğuşuyorlardı.

Val bazen kışın mı yoksa yazın mı daha kötü olduğuna karar vermekte zorlanıyordu. Khan ve yanlarına aldıkları birkaç savaşçıyla birlikte savaş alanına geri dönmüşlerdi. Ros, Zek’le birlikte beyliklerin efendilerini kontrol altında tutabilmek için kamp alanında kalmıştı. Kav, Ale ve Sara da henüz kendilerini toparlayamamışlardı. Savaş alanında öldüğü düşünülen Dirc ise her şey bittikten sonra tamamen bitkin bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Val, onu gördüğüne sevinmişti. Geçimsiz biriydi ama aynı zamanda iyi ve akıllı bir savaşçıydı! Ki kendisi de mükemmel sayılmazdı zaten.

“Gerçekten de bu savaşa katılmayan küçük topluluklar olduğuna inanıyor musun?”

Val konuşmak istemiyordu. Nefes almak zaten yeterince eziyetti. Hayvanların bile yemeye yanaşmadığı, uzuvları kopmuş, bağırsakları ortaya dökülmüş ve yüzleri olmayan bir sürü ölü-
nün içinde kendilerine silah aramak çok keyifli değildi. Burnu en küçük nefes alışta kokudan sızlıyor, yanıyordu. Ama bu bir

bahane değildi. Ellerindeki her şeyi kullanmak zorunda oldukları büyük bir savaşa gireceklerdi. Val'in içinden bir ses, atlı toplulukla verdikleri mücadelenin hiçbir şey olduğunu söylüyordu.

Cevap bekleyen adama sadece başını sallamakla yetindi. Uygar bir savaşçının bedeninin altındaki ağır çeliği çekip çıkarırken yapışkan, kulakları tırmalayan bir ses çıktı. Ayakları yere her basışında bu ses kulaklarına çarpıyor, Val'in aklını dengesizleştiriyordu. İç çekmek istedi. Fakat kendine engel oldu.

Elindeki kılıcı incelerken orada neden bulunduğunun, o eziyeti neden çektiğinin önemi daha da anlam kazanıyordu. Ağır-
dı, ama kendi kılıçları kadar değildi, keskindi ve geçirdiği savaşa rağmen hâlâ yarasızdı. En az üç savaş daha görürdü. Bu kılıcı kullanırken daha az güç harcayabilir, daha hızlı hareket edebilir, kılıca daha iyi yön verebilirdi. Ve... Daha fazla düşman öldürebilirdi.

Evet, bir savaşa girildiği zaman kararlılık, beceri, tecrübe ve güç çok önemliydi. Ama silahlar daha da önemliydi. Kendi silahları resmen kördü. Yaralıları, ağır ve eskilerdi! Val bunu zaten daha önce de biliyordu. Ancak savaş alanında yaşadığı deneyim başka bir şeydi.

Aklında bir sorun olmasaydı, kimse onu buraya gelmeye zorlayamazdı. Aklında bir sorun vardı. Çünkü boyundan büyük bir işe kalkışıp tüm uygarlığa savaş açmıştı. Vahşi Bölge'deki en büyük tehdidin kanını yere akıtmıştı. Artık güvenli bir şekilde -en azından insan ırkından yana- yaşayabilirlerdi. Elbette atlı topluluğun lideri kadar kötülerini çıkardı. Ama başı daha yukarı kalkmadan kesilirdi.

Yine de bir kere başlamıştı ve artık geri çekilemezdi. Bu kararın nedeni Ros'a söz vermiş olması değildi! Ros, onu ölümden kurtarmıştı, evet. Fakat atması gereken en iyi ve akıllı adım da oydu. Bu, onu ölüme bile götürebilecek bir hareketti. Ros, Val'in topluluğundan ayrılırsa Vahşi Bölge'de sonu zaten ölüm olurdu. Ya da şans eseri ölmemiş olsa bile bir ordu toplayıp intikam için

Uygar

harekete geçmesi Vahşi Bölge'de uygar bir yaşam kurulabilmesi kadar büyük ve imkânsız bir hayal olurdu.

Val duygular konusunda pek iyi değildi. Bunun için de onun kendisine karşı ne şiddette duygu beslediğini bilmiyordu. Tahminine göre ona karşı duyguları ve intikam hırsı eşitti. Aslında bunu sorun da etmiyordu. Val'a uygar kentlere savaş açması için adım attıran asıl şey, onu çarmıha gerdikleri ve maymunların aç dişlerine bıraktıkları o gündü. Atlı topluluğun hükmünü sürdüğü bir Vahşi Bölge istemiyordu. Çocukların doğar doğmaz savaşmaya başlamalarını ya da ilk ağladıklarında, kahkaha attıklarında aç bir hayvanın dişine bile dokunmayan yemeği olmalarını istemiyordu.

Val uygar kentlerde yaşayabilir miydi, bilmiyordu! Ama en azından Vahşi Bölge'de kalmaya devam etseler bile uygar kentlerden gerekli yardımı alabilirlerdi. İşte, çarmıha gerildiği o gün bunları düşünüyordu. Ama Ros'un da bunda katkısı çok büyüktü. Çünkü uygar kente adım attıklarında hareket yollarını onun aklına ve tecrübelerine bırakacaktı.

Ayrıca ona bağlanmayı da istemiyordu. Huzursuz bir şekilde, o yanında olmadığında mutlu olmadığını fark etti. Bu, hiç iyi değildi. Ters, sinirli ve mutsuz olmak hoşuna gitmiyordu. Ros'un alaycı sözlerini arıyor, genç adamın anlık hislerini hiç çekinmeden söylediği zamanları aklından geçirip gülümsüyor ve aklının büyük bir kısmını ondan sakladığı için de öfkeleniyordu.

Savaş alanındaki işleri bittiğinde birlikte olacaklarını bildiği için her şeyi bir an önce halletmek istiyordu. Bu düşünce de onu biraz ürkütüyordu.

Bir oku, kendi tarafında savaştığını bildiği bir savaşçının göğsünün tam ortasından çıkarırken Khan da yanına gelmiş, bomboş bir ifadeyle onu izliyordu.

"İnanılır gibi değil! Bu savaşı kazanacağına kimsenin inancı yoktu, Val!"

Bazen, bazı sözler anlamlarını olduğu gibi ortaya dökmezdi. Eğer okumayı bilersen her sesin başka bir anlamını, her sözün aslında demek istediklerini duyardın. Bu ses de sözcükler de aslında asıl anlamlarını taşıymıyordu. Belki bir parça taşıyordu, ama söylenmek istenen gerçekten o sözler değildi.

Söylenmek istenen, 'Ben, olmasaydım bu savaşı kazanamazdın, Val! Bunu bana borçlusun, Val! Benim söz hakkım var, Val!' tam olarak buydu.

Genç kadın başını yana eğerek, en az yerde yatan ve gözleri açık kalmış ölülerinki kadar boş ve donuk bakan Khan'ı süzdü. Saçları ince örgüler halinde başının tepesinde toplanmıştı. Yüzünde hayvan pençesinin bıraktığı yara izleri vardı. Bu yaralar, gür sakalıyla bıyıklarının arasında kayboluyordu. Dudakları da öyle! Bakışmaları uzun sürdü. Ona güvenmiyordu. Aslında atlı topluluktaki kimseye güvenmiyordu. Ama onlara ihtiyaçları vardı.

Val yüzünü kaşıdı. Adımını attığı anda, yine o yapışkan sesi duydu ve yüzünü ekşitti. Khan'ın yüzünün bir parmak ötesinde durdu. Khan rahatsız olmuş gibi –ki olması gerekiyordu– ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Eli hemen silahının kabzasına seğırtti.

Kadın cık cık sesi çıkardı. Kolunu adamın omzuna attığında, bileğindeki kemiğin ucu hafifçe boynunu okşamaya başladı. Adamdan yayılan korkuyu duyuyordu. En az yerdeki leşler kadar iğrenç kokusunu da duyuyordu. Nefreti de duyuyordu. Val'in yanında olmasının tek nedeni, atlı topluluğun liderinin baskısından usanmış olmasıydı. Bu, lider yere devrildikten sonra, defalarca kılıcını ona saplamasından belli oluyordu. Aslında sahip-lendiğı kadının intikamını da o anda alıyordu. Ama Val'dan da nefret ediyordu. Bir kadının gücünü kendisinin önünde tutmak istemiyordu. Atlı topluluk lideri ortadan kalktığına göre, Khan'a engel olacak kimse kalmamıştı.

“Biliyor musun? Bazen ölü bedenine defalarca kılıç sapladığın Suladan bile kötü olabiliyorum!” Adamın yüzüne karşı şirince gülümsedi, ardından dudaklarını büzdü. “Kimse arkandan gelmeyecek, Khan!” Kemiğiyle, adamın derisini hafifçe inleyip homurdanmasına neden olacak kadar deldi. Çevrede hâlâ silah toplayan onlarca savaşçıyı şöyle bir gözden geçirdi. Arada bir bakıyor, ama müdahale edecek gibi görünmüyorlardı.

Sesini daha da alçaltırken tatlı bir ton kullandı. “Kemiğimin ucu, boğazını delip geçtiğinde hoşlanmayacağım tek şey yüzüme fışkıran kanın olacak!” Val güldü. “Ama hoşuma giden şeyler de olacak. Bedenindeki kan öyle hızlı boşalmaya başlayacak ki çok çabuk hissizleşecek, adım dahi atamayacaksın. Nefes alamayacaksın. Kısa sürede görme yetini kaybedeceksin. Duyamayacaksın. En çok hoşuma gidecek şeyse gözlerinde, öldüğüne inanmadığının o bakış olacak. Ayaklarımın dibine düştüğünde kimse senin leşinle ilgilenmeyecek.”

Kafasını adamın kafasıyla tokuşturdu. “Yerdeki leşlerden farkın kalmayacak. Üzerine basıp yoluma devam edeceğim. Ertesi gün de kimse seni hatırlamayacak. Sormayacak. Nerede olduğun asla ama asla umursanmayacak.” Sözlerinin ardından çevrede bulunan, kendi istekleriyle Val’in topluluğuna dahil olan, gerçekten yürekten inanan savaşçılar, ellerinde balta, mızrak ve kılıçlarla etraflarında çember oluşturdular. Hatta atlı topluluktan birkaç kişi de bu grubun içindeydi.

Val devam etti. “Eğer sen beni, tam burada öldürürsen... Ben daha dizlerimin üzerine düşmeden, senin parçaların etrafa yayılacak. Daha sonra yine kimse seni umursamayacak!”

“Bu, tamamen yanlış bir öngörü!”

Herkes sesin geldiği yöne başını çevirdiğinde Ros’un karanlık bakışlarıyla karşılaştılar. Ancak adamın bakışları onların üzerinde değildi, Khan’a kilitlenmişti. Ölüm saçıyordu.

Val, onu gördüğünde dudaklarına hâkim olamadan sııttı. Alayla, “Bana karşı mı geliyorsun?” diye sordu.

Ros hâlâ ona bakmıyordu ve bu, Val’in sinirini bozuyordu.

“Asla! Sadece küçük bir yanlış düzeltmeye çalışıyorum. Khan’ın bilmesi gerekiyor ki yanlış bir adım atmayı düşünüyorsa bunu birkaç kere gözden geçirmeli! Artık sana yakın durduğu her anda, saçını kaşımaya kalkışırsa bile ölür. Niyetinin artık bir önemi yok!” Ardından tamamen huysuz bir halde Val’a döndü. “Ona sarılmayı ne zaman bırakacaksın? Çünkü biraz sonra saçını kaşımaya da gerek kalmayacak!”

“Val... Hayatım yeterince tehlike altında. Bir daha bana dokunmasan iyi olur!” Khan yutkundu. Önünde uzanan gerçeklik, afallama ve dehşet bir korkuyla bakışlarına süzölmüştü. Khan, artık neyin ne olduğunu anlamıştı.

Val kolunu Khan’ın boynundan çekti. Ros’un tepkisini anlamadığı için kaşlarını derince çatmıştı. Ona doğru gelen Ros’a yaklaşıırken, “Senin ne işin var burada?” diye sordu. Onun beylik efendilerini kontrol altında tutması gerekiyordu.

Ros ne demek istediğini anında anladı. Val yanına geldiğinde sözlere gerek duymadan arkasını dönüp yürüyerek, ona yalnız konuşmak istediğini bildirdi. İkisi yan yana yürüyüp savaş alanından uzaklaşıırken, arkalarında kalan grubun şüpheyile karışık korkulu bakışları onların üzerindeydi.

Bu şüphe ve yanında gelen korku anlaşılırdı. Vahşi Bölge’nin kendine göre bir tehlikesi vardı. Doğumundan itibaren, yaşayan herkes bu tehlikeye karşı durabileceği şekilde yetiştirilirdi. Şimdi tüm dengeler değişmiş, düzen bozulmuştu. Önlerindeki gelecekte umutluydular! Fakat güvensizlikleri de yok değildi. Yan yana yürüyen, belki de farkında olmadan aynı şekilde hareket eden ikili, Vahşi Bölge’nin karmaşık düzenini ellerinin bir hareketiyle yıkmışlardı. Belki gerçekten insanlara yeni bir yaşam bahşede-

ceklerdi, belki de yeni bir atlı topluluk için herkesi kandırmışlardı.

“Burada tek başına olduğunun yeni farkına vardım!”

Val, adamın sözlerinin ardından omzunun üzerinden arkasına baktı. “Gölge var!” Ros bir an için onun diğer savaşçıları göstermek istediğini sanmıştı. Ros, kadının bakışını takip etti. Ama elbette Gölge’yi göremedi. Val ve ikisi birbirlerini kokularından tanıyorlardı resmen! Gölge’yi anlayabiliyordu. İçgüdüleri, orada bulunan onlarca kişinin toplamından daha sağlamdı. Ama Val’ı anlayamıyordu!

“Evet, ancak yeterli değil!” Ros saçlarını yine tepeden toplamış, gittikçe daha da canlı bir renk alan gözlerini meydana çıkarmıştı. Yüzü tıpkı savaştaki diğer adamlar gibi yara içindeydi. İyice bunalttığı için artık pelerinini takmıyordu. Altında deri bir pantolon, kışlık deri çizmeler, kolları olmayan omuzlarından tutunan deri üstüyle Vahşi Bölge’ye ilk geldiği anlardaki adam gibi görünmüyordu. Aslında... Tıpkı vahşiler gibiydi!

Val sırtınca adamın kaşları çatıldı. Gözlerine kara bir öfke çöktü. “Beni dinliyor musun?”

Başını salladı. “Bir kısmını dinledim.”

Ros gülsün mü, öfkelensin mi karar veremiyormuş gibi görünüyordu. “Val, burada yalnızken güvende olmadığından bahsetmeye çalışıyorum ve sen, suratıma sırtıyor musun?”

“Evet!” Elini Ros’un kafasının üzerine hafifçe dokundurdu ve geriye çekti. “Onun içindeki şeyden bende de var. Bunları düşünerek buraya, tek başına başa çıkabileceğim kadarını getirdim.” Başıyla arkasını işaret etti. “Biraz önce de onları denedim. Yani gayet güvendedim. Ama sen! Şu an kimileri kendi suyunu bile içemeyecek durumda olan adamlarımıza, her an kaçmayı düşünen beylik liderlerini emanet ettin!” Tekrar Ros’un başına dokundu. Bu defa hafifçe sertti ve adam tek kaşını havaya kaldırdı. “Bu durumda benimki seninkinden daha iyi!”

Ros başını iki yana salladı. “Hayır. Onları tanıyorum. Buradan kendi başlarına çıkamayacaklarını bilecek kadar akıllılar! Ve vârisler hâlâ elimizde. Onlar için bir anlaşma istemeden gitmeyecekler. Ama sen, artık kimseye güvenmemelisin!” Val’in bakışları bu defa, gözleri onların üzerinden ayrılmayan savaşçıları buldu. Çok sessizlerdi, sanki birer taş sütunuydular. O, adamları izlerken Ros konuşmaya devam etti.

“Şu an Vahşi Bölge’nin kalbini elinde tutuyorsun, Val! Ve bu, güçtür. Elinde tutması, yönlendirmesi ne kadar zorsa, ona sahip çıkmak da bir o kadar zordur. Daha da güçlendiğinde kendini, senin yerinde olmak isteyen birçok adamla karşı karşıya bulacaksın! Yapabileceklerini, senin başlattığın bu yolu devam ettirebileceklerini düşünen ahmaklar olacak. İnan bana, bunu yaşadım. Şu an herkes senin için olası bir düşman!”

Ros tekrar ona dönen Val’in bakışlarıyla buluştu. Kadın, kafasının içinde sözlerini tarttığını, düşünce aşamasında olduğunu anlatan bir hareketle başını yana eğdi. Sonunda söyledikleri ona da mantıklı gelmiş olmalı ki başını hafifçe eğdi.

Ros engellenemez ve onu utandıran bir şiddetle kadının yanında olma isteğiyle boğuştuğu sırada, beylik liderlerinden biri olan Jon’la, uygar krallıklarda gelişen durumlar hakkında konuşuyordu. Şu durumda, atlı topluluğun iki beyliği birden nasıl burada savaşıma ikna ettiğini öğrenmek, önlerinde uzanan gelecekteki büyük sorunlardan biriydi. Bunu da en iyi Khan’dan öğrenebilirdi. Bunları yüksek sesle tartışırken Zek’le bir an için göz göze gelmişler ve ikisi de aynı anda aynı yargıya varmıştı.

Bunu daha önce düşünmemişlerdi. Val’in artık daha sıkı korunmaya ihtiyacı vardı. Onun gücüne o kadar güvenmişlerdi ki, onun korunmaya ihtiyacı olduğu son anda akıllarına gelmişti. Zek orada kalıp liderleri gözetceğini söylediğinde Ros yola çıkmıştı bile! Artık Val’i kamp alanında bile –kısa süre de olsa– yalnız bırakmak onun sonunu getirmek demektir.

Kadının kaşları alayla havaya kalktı. “Bundan sonra koruyucum olacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Aynen öyle, Vahşi Bölge Kraliçesi!”

Sözcükleri Val’ı huzursuz etmek için söylemişti. Başarılı da olmuştu. Kadın ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. Yüzünden bir an mutsuz bir gölge geçtiğinde, Ros onunla alay ettiğine pişman oldu. Val duygularını ortaya kolaylıkla döken biri değildi. Aslında Vahşi Bölge’deki kimse böyle değildi. Çünkü onlar duygularını çok küçük yaşlarda kaybediyorlardı. Kadının bakışları uzağa, güneş ışıklarının dans ettiği ağaçlığa doğru kayd.

“Sorun ne, Val?”

“Tek istediğim Gölge’yle birlikte, yalnız yaşayabilmektir. Bir topluluğa bağlı kalmadan, kimseden emir almadan ya da birilerini korumaya çalışmadan! Hayatta kalacağımızı biliyordum. İkimiz de bunu başarabilirdik” Ros’a ilk defa görme izni verdiği duygularıyla yüklenmiş gözlerini adamın kilerle buluşturdu. “Ama içimde bir yer var. Bu yer, çok küçük olmasına rağmen oraya dokunulduğunda düşünmeden hareket ediyorum. Önce iki kişi, sonra üç, beş... Ve derken bir topluluk lideri oldum.” Kadın başını iki yana salladı. “Şimdi de arkamda koca bir Vahşi Bölge halkı topladım.” Başını tekrar iki yana salladı. “İkiye bölünmüş gibiyim. Bir tarafım hâlâ o yalnız olma isteğiyle dolup taşan kişi... Diğer tarafımsa başladığı işi bitirmeye hevesli olmasa da mecbur olan kişi! Bunun altından kalkabilecek miyim? Bilmiyorum. İnsanlara verdiğim sözleri yerine getirebilecek miyim, bilmiyorum. Seni amacına ulaştırabilecek miyim, bilmiyorum!”

Ros, onu ilk defa böylesine güvensiz görüyordu. Bir elini, iznini alırcasına kadına uzattı. Ondan tepki gelmediğinde, eli hafifçe ensesini kavrayıp kendine çekti. Dudaklarına sert bir öpücük bıraktıktan sonra fısıldadı. “Sen bir lidere, Val! Hem de benim gördüğüm en iyi lider.” Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Kökenini merak ediyorum. Belki de asil bir kandan geliyorsun.”

Kadın hafifçe iç çekip bir adım geriye çekilerek onun elinden kurtuldu. “Bunu asla bilemeyeceğiz!”

Ros bunu bilmeyi gerçekten çok istediğini fark ederek başını salladı. Arkalarında kıkırdamalar, alaylı ve ahlaksız sözcükler yükselirken ikisinin de bakışları savaşçıları buldu. Biraz önce gerginlikle onları seyreden adamlar öpüşmelerinin ardından yumuşamışlar ve işlerini yapmaya devam etmişlerdi. Val gözlerini devirdi. Ardından diğerlerinin yanına dönmek için yine birlikte harekete geçtiler.

Savaşçılar topladıkları tüm silahları kızaklara yerleştirirken, Ros ve Val, Khan’la konuşmak için ölü bedenlerden tekrar uzaklaştılar.

Khan biraz önce yaşadıklarından sonra hem öfkeli hem de tedirgin görünüyordu. “Ne istiyorsunuz?” diye sertçe sordu.

Ros bakışlarıyla ve duruşuyla adamın üzerinde hâkimiyet kurabilmek için kısa süre konuşmadı. Val da onun ne yapmaya çalıştığını anladığı için sessiz kaldı. Adam iyice telaşlı bir duruş sergilemeye başladığında, “Beyliklerle nasıl anlaştınız?” diye sordu.

Khan gözle görünür bir şekilde rahatladı. Soruyu soran Ros’un bakışlarına daha rahat karşılık vermeye başladı. “Sizin anlaştığınız beylik liderlerinin vârislerinin kaçırıldığı duyulmuş. Bu savaşta olacakları biliniyordu.” Sanki anlayamadığı bir nokta varmış gibi kaşlarını çatarken dudaklarını büzdü. “Sula’yla bir krallık elçisi görüştü.” Adam keyifle sırıttı. “Aslında Sula, elçiyle konuşmadan onu keser, akşam yemeği olarak pişirmelerini söylediler. Krallıklar, beylikler ya da uygar insanlar umurunda değildi. Ama Val’in söylentileri her yere yayılmıştı ve korkusuz Sula, öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. Tek istediği Val’i ele geçirip herkesin gözü önünde derisini yüzmekti. Bunun için de elçinin birlik olma teklifini kabul etti. Krallığın niyeti, Vahşi Bölge’yi bir savaşla birbirine kırdırarak bitirmek ve burada kalmalarını sağ-

lamaktı. Ne demişti Sula... Biz, onlar için göz ardı edilmiş bir tehlikeymişiz!”

Val’in gülüşü keyifliydi. “Doğru!” Ardından gülüşü aniden dondu. Khan, onun ani değişimine hazırlıklı olmadığı için bir adım geri çekildi ve bu da Ros’un içten içe eğlenmesine neden oldu. Val o anda düşünüyordu aslında. Onun bazı hareketlerini öyle iyi tanıyordu ki birini bu kadar yakından, kaşını kaldırdığında bile ne demek istediğini anlayacak kadar derin bilmek, aniden sıcak hissetmesine neden oldu. Elbette Ros, kafasının içini açıp neler düşündüğünü anında öğrenmek istedi. Neyse ki fazla beklemesine gerek kalmadan kadının yoğun bakışları gözlerini buldu.

“Ne yapardın?” İşaretparmağı göğsünü buldu. “Buraya gönderilmeseydin ve krallığın Vahşi Bölge tehdidi altında olsa ne yapardın?”

Ros bunu düşündü. Gelene kadar Vahşi Bölge’nin nasıl bir yer olduğunu bilmesi mümkün değildi. Kibri yine onu gölgede bırakabilirdi. Zaten Vahşi Bölge’ye gelmesinin nedeni de kibri değil miydi? Onu, her şeyin sahibiymiş, her şeye gücü yetermiş gibi düşünmeye iten! Savunmasız bırakan! Bu yüzden, büyük bir tehdit olarak algılayamayabilirdi. Fakat önlemlerini de alırdı.

“Yara alacağımızı, ancak sizinle karşı karşıya geldiğimizde galip geleceğimizi düşünürdüm. Bunun için de ya tek başımıza ya da başka bir krallıkla anlaşma yaparak sizin için hazırlanırdım. Daha fazlasına gerek duymazdım.” Val daha iyisini yapabilirsin der gibi kaşlarını havaya kaldırdı. Ros tekrar düşündü. Doğrudan krallıklara saldırılmayacaktı. Önce köylerden, ova liderlerinden ve beyliklerden saldırıya geçeceklerdi. Ros bu karşılaşmayı beklerken, Vahşi Bölge insanların niyetini ve gittiği yolu çözmeye çalışırdı. Ancak o zaman tehlikenin farkına varabilirdi. Şimdi bunu görebiliyordu. Çünkü o tehlike aslında Val’in ta kendisiydi! Ve izleyecekleri yolu çok iyi biliyordu.

“Fakat sonra... Uygarlığın uzanabildiği her toprağa haber sa-
lar ve birlik olmamız gerektiğini bildirirdim.”

Val başını eğdi. Ros güldü. Eğer Val hayatının her anında yanında olsaydı Ros’un çok daha güçlü bir krallığı olabilirdi. Kadının aklının nasıl çalıştığını gerçekten görmeyi arzuluyordu. Onun bedeni kadar aklını da istiyor ve aynı anda saygı duyuyordu. Bir kadının aklından heyecanlandığı hiç olmamıştı.

Val elindeki kılıcı onun bacağına hafifçe dokundurdu. “Sı-
rıtmayı kes!” Sanki Ros’un neler düşündüğünü biliyormuş gibi gözlerini devirdi. “Eğer bir vârisin bizim elimizde olsaydı ve bu savaşa girmeye zorlansaydın ne yapardın? Vârisinden mi vazge-
çerdin yoksa uygar topraklardaki huzurundan, insanlarından ve düzeninden mi? Üstelik buraya gelmiş ve savaşmışsın! Artık ne-
ler olabileceğinin farkındasın!”

Sözleriyle Ros’un kafasının üzerine sanki baltayla bir darbe indirmişti. Etkisi öyle güçlüydü ki adam anında afalladı. Aynı afallamayı Khan’ın yüzünde ve bakışlarında da görebiliyordu. Adam sinirle yere tükürdü. Kılıcını çekip toprağa sapladı ve tü-
kürükler saçarak konuştu.

“Eğer arkamızda uygarlıktan kimse olmayacaksa, bu savaşa girmenin ne anlamı kalıyor?” Başını iki yana salladı. “Burada ka-
lırım ve bu yeni düzende ölmeyi beklerim!”

Val, adamın sözlerini umursamadan Ros’a bakmaya devam etti. “Ne yaparsın?”

Ros yenilgiyi kabullenmiş bir halde, “Vârisimden vazgeçe-
rim,” dedi.

Val, “Ben de öyle düşünmüştüm!” diye bildirdi. Silahları top-
lama işini neredeyse bitirmiş olan savaşçılara döndü. “Bu kadar yeter! Ellerinizdekileri kızaklara koyun ve kamp alanına geri dö-
nün. Size ertesi gün katılacağız!” Kızakları taşımaları için atları getirmemişlerdi. Çünkü bu kadar az insanla atlara sahip çıkama-

yabilir, yırtıcıların birkaç günlük yemeği olmaktan kurtaramayabilirdiler. Onlara savaş alanlarında ihtiyaçları vardı.

“Val ne düşünüyorsun?”

Val temkinli bakışlarla onu izleyen Ros’a gülümsedi. “Kamp alanına döndüğümüzde onları güvenli bir şekilde Vahşi Bölge’den çıkarmayı!” Ardından iki adamı da şaşkınlıklarıyla orada bırakıp savaş alanına geri döndü.

Khan’ın bakışları Ros’u buldu. “Onunla nasıl anlaşıyorsun? Bir... Doğru düzgün bir yolu var mı?”

Ros, adama sert bakışlarla karşılık verdi. Sonra da aklından geçen düşünceyi saklayamadı ve duruşunda tehditkâr bir hava belirdi. “Aklından bile geçirme! O benim!”

Adam büyük dişlerini göstererek sırıttı. “Ya da sen onunsun!”

“Ya da öyleyim!” Sözcükler zihninde, benliğinde ve kalbinde o kadar doğru hissettirmişti ki buna kendisi de şaşırdı.



Şafağa daha birkaç saat vardı. Sıcak güneşin altında, gün boyu çalışarak kışa hazırlık yapan köy halkı, uykularının en derin anlarını yaşıyordu. Ertesi gün güneş henüz yüzünü göstermemişken tekrar işe koyulacaklardı. Bunun için çimenleri koklayarak ilerleyen bir köpeğin, havada gezinen yırtıcı bir kuşun, köyün çevresinde nöbet tutan savaşçıların ve beylik lideri Jon’un evinin içindeki insanların dışında herkes uyuyordu.

Dört beylik lideri de verdiği karardan mutsuzdu. Ancak verilecek en doğru karar da buydu. Geride bırakarak gözden çıkardıkları oğulları için kalplerinin en derinlerinde koca bir yangın vardı. Ölecekler, esir kalacaklar ya da belki kendileriyle birlikte savaşmaya zorlanacaklardı. Hiçbiri, uygar yaşamlarının yerle bir olarak vahşilerin eline geçmesinden daha kötü değildi.

Jon biraz önce karısıyla yaptığı konuşmada da bunları söylemişti. Hâlâ karısının sözleri kulaklarında çınlıyordu.

“Oğlumu bana getirmezsens... Sen de benden gideceksin!”

Bunu öyle uluorta söylememişti. Ancak Jon’un kafasının içine bir mızrak saplar gibi dile getirdiği için kendini konuşmalara bir türlü tamamen veremiyordu. Oğlunu kaybetmişti zaten! Bir de karısını kaybederse... Jon o zaman yarım kalırdı. O, diğer beylik liderleri gibi çıkarları için evlenmemişti. Karısını görmüş, sevmiş ve gidip almıştı. Dünyaya getirdikleri her çocuk, ona duyduğu bağlılıkla yoğrulmuştu. Bunu kimse bilmezdi. Ama zaten karısı bilse yeterdi!

“Sana söylüyoruz, Jon!”

Aniden kendine gelerek başını kaldırdı. Jack’in sorgulayan gözleriyle karşılaşmadan önce oğlu Andy’nin kaynayan bakışlarıyla buluştu. Abisini bıraktıkları için en az annesi kadar öfke doluydu.

“Ne söylüyorsunuz?” Sanki kafasında ilerleyecekleri yolu düşünüyormuş gibi bir hareketle sakalını kaşırken kaşlarını derince çatmıştı.

“Ulakları göndermek hatalı olacak. Belki de birkaç kişiyi birlikte yola çıkarmalıyız. Oğullarımız kaçırılana ve aynı derdin içine düşene kadar biz de düşmandık. Yollar da düşmanlarımızla dolu! Konuşmasına fırsat vermeden öldürülebilir.”

Jon kendi düşüncelerini anında geriye gönderip, bunun üzerinde kafa yormaya başladı. Tek bir ulak sessizce gitmek konusunda daha başarılı olabilir ve bilgiyi istedikleri hedeflere götürebilirdi. Fakat Jack’in sözleri de yabana atılamazdı. Kalabalık bir grup da ani saldırılara karşı daha iyi iş çıkarırdı. Her ne olursa olsun o pusulalar gönderilmeliydi. Sadece savaşçıları değil, kadınları ve çocukları da tehlike altındaydı. Vahşi Bölge savaşçıları birer tehlikeydi. Üstelik kadınları da en az erkekleri kadar iyi savaşan vahşi yaratıklardı. Her şeyden önce Val gibi bir kraliçeleri,

Ros gibi bir komutanları vardı. Bu iki gücün bir araya gelmesi onlar için mucize, kendileri için yıkım olmuştu.

O ikisine insancıl olmak konusunda güvenebilirdi. Ama diğerleri... Vahşi halk yola gelmezdi, en az topraklarındaki vahşi hayvanlar kadar güdülerıyla hareket ediyorlardı. Val ve Ros, herkesi aynı anda kontrol altında tutamazdı. Tutamadıkları her savaşçı da kendi halklarından birinin ya da birilerinin ölümüne neden olurdu.

“Bir grup daha iyi olur!” Sakalını sıvazlamaya devam ederken kendi savaşçılarından güvendiği üç kişiyi çenesiyle işaret etti. “Siz gidiyorsunuz.”

Diğer beyler de kendi savaşçılarını belirlediler ve yola çıkmak için kısa sürede hazırlandılar.

“Kendinizi zorlayın ve ne kadar hızlı gidebilerseniz gidin. Sessiz de olun! Önce düşmanlarımızla ortak çıkarlarımızın olduğu beyliklere ve daha sonra krallıklara gideceksiniz. Onlar da ulaşabildikleri herkese, her ovaya, her köye ulaşmaya çalışsınlar.”

Savaşçılar emirleri sessizce onayladılar. Ardından herkesin bir araya toplandığı, Yüksek Vadi beyinin evinden yine sessizce dışarı çıktılar. Arkalarında bıraktıkları beyler, elçiler ve savaşçılar da bu kara, derin sessizliğin içine zahmetsizce çekilmişlerdi.

Fakat sonra dışarıdan bir gürültü koptu. Gür bir çığlık, sadece onları değil, evlerinde uyuyan köy halkını da ayağa kaldırmıştı. Herkes aniden dışarı çıkmak için harekete geçti. Evin kapısından çıkan herkes aynı tepkiyi verdi.

Her yer onlarla doluydu. Hem de her yer! Elllerinde silahları, yüzlerinde çamurları, bedenlerindeki tuhaf kabuklarla... Gecenin karanlığından daha da karanlık bir halde dikiliyorlardı. Öndeki savaşçılar, henüz yola çıkan ulakların boyunlarına dolanmış, karanlıkta parlayan dişlerini ortaya sererek sırıtıyorlardı.

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Ne yapmaya çalıştıklarını, amaçlarını anlamışlar ve onlardan önce harekete geçmişlerdi. O kadar

kalabalıklardı ki adım atacak alan kalmamış gibiydi. Sese uyanarak evlerinden çıkan her köylü, dışarıdaki her savaşçı ve her nöbetçi, vahşiler tarafından alıkonulmuştu.

Val'i tanımak kolaydı. Yanında o kocaman kara kedisiyle diki-liyordu. Ros'u tanımak da kolaydı. Val'in hemen yanında duran ondan başkası olamazdı.

Kedisiyle birlikte öne doğru yürüdüğünde alıkonulan birkaç köylü kadın sesli nefes aldı. Val, onları susturmaya çalışan savaşçılara dönüp baktığında, vahşiler sırtarak omuz silktiler. Ardından Gölge dönüp kükrediğinde sırtma sırası Val'a geldi.

İfadesinden bir şey kaybetmeden de beylik liderlerine dönerek ilerlemeye devam etti. Adımları ağırdı. Duruşu dik ve kendinden emindi. O kadar rahat görünüyordu ki, bu öfkesiz ve sakin duruşu karşısında, birçok savaş görmüş adamları bile yutkunmaya itiyordu.

Val, Jon'un yanına kadar ilerledi. Sanki küçük bir çocuğun kafasını karıştırır gibi saçlarını karıştırdı. Adam dipsiz bir öfkeyle yumruklarını sıktı. Onun beyliği-ydi. Onun halkıydı ve onun savaşçılarıydı. Kendi insanların önünde böyle bir harekete maruz kaldığında hükmü nereye kadar giderdi ki?

"Yapma," diye fısıldadı.

Kadının gülüşü dudaklarında hafifçe soldu. Derin iç çekişinin ardından kolunu adamın boynuna doladı. "Beni kandırdınız, Jon!"

Adam dişlerinin arasından tıslama gibi bir ses çıkardı. "Görünene göre başarılı olamamışız!"

Val kolunu hızla geriye çekti ve başını ağır ağır salladı. "Vahşi Bölge'de sana oldukça iyi davranmıştım." Omuz silkti. "Ama sen benim iyiliğimi hak etmiyorsun! Köyünü yakalım mı?" Aralarında birkaç adım bulunan beylik liderlerinin çevresinde dolanmaya başladı. "Savaşçıları öldürelim mi?" İlk turu atıp tekrar Jon'un karşısına geçti. "Aileni Vahşi Bölge'ye gönderelim mi?"

Adam yutkundu ve son soruyla soğuk terler dökmeye başladıysa da cevap vermedi.

Val'in gözleri suskun kalan adamın gözlerine dikildi. "İster misin, Jon?"

"Savaşçılarımızı öldüremezsin!"

Kadının kaşları alayla havaya kalktı. "Neden?"

"Bize ihtiyacın var!" Jon nehirde koca bir balık tutmuş bir çocuk gibi kibirlendi.

"Evet." Elinin tersiyle adamın omzuna bir fiske vurdu. "Ama... Sizi baştan yok edersek bizden daha çok korkmazlar mı? İsteklerimize daha kolay karşılık vermezler mi?"

Jon ne söylemek istediğini anladığında sinirle dişlerini ezdi. Yere tükürdü. "Siz Vahşi Bölge'yi hak etmiş kişilersiniz! Burada bir işiniz yok. İstedini aldın. Atlıları ele geçirdin. Git, gücünü orada harca! Uygarlığı hak etmiyorsunuz. Hepiniz Tanrı'nın lanetlenmiş suçlularısınız! Katilsiniz, hırsızsınız, vahşisiniz! Günahkârsınız..."

Val aniden adamın yakasını tutup kendisine çekti. Bileğindeki kemik adamın göğsüne baskı yapıyordu ve bu tamamen bilinçsizdi. "Doğduğumdan beri Vahşi Bölge'deyim! Annem ne hırsız ne de katildi. Beni ve kendini korumaya çalıştığı için Vahşi Bölge'ye kaçtı. Uygar insanların hırsları yüzünden! Uygarların açgözlülüğünden. Uygarların katil ruhları yüzünden, vahşilikleri, günahkârlıkları ve hırsızlıkları yüzünden!" Adamın yüzünün dibine kadar girdi. "Ros, Zek, Flora ve Kav da günahkâr değil. Ashında Jon... Bizi suçladığınız her şey sizsiniz."

Adamı birden serbest bıraktı. "O zaman sizi hak ettiğiniz yere, Vahşi Bölge'ye gönderelim." Genişçe sırttı. "Ama sadece sizi! Dört beyi!"

"Yapamazsın!" Tüm beyler sanki anlaşmışlar gibi aynı anda cevap verdiler.

Val gülümsedi. “Yapabilirim.”

Sonra tüm bu konuşmayı bölen bir fısıltı duyuldu. Val’in den-
gesini bozan, afallatan ve aklındaki her şeyi aniden siyahlara bü-
rüyen bir fısıltı. Ros’un şaşkın, acı dolu ama aynı zamanda umut
dolu fısıltısı!

“Nola?”



İkinci Bölüm

Boğazı yanıyordu. Göğsü inip kalkıyordu, ama bu çok boş bir çabadan öteye geçemiyordu. Bedeniyse alamadığı her nefesle birlikte biraz daha şiddetli bir titremeye tutuluyordu. Sanki biri ağzını ve burnunu kapatmış, göğsünün üzerine de ağır bir taş koymuş gibiydi. Aniden, bir çukurun içine düşercesine kendini bu halde bulmuştu. Ağzını açamıyor, tek bir ses çıkaramıyordu. Ama istiyordu. Soluğunun son haddine kadar bağırabilmek istiyordu. Keşke o soluğu önce alıp sonra da verebilseydi.

Ve tüm bu sessiz çırpınışının arasında, kafasının içinde onlarca an belirliyordu. Neler olduğunu bilmiyordu. Son hatırladığı şey, şifacı kadının, içmesini Ros'un emrettiği tatlı içeceği önüne koymasıydı. Tek bir yudum almıştı. Sadece tek, küçük bir yudum... Daha sonrası yoktu. Keskin bir kılıçla ortadan ikiye bölünmüş gibi uyku ve uyanıklık arasındaki o anı bile yakalayamamıştı. Tabii buna uyku hali denebilirse!

Kafası çok karışıyordu. Bir yandan panik halinde nefes almaya çalışırken, zihni de onu sürekli ve sürekli olarak geriye taşıyordu. Elini kaldırabilseydi! Kafasına bir tokat atmak isterdi. Belki de aldığı darbeye bu çılgın görüntü koşturmacasına dur diyebilir ve dengeli düşünebilirdi.

Ros! O neredeydi? Belki de her an kapıdan girecek ve Nola'ya yardım edecekti. Tehlikeli Bölge'ye kaçabilmek için ona hazırlanmasını ve geri geleceğini söyleyerek Zek'le birlikte gitmişti.

Nolanın ise yataktan kalkacak bile zamanı olmamıştı. Hemen arkasından şifacı kadın girmiş; ona içtiği sıvıyı vermişti.

Bir şeyler oluyordu. O anda aklının çözüme ulaştıramayacağı kadar karmaşık bir şeyler! Birileri neden göğsüne taş oturtmuştu ki? Göğsündeki baskının başka bir anlamı olamazdı. Ayaklarındaki canı da almışlar gibiydi. Gözlerini örten göz kapakları birbirine yapışmış, kulaklarının hemen dibinde birileri çığlık çığlığa bağıyordu. Tüm bunları aynı anda yaşarken, kendisine neler olduğunu bulmak imkânsızdı.

Zaman hızla akıp gidiyor muydu yoksa olduğu yerde mi kalmıştı? Nola zaman kavramını da yitirmişti. Zaten önce ağzının üzerindeki elden kurtulmalıydı. Buna yoğunlaşmaya, parmaklarını oynatmaya ve eli bir kenara itmeye çalıştı. Bir işe yaramadı!

Nola sonunda anladı. Ölüyordu. Aniden, fazla düşünmesine gerek kalmadan aslında ilk düşünmesi gereken durumu bulmuştu. Şifacı kadın onu zehirlemişti. Zaten, ondan her zaman korkuyordu. Birileri Ros'la kaçacağını mı duymuştu? Ya da belki tahmin etmişlerdi. Onlardan bir adım önce mi davranmışlardı?

Aniden, düşünceleri bir şelaleden düşer gibi akıntıdan aşağı yuvarlandı. Bir farklılık vardı. Ağzı, kendinden bağımsızca açılıyor, sanki birbirine kaynamış gibi olan çenesi Nolanın hissedemediği bir baskıyla aralanıyordu. Ardından önce dudakları ıslandı. Sıvı boğazından aşağı yakarak ve öksürmek istemesine neden olarak inerken, ağzının kenarından ve çenesinde de bir ıslaklık hissetmeye başladı.

Sonra durum gittikçe tuhaflaşmaya başladı. Bedenini tam olarak hissedemiyor ve hareket etmekte güçlük çekiyorken, olduğu yerden kaldırıldığının farkına vardı. Boğazından aşağı inen sıvı daha çok yakmaya devam ederken midesine doğru yol alıyordu. Geçtiği her yeri önce cayır cayır yakıyor ardından da tatsız bir ferahlık sunuyordu.

Nola bu ferahlığa iki elle birden sarıldı. İstemsizce, tamamen gerekli olduğu için ihtiyacı olan havayı içine çekti ve bu ani hava girişi ciğerlerinin yanmasına, şiddetli öksürüklere yol açtı.

Bu çok... Tuhaftı. En çok ihtiyacı olan havayı içine çeker, bedeni usul usul canlanmaya devam eder ve boğazı yırtılacakmış gibi öksürürken, bedeninin öksürüğün şiddeti olmayan bir şekilde sarsıldığını hissetti. Ellerini kullanma ihtiyacı hissediyor, ancak kullanamadığı için bu acizlik onu kahrediyordu.

Sonunda anlayamadığı bir şekilde eli aniden havaya kalktı ve şiddetini azaltan öksürüklerine bir merhem olur çabasıyla boğazına gitti. Aynı anda gözleri açıldı. Uyuşuk bedeni canlanırken, gördükleri karşısında afalladı. Biri onu omzunda taşıyordu. Çuval gibi omzuna atmış, kızın kafasını kaba etine vurdura vurdura sürekli ileri doğru hareket ediyordu. Ancak topallayan ayağı istediği hıza ulaşmasını engelliyordu. Nola yere o kadar yakındı ki onu taşıyanın Ros olmadığını anlamak çok kolaydı.

Öyleyse kimdi? Ros ya da Zek neredeydi? Tükenmiş olduğunu düşündüğü gücünün kalanını da başını daha fazla kaldırabilmek için kullandığında, karşısında şifacıyı gördü. Dudaklarını sinirle büzüp alçak sesli öksürüklerine devam ederken hırıltılı bir sesle, "Sen!" diye bağırdı.

O bağırdığını sanıyordu. Ancak sesi bir süpürge otunun kırılması kadar sessizdi. Şifacı ürkütücü gözlerini ona dikti. Elini dudaklarına götürdü ve ona susmasını emretti.

Acaba Ros'un bu durumdan haberi var mıydı?

"Beni öldürdün mü?" Onu taşıyan adam aniden takıldı ve tam yere düşecekken dizinden destek alarak son anda doğruldu.

"Ölmüş gibi görünmüyorsun!" Çatallı, yorgun sesiyle Nola'ya söylediği sadece bu kadardı. Ardından onu taşıyan adam olduğunu tahmin ettiği kişiye seslendi. "Acele et, sersem Budi! Birazdan her yer aranmaya başlanacak!"

Sersem Budi homurdandı ama kadının söylediği gibi de daha hızlı yol almaya başladı. Nola kafasını kaldıramıyordu. Kazandığı azıcık direnci de kadına bakmak ve onunla konuşmak için kaybetmişti. Nereye götürüldüğünü bilmiyordu. Ona ne yapacaklarını ya da onunla ne yapmayı amaçladıklarını bilmiyordu. Bildiği bir tek şey vardı. Yaşıyordu. Başını, aksak adımlarla ilerleyen adamın kalçasına dayadığı ilk anda gözleri kapandı.



Keyifli bir gururla onu izliyordu. Ros neredeyse aptal gibi sırtıyordu. Birçok klanın dizlerini titreten, güçlü savaşçılarıyla geniş bir alana hükmeden, birbirleriyle düşmanken yan yana olmak zorunda kalan kudretli adamların, Val'in karşısında yutkunmaları hoşuna gidiyordu.

Val'i görmüşlerdi. Vahşi Bölge'de neler yapabildiğine tanık olmuşlardı. Zekâsını, becerilerini biliyorlardı. Ani, anlaşılmaz ve kimi zaman da tuhaf gibi görünen davranışlarının altında, kimse tahmin edemeyeceği bir nedeninin olduğunu biliyorlardı. Eğer karşısında dursaydı... Ros da ondan çekinirdi.

Yine de Jon'un hakkını vermek gerekirdi. Tüm benliğiyle karşı çıktığı kadına karşı artık sözlerini içinde saklayamıyordu. Gerçek ve acımasız düşüncelerini bir bir ortaya dökerken, Val'in ne kadar öfkeli olduğunu fark edemiyordu. Ya da Gölge'nin alçak hırıltı seslerini!

Ama insanlar fark ediyorlardı. Korku dolu bakışları ay ışığının ve meşalelerin altında belli oluyordu. Onları kısıvrak yakalayan adamların kolları arasında ya da her an canlarını almaya hazır silahlarının bir nefes uzağında dururken, bedenleri belirsizliğin endişesiyle titriyordu. Kadınlar ve çocuklar istemsiz ağlamalarına ve korku dolu tepkilerine engel olamazken, erkeklerin öfkesi ve ailelerini korumak için mecburi sessizlikleri, onları yağmur yüklü bir bulut kadar doldurmuştu.

Yine de kendilerine karşı ancak ıslatıp geçerlerdi. Asla bir fırtına kadar yıkıcı olamazlardı. Ros, kadın ve çocukların güvenliği için endişelenebilirdi. Eğer Val'in yerine bir başkası liderliğe soyunsaydı... Vahşilerin yapabileceklerinin bir sınırı olmazdı.

Val kendisinin, Zek'in ve Kav'in hakkını savunurken, Ros gerçekten sırtıttı. Artık herkes kesin ve net olarak yaşadığını, intikam için geri geldiğini öğrenecekti. Daha beyliklerle olan ilk görüşmelerinde söylentilerin yayıldığını biliyordu. Yine de kimse gerçekten kendi gözüyle görmeden inanmayacaktı.

Sesli bir soluk alış Ros'un dikkatini çekti. Aslında dikkatleri üzerine çekecek kadar da sesli değildi. Fakat o nefes sesinde bir başkalık vardı. Tüm bu olayın dışında kalan bir şey... Başını sesin geldiği yöne çevirdi. Başında başlığı, üzerinde uzun, keten gece kıyafetiyle, bedeninin önünde sımsıkı tuttuğu çocuğunu saran kadını hızla geçti. Hemen yanında, Khan'ın kolunu boynuna doladığı, çenesine gelen saçları, çıplak ayaklarının üzerine dökülecek kadar uzun keten kıyafeti ve irice açtığı gözleriyle ona bakan kadınla göz göze geldi. O anda aslında tüm dikkatini Val'a ve konuştuklarına vermesi gerekiyordu. Ancak bir şey onu durduruyordu. Kadının yüzünün bir kısmı, hemen yanında havaya kaldırılmış olan meşalenin ışığıyla hafifçe aydınlanıyordu.

Ros'un kafasının içinde bir hareketlenme oldu. Bir şey vardı. Sanki görünmez bir el bedenini tutup sallıyor, kendine gelmesini söylüyor gibiydi. Kadının çenesi şiddetle titriyordu. Öne adım atacakmış gibi hamle yaptığında Khan, onu daha sıkı sarıp kendi bedenine yasladı. Bu hareket Ros'un kaşlarını çatmasına neden oldu.

Ve sonra kadın, sanki onu tanımasını ister gibi yüzünün gölgede kalan kısmını da meşalenin ışığıyla aydınlatmak için başını hafifçe çevirdi. Asi yüz hatları, düz burnu, her zaman gururuyla havaya kalkan çenesi belirginleşti. Ros kalakaldı. Dünya, yaşadığı o an, herkes ve her şey olduğu yerde kalmıştı. Havada uçan

gece kuşu bile kanatlarını açmış, öylece Ros'un beyninin içindeki dünyada donmuştu.

Kadının gözleri kapandığı anda, yanağında aniden oluşan, ıslak, ince ve narin bir yol belirdi. Olabilir miydi? O anda gerçekten ona bakıyor olabilir miydi? Aklı ona oyun mu oynuyordu? Ros'un bedeni aldığı ağır darbeye sarsıldı. Geriye doğru hafifçe sendeledi. Dünya, her şey ve herkes tekrar hareket etmeye, nefes almaya başladı. Hayır, biri ona vurmamıştı. Kalbinin ortasında başlayan ısınmayla, göğsündeki ağırlıkla, zihninin attığı çılgılla o gerçeği biliyordu. Bu, ona kimsenin yapamadığı kadar ağır bir yara vermişti.

Nola yaşıyordu. Dudakları titreyerek aralandı ve farkında olmadan fısıldadı. "Nola?"

Nola, onu doğrularcasına başını eğerken, Ros çevresindeki herkesin, özellikle de Val'in dönüp ona ve kadına baktığının farkında değildi. Tekrar, bu defa daha yüksek sesle, "Nola?" dedi.

Ardından ileriye doğru tamamen bilinçsiz bir adım attı. Yanında birinin bir şeyler söylediğinin farkındaydı ve o biri, kadına gitmeye çalışırken kolunu sıkıca kavradı. Bu hareket, Khan'ın Nola'yı belinden de kavrayıp kısıp almasına neden oldu. Ros gözlerini Nola'dan ayırmadan koluna yapışan eli silkelemeye çalışırken, biri, bir genç Khan'ın başının hemen yanına sert bir yumruk indirdi. Ani darbeyi beklemeyen Khan sarsılırken, genç adam Nola'yı kendisine çekip sıkıca sardı.

"Onu rahat bırakın!" diye resmen kükredi. Köylüler, bu gencin davranışıyla ateşlenerek harekete geçip, vahşilere saldırmaya başladı. Ros, Nola'nın gence bir şeyler söylediğini fark etse de ne söylediğini duyamıyordu. Çünkü sesler tüm alanda uğulduyor, kulakları sağır ediyordu.

Ros sonunda Zek'in ona ulaşmaya çalışan sesini duydu.

"Lanet olsun, Ros! Kendine gel." Bir kolunu Ros'un boynuna dolayıp kendine çekti. Fakat ortada daha önemli bir durum vardı.

Uygar

Aldığı darbeye öfkelenen Khan, kılıcını havaya kaldırmış, gencin ve Nola'nın bedenine indirmeye hazırlanıyordu. "Khan, dur!" Ros'un kükreyişi Khan'ı durdurmaya yetecek gibi görünmüyordu. Köylüler ve vahşiler birbirine geçmiş gibiydi ve küçük bir savaş başlamıştı.

Tam o anda Ros, Val'in Gölge'ye seslenişini duydu. Gölge, kendisinden önce Khan'ın üzerine atılıp, büyük patileriyle göğsünü yere bastırırken, dişlerini ortaya sererek yüzüne karşı hırlıyordu.

"Vahşiler, durun!" Val'in gür sesi alanda yankılandı. Kimileri onun emrine kulak verip kendini geriye çekerken, kimileri de savaşıma devam ediyordu. Val, Jon'u kavramış, kulağına bir şeyler söylüyordu ve hançerinin ucu boğazına dayanmıştı.

Sonunda Jon, "Yeter! Herkes dursun! Buna bir son verin!" diye haykırdı.

Ardından Val tekrar bağırdı. "Şu andan sonra hareket eden her kim olursa, ölecek!"

Geceyi, bıçak kesmiş gibi bir sessizlik sardı. Ancak bu sessizliği, yara alan vahşilerle köylülerin inlemeleri bölüyordu. Ros iki eliyle birden, Zek'in kendisine sarılmış olan kolunu bedeninden ayırdı. Yine de ileriye atılamadan Zek'in uyarısı kulaklarında zonkladı.

"Adımına dikkat et, Ros! Şu andan sonra vereceğin kararlar sadece seni etkilemeyecek! Yanlış yapmak gibi bir hakkın yok!"

Ros, onun sesindeki, sözlerindeki ve bakışlarındaki uyarıyı anlıyordu. Ancak beyninin gerisinde kalıyordu. O anda, Nola'nın yaşamasının önünde hiçbir şey ve hiç kimse duramıyordu. Val'in dışında!

"Ros ve Nola, beyin evine girin!"

Val'in hançeri hâlâ Jon'un hayatını tehdit ediyordu. Ros ve Val göz göze geldiler. En çok öfkelenmesi gereken, Ros'a dur diyebi-

lecek ve ortalığı öfkesiyle ateşe verecek olan kişi, kendisini en çok anlayan kişiydi. Başını eğerek Val'a minnetini sunduktan sonra adımları, onu koruyan ve buna ölümüne devam eden gencin kolları arasındaki Nola'ya doğru ilerledi.

"Jon, söyle çocuğa Nola'yı bıraksın!" Val, Jon'un sırtını göğsüyle ittirdi.

Jon öfkeyle ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. "Duri, Mona'yı serbest bırak! Ortada tehlikeli bir durum yok."

Duri başını iki yana sallamış, çenesini tam bir kararlılıkla havaya kaldırmıştı. Sıkılı yumruğunu havada salladı. "Ona zarar verecekler!"

Val soğukça güldü. "Evet! Ona o kadar zarar vermek istiyoruz ki, kendi adamımı minik kedimin dişlerinin arasına bıraktım!" Hâlâ Khan'ın göğsünde duran Gölge'yi başıyla işaret etti. "Biraz daha direnmeye devam edersen Gölge'nin dişlerinin arasındakiler sen ve Nola olacak!"

Gencin bakışları Gölge'ye kaydı. Sert ve kısa soluklarla bir süre daha Nola'ya yapışmış halde öylece durdu.

Ardından Nola, duru sesiyle konuştu. "İyi olacağım, Duri! Efendi Ros bana zarar vermez. Asla!"

Nola'nın sözleri gencin katı duruşunda bir değişiklik yarattı. "Emin misin?"

"Kesinlikle!"

Duri yine de emin olamıyordu. Nola'yı serbest bıraktı, ardından yüzünü tek avucuyla kavradı. "Bana seslenmen yeter! İnan hiçbir şey önümde duramaz. Kapının hemen dışında bekleyeceğim!"

Gencin sözleri Ros'un dişlerini sıkmasına, Val'in alayla hor-murdanmasına yol açtı. Ancak Ros tek kelime etmiyordu. Yumuşamış ortamı sözlerle tekrar hareketlendirmek istemiyordu.

Uygar

Tekrar ileriye doğru adım atarken, Zek'in, "Aptal!" dediğini duydu. Bunu kendisine söylediğini biliyordu. Ancak umurunda değildi.

Nola, beyin evine doğru ilerlerken, Ros'un adımları da onu takip ediyordu. Val ve Jon önlerinden çekildi. Ros, Val'a o anda bakamıyordu. Çünkü nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Karmakarışık, huzursuz ama aynı zamanda rahatlamış hissediyordu. Kalbi en iyi çelikten yapılmış, sağlam bir kılıçla öylesine parçalara ayrılmıştı ki, kendini nasıl toplayacağından emin değildi. Nola'nın ardından beyin evine girdi. Kapıyı kapadığı anda da Val'ın sesini duydu.

"Nöbetçiler sınırdaki durmaya devam edecek. Kalanlar kendine yatacak bir yer bulsun. Sabaha herkesi dinlenmiş bulmak istiyorum."

Ve sonra Ros'un bakışları bedenini kendisine çeviren Nola'ya döndü. İfadesinden, yaşadığı her duyguyu onun da hissettiğini anlayabiliyordu. Geniş alanın ortasında durmuş, sessiz hıçkırıklarla Ros'a bakıyor, ne tek söz ne de hareket ediyordu. Bayılacakmış gibi görünüyordu. Ama Nola asla bayılmazdı.

Tanrım! Neredeyse yüzünü unutmuştu. Kokusunu, sesini... Tüm bunların neredeyse hafızası silikleşmişken, tamamen canlı bir şekilde karşısında durduğuna inanamıyordu.

"Tanrım!" diye fısıldadı.

Ve aniden ileri atıldı. İki adımda kadının bedeninin hemen önünde durdu. Kollarını ona öyle sıkı sarmıştı ki, belki de canını yakıyordu. Ros'un burnu sızladı. Aldığı yetersiz nefesler göğsünden aşağıya inmekte zorlanıyordu. Nola'nın kolları da aynı şiddetle beline dolandığında Ros acıyla inledi.

"Nola," fısıltısı da en az kalbi gibi acı karanlığın içinde yolunu şaşırmıştı. "Yaşıyorsun!"

"Sen de!" Nola göğsüne dayadığı başını iki yana salladı. Gözyaşları Ros'un deri yeleşini ıslatıyordu.

Ros, onu kollarından bırakmadan başını geriye çekti. Yüz hatlarını en ince ayrıntısına kadar inceledi. Yanakları biraz daha dolmuştu, ama o Nola'ydı işte! Yaşıyordu ve o anda tüm sıcaklığıyla kollarının arasındaydı. Eğilip kadının alnına bir öpücük bıraktı. "Ölmüştün! Buz gibiydin. Nefes almıyordun. Kalbin... Atmıyordu! Ölmüştün."

Nola'nın gözlerinin önüne ıslak bir perde çekilmişti. Gözyaşları hiç durmadan aşağı ve aşağı yuvarlanıyordu. Başını salladı. Yutkundu ve tamamen acı dolu, alçak bir sesle, "Şifacı!" diyebildi. Sertçe ve gürültüyle tekrar yutkundu. "Biraz daha geç kalmış olsaydı... Gerçekten ölmüş olacaktım."

Ros anlamıyordu. Anlayamıyordu. Ona tekrar sarıldı. Derince bir nefes çekerek kokusunun burnuna dolmasına ve hatıralarını canlandırmasına izin verdi. Nehirde onu karnından okla yaraladığı gün, kafasının içinde en net haliyle belirdi. Odasının içindeki küçük mücadeleleri, akşam yemekleri, atla gezintileri, yaşadıkları her duygu ve son geceleri... Ros yaşadıkları her şeyi en net haliyle, sanki o günler sadece birkaç dakika önce yaşanmış gibi hatırlıyordu. Peki, şimdi ne olacaktı? Ros çok karmaşık hissediyordu.

Ancak o anda geleceğe dair bir şey düşünmeyecekti. Bunun için kendine zaman ayıracaktı. Nola'nın neler yaşadığını, oraya nasıl geldiğini ve hayatta kaldığını bilmesi gerekiyordu.

Elini kısa saçlarının arasına daldırdı ve geriye çekilip kadının alnına bir öpücük daha kondurdu. Bu, onun yaşadığına duyduğu yeri doldurulamaz bir sevincin öpücüğüydü. Yaşıyor olduğuna inanışının öpücüğü...

Nola'nın elini kavradı. Havada yürüyor gibi hissediyordu. Kızın hıçkırıkları biraz olsun azalmışken, onu oturaklardan birine oturtup, kendisi de hemen önünde başka bir oturağa oturdu. Onun titreyen ve birleştirdiği için birbirine çarpan dizlerine

başını koydu. Elleri sımsıkı birbirini kavramıştı. Nola da başını, dizlerine yatmış, gerçeği kabullenmeye çalışan adamın sırtına dayadı ve sessizce, uzun bir süre öylece kaldılar.



Val, Gölge'nin yere yatırdığı Khan'ın elini tutup kalkmasına yardım ederken, Zek ve Sara'nın hemen arkasında durduğunu biliyordu. Ağzından çıkacak tek söze baktıklarının da farkındaydı. Fakat o anda Val, ne söylemesi ya da nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Vahşiler uyumak için kendilerine bir yer ararken ve bulanlar hemen uykuya dalarken, köylüler de evlerine çekiliyorlardı. Yaralanan savaşçılar ve vahşiler köyün şifacılarının evlerine taşınmıştı.

Kalan savaşçılar da ayakta ve her şeye hazır bir durumda bekliyordu. Beyler ise Ros ve Nola içeride olduğu için kendilerine konaklayacak başka evler bulmuşlardı. Duri, bir nöbetçi gibi kapının önünde durmuş, içeriden gelecek olan çağrıyı bekliyordu. O belki bilmiyordu, ancak Ros'u tanıyan herkes o yardım çığlığını duymayacaklarını biliyordu.

Val daha fazla beklemeyerek arkasını döndü. "Birkaç gün burada kamp yapacağımız gibi görünüyor. Siz de kendinize bir yer bulun. Çok ses yapıp insanları ürkütmeyin!" Dışarıdan çok normal görüldüğünden emindi. Ancak içeride işler hiç de öyle değildi. Beyninin hasarlı tarafı normal tarafına baskın çıkıyordu. Ona pek de iyi olmayan şeyler fısıldıyordu.

Sara alaylı sözlerine güldü. Zek'in sakalını çekiştirdi. "Deneriz!" diye şakıdı.

Zek, onun kadar rahat görünmüyordu. "Val bence biraz konuşmalıyız!"

Val gülümsedi. Bu yavan bir gülümsemeydi, ancak adamın duruşu ona sevimli gelmişti. Zek genelde sevimli olmazdı. Daha

çok ürkütücü, hatta korkunç görünürdü. Gülerken bile! Ancak o anda farklı görünüyordu. Ros'un davranışından utanmış, bu hakaretin altında ezilmiş gibiydi. Neredeyse onun yerine özür dileyecek gibi!

Val başını iki yana salladı. "Şimdi değil! Uyumalıyım." Ardından Gölgeyle birlikte ilerledi. Zek'in gök gürültüsü gibi homurtusunu duydu. Adamın homurdanması bile korkutucuydu. Kav, Dirc ve diğerleri de gerilerinde durmuş, onları merakla izliyordu.

"Sözümünden çıkan her kim olursa Vahşi Bölge'ye Gölge'nin eşliğinde geri dönecek!"

Adamlar mırıldanarak ve tuhaf hareketler yaparak aniden gecenin içine dağılıp, kendilerine yatacak bir yer bulmak için ilerledi. Val o köyde kalmaya niyetli değildi. Köyün dışındaki ormana doğru sakın adımlarla ilerledi. Biraz yalnız kalmaya ve sakinliğe ihtiyacı vardı.

Uzun bir yürüyüş olmuştu. Ormanın kalbine doğru adımları aynı sessizlik ve hızla ilerlerken beyninin artık düşünceler, karmaşık sözler, öfke, acı ve afallamayla dolmasına izin verdi.

Gölge daha fazla gitmek istemiyormuş gibi aniden yere çöküp başını patisinin üzerine dayadığında kendisi de onun karnına başını dayadı ve ayaklarını uzatıp, ellerini karnının üzerinde birleştirdi.

Biraz zayıf ve... Can sıkıcı bir şekilde narin hissediyordu. Sanki... Kırılmış gibi! Kuru bir dal parçasının üzerine basmak gibi... Dışarıdaki kabuğu dökülüp etrafa yayılmış, toprağa karışmıştı. Gövdesindeki parçalar ise onarılamayacak kadar sertçe kırılmıştı. Ama aynı zamanda da etrafındaki her şeye zarar verecek kadar kara bir öfke ve güçle doluydu.

Dudaklarını büzdü. "Tuhaf..." diye mırıldandı.

Gölge'den hoşnutsuz bir homurtu kazandı.

“Yanlış yaptığımı mı düşünüyorsun?” Gölge patilerini yaladı, ardından esnedi. “Sen de anlamıyorsun, değil mi?” Val iç geçirerek, “Annen, annemi öldürdüğünde de böyle hissetmiştim. Ne yapacağımı bilememiş, annenden korkmuş, olanlara razı gelmiştim,” dedi.

Gölge hafifçe hırlamaya başladı. “Şimdi anlıyorsun!” Kadın sıırttı. Gölge'nin yüzüne bakabilmek için yan döndü. “Ama şu an neden korku hissettiğimi bile bilmiyorum. Hastalanmış gibi... Ama hasta olmadığımı biliyorum. Kemiklerimi ufalamışlar gibi... Ama ufalanmadığımı biliyorum. Kalbimde yangın var gibi... Ama yanmadığımı da biliyorum. Tüm bunları gerçekten yaşamıyorken, nasıl canım yanıyor ki?” Yüzünü buruşturdu.

“Ros’u öldürüp ortadan kaldırmalı mıyım?” Bunu bir an düşündü. Ona tüm bunları hissettiren oydu. Val, kendine zarar veren neredeyse herkesi ortadan kaldırmıştı. Ros, ona fiziksel bir zarar vermemişti. Ama bu, fiziksel zarardan daha da kötüydü. Ros’un olmadığını düşündü. Bu sefer daha da kötü hissetti. Gölge güler gibi ses çıkardığında, “Kesinlikle. Kötü bir fikirdi!” diye ona katıldı.

Gölge başını çevirip sarı gözlerini kendisine dikti. Val bu bakışın altında ezildiğini hissetti. “Ona izin verdim. Çünkü Ros’un öldüğünü düşündüğümde çok öfkeleniyorum ve bedenim sızlıyor. Ona izin verdim çünkü onun öldüğünü düşünürken karşıma aniden çıksaydı ben de tıpkı Ros gibi davranırdım. Onun gerçek olduğuna inanmam için ona dokunmam gerekirdi. Onu solumam... Onu hissetmem! Ve bunu yapabilmek için de herkesi karşıma alırdım. Unutma! Ros’un en büyük amacı Nola’nın intikamını almaktı.”

Gölge başını tekrar patisinin üzerine dayadı. Val konuşmaya devam etti. “Şimdi ne olacağını bilmiyorum. Ros’un intikam alacak bir şeyi kalmadı. Onun yanında kalabilir mi? Bu, her şeyi değiştirir. Beni bu yolda yalnız bırakır mı? Çünkü... Çıktığım

yolda kararlıyım. Vahşilere iyi bir yaşam hakkı verilmeden buradan gitmeye niyetim yok! Bunu da onun yardımı olmadan yapamam. Kav sadece bir savaşçıydı. Flora'nın kendi klanına gönderdiği pusuladan henüz bir haber gelmedi. Flora, kendi krallığını bize katılmaya ikna etse bile –ki bu çok zor ve aslında boşuna bir uğraş– bize kendi isteğiyle katılacak bir klan yok. Tüm klanları dize getirmek sadece savaştaki becerilerimize bağlı!” Val aniden sesli bir nefes aldı. Bir parmağı gerginlikle saçlarına dolanmıştı, çenesi kenetlenmeye hazır bir halde katıydı. “Ros beni yarı yolda bırakırsa nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyorum. Kendi yaratacağım kıyımdan korkuyorum. Ya da belki... Her şeyi ve herkesi öylece bırakıp Vahşi Bölge'ye döneceğim. Böyle karışık hissetmekten nefret ediyorum.”

Gölge hafifçe horlayınca tüm dikkati ona kaydı. Uyuduğu için ona da derin bir öfke duydu. Ancak uzun bir süre, kendi düşüncelerinin içinde diplere, karanlığa ve başıboş bir öfkeye kapılana kadar bekledi. İçi doluydu. Hislerin yoğunluğuyla, ileriye dönük düşüncelerinin belirsizleşmesiyle, karar vermekte hiç zorlanmadığı kadar zorlanmasıyla ve tahammülsüz kalışıyla gittikçe bedeni şişiyormuş gibi hissediyordu. O anda Ros ve Nola'nın ne yaptığını merak ediyor, kendi tahminlerinin yaralarıyla cebelleşiyordu. Kendini buraya taşımıştı, fakat aklını orada bırakmıştı. Belki de gidip yuvayı yerle bir etmeliydi.

Genç kadın, Gölge'nin karnına sinirle bir dirsek atıp, “Nasıl uyuyabiliyorsun?” diye sordu.

Gölge dişlerini göstererek ve öfkeyle hırlayarak yüzünü Val'in yüzünün hemen önünde tuttu. Ardından kendine gelmesi için Val'a sert bir pati attı. Bunu hep yaparlardı. Gergin olduklarında birbirleriyle dövüşürlerdi. Zarar vermezdi, ama onların tüm kötü hislerini alıp götürürdü. Val tıpkı Gölge gibi hırlayarak kedinin üzerine atıldı. Çalıların üzerinde yuvarlanmaya başladılar. Gölge, Val'in kolunu dişledi. Ardından tekrar pati atarak kadının ge-

riye doğru yuvarlanmasına neden oldu. Val tekrar ayağa kalkıp Gölge'ye saldırdı.

Boğuşmaları uzun bir süre devam etti. Sonunda Gölge –sıkılmış olmalıydı– Val'ı yere yatırdı ve patileriyle göğsüne bastırdı. Tıpkı Khan'a yaptığı gibi hırlamaya başladı.

“Tanrı aşkına! Burada ne yapıyorsunuz?”

Gölge sanki tüm bunlar onun yüzünden olduğu için duyduğu öfkeyi göstermek istercesine, bir düşmana hırlar gibi Ros'a hırladı. “Kes sesini, Gölge! Ve Val'in üzerinden kalk.”

Gölge bir süre kendiyle çelişir gibi kısık bir ses çıkardı. Fakat sonunda ileriye sıçrayarak gözden kayboldu. Ros ellerini beline koydu. Sanki hakkı varmış gibi de Val'a çıkıştı. “Seni bulabilmek için neredeyse ormanın tamamını dolandım. Burada ne yapıyorsun, Val?”

Val yerden doğrularak bir dizinin üzerinde kaldı. Dişlerinin arasından, “Beni azarlıyor musun?” diye sordu.

Ros da en az onun kadar öfkeli görünüyordu. “Evet! Vahşi Bölge'ye döndün sandım.”

“Neden?”

“Ne, neden?”

Val'in kalbi nedensiz bir şekilde oldukça hızlı atmaya başladı. Tüm bedeni yeni bir güçle dolmuştu sanki. “Neden beni arıyorsun?”

“Ben...”

Ros bu soruya kadının istediği kadar hızlı cevap veremedi. Val savaş çılgılığıyla Ros'un üstüne atıldı.



Üçüncü Bölüm

Güçlü bir akıntıda nehir onu nereye savuruyorsa o yöne gidiyordu. Arada bir suyun dibine gömülüyor, sonra her nedense tekrar yukarı çıkıp nefes alıyordu. Sonra bir kayaya çarpıyordu. Bu şiddetli çarpma bile onu kendisine getiremiyordu. Seçimlerini belki kendisi yapmıştı, ancak onu seçim yapmaya zorlayan da kaderin kendisiydi.

Ve Tanrı'nın şaka anlayışı pek hoşuna gitmemişti. Ros kucağındaki kadından hemen sonra başını kaldırdı. Elleri birbirine kenetli, gözleri hâlâ şaşkınlığın, inançsız bir inkârın ve varoluşun gerçekliğinin karışımı bir bakışla birbirine odaklanmış, nefes almak bile unutulmuşken, duyuları dışarıya kapanmıştı.

Çünkü ikisinin de buna çok ihtiyacı vardı. Yalnız olmaya ve hissetmeye.

Sonunda Ros onun sessizliğine katlanamadı. Aklının içinde, onu köşeye sıkıştıran ve vicdanını oyan birçok sorudan en önemlisini dile getirdi. "Nasıl?" Başını iki yana salladı. "Nasıl hayatta kalabildin?"

Nola'nın dudakları titreyerek kıvrıldı. Bu, mutsuz bir gülümsemeydi. "Şifacı kadın! O. Beni kurtaran oydu. Aynı zamanda öldüren de!"

Ros yine başını iki yana salladı. "Anlayamıyorum, Nola..." Kadın nihayet gözlerini gözlerinden çekip onu incelemeye henüz başlamışken, sorusuyla birlikte tekrar başını yukarı kaldırdı.

“Değişmişsin!” Kadının bakışlarında bir parlama oldu.

“Değiştim. Sen de değiştin. Her şey değişti.”

“Öyle!” Nola başını havaya kaldırdı. İnce bir yaş damlası, gözünden aşağı, dudaklarına çabucak indi. Nola bu damlayı diliyle hafifçe yaladı ve neşesizce güldü. “O günü hatırlıyor musun?”

Ros başını eğdi. “Her anını!”

“Bana hazırlanmamı söyleyip çıkmıştın. Sonra şifacı kadın geldi ve senin emrettiğin bir şeyi içmemi söyledi.” Ros’un itiraz edeceğini anladığında, onun bir elini bırakıp havaya kaldırdı. “Biliyorum. Sen öyle bir şey emretmedin. Ama ben, o anda buna inandım ve sorgusuzca içtim. İlk yudumdan sonrasını hatırlamıyorum. Uyandığımda Budi adında, aksak bir adam beni omzunda taşıyordu. Arkasından da şifacı geliyordu. Ona hesap sormak istedim. Seni sormak istedim. Fazla gücüm olmadığı için tekrar kendimden geçmiştim. Gözlerimi tekrar açtığımda ben, artık ben değildim. Kısa saçlı, kara çalınmış yüzümle, pantolonum ve gömleklerimle bir ocak temizleyicisiydim. Budi’den işi öğrenmeye çalışan yeniyetme bir oğlandım.”

Ros gözlerini kapadı ve boşta kalan eliyle alnını ovuşturmaya başladı. Bu hareketi Nola’nın kısa bir an duraksamasına neden oldu. Genç adam o anda tam olarak anlayamıyordu. Ancak her şeyi en açık haliyle öğreneceğini ve bu bilgilerin hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Kalbi, onun ağzından çıkacak her sözcüğün altında ezilecekti. Pişmanlığı ise onu çiğnemedен yutacaktı.

“Önce şifacı kadına öfkelen dim. Fakat sonra... Tüm bunları beni hayatta tutabilmek için yaptığını anladım. Budi’yle birlikte çalışacaktım ve şifacıyla da bir daha hiç görüşmeyecektim. Çünkü yerimde olmadığımı anladıklarında beni de aramaya çıkacaklardı. Tıpkı zindandan kaçtığımda seni aradıkları gibi! Şifacı kadına beni öldürmesi emrini amcan Ernie vermiş. Senin vereceğin tepkinin farkındaydı. Ailene isyan edeceğinin ve onları karşına alacağının yani!”

Ros'un nefesi boğazında tıkanıyordu. Aslında onun söyleyeceği hiçbir sözü o andan sonra duymak istemiyordu. Çünkü nasıl yanlış yaptığı; kendisine, ailesine ve Nola'ya nasıl zarar verdiği çıplak ve yalın haliyle ortaya dökülecekti. Ros, kızın başını elleri arasına aldı. Alnından öptü ve içine dolan, yenilenmiş öfkesiyle tek başına başa çıkabilmek için ayağa kalktı. Elbette, onu dinleyecekti. Fakat vicdanı o anda Nola'nın yüzüne bakmasına engel oluyordu. Birkaç uzun adımda, kendisini pencerenin önünde buldu. Elleri arkadan bağlanmış, sesi boğazında tıkanmış haldeydi. Konuşamayacağını anladığında başını eğerek devam etmesini istedi.

"Şifacı, hayatımı kadere bıraktığını söyledi. Eğer biraz daha geç kalsaydı gerçekten yaşamıyor olacaktım. Ama bilmediği zaten gözlerimi açtığımdan beri gerçekten yaşamıyor olduğumdu. Budi'nin yanında kalmaya ve her söylediğı sözü yerine getirmeye başladım. Gerçekten ocakları temizliyor, mutfağı süpürüyor, ayakaltında dolanıyordum.

"Ancak söylenen her sözün, kalede atılan her adımın da farkındaydım. Seni aramaya o kadar çok savaşçı gönderildi ki! Her seferinde bulamamaları için dua ediyordum. Sonunda ettiğim dualar kabul oldu. Ama ben de bir şeyin farkına vardım. Ya da öyle olduğunu sandım! Onların seni bulamadıkları her seferinde ölümün herkes için daha da kesinleşiyordu. Benim için de! Zehirli okla aldığı yarayla ne kadar ileriye gidebilirdin ki?" Nola sessizce hıçkırmaya başladı. "Aman Tanrım! Bilmeliydim! Senin yaşıyor olduğunu bilmeliydim. Görmeden... Öldüğüne inanmamam gerekirdi!" Nola'nın sesi daha da yükseldiğinde Ros arkasını dönmek zorunda kaldı. O anda kendi yaşadığı vicdan azabının neredeyse aynısını yaşadığını yüzündeki her çizgide görebiliyordu.

"Nola!" Hızlı adımlarla yanına ilerledi. Tekrar karşısına oturdu çünkü onun kalkmaya, ayakta durmaya gücü yok gibi görünüyordu. Ellerini sıkıca kavradı. "Ölebilirdim. Eğer karşıma Val

çıkması olmasaydı... Gerçekten ölebilir, vahşilerin akşam yemeği olabilirdim.”

Ros karşısındaki kadının hüznü bakışının arasındaki ürkek afallamayı ve tiksintiyi gördüğünde gülümsedi. “Orada işler buradan farklı yürüyor!” Genç kadın anlamamış olsa da kafasını salladı. Ros, onun yüzünü avcunun içine alıp bıraktı. “Devam et, lütfen!” diye fısıldadı.

“Beni senin kadar aramadılar. Çünkü onlar için zaten değersizdim. Şifacı da ölümü yaktığını söylediğinde inanmak zorunda kaldılar. Budi'nin gölgesi gibi olmuştum. Sonra bir gün Budi, beni beceriksiz olduğumu söyleyerek sopayla kovaladı. Kaleden dışarı çıkana kadar sürekli sopasını sallayarak bir işe yaramadığımı ve orada yerim olmadığını söyleyerek üzerime geldi. Kaleden çıktım. Kimse nereye gittiğimi ya da kim olduğumu önemsemedi. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Abilerimin nerede olduğunu, hatta ölüp ölmediklerini bile bilmiyordum. Ama annem ve babam ölmüştü.” Nola'nın ağzı acıyla açıldı. Sanki haberi daha o anda almış gibi yüzündeki ifade katılaşıırken nefesi de sekteye uğradı.

Ros'un parmakları acısını paylaşır gibi hafifçe elini sıktı. “Başboş halde ormanlık alanda dolanırken, şifacı, yanında Duri ile birlikte karşıma çıktı. Beni Duri'ye teslim etti. Ona, bütün bunları neden yaptığını sorduğumda... Canım öyle istedi, dedi!”

Nola ilk defa gerçek, yumuşak bir gülümseme sundu. Aslında ikisi de bu karşılaşmanın akli bulandıracak bir mutluluk kadar can yaktığını da biliyordu. Fakat dillendirmek çok zordu. Birbirlerinin kalplerine hedefi şaşmayacak gibi görünen bir okla sabitlenmişlerdi. Bir gecede her şey değişmiş, altüst olmuş, dahası kayıplar vermişlerdi.

“Duri?” Ros bu soruyu kolaylıkla sormuştu. Buna kendi de öyle çok şaşırdı ki sorarken kaşları da bilinçsizce havaya kalkmıştı. Duri'nin duruşundan, bir muhafız gibi Nola'yı

ölümüne savunmasından onun yeri ya da nerede ve ne olmak istediği belliydi.

Nola'nın alt dudağı titredi. Rosa küçük bir gülümseme daha sundu. "Kaleden ayrıldığım andan beri beni hiç yalnız bırakmadı. Konuşmayı, gülmeyi, yaşamayı öyle unutmuştum ki, bunları unuttuğumun bile farkında değildim. Acı çekiyordum. Güneşle doğan, ama batmayan bir acı! Tanrı'nın omzuma bindirdiği bu yükleri taşımakta zorlanıyordum. Duri çok..." Başını sallayarak ve gözleri dalarak doğru sözcüğü arar gibi göründü. "Çok inatçı biri! Asla yılmıyor, asla vazgeçmiyor... Üzerimdeki yükleri almadı. Ama benimle birlikte onları taşıdı. Beni gülümsemeye zorladı. Kahkaha bile attım! O, bu toprakların oğlu ve beni kendi toprağına kabul ettirdi."

Nola'nın bir eli gergince saçlarının arasından geçti. Yüzü sürekli gölgeleniyor, bedeni sanki nasıl bir duruş sergilemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi kıpırdanıyordu.

"Nola? Benim, Ros! Kafa tuttuğun, yaraladığın, cesaretle her seferinde alt etmek için uğraştığın adam! Biliyorum, çok zor. Sana söylerken kendim aynı şeyi yapamıyorum. Ama... Rahatla."

Nola aniden kollarını kaldırıp hıçkırıklarla Ros'un boynuna atıldı. Gözyaşları tekrar akar ve adamın boynunun kıvrımında kendine yer bulurken, Ros onu sıkıca sardı. "Onu kabul edecektim. Ama senin yaşadığın söylentileri sürekli kulağıma çalınmaya başladı. Cevap veremedim. İnanmak ve umuda kapılmamak arasında gidip geldim ve ona beklemek istediğimi söyledim. Biliyordu. Bunu ne için istediğimi biliyordu. Şimdi sen, yanımdasın. Yaşıyorsun. Canlısın. Nefes alamıyorum. Nefes alabiliyorum. Çok..."

"Karmaşık!"

Nola yüzünü geriye çekti. Gözyaşlarından gözlerinin güzel rengi görünmüyordu. Ros parmaklarıyla onun yaşlarını sildi. "Evet. Karmaşık!" Hıçkırıklarının arasında kıkırdadı. "Ama yaşadığın gerçeğini hiçbir şeye değişmem!"

“Ben de!” Ros, ona sıkıca sarıldı. “Çok pişmanım, Nola! Öyle çok pişmanım ki! Eğer yaşadığını bilseydim, eğer yaşama şansının olduğunu anlayabilseydim... Tanrım! Ben ne yaptım? Öfke gözlerimi öylesine kör etmişti ki, ailemin, ailenin ve bizim sonumuz oldum.” Ros kendini geriye çekerken pişmanlık ve vicdan azabıyla başını iki yana salladı. Gözleri sızlıyordu. Eğer ağlayabilseydi, o anda hiç durmadan gözyaşı dökerdi. “Sana şu yaptığıma bir bak! Seni en başında bırakmalıydım. Öfkeyle ailemin üzerine gitmek yerine seni yaşatmaya çalışmalıydım. Daha soğukkanlı olmalıydım. Kibrim ve öfkem her şeyi yerle bir etti. Oyuna kendi ayaklarımla gittim. Sonumuzu kendi ellerimle getirdim.”

“Hayır. Asla! Öyle değil. Biz insanız, Ros. Duygularımız var. Sen de duygularınla hareket ettin! Bu, yaşam kadar doğal!”

Ros bunu kabullenemiyordu. Kabullenemeyecekti de! Eline çok fazla kan bulaşmıştı ve bunu değiştirmek için hiç şansı yoktu. Sadece onların kanı yerine başka kanları dökebilirdi. Sorumsuz davranışları onları işte tam da bu noktaya getirmişti. Keşke bir kerecik olsun Zek’e kulak vermiş olsaydı.

Aniden ayağa kalktı. Nola’nın şaşkın bakışları bu ani hareketi karşında onun gözlerine kilitlendi. Ros’un kararı belliydi. Fakat kendisiyle bir süre daha çatışması gerekiyordu. Vicdanını ve yüreğini karartması gerekiyordu. Af dilemesi gerekiyordu.

Ayrıca birine ihtiyacı vardı. Onu sarsıp kendisine getirecek birine! Ona doğru yolda ilerlemek için yol gösterecek birine! Aklının gelgitlerine rağmen her zaman doğruyu yapan birine! Tüm kusurlarıyla, hatalarıyla, hasarıyla hep doğru adımları atan birine!

Derince ve kendine yetmeyen bir iç çekti. “Bana biraz zaman ver!”

Nola yutkunduktan hemen sonra başını eğdi. Ardından ayağa kalkıp Rosa tekrar, sıkıca sarıldı. Ros alnını kızınkine dayadı.

Başını iki yana salladı. Ardından da hızla bulunduğu alanı terk etti. Tanrım! Vicdanı onu öldürüyordu. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, canı bedeninden ayrılana kadar sancılar içinde kıvrılacaktı.

Kapıyı açtığı anda karşısında Duri'yi buldu. Elbette bulacaktı. Onu, tamamen tarafsız bir gözle baştan ayağa süzerken adam bu kısa bekleme anına bile dayanamamış gibi Ros'a öfkeyle bakarak hızla yanından geçip içeri girdi. Ros sabırsız bir nefes verip ileriye doğru hareket etti. Etrafta kimse kalmamış gibiydi. En azından ayakta olan kimse! Herkes kendine uygun bir yer bulmuş ve gürültüyle uyuyordu.

Val neredeydi? Ros'un kaşları derince çatılmış bir halde açıklık alanda kalan her bir noktayı süzüyordu. Önce Gölge'yi arıyordu. Çünkü o neredeyse Val da orada olurdu. Fakat hiçbir yerde görünmüyorlardı. Adımları sürekli ileri doğru atılırken karşısına çıkan ikinci kişi Ale olmuştu.

"Şu anda seni öldürürsem, Val'ın çok hoşuna gidecek!" Ale'nin dudakları keyifli bir kıvrımla aralanmıştı.

Ros kaşlarını kaldırdı. "Ve ben seni öldürürsem, Val'ın hiç hoşuna gitmeyecek. Bunun için kendini şanslı say ve gidip ahırda uyu. Kendini yalnız hissetmezsin."

Sözleri Ale'ye hiç dokunmamıştı. O kadar keyifli görünüyordu ki, ne söylerse söylesin adamın umurunda olmayacaktı. "Tanrım, Ale! Senden nefret ediyorum."

"Bana bilmediğim bir şey söyle!"

"Val'ı bu gece bulamazsam, seni gerçekten öldüreceğim ve bir ineğin dışkısında boğulduğunu söyleyeceğim," dedi Ros.

"Sen burada kalbini şenlendirirken, Val da muhtemelen Vahşi Bölge sınırlarına varmış olmalı!"

Ros'un bedeni aniden sarsıldı. Kalbiyse atmayı bıraktı. "Asla!"

“Dene ve gör!”

Ros afallamış halinden sıyrıldı. “Eğer Val gitmiş olsaydı senin de bir köpek yavrusu gibi kuyruğunu bacaklarının arasına kısıt- rıp peşinden gitmen gerekirdi.”

Ale aniden ileri atılıp Ros’ a saldırdı. Ancak Ros’un onunla uğraşacak ne zamanı ne de keyfi vardı. Üzerine atılan adamı om- zunun üstünden arkaya savurdu ve yoluna devam etti. Eğer Ale isteseydi bu saldırısına devam ederdi, ama sadece onunla biraz uğraşmak istemişti. Ros’un ise onunla uğraşacak zamanı gerçek- ten yoktu. Evlerin arasından geçti, yerlerde ve bir tahta oturağın üzerinde uyuyan savaşçıların, vahşilerin yüzlerine tek tek baktı. Ama Val’ı ya da onun nerede olduğunu bilebilecek herhangi bi- rini bulamadı.

Sonunda kendisi birini bulamamış ya da sorduklarından ce- vap alamamış olsa da –bu cevapsız bırakılmanın kasten yapıl- dığını da düşünmeden edemiyordu– Zek, sessizce arkasından yaklaşarak onun bu çılgın arayışını durdurdu.

“Kimse sana cevap vermeyecek, evlat!”

Zek, onun bu haliyle eğleniyor görünecek kadar küstahtı. Ayrıca ifadesinde sitem de saklıydı. Aslında onu en iyi Zek’in anlaması gerekiyordu. Neler yaşadığını ondan daha iyi kim bi- lebilirdi ki? Ros’un kendisi bile nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyorken Zek bunu anlamalıydı!

“Tanrı aşkına! Neden?” Ros ellerini havaya kaldırdı. Gerçek- ten herkesin neden bu kadar tepkili olduğunu bilmiyordu. Kimi vahşiler ona cevap vermek yerine sadece homurdanmıştı. Ya da yüzüne bile bakmamışlardı.

“Çünkü Val’ı öylece bıraktın.” Kaba elinin tersiyle Ros’un om- zuna bir tokat attı. Hafif bir darbeydi, ama adam o kadar güçlüy- dü ki titremesine yetmişti.

“Bana yardım etti! Sen de gördün.” Ros da onun omzuna aynı şekilde vurdu. Fakat Zek’i yerinden bir milim bile oynatamadı.

“O, Val! Başka kimseye benzemez. Sen, bu gece onun gücüne bir çentik attın. O da yapılması gereken en doğru hareketi yaptı. Başka çaresi yoktu. Onunla hiç konuşmadan, önüne çıkan herkesi yok etmeye kararlı görünüyordun. Çünkü hareketlerinin nereye gideceğini düşünemeyecek kadar ahmaklaşmıştın. Val, seni iki kez kurtardı. Bu insanlar, onun gücünü sarstığında ve Val kenara çekilip sözü sana bıraktığında saygı duymayacaklardı, Ros! Val bunun önüne geçti.” Zek gerçekten oldukça öfkeli görünüyordu.

Ros hiç bu açıdan bakmamıştı. Zaten hiçbir yerden de bakamamıştı ki! Her şey aniden olmuştu. Ne bir uyarı ne bir duyum ne bir his... Fazlasıyla afallamış, duyguları birbirine karışmış bir haldeyken, hareketlerinin ne anlama geldiğini durup tartacak bir tek anı olmamıştı. Tanrım! Nola yaşıyordu. Zek bunu nasıl anlamıyordu.

“Val nerede?” Ros, onun nerede olduğundan daha başka bir şey duymak istemiyordu.

Zek başını iki yana salladı. “Bu gece onu görmesen daha iyi olacak. Söylediklerimi duymadın mı? Val’in tepkisi ne olur, bilmiyorum.”

Ros sonunda hırlar gibi bir ses çıkardı. “Her birini duydum ve önemsemiyorum. Kimse bana saygı duymasa da umurumda değil. Şu an Val’a ihtiyacım var! Bileğindeki kemikleri boğazıma saplayacağını bilsem de!”

Ros’un sözlerindeki doğruluk, her bir kelimesinde cınlıyordu. Ve bu da Zek’in gözlerinin parlamasına neden oldu. O anda otoritesini ve Val’in ona sağladığı gücün çatlamasını önemseyemiyordu bile. Bir şekilde, sadece ona ulaşması gerektiğini biliyordu. Sadece onu görmeliydi, o kadar!

Nola’ya kalbini, krallığını ve ailelerini yakan bir aşkla tutulmuştu. Gözü hiçbir şeyi görmeyecek duruma gelene, arkaların-

dan dönen oyunları fark edemeyecek kadar aptallaştıracak bir aşkla bağlanmıştı. Tutku da bu aşkı sürekli ve sürekli harlamıştı. Nola ile çok kısa zamanda çok fazla şey yaşamışlardı. Onu aniden karşısında gördüğünde de kalbindeki kıpırdanmayı inkâr edemezdi.

Ancak Val... Onunla her şey daha farklıydı. Ros, ona belirli bir amaç uğruna, kadının sonunu hiç düşünmeden adım adım yaklaşmıştı. Bir balçık gibi ona yapışmış, kendi kaderine yön verebilmek için onu kullanmaktan hiç çekinmemişti. Attığı adımlar, yaptığı her hareket hep bu yönde olmuştu. Ama bir yere kadar! İşte o yerden sonra her şey, Ros'un o anda çok daha berrak bir şekilde anladığı halde değişmişti. Hem de sonsuza kadar!

Tanrım! Val'i bulmalıydı. Onunla konuşmalıydı. Lanet olsun. Lanet olsun. Orada öylece durmuş, boş yere Zek'le tartışıyordu.

"Lanet olsun sana! Kendim bulurum." Arkasını döndü. Yine nereye gideceğini bilemez halde, ama tam bir kararlılıkla Val'i aramak için adım attı.

"Ormanda! Gölgeyle birlikte uzun bir süre yürüdüklerini düşünüyorum. Su kuyusunun yakınından ilerlediler."

Zek'in sesindeki keyifli tınıya öfkelenir ve homurdanırken, tekrar arkasını döndü. Çünkü tam aksi yönünde ilerliyordu. Zek'in yanından tekrar geçerken, "Bir de hayatın boyunca beni koruyacaktın!" diye söylendi.

Zek gök gürültüsü gibi bir sesle başını arkaya atarak güldü. "Zaten öyle yapıyorum! Ama hep geç farkına varıyorsun."

Ros, ona dönmedi. Fakat gülümsemeden de edemedi. Ros'a yanlış görünen her sözünde bile Zek, onu hep korumuştur. Yanlışlarında bile her zaman yanında durmuştu. Durmaya da devam edecekti. İkisinden biri ölene kadar...

Belki de o ölümlerden biri biraz sonra gerçekleşecekti. Val bunu yapabilirdi. Kimsenin Ros'u öldürmesine izin vermezdi belki, ama onu kızdırdığı için önce öfkeyle öldürebilir, sonra

da yasını tutabilirdi. İç çekerken adımlarını hızlandırdı. Fakat istediği kadar da hızlı olamıyordu. Su kuyusuna varana kadar buldukları yere uzanmış vahşilerin üzerinden atlamak zorunda kalıyor ya da birine takılıp sert bir söz işitiyordu.

Ormanın girişine vardığında uyuyan bedenlerden kurtulmuştu. Ay ışığı köyü ne kadar aydınlatıyor olsa da ormanda durum farklıydı. Sık ağaçların arasından sızan ışık ona hiç yardımcı olmuyordu. Zaten nereye gideceğini bilemiyorken Vahşi Bölge'den kalma bir alışkanlıkla sürekli hazır ve uyanık bir haldeydi. Elbette karşısına onu parçalamaya hazır vahşi bir hayvan ya da bir topluluk üyesi çıkmayacaktı. En azından baş edemeyeceği bir varlıkla karşılaşmayacağını beyni biliyordu.

Ama bedeni hep gergin, kasları atılmaya, elleri de silahını çekmeye hazırdı. Bu alışkanlıktan kolay kolay kurtulamazdı. Kurtulmayı da zaten istemiyordu. Bu, kendilerine uygarlarla savaşırken daha çok hamle yapma fırsatı, daha hızlı düşünebilme olanağı sağlayacaktı.

Düşüncelerinin arasına gecenin benzersiz sesi karışıyor, ama kendi adım seslerini duyamıyordu. Bu da Vahşi Bölge'nin bir kanunuydu! Sessiz olmak! Ama Ros sürekli ilerleyip Val'i bulamadıkça sessiz kalmakta zorlanıyordu. Sanki hakkı varmış gibi ona öfkelenmekten kendini alamıyordu. Çok saçmaydı, biliyordu. Fakat yanında olma isteği öylesine yoğundu ki, onu bulamadığı her an daha çok kaynıyordu.

Bir süre daha ilerledikten sonra kulağına çalınan seslerle duraksadı. Başını kaldırdı, tıpkı Val'in her zaman yaptığı gibi havayı kokladı, gözlerini kısa süre kapatıp tüm duyularını ormana salar gibi kendini bıraktı. Hırlama sesini duyduğunda kasları ve göz kapakları aynı anda havaya kalktı. Adımları hızlanırken, yine sessiz olmaya ve sesin yönüne doğru hareket etmeye çalışıyordu.

Sonunda onları buldu. Yüzünde afallamış bir ifadeyle iki vahşinin boğuşmasına tanıklık ediyordu. Onları her şekilde görmüştü. Ancak boğuştuklarına ilk defa tanık oluyordu. Sanki

kavga ediyorlardı, fakat birbirlerine zarar veriyor gibi görünmüyorlardı. Tanrı aşkına! Val ve Gölge'nin ağırlığı arasında bir uçurum vardı. Kedi her pati sallayışında kadın en azından iki adam boyu uzağına düşüyor, inatçı ve kararlı bir halde doğrulup tekrar saldırıyordu.

Lanet olsun! Val biraz daha ısrar ederse en azından bir yeri kesinlikle kırılacaktı. Ros dayanamadı.

“Tanrı aşkına! Burada ne yapıyorsunuz?” Gölge anında durdu ve dişlerini göstererek, her an onun da üzerine saldırabilirmiş gibi hırladı. Ros başka bir zamanda bu gürültüden ürkebilirdi. Fakat o anda değil!

“Kes sesini, Gölge! Ve Val'in üzerinden kalk.” Gölge bir süre daha kadının üzerinde kalmaya devam etti. Ardından da karanlığın içinde kayboldu. Val henüz tepki vermemişti. Karanlıkta, ancak onun kendisine baktığını hissedebiliyordu. Fakat nasıl hissediyordu, sadece tahmin edebilirdi. “Seni bulabilmek için neredeyse tüm ormanı dolandım. Burada ne yapıyorsun, Val?”

Val dişlerinin arasından, “Beni azarlıyor musun?” diye sordu.

“Evet! Vahşi Bölge'ye döndün sandım.” Ros bu kadar sert çıkmak istememişti. Ancak Alenin sözlerini geriye itmesine rağmen sürekli aklında çınlayıp durmuştu. Eğer Val geriye dönsaydı, Ros da muhtemelen tıpkı Ale'yi suçladığı şekilde Val'in peşinden giderdi.

“Neden?”

Soruyla birlikte Ros'un kaşları da havaya kalktı. “Ne, neden?”

“Neden beni arıyorsun?”

“Ben...” Doğruyu söyleseydi Val, o anda kendisine inanırmıydı? Ya da bu onu daha da öfkeliendirip, aynı zamanda yaralar mıydı? Ona, artık daha fazla yara vermek istemiyordu. O, üzerinde olduğu yaralarıyla güzeldi. Fazlasına da hiç ihtiyacı yoktu. Öylece durmuş, karşısındaki tehlikeyi fark edemedi kadının

hayatındaki yerinin nasıl da şaşılacak şekilde değiştiğini düşünüyordu.

Savaş çılgınlığını da tam o anda duydu. Kocaman bir karaltı halinde üzerine atılan kadının hamlesinden, kenara çekilerek kıl payı kurtuldu. Hemen arkasını döndü, çünkü devamının geleceğini biliyordu. Döndüğü anda da havada parlayan çeliğin ışıltısıyla karşı karşıya kaldı. Val daha yere ayağını basmadan tekrar atılmıştı. Ros da kısa kılıcını çekti, fakat sadece kendini savunmak için! Kadının şaşırtıcı derecede hızlı hamlelerine istediği kadar çabuk karşılık veremiyordu. Bunun için de hep geriye doğru hareket ediyordu.

“Keyif vermiyorsun, Ros!”

Ros hançerin başını hedef almaması için yere eğildi, kadının bileğine uzanıp çekti, fakat onu yere düşüremedi. Val daha ayağı yerden kalktığı anda diğer ayağından destek alarak ve sıçrayarak dengesini buldu.

“Çünkü durmanı istiyorum.”

Kadın daha sözlerini bitiremeden tekrar saldırıya geçti. “İmkânı yok!” Aynı anda hançerlerinden birini savururken, göğsüne tekme atmayı başarmıştı. Ros hançeri kılıcıyla savurdu, fakat tekmesi için havaya kalkan eli ona yetişemedi. Ayakları yerden kesildi. Sırtı bir ağaca çarptı ve nefesi bir süre göğsünde duraksadı.

“Lanet olsun, Val! Dur artık.”

Val’in cevabı bıçaklarından birini ona fırlatmak oldu. Ros başını eğdi. Omzunun üzerinden arkaya baktığında biraz daha yavaş kalsa kulağının hançerle birlikte ağaçta kalacağını fark etti. Bu, dişlerini sıkmasına, öfkenin kalbinden taşan bir yoğunlukla bedenine dolmasına neden oldu. Hançeri yerinden çıkardı. Başını çevirdi ve cam gibi parlayan bir çift gözle karşı karşıya kaldı.

Birbirinin dudaklarını ıstan nefes alışları hızlı ve düzensizdi. Ros, onun ne zaman yanına geldiğini anlayamamıştı bile! Bedenine dolan tüm öfke kadının gözlerinin ışıltısıyla kenara çekildi.

“Sana ihtiyacım vardı!” diye fısıldadı. “Çok fazla...”

Val sert nefes alışlarına devam ederken, gözlerini kırpmıyordu bile. “Seninle karşılaştığım günden beri bana ihtiyacın var, Ros!”

Ros sıırttı. “Doğru! Hem de her şekilde!” Bir şeyi fark ediyordu ki, birkaç saat öncesinde yaşadığı tüm karmaşık hisler, kafa karışıklığı, kalp sancısı o anda geri dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkmıştı. Bunu tam o anda, parlak gözlere bakarken hissediyordu. Nefesinin tadını alırken hissediyordu. Kalbindeki kavgalı atışı duyarken hissediyordu.

Ona bir özür borçluydu. Belki de yola sırf bunun için çıkmıştı. “Özür dilerim, Val! Kalbini kırdım.”

Val dilini damağında şaklattı ve başını iki yana salladı. Elindeki diğer hançeri başının yanına sapladı. “Kalp kırılmaz, Ros! Sen canımı yaktın.”

“Bunu yapmayı istemedim.” Nefes alışları daha sakin bir hal alırken, kadının duruşunda da bir gevşeme olmuştu.

“Bana seçenek bırakmadın.” Val’in sesi o kadar düzdü ki, Ros bir an için onu kaybettiğini düşündü.

“Doğru!” Başını iki yana salladı. “Sana bahane sunmayacağım.”

Kadın başını yana eğdi. “Neden geldin, Ros?”

Ros’un eli usulca ona uzandı, ancak yarı yolda kadının bileğindeki kemikle savuşturuldu. “Yanında olmak zorundaydım.”

Ve Ros, gecenin sesi arasında kendi acı inlemesini duydu. Val’in bileğindeki sivri kemiklerinden biri sol omzuna saplanmış, bileğini çevirmesiyle de acısı ikiye katlanmıştı. Lanet olsun! Onun karşısında öyle aptal oluyordu ki, karşılık vermeyi geç, kendini savunmayı bile beceremiyordu!

“Canımı yaktın, Ros!” Kemiği omzundan çıkardı. Çıkan ses o kadar berbattı ki, Ros yüzünü buruşturdu. “Ödeştik.”

“Kahretsin, Val! Artık kolumu kullanamayacağım!”

Val kemiğindeki kanı Ros’un üzerine silerken, tamamen sakinleşmiş bir halde konuşmaya başladı. “Sana altı gece ve yedi gün veriyorum. Dikkatli ol. Çok ince ve ayrıntılı şekilde düşün. Kalbini dinle. Kendini dinle. Aklını dinle. Ruhunu duy. Bunların her biri aynı şeyi söylediğinde bana bildir. Tek bir tanesi seni dürterse yanlış yapıyorsun demektir. Bunun için asla, ama asla tamamen şeffaf olmadan karar verme!”

“Ben...”

Kadın elini kaldırdığında Ros öfkeyle dudaklarını sıktı. “Bu süre içinde benimle asla yan yana gelmeyeceksin. Hiçbir şey için. Burada kamp kuracağız. Diğer beyliklere ve krallıklara pusulalar yollayacağız. Ama tüm bunların kararlarını ayrı ayrı vereceğiz. Sen, Zeke düşüncelerini söyleyeceksin, o da bana iletecek. Ben Ale’ye düşüncelerimi söyleyeceğim ve o da sana iletecek. Ve sen, bu arada benim olmak isteyip istemediğine karar vereceksin. İkinci bir kafa karışıklığına müsaade etmem, Ros. Bu, sana hediyem.” İşaretparmağı alnından burnuna ve oradan dudaklarına doğru usulca, her nasıl başarıyorsa bedenini titreten bir yol izledi. “Kararını verdiğinde seni bekliyorum.”

Geriye doğru adımlar atmaya başladı.

“Beni dinlemelisin!”

Val başını iki yana salladı. “Altı gece ve yedi gün! Ancak ondan sonra dinleyeceğim.” Kadın umarsızca sırtıttı. “Omzun için de Ale’yi görevlendireceğim. Bu işe çok sevinecek.”

Ros bir adım attı. Fakat Val çoktan gözden kaybolmuştu bile. Genç adam dişlerini sıktı. “Altı gece ve yedi gün mü?” Burnundan sert bir nefes verdi. “Aptal kadın! Seni, o kadar uzun süre hissetmemeye dayanamayacak kadar çok seviyorum!”

Arkasından bir ses geldiğinde, Gölge’nin karanlık bedenini fark etti. “Sen biraz önce güldün mü?”



Dördüncü Bölüm

Genç kız, annesinin eline tutuşturduğu boş sepete bakıp yüzünü ekşitti. Başını tekrar kaldırdığında onun kaş çatışını fark ederek, ağzından çıkacak sözleri geri yutup arkasını döndü.

“Çok geç kalma! Nina, seni bekliyor.”

Ona bakmasa da annesinin parmağını sırtına doğru salladığından emindi. Flau, biraz tembel olduğunu kabul ediyordu. Fakat kendi işlerini her zaman geç de olsa yerine getirirdi. Onun anlamadığı, hiçbir karşılık görmeden sürekli Nina’nın işlerine koşturulmasıydı. Bitkilerle arası bu kadar iyi olmasaydı belki de sürekli onu ormana, ot toplamaya göndermezlerdi. Bu defa sert yemişleri toplayacaktı. Bu defa onu göndermelerinin bahanesi de yakında çok büyük savaşlar olacağı için, bu uzun yıllar boyunca yaşayan ağaçların yemişlerinin toz haline getirilip saklanmasıydı. Çünkü toz halindeki yemişler açık yaraya basıldığında kanamayı anında kesiyordu.

Bu, onun beyliğe olan görevlerinden biriydi. Bunu da anlıyordu. Ama Nina’nın tüm çocukları dururken neden kendisi gidiyordu? İşte Flau, bunu hiç anlamıyordu. Evinin arka cephesine doğru hızla ilerlerken yüzünde taş gibi bir ifade belirdi. Yeni gelenler çok gürültücü, kalabalık ve korkunç insanlardı. Aslında onlara verilen adı tamamen hak ediyorlardı. Vahşiler! Ovaları-

nın çevresini sarmışlar, onlardan habersiz kimse hiçbir şekilde hareket edemiyordu. Beylerin elleri kolları bağlanmıştı, çünkü oğulları hâlâ Vahşi Bölge'deydi! Gerçi söylentilere göre beyler vârislerini gözden çıkarmışlardı. Bir de bu vahşilerin geri kalanı vardı. Onlar hâlâ Vahşi Bölge'de haber bekliyorlardı. Tanrı uygarların yardımcısı olsun!

Flau, herkes gibi onlardan korkuyordu. Tüm ovaya yayılmışlar, sanki her yer onlarınmış gibi hareket ediyorlardı. Flau, patika yoldan ormanlığa doğru ayaklarını yere sertçe vururken çenesini kaldırdı. Bu, onlara karşı kendi tepkisini ortaya koyuyordu. Ki klanındaki herkes onlara istenmediklerini her fırsatta belli ediyorlardı.

Vahşilerin geldiği ilk günlerde annesi evden dışarı burnunu bile çıkarmasına izin vermiyordu. Flau, on dört yaşındaydı fakat biraz hızlı gelişen bir genç kızdı. Övünerek güzel olduğunu da düşündü. Bunun için annesi onu vahşi erkeklerinden korumaya çalışıyordu. Ancak gün geçtikçe vahşilerin sözlü saldırıların dışına çıkmadığı anlaşılmış, kendi ovalarında da hayat olabildiğince normale dönmeye başlamıştı. O anda gittiği yer de kendi evlerine oldukça yakın olduğu için onu göndermekte bir sorun görmemişti. Flau buna sevin sin mi, üzül sün mü karar veremiyordu.

Çünkü işler hep ona kalıyordu. Tavukları kovalayan birkaç Vahşi çocuğa bağırdıktan sonra içini çekerek sık ağaçlıklı ormana doğru ağır adımlarla ilerledi. Vahşi çocukları da pek sevdiği söylenemezdi. Hiç çocuk gibi değillerdi. Gözleri sürekli bir şeylerin üzerinde oluyordu. Kendi ovalarının çocukları gibi alışıldık oyunlarla ilgilenmiyorlar, ne kadar koyun, keçi, tavuk varsa onların peşinden koşturuyorlardı. Yakaladıklarında da oracıkta kesip yemeye çalışıyorlardı.

Sonunda beyleri bu duruma bir dur dediğinde herkes rahat bir nefes almıştı, yoksa ovalarında tek bir hayvan kalmayana ka-

dar bu eğlencelerine devam edeceklerdi. Evinden biraz uzaklaşmıştı ki, Kraliçe Val'la göz göze geldiler. Aniden adımları dondu. Bu, elinde olarak yaptığı bir hareket değildi. Kadının keskin gözleri aralarındaki mesafeden bile onun gözlerini resmen deliyordu. Hiç hareket etmiyor, yanındaki ürkütücü kara kedinin başını hafifçe okşuyor ve doğrudan kendisine bakıyordu. Çok tuhaf ve korkunç bir kadındı. Kendisi gibi vahşi, dalgalı saçları beline kadar uzanıyordu. Yüzü ve bedeninin bazı yerlerinde derin yara izleri vardı. Yok denecek kadar az kıyafeti, küçük bir orduya yetecek kadar silahı vardı. Parmaklarında bile yüzük taşır gibi sivri kemikler taşıyordu. Bileklerinde de bu kemiklerden vardı. Fakat tüm bu duruma uymayan bir şey de vardı. Kadının kırık, tek, parlak tarağı! Saçlarını örüp başının tepesinde topladığında da açık bıraktığında da tarak mutlaka saçlarının ortasında parılıyordu. Çevresinde tanıdığı tüm kadınlardan daha zarif hareket ediyordu. O ve davranışlarındaki farklılık Flau'nun aklını karıştırıyordu. Soylu kadınlar gibi hareketlerinde belirgin bir nezaket oluyordu. Ama kadının kendisi de düşünceleri de bakışları da vahşiydi! Tıpkı olması gerektiği gibi...

Acaba kendisine kızmış mıydı? Kraliçe klanının çocuklarına o kadar önem veriyordu ki, belki de bağırıldığı için onu cezalandırmayı düşünüyordu! Kalbi aniden ağzından çıkacak gibi atarken adımları her zamankinden daha hızlı atılmaya başladı. Önüne bakarak doğrudan ormana ilerliyordu. Fakat arkasına bakma dürtüsüne engel olamadı. Kadın biraz önce durduğu yerde değildi. Rahat bir nefes alıp, kendi ayağına takılıp tökezledikten sonra yine hızlı adımlarla ilerledi.

Flau biraz sonra yemişlerin yoğun olduğu alana doğru yöneldi. Ayağının altında ezilen yaprakların dışında kuş sesleri tüm ormanda yankılanıyordu. Daha dikkatle dinlese biraz öteden gelen nehrin sesini de duyabilirdi.

Bir el ağzının üzerine kapandığında kalbi yerinden fırladı, göğsüne çarpıp tekrar yerine döndü. Neredeyse korkudan ba-

yılıyordu. Kulağının ötesinden hırıltılı nefes alışları geliyordu. Arkalarından da alçak sesli bir gülüş! Önce kraliçenin kendisini takip ettiğini sandı. Fakat sonra ağzını kapatan adam konuştuğunda korkusu daha da arttı.

“Ne güzel koku bu!”

Flau’nun sepeti yere düştü. Ağzındaki el yerini korurken, kıyafetinin göğüs bölgesi adamın diğer elinin arasında dağılmıştı. Çıplak tenine değen el, beynini uyuşturdu. Aynı anda da çılgınca çırpınmaya başladı. Ayaklarını yere vuruyor, ağzındaki ele rağmen farkında olmadan ve durmadan çığlık atıyordu. Elleri adamın omzuna dolanan güçlü koluna yapışmış, çaresizce itmeye çalışıyordu. Fakat ona gücü yetmiyordu.

Başka biri, bir vahşi tam önünde durdu. Pis kokulu pantolonunun iplerini çözmeye çalışıyordu. Flau, tüm varlığıyla onu sıkıca tutan bedenden kurtulmaya çalışıyordu. Hiç ses çıkarmıyorlar, sessizce hareket ediyorlardı. İleriye doğru salladığı tekmesi adamın taştan farksız göğsüne çarptı ve geriye sekti.

Artık biliyordu. Çığlıkları yine o farkında olmadan ardı arkasına devam ederken bu durumdan kurtuluşunun olmadığını biliyordu. Sonra, tam o anda bir şey oldu. Karşısındaki adamın kafası bedeninden ayrıldı. Bedeni bir çuval gibi yere yığılırken, kafası bir elma gibi yerde zıplarken, ağzındaki el de arkasındaki beden de onu serbest bıraktı.

Vahşi kraliçe hemen karşılarında duruyordu. Gözleri, Flau’nun arkasındaki, göremediği adama takılıp kalmış, yüzü ifadeden yoksundu. Yanında da atılmaya her an hazır kara kedisi duruyordu. Sanki kadının tek bir işaretini bekliyordu. Sivri dişleri açığa çıkmış, ağzından salyalar akarken, göğsünden yükselen hırlama insanın aklını korkudan durduruyordu. Gözleri ise Flau’nun bir daha bakmak istemeyeceği kadar ürkütücüydü!

“Val! Val. Ben istemedim. Val!” Henüz hayatta olan vahşinin sesinde yakarış vardı. Ve derin bir korku.

Kadın hiç sesini çıkarmadı. Kılıcını sırtındaki yerine yerleştirdi. Ardından kara kediye bir işaret yaptı. Kara kedi onun hemen yanından ileriye doğru sıçradı. Flau, hâlâ çığlık attığının farkında değildi. Kraliçe kendisine doğru gelirken, aniden kendisini geriye doğru attı ve sertçe sırt üstü düştüğünde, canı o kadar yanmıştı ki inledi.

Kraliçe öfkelenmiş gibi bir ses çıkardı. “Zarar görme diye bunca zahmete giriyorum, ancak sen kendi boynunu kırmaya çalışıyorsun!”

Flau tüm korkusunun arasında şaşkınlıkla kadının sesinin güzelliğini ve saçma bir şekilde güven verişini düşünüyordu.



Ros öfkeden köpürüyordu. Ovaya kurdukları kampın merkezi sayılabilecek bir noktada kendisi ve Zek için geçici bir yuva kurmuşlardı. Aynı zamanda beyler, kendi savaşçıları ve beylik savaş ordularının liderleriyle görüşmelerini de buradan idare ediyordu. Diğer beylik ve küçük krallıklara göndereceği pusulaları da burada yazıp mühürlüyordu. Artık yeni bir mührü vardı. Kara kedi patisi!

Val’a da bir pusula göndermiş ve birlikte hareket etmeleri gerektiğini, bir mühür belirlemelerinin zorunlu olduğunu söylemişti. Bu hem gerekliydi hem de Val’la yüz yüze konuşabilmek için bir şanstı. Fakat o, kendisine gönderdiği pusulanın üzerine her nasıl başardıysa kedi patisi mührünü basmıştı. Val yazı yazmayı bilmediği için onun düşüncelerini deriye Zek işliyordu ve her pusula getirdiğinde de deli gibi sırtıyordu.

Ona verdiği zaman dolmak üzereydi. Ros oldukça sabırsızlanmaya başlamıştı. Her an bir savaş ya da baskın kapılarında belirebilirdi. Çünkü kendisinin irtibata geçmediği birçok klandan da tehdit pusulası almıştı. Bu tehditlerin hem en şaşırtıcı olanı hem

de aslında beklemleri gereken bir tehdit olan Trion krallığının vârisi Nash Dillon'dan geliyordu. Nash, her şey daha kötüye gitmeden, Ros'un bu işten vazgeçmesini ve geriye dönmesini uygun bulmuştu. Ros, bu pusulayı okuduğunda kahkahalarla gülmüştü.

Ancak Val'i görmek istemesinin nedeni tüm bunlar değildi. Farkında olmaksızın Val, onun bir parçası olmuştu ve sürekliliği olan bir yoksunluk hissinden kurtulamıyordu. Ne yaparsa yapsın hep eksik bir şeyler vardı. Val, onunla olduğunda bu eksiklik tamamen ortadan kalkacaktı.

Üstelik çıldırtıcı kadın, sürekli gözünün önünde duruyordu! Hep baktığı, ama uzanamadığı bir yerdeydi. Kendisine yaptığı yuva Ros'un yuvasının hemen karşısındaydı. O, delice bir pusula ağının içinde debelenirken, Val vahşilere peynir, yumurta, koyun ve tavuk eti yedirmekle meşgul oluyordu. Elbette Ros'un ona danıştığı ya da onunla paylaştığı her bilgiye de ciddiyetle ve zekice cevaplar da veriyordu. Fakat daha çok Ros'un aklını kaçırmak için uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

Onun ne yapmaya çalıştığını anlıyordu ama! Vahşi Bölgede ne peynir ne de orada bulunan hayvanlar vardı. Val ikinci sabahında köydeki tavukların tüm yumurtalarını toplayıp kadın ve çocuklara yedirmişti. Vahşi çocuklar tüm hayvanları yemeye kalkışınca da beylerle bir anlaşmaya daha oturmuştu. Kazanlar kurulmuş, hayvanların bir kısmı kesilmek bir kısmı da sütünden ve yumurtalardan yararlanmaları için Vahşi lere verilmişti. Kısa sürede de bir yemek düzeni oluşturulmuştu.

Vahşi savaşçılar her gün gruplar halinde şafak söktüğü andan gün batımına kadar talim yapıyorlardı. Val, uygar savaşçıların en eğitimlilerini kendi savaşçılarını eğitmek için görevlendirmiş, kendilerinin en iyi savaşçılarını da uygar birliklerin eğitimine görevlendirmişti. Bu, basit ama oldukça etkili bir hareket olmuş, tecrübe ve bilgi takasında bulunmuşlardı.

“Zek, bazen senin gerçekten tanıdığım adam olup olmadığını bilemiyorum. Karşımda sırtıp durmayı kesecek misin?”

Ros dişlerini ortaya sererek gülen Zek'i elleriyle boğabilir, ardından da derin bir üzüntü ve vicdan azabı yaşayabilirdi.

Zek'in kaşları havaya kalktı. “Kendini tüm klanlara rezil eden sensin! Oturup haline ağlayayım mı?” Kendisine küçük gelen oturaklardan birine bedenini bıraktı. Zaten tüm her şey Zek için fazla küçüktü. Onun hemen arkasında, sırtları kendilerine dönük olan Kav, onunla birlikte Vahşi Bölge'ye gelen iki savaşçı ve beylik ordusunun lideri duruyordu. Yüzlerini neden dönmek istemediklerini tahmin etmek güç değildi. Muhtemelen sırtmalarını bastıramadıkları için saklamaya çalışıyorlardı.

Ros homurdandı. “Peki siz? Yuveyı iyice inceleyebildiniz mi?”

Kav tuhaf bir ses çıkardı. “Sanırım biraz daha sürecek!”

Aslında boğması gereken tek kişi Val'di! Tanrım! Kadın onu delirtiyordu. Tüm konuşma girişimlerini geri çevirerek Ros'un öfkesini başına tırmandırmış, ama karşısından da asla çekilmemişti. Ros, onu gördükçe ve yaptığı her eylemde yanında olma isteği arttıkça yanında olabilmenin dayanılmaz arzusuna yenik düşerek, kararlılıkla yuvasına doğru ilerlemişti. Önce Ale onu karşılamış, Ros, onunla dövüştükten sonra Khan'ı yere sermek zorunda kalmış, ardından da cesaret gösterip karşısına çıkan vahşilerle mücadele etmişti.

Ancak sonunda Gölge'ye yenik düşmüştü. Hayvan onunla resmen alay etmişti. Ros, Val'in yuvasının on adım ötesine geçememişti. Gölge onu ensesinden kavrayarak kendi yuvasının önüne getirip bırakmıştı! Evet, kesinlikle uygar krallıklara savaş açan adamın düşeceği bir durum olmamıştı. Sonra da Val bir pusula göndermişti.

“Çabalarını takdir ediyorum. Ancak günün daha bitmedi.”

Ros bunlar aklına geldiğinde başını iki yana salladı. Beklemeliydi! Biliyordu, fakat kendisine engel olamamıştı. Zek'le duru-

munu tartıştıkları bir gece, aslında Val'in neden böyle davrandığını net bir şekilde anlamıştı. Ya da Zek, anlamasını sağlamıştı. Val, Ros'un kendinden tamamen emin olmasını, arkasında hiçbir şey bırakmamasını ve Nola'yla da vakit geçirmesini istiyordu. İlerleyeceği yolda, aklını kurcalayan tek bir çentik olmasın istiyordu.

Ros, Nola'yla da görüşmüştü. Hem de orada bulundukları her gün! Tüm bu konuşmaları da herkesin görebileceği, onların her hareketini izleyeceği yerlerde yapmışlardı. Eskiden olduğu gibi uzun yürüyüşlere çıkmışlar, birbirlerine ayrı geçen zamanda neler yaptıklarını en ince ayrıntılarına kadar anlatmışlardı. Ros bu konuşmalar sırasında her hareketine dikkat etmişti. Çünkü daha sonrasında ona zarar gelsin istemiyordu.

Val ne derse desin, Ros kalbindeki doğru kararı biliyordu. Kısa sürede bu kararın ne olduğunu Nola da anlamıştı.



Ros kollarını göğsünde birleştirmiş, hemen yanında yürüyen kadının küçük adımlarına kendi adımlarını uydurmaya çalışıyordu. Yaptıkları bu kısa yürüyüşler, onu Nola'nın kendisine öncül gelin olarak getirildiği zamanları hatırlatıyordu. Neredeyse her gün yürümüşler, konuşacakları hiç bitmeyecekmiş gibi de sürekli anlatıp durmuşlardı.

Şimdi ise çoğu zaman derin ve hislerin konuştuğu bir sessizliği paylaşıyorlardı. Nola aniden ona döndüğünde Ros, şaşkınlıkla adımlarını durdurdu.

Nola bedenini ona çevirerek sivri ve gururlu çenesini yukarı kaldırdı. Çenesine gelen kısa saçları yüzünün etrafını yumuşak kıvrımlarla sarmıştı. Gözlerinin rengi yine göğün rengine göre değişiyordu. Dudaklarındaki, yerini her zaman koruyan, inatçılığını açığa çıkaran minik kıvrım oradaydı. Burnu, yine Ros'u eğ-

lendiren bir halde minik ve kalkıktı. Nola görünürde aynı kişiydi. Ama tüm bu görünüşün altında bir şeyler değişmişti. O, daha önce hiç çekingen olmamıştı. Ros'a karşı hep açık sözlü olmuştu ve hep bir meydan okuma gözlerinde yerini korurdu. O anda ise bakışlarındaki, duruşundaki ve sözlerindeki kırılmanlık, ikisini tuhaf bir durumun içine çekiyordu.

Sanki aralarında, ikisini de uzağa iten bir yabancı duruyordu. Belki de iki yabancıydı! Ve aralarındaki o bilinmeyen, onları hem bir arada hem de tamamen ayrı tutuyordu. Sağlam çelikten bir kılıcın keskin tarafında çıplak ayaklarla yürüyorlardı. Biri yanlış bir tavırda bulunduğunda bıçak eti delip geçecek, belki de onarılmayacak yaralar açacaktı. Ros buna bir son vermeliydi.

“Gözlerin...” dedi Nola. Sorusunun devamını nasıl getireceğini bilemezken, bir elini Ros'un yüzüne doğru zarifçe salladı.

Ros'un beyni, o anda tamamen bilinçsizce bir karşılaştırma yapıyordu. Bu çok... Saygısızcaydı fakat bilerek yaptığı bir şey değildi. Val bir şey söylemek istiyorsa söylerdi. Doğrudan, karşısındakine neler yapabileceğini umursamadan! Tamamen vahşi bir gerçeklikle! Ros, kendini yakaladığında düşüncelerini dağıtabilmek için başını salladı. Bu da Nola'dan meraklı bir kaş çatışa neden oldu.

Ros, onun bu halini aklında beliren bir anıyla hatırlayarak gülümsedi. “Ne olmuş gözlerime?” Aslında onun aklından neler geçtiğini net bir şekilde gözlerinden okuyabiliyordu. Ancak Ros, günlerce konuştukları onca zamana rağmen ilk defa tanıdığı, eski Nola'yı görmüştü ve bu bakış, eskiden olduğu gibi onunla eğlenmek istemesine neden oldu.

“Çok... Farklı! Sanki senin gözlerine değil de başkasının gözlerine bakıyormuşum gibi.” Araştıran gözleri Ros'un gözlerinde dolandı. “Çok...” Gördüğünü tanımlayacağı bir kelime bulamadığında bocalayarak yüzünü gerdi.

“Parlak? Derin? Keskin?” Ros seçenekleri sunarken, Nola’nın dudaklarına bir gülücük yerleşti.

“Sanırım hepsi!” Şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken başını iki yana salladı. “Kimi vahşilerin ve o... Kraliçenin...”

“Val!” Ros hafifçe gülümsedi. Herkes Val’a kraliçe diyordu ve kadın en sonunda ona kraliçe diyenin dilini boğazından söküp atacağını söylemişti. Tabii bunu sadece kendi aralarında konuşurken itiraf etmiş, Zek de sözlerini gelip Ros’a aktarmıştı.

“Val’ın da öyle!” Nola neşesizce gülümsedi. “Çok çok uzakta bile olsak, gözlerinizin rengini seçebiliyoruz. Bu çok...”

“Rahatsız edici? İlgi çekici?” Ros kaşlarını kaldırarak yine ona yardımcı oldu. Gözlerinden yine gerçeği okuyordu. Nola da dürüst olabilmek için düşünüyormuş gibi görünerek biraz zaman kazanıyordu.

Gözleri rahatsız ediciydi. En azından Ros, kendi gözlerini ilk defa gördüğünde sanki bir yabancıнын gözlerine bakıyordu. O kadar derin ve keskinlerdi ki, insanın beyninin içini görüyormuş gibi... Ros, kendi gözlerinden rahatsız olmuştu. Fakat Val’ın gözlerinden hiç rahatsız olmuyordu. Ros son zamanlarda Val’ı gerçekten boğmak istiyor olabilirdi, ancak kadın düşüncelerinin içine öyle bir ağ sarmıştı ki, her bir telde, seste ve görüntüde karşısına çıkıyordu.

“Rahatsız edici,” diye itirafta bulundu Nola. Sonra sanki kayıpla canı yanıyormuş gibi yüzü gerginleşti. “Çok değişmişsin.”

Değişmişlerdi. Ros bir daha o eski adam asla olamazdı. Bedensel değişikliğinin dışında, görüşleri de farklı bir yöne kaymıştı. Duyguları da ve zihni de daha farklı işliyordu.

“Değiştik, Nola!” Ros’un gözleri uzaklardaki seyircilerine takıldı. İnsanların meraklı ve kaçamak bakışları sürekli onları takip ediyordu. Fakat ikisi de umursamıyorlardı. Çünkü yanlış bir harekette bulunmuyorlardı. Duri de onların en daimi izleyicile-

riydi. Sürekli ve sürekli Nola'nın peşinde, bir kartal gibi kanatlarını açıp, onun üzerinde uçuyor ve en küçük yanlışı beklerken gözlerini hiç ayırmıyordu. Ros, onun bu tutumunu ilgi ve eğlenceyle karşılıyordu. Bu da kalbinin verdiği kararı açık bir şekilde ortaya seriyordu.

"Sen, ben ve her şey... Düşüncelerimiz, duygularımız. Bunları söylerken ne kadar zorlandığımı sana anlatamam. Yaşıyor oluşunun sevincini de hiçbir şeye değişmem. Seninle konuşabildiğim, yüzüne bakabildiğim ve seni duyabildiğim için çok mutluyum. Kalbim seni tanıyor, Nola. Sana her baktığımda geçirdiğimiz günleri tekrar tekrar yaşıyorum. Ama..." Ros iç çekişini bastıramadı. Nola da onun neler söyleyeceğini tahmin eder gibi dudaklarına samimi ve hüzünlü bir gülümseme yerleşti. "Tatlı, huzur veren bir anı gibi! Tekrar o anları ve duyguları yaşayabilmemiz o kadar..."

Nola tatlı bir gülümsemeye sözünü kesti. "Uzak? İmkânsız? Zor?" Sonra kaşlarını kaldırarak tıpkı biraz önce Ros'un ona baktığı gibi eğlenerek baktı.

Ros dayanamadı. "Ah, Nola!" Kollarını kaldırdı ve kadına sıkıca, tamamen arzudan yoksun bir kucaklaşmayla karşılık verdi. "İşte bu sensin." Çenesini başının tepesine bıraktı. "Ve sanırım... Her üçü de!" Başını geriye çekip kadının gözlerini yakaladı. "Sana tutulmuştum. Ağzından çıkan her söze öylesine kıymet veriyordum ki, sen konuşurken bir savaşı durdurabilirdim. Sen ve ben, çok büyük, güzel ve ikimizden başka kimsenin dokunamayacağını düşündüğüm bir şey yaşadık." Bir parmağının tersi hafifçe Nola'nın çenesinden aşağı kaydı ve bu, ona son dokunuşuydu. "Seni öldürdüler. Beni öldürdüler. Ailelerimizi öldürdüler. Ama ben, duygularımıza, içinde yaşadığımız, bize doğru ya da yanlış adımlar attıran, o güçlü bağa, hislere dokunamadıklarımı sanmıştım. O kadar kibirliyim ki, ona dokunduklarını bile ancak seni karşımda tekrar gördüğümde anladım."

Ros aniden şiddetle çarpan ama belirsiz bir hisle başını kaldırdı. Gözleri çevrede, insanların üzerinde ve ağaçların, evlerin etrafında şöyle bir dolandı. Hafifçe gülümsedi. Kendisine bakıyordu. Bunu biliyordu. Sanki Val'in gözleri ona dokunuyordu. Kendi etrafında hafifçe dönerek onu ararken, gülümsemesi genişledi. Çünkü o anda Val'in kendisini fark etmesiyle şaşırdığına emindi. Val işte bunu anlamıyordu. Ros sadece onunla yan yana yürümüyordu. Aslında artık yan yana bile değillerdi. İlerledikleri yolun bir yerinde yol daralmış, onlar artık yan yana değil, iç içe olmuşlardı. Bedenleri ve belki de ruhları da birbirinin içine geçmişti.

Ros vücudunun sol tarafı olmadan nasıl hayatta kalamazsa, Val olmadan da hayatta kalamayacağını biliyordu. Val, onun önderiydi, yol, savaş ve yatak arkadaşıydı. Kendisine verdiği zamanın öncesinde birlikte oturup yemedikleri tek bir gün yoktu. Ros işaret ediyordu, Val vuruyordu. Ros temizlerken, Val ateş yakıyordu. Bu en basit örneğiydi. Onlar artık tekstiler ve biri olmadan diğerinin adım atması aksayarak olurdu.

Nola'nın kıpırdandığını fark edince dikkatini ona verdi. Gözlerinde bu defa meraklı bakışlar yoktu. Bu defa bir anlayış ve bir parça da hüznün vardı. "Onu seviyorsun."

Ros başını salladı. Val'i kendisini ürkütecek kadar çok seviyordu. Ama bunu Nola'ya dillendirecek değildi. Bunun yerine başka bir gerçeği fısıldadı. "Seni de seviyorum. Kalbimin bir parçası hep sana ait olacak." Bir eliyle başını işaret etti. "Burada," Bu defa da kalbini işaret etti. "Ve burada hep olacaksın. Dilimde de olacaksın."

Nola beceriksizce güldü. "Val istemeyecektir! Ben olsaydım, istemezdim."

Ros başını iki yana salladı. "Val anlar! O farklıdır. Çok farklı." Başını eğerek, Nola'nın kendisine bakmasını ve göz göze gelmelerini bekledi. "Bunun için ben, senin intikamını almak için

çaresizce çırpınırken Val hep yanımda oldu. Ondan hiçbir şey saklamadım. Şimdi seni bulduğuma göre intikamını alacağım bir şey kalmadığını düşünerek, beni kendinden uzak tutmaya çalışıyor.” Ros neşesizce, kalbini karartan bir acıyla gülümsedi. “Ama yanılıyor. İntikam alacağım öyle çok şey var ki! Senin, kendimin, ailelerimizin ve en önemlisi de kendi içimizde kutsallaştırdığımız duygularımızın... Bizi öldürdüler, Nola! Sen artık Monaşın ve...” Eliyle kendi bedenini işaret etti. “Ve bana bir bak! Biz öldük ve ruhlarımız kan istiyor.” Yemin eder gibi yumruğunu göğsünün ortasına koydu. “Bunu duyacaksın, Nola! Belki kısa belki de sonsuz gibi görünecek kadar uzun bir sürede, ama duyacaksın. İntikamımızı aldığımızı bileceksin! Sana söz veriyorum.”

Nola dudağını ısırırken gözleri akmayan yaşlarıyla parlıyordu. “Teşekkür ederim.”

Ros bir kez başını eğip selam vererek Nola’nın yanından ayrılmıştı. Ve bu, onların son görüşmeleri olmuştu. Onunla konuşmayı ve vakit geçirmeyi her zaman isterdi, fakat bu, onun geleceği için her şeyi daha güç hale getirirdi.

Kulağına çalınan çığlık sesi ve ardından gelen gürültülü konuşmalar, onu düşüncelerinden aniden çekip aldı. Zek’le göz göze geldiler. Kav ve diğerleri çoktan yuvadan çıkmak için harekete geçmişti.

Onların ardından kendileri de çıkıp seslerin arttığı yöne doğru koşturdular. Vahşiler ve köylüler birbirine karışmış, sesin geldiği yöne doğru giderek artan bir kalabalık oluşturmuyorlardı. Savaşçılar çoktan silahlarına sarılmış, hazır bekliyordu. Ros, Zek’le birlikte ormana doğru ilerleyen kalabalığın arasından, omuz atarak, iterek ve kenara çekerek kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı.

Sonra, henüz ormana girilmemişken, kalabalık hayret nidalarıyla oldukları yerde durdular. Ardından da ufak adımlarla geri

çekilmeye, ormandan gelenlere yol açmaya başladılar. Ros, bir iki kişiyi daha geçtikten sonra onları gördü.

Val yanında perişan görünen bir kız, ellerinde kafası bedeninden ayrılmış bir ölü, diğer yanında dişleriyle birini sürükleyerek getiren Gölge ile durmadan ilerliyordu. Sanki kalabalığı fark etmemiş gibi, sanki orada onlardan başka kimse yokmuş gibi davranıyordu. Ama öyle olmadığını Ros gayet iyi biliyordu. O anda muhtemelen aklı ayaklarından daha hızlı adımlar atıyordu.

Gölge'nin sürüklediği adam sürekli yalvarıyor ve kendini kurtarmaya çalışıyordu, fakat Gölge'den kurtulmak öyle kolay değildi. Adamlar vahşiydi. Bu manzaraya baktıklarında da insanın aklına tek bir şey geliyordu. Kızın canını yakmışlardı. Ros, Val tam yanından geçerken göğsündeki sesi zapt edemedi.

"Herkes yuvaya toplansın. Halk -vahşiler de buna dahil-alana toplansın." Herkes yuvaya toplansın dediğinde kimlerden bahsettiğini sormaya gerek yoktu. Beyler ve tüm bu durumlarda söz sahibi olan herkes bir araya gelecekti. Ale de kendileri gibi hazırlıksız yakalandı. Fakat Val'in sözlerini üzerine alınmakta gecikmedi ve diğerlerini toplayabilmek için yanlarından ayrıldı.

Sonra Ros'un kucağına bir beden yapıştı. Kafası olmayan bir beden! Val elindeki ağırlığı ona fırlatmıştı. "Biraz işe yararsan, belki seni de yuvama alabilirim."

Kadın sanki kucağındaki bir sepete sarılıyormuş gibi adamın kafasının etrafına kollarını doladı ve göbeğinin üzerinde taşımaya devam etti. Ros da mecburen ona ayak uydurarak hantal bedeni taşımaya başladı. Çevrelerindeki insanlar, özellikle perişan haldeki genç kız onlara dehşet içinde bakıyorlardı.

"Val artık beni tek bir kişi bile -ve herhangi bir hayvan- senin yuvandan uzak tutamaz!"

Kadının dudağının kenarı yana kaydı. "Çok eğleniyordum!"

Uygar

Ros başını Gölgeye çevirdi. “Ve senin yaptığını kesinlikle unutmadım! Bunu sonra konuşacağız!”

Hayvanın göğsünden derin bir gürültü geldiğinde Ros, ona acıdı. Sabit tutmaya çalıştığı adam ona çok güçlük çıkarıyordu. Yuva'nın önünde ölü vahşiyi bıraktıktan sonra tek tek içeri girdiler. Kısa süre sonra tüm yuva dolmuş, küçük kızın annesi ve abileri de bu kalabalığın içinde yer almışlardı.

Ve sonra Val, kızıdan neler olduğunu anlatmasını istedi.

Kız utanmış ve tamamen korkmuş bir halde gözlerini çevresinde bulunan öfkeli ve meraklı yüzlerde gezdirdi. “Yemiş topluyordum. Sonra onlar bana saldırdılar. Çok korkuyordum. Fakat Kraliçe gelip onu... Kesti!” Bedeni bir yaprak gibi titrerken, abilerinden biri kızın yanına sokulup onu sıkıca sardı.

“Bunun hesabını vereceksiniz!”

Val, kızın abisine tam bir küçümsemeyle baktı. Ardından kaşlarını yukarı kaldırdı. Ros yanında duramadığı için onu tam karşısından izliyordu ve en küçük yüz hareketini bile kaçırmıyordu. “Sence ben ne yapmaya çalışıyorum?”

Oğlanı payladıktan sonra beylere dönen Val'dan tedirgin olmasalardı o anda hepsi tek bir ağızdan haykırıyor ve öfkelerini kusuyor olurdu. Kadının bakışları da hepsinin üzerinde tek tek dolandı. “Bu, bir daha olmayacak.”

Ardından Zek ve Ale'ye başıyla dışarı çıkmalarını işaret edip, kendisi de peşlerinden gitti. Ros, kadının arkasında bıraktığı şaşkın gruba gülmemek için dudaklarını sıktı. Herkes Val'ın ağzından çıkacak olan sözcükleri beklerken, o kısa bir özür dileyip çıkmıştı. Val için bu çok önemliydi ve bir daha olmayacağını söylüyorsa olmazdı.

Kendisi de diğerlerinin peşinden hızla çıktı. Val'ın kafasında neler döndüğünü o anda hiç kestiremiyordu. Gölge'nin esir aldığı vahşi ve ölü olanı köy meydanına doğru götürürken, kalabalık

etraflarında bir insan yığını oluşturunuyordu. Kendisi de bu insanların içindeydi. Sonra tüm bu kalabalık Val'i izlemeye koyuldu.

Val, herkesin kendilerini görebileceği, hatta insanlar dağıldıktan sonra da göz önünde olan bir alan seçerek ölünün başını elinden bıraktı. Birilerinden tahta parçaları birilerinden de deriler istedi. İstekleri yerine geldiğinde adamları üzerine sabitleyecekleri bir şey yapmaya başladılar. En sonunda ölüyü kazığa geçirmiş, diğer adamı da çapraz bir kazığa sabitlemişti. Elleri, ayakları ve ağzı bağlıyken gözleri açık bırakılmıştı.

Adamın önüne geçti, göğsüne güçlü bir çığlık atmasına neden olacak bir yara açtı. Adam inlerken kalabalığa döndü. "Önünden geçtiğiniz her seferinde bu yaraya tuz basılacak!" Bunu tüm vahşilere ve köylülere söylemişti. Beyler de kendileri de dikkatle Val'i dinliyordu.

"Buraya bunun için gelmedik!" Bir eliyle ormandan birlikte geldiği genç kızı işaret etti. "Çocuklara saldırmaya gelmedik! Savunmasız birinin üzerinde gücümüzü kullanmaya gelmedik. Biz, ferah bir yaşam hakkı için savaşmaya, kendi gücümüzle yarışabileceklerin kanını dökmeye geldik! Hemen değişmeyeceksiniz, biliyorum! Ama o kafalarınızın içindeki vahşiyi dizginleyin. Yapabiliyorsanız, yok edin! Eğer etmeseniz," Eliyle ölü bedeni ve kazığa bağlayıp göğsünde yara açtığı adamı işaret etti." İşte ne olacağınız karşınızda! Seçimi size bırakıyorum."

Gözleri insanların üzerinde dolandı. Herkesin söylediğini iyice anlaması için kısa bir süre sessizlik içinde bekledi. Ardından da kalabalığı yarararak alanı terk etti. Ros, Val'in peşinden gitmeden önce kimin getirdiğini bilmediği bir sepetin içinde duran tuzdan bir avuç aldı. Cezasını çekmek için kazığa çakılan yaralı vahşinin önünde durdu. Eğer bunlara başından engel olamazlarsa gittikleri yolda uygarların nefreti ve öfkesinden başka bir şey kazanamazlardı.

Herkesin gözünde Ros hırsları uğruna ailesini katleden bir günahkârdı. Val ve tüm vahşiler de zaten hiçbir şekilde istenmiyorlardı. Avucundaki tuzu adamın yarasının üzerine bastırdı. Adam güçsüz bir inilti koyuverirken arkasında sabırsızlıkla bekleyen bir insan sürüsü oluşmuştu.

Ros arkasını dönüp kalabalığı yararak ilerlerken Val'in çoktan gözden kaybolduğunu fark etti. Tam yuvasına doğru gitmek için harekete geçmişti ki, arkasından Zek'in mırıldandığını duydu.

"Sana bu konuda yardım etmek hiç içimden gelmese de kaybettiğin saygınlığın bir kısmını geri kazanman gerekiyor. Val yuvasında değil!"

Ros'un başı hızla arkaya döndü. Gözlerini dünyaya gerçekten açtığında, bir şeyleri anlamaya ve algılamaya başladığı günden beri bu adam yanındaydı. Hayatındaki tüm tecrübeleri onunla yaşamıştı. Onu birçok kez yanlış adım atmaktan kurtarmış, birçok kez de hayatını kurtarmıştı. Ölümün soğuk nefesi Ros'u aldığı anda bile yanında olacağını biliyordu.

Koruyucusunun bakışlarında bir dinginlik, gurur ve takdir vardı. Ona hiç Nola ile son konuşmalarından bahsetmemişti, ama Zek çoktan tahmin etmişti bile! Şimdi de kararı için Ros'u takdir ediyordu.

Zek, her zaman onun koruyucusu olmuş, hislerden bile kalbini korumaya çalışmıştı. Ama o anda görüyordu ki, Zek'in artık koruyuculuğunu üstlendiği bir kişi daha vardı. Bu, uğrunda canını vereceği Sara değildi.

Ros hafifçe gülümsedi. Val da zaten ondan iyisini bulamazdı. Kadın aklına gelince özlemle iç çekti ve nereye gittiği aklına geldi.

"Tanrım, Ros! Umarım bana bakarken aklında Val'dan başka bir şey yoktur. Yoksa kendimi korumak adına seni bir yere kapatacağım!"

Ros başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. "Val çok şanslı Zek!" dedi. Arkasını dönüp, hislerinin onu yönlendirmesine, onu doğrudan ormana, Val'in yanına götürmesine izin verdi.



Val gözlerini kapamış, yanında Gölge ile ayakta duruyordu. Tüm duyularını salmıştı. Tenine değen rüzgârın, kulaklarına dolan o özel gürültünün, her nefes alışta diline değen tadın ve burnundan içeri giren farklı kokuların keyfini çıkarıyordu. Biraz önce yaşadığı durumu daha alandan çıktığı anda geride bırakmıştı. Bunlar zaten beklediği şeylerdi ve fazla zarar görmeden atlattıkları için memnundu. Daha fazlasının olacağını da biliyordu. Onlar vahşiydi ve doğalarının gerektirdiği gibi hareket ediyorlardı.

Savaşın ortasında, daha fazla çıkarlarının olduğunu düşünerek taraf bile değiştirebilirlerdi. Kendi başlarına bir gurup oluşturup köylere saldırabilir ve insanların canını yakarak ellerindeki de alabilirlerdi. Val bunların olmasını zaten bekliyordu.

Çünkü o anda, tattığı her şeyin keyfini hiçbir şekilde tedirginlik yaşamadan çıkarırken bedeninin derinliklerinden gelen bir öfkeyle sarsılıyordu. Bu öfke beraberinde de intikam hissini getiriyordu. Kendi yaşamı ve buradaki yaşam birbirinden o kadar farklıydı ki! Görmeden önce sadece annesinin anlattıklarından yola çıkarak basit bir hayalin kurduğu o yaşamın ne kadar acınası bir zihin gücüne sahip olduğunu göstermişti.

Her şeyden o kadar habersizdi ki, uygar yaşamın zorla bir parçası olduğunda kafasında yarattığı kendi uygar dünyasını küçümsemişti. Lanet olsun! Burada peynir vardı. Bunu yiyebilmek için günlerce, gecelerce tuzaklar kurup avlarının gelmesini beklemek için uğraşmıyorlardı bile! Her sabah, öğle ve akşam istediklerinde yuvarlak tahtaların üzerine koyabiliyorlardı. Yanında bazen gölden tutulmuş, harika bir balık oluyordu. Yuvarlak, sulu yemişlerin zehirli olup olmadığını bir kere düşünmeden suyunu sıkıp, ahşap kaplara koyabiliyor ve tehlikesini düşünmeden bir yudumda içebiliyorlardı. Yumurtaları vardı. Tavukları ve keçileri vardı. Bunlar için de hiç mücadele vermiyorlardı.

Uygar

Yedikleri her şeye o kadar kolay ulaşabiliyorlardı ki, onu resmen hak etmiyorlardı. Oysa Vahşi Bölge'de ağızlarına girebilecek her lokma için mücadele etmek zorundaydılar. Bir yumurta için ya öldürülmeyi göze alıp uygarlığa geçmek zorunda kalıyorlardı ya da kocaman dağların zirvelerindeki kuş yuvalarından almak için yine hayatlarını ortaya koyuyorlardı. Tek, yuvarlak lezzetli bir yumurta için. Zehirsiz o kadar az yiyecek vardı ki, yemişler onlar için ödüldü. Irmakları insanı bazen tek lokmada yutabilen sürüngenlerle doluydu. Su kaynaklarının çoğu zehirli ağaç kökleriyle karışmıştı. Vahşi Bölge'de yaşam her zaman vahşiydi ve insanlar için ölüm o kadar olağan bir şeydi ki, arkalarından acı bile duyulmuyordu bazen!

Ve bu, iki yaşam arasındaki fark, Val'in sınırlarını zorluyordu. O anda tamamen güvenle ayakta, gözleri kapalı halde dururken dudaklarında hain, acımasız bir gülümseme belirdi ve, "Güzel," diye mırıldandı.

Uygarlar kırılıyordu. En iyi savaşçıları bile! Ros ve Zek'in ya da onlardan önce Vahşi Bölge'ye bir şekilde geçmiş olan insanların ilk geldiği anları düşünüyordu. Oradaki yaşama alışana kadar hep yardıma ihtiyaç duymuşlardı. Üstelik Ros ve Zek, güçlerini her şekilde kanıtlamış insanlardı. Onlar bile ilk savaşlarının ardından oluşan manzara ve savaşta vahşetin her türlü haline tanık olmalarıyla afallamışlardı.

Uygarlar ağırdı. Val daha çok gülümsedi. Zihni delice bir hesabın peşine düşmüştü. Kendileri her zaman bir insanın gücünü, sabrını ve becerilerini aşan bir hayatla çarpışmışlardı. Bunun için hayvani içgüdüleri vardı. Bu zamanla gelişen bir şeydi. Hızları her zaman bir kara kediyle yarışacak kadar iyiydi. İçgüdüleri onları hep doğru yönlendirirdi. O anda, arkasında birinin durduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu sesleri, havanın içindeki o ani değişimi, ağır soluk alışını... Kimin olduğunu da biliyordu. Bunun için o bir tepki verene kadar kıpırdamaya niyeti yoktu. Düşüncelerine geri döndü.

Uygurlar rahattı. Val ilk geldiği anlarda insanların davranışlarını hayretle izliyordu. Kimse durup etrafı araştırmıyor, her sesin peşine düşmüyor, gözlerini kapatıp, ellerini başlarının altına alarak uyuyabilecek kadar rahatları. Savaşçılar bile! Vahşiler ovanın etrafını sarmış, onların bulunduğu bölgeye girmek isteyen kuşun bile haberini veriyorlardı. Yine de hiçbirisi tüm bu güvenli yaşama rağmen kendilerini tamamen bırakamıyorlardı.

Uygur savaşçılarsa bu güveni arkalarına almış, tamamen gevşeklik ediyorlardı. Sadece vahşilere kötü kötü bakıp hırlıyorlardı. Onların bu tutumu, Val'a yeni doğmuş bir kara kediye anımsatıyordu. İşte onlar kadar tecrübesizdiler! Yine de önlerinde oldukça uzun, yorucu ve zor günler vardı. Bu tespitler, sadece onun geleceğe daha umutla bakmasına ve içindeki 'ya başaramazsam' diyen korkağın çenesini kapalı tutmaya yarıyordu.

"Şansımız var, Ros! Hem de oldukça fazla var."

Adamın adımları bu sözler üzerine cesaretlelenerek yanında durdu. "Daha yeni mi anladın?" Val gözlerini açmamıştı. Bunun için adamın kıpırdandığını sadece duymuş, ama ne yaptığını görememişti. "Bir çeşit iç dinlendirme filan mı yapıyorsun? Yoksa Tanrıyla bir anlaşma mı yapıyorsun?" Dudaklarından hafif bir gülüş çıktı.

"Keyfini çıkarıyorum. Güvende olmanın, kokuların, tatların, seslerin..."

"Yine de asla tüm benliğini adamıyorsun!"

Val içini çekerek gözlerini açtı. Adam tam karşısında duruyor, gözlerinin içine bakıyordu. O gözlerdeki keskin parıltının içinde oynayan bir şeyler daha vardı. "Yine de aslında tüm benliğimi adayamıyorum. Bu, bana neyi anlatıyor, biliyor musun?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Seni o kadar uzun zamandır göremiyorum ki bir tahminde bulunamıyorum, sadece senin keyfini çıkarıyorum."

Uygar

Kadın gözlerini devirdi. “Hayır da diyebilirdin!”

Ros’un dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. “Hayır.”

Val, adam hiç konuşmamış gibi anlatmaya devam etti.

“Uygarları yola getirebiliriz! Yaşananlar bana bunu anlatıyor. Bize şans veriyor. Orada yaşamaya zorlanmış her insan fazladan hırs, hız, güç ve içgüdüyle kuşanmış durumda. Bunu uygarlığın kendisi yaptı. Bunca kaleleri, zindanları ve ellerinde güçleri varken tüm kötü ruhları ehlileştirmek ya da gerçek bir ceza vermek yerine, onları Vahşi Bölge’ye yolladılar. Ya da kaçmak zorunda bıraktılar. Vahşileri onlar yarattı. Şimdi de yaratıklarının bedellerini ödeyecekler.”

Gölge onları yalnız bırakmak ya da karnını doyurabilmek için yanlarından ayrıldı. Ros’un bakışları gözden kaybolan Gölge’den ayrılıp tekrar Val’a döndü. “Ben de böyle olmasını umuyorum. Ancak uygarlığın silahları da en az vahşilerin hırsı, hızı ve içgüdüleri kadar tehlikeli! Dikkatli olmalıyız, Val! Birkaç uygar ordu ile anlaşma yapmadan harekete geçemeyiz.”

Val sırttı ve Ros’tan bu gülücükle şaşkın bir bakış kazandı. “Bu andan itibaren tüm yükü senin omuzlarına bıraktığıma göre, ben tavuklarımı yedikten sonra dişlerimin arasındaki etleri, otların üzerine uzanırken sıyrabilirim.”

Ros başını iki yana salladı. Tehditkâr bir duruş sergilerken, “Attığım her adımda, yediğim her yemekte, aldığım her kararda, uyurken ve uyanırken... Zihnimin içindeyken bile yanımda duracaksın, Val!” Kadının göğsüne yapıştı ve onu hafifçe kendisine çekti. “Hiç konuşmasan, hareket etmesen ve o güzel zekândan beni mahrum bıraksan bile yanımda olacaksın!”

Val ciddileşti. Kalbi ansızın gelen bir gümbürtüyle sarsılırken kendini yatıştırmak için nefes aldı. Ros’un gözlerinde ne gördüğünü biliyordu. Onu yalnız bıraktığı, kendinden ayırdığı günler, Ros’a onu kaybetme korkusu olarak geri dönmüştü. Val sarsıntısının arasına sızan ılık bir hisle sarmalandığını hissetti. Ros, ona

Val'in düşündüğünden bile fazla değer veriyordu ve önlerinde uzanan uzun yolla da ilgili değildi. Val'in sadece liderliğini, gücünü ve zekasını istemiyordu. Ros, Val'i istiyordu. Her şeyiyle!

"Demek kararını kesin olarak verdin!" Val'in dudakları kendini beğenmiş bir gülümseme ile kıvrıldı.

"Tanrım! Şu yüzündeki ifade tavuğunu yakalamış bir tilkinin ifadesine benziyor!"

"Öyleyse bu durumda sen benim leziz tavuğumsun!"

"Mümkün değil, Val!"

Val sinirlenerek kaşlarını çattı. "O ne demek?"

"Ben tavuk olamam! Ancak horoz olabilirim." Kadın omuz silkti, fakat gülümsemesini bastıramadı. "Val sana söyledim. Bana verdiğin zamana ihtiyacım hiç olmadı. Kararımı çok daha önceden vermiştim!"

"Sen, onun için bir krallığa başkaldırdın. Vahşi Bölge'ye sadece geriye dönüp onun intikamını alabilmek için kaçtın ve orada attığın her adım da Nola için başladı. Bu zamana ihtiyacın vardı. Kendini ve onu dinlemek zorundaydın. Çünkü onun da seni geri isteme hakkı vardı. Bu sadece senin için değildi, Ros! Üçümüz içindi."

Ros, Val'in sözlerinin ardından durgunlaştı. Yüzünde hüznü bir gülümseme belirirken, bir eli Val'in saçlarının arasına daldı. "Neden, her zaman kendinden önce başkalarını düşünüyorsun, bunu hiç anlamıyorum." Ros'un dudakları Val'inkilere hafifçe sürtündü ve gözlerine bakmak için geri çekildi.

"Çünkü aynı hakka sahip olmayı isterdim." Val ciddiyetle kaşlarını çattı. "Ve onun yerinde olsaydım seni bırakmazdım."

Ros yine o kırılgan gülümsemeyi takındı. "Biz değiştik, Val. O ve ben, hayatlarımız. Düşüncelerimiz. Her şeyimiz değişti. O, her zaman ona duyduğum saygı ve sevgiyle kalbimde yerini ko-

ruyacak. Yaşadığımız anlar aklıma geldiğinde de gülümseyeceğim. Belki... Bazen onu görmek bile isteyeceğim! Çünkü onunla gerçekten güçlü duygular paylaştım ve bunları sakladığımı sen de biliyorsun! Ancak o da bana baktığında Ros'u göremiyor, Val! Her gün birlikte saatler geçirdiğimiz halde, çaresizce âşık olduğu Ros'u arıyor. Ama onu bıraktığı yerde bulamıyor. Nola'nın kalbinde bir hayal kırıklığı bıraktım. İkinci defa!"

Val bu konuşmada kendini nasıl hissetmesi gerektiğini bilemedi. Kızgın hissetmesi gerektiğini düşünmek istedi. Ancak onun dürüst gözlerine ve sözlerindeki düzlüğe baktığında ne demek istediğini de şaşırtıcı bir anlayışla karşılıyordu.

"Ve bize yaptıklarının, öldürdükleri bizin intikamını da alacağım. Nola ve Ros için kan dökeceğim!" Bir avucu Val'ın yanğını kavradı. "Senin için kan dökeceğim!"

Val, onu kabul ederek başını eğdi. "Fakat şu andan sonra senin dünyanın savaşında önderliği sen alacaksın, Ros! Yürüdüğünüz ince ip hakkında fazla bilgim yok. Öğrendiğimde önderliği seninle paylaşacağım!"

"Ve uygarlığın sonu!" Ros sırtıttı. Ardından tam yüzüne doğru eğilirken ormanın derinliklerinden atlıların sesi yükseldi. İkisi de birbirinden ayrılıp yan yana durdu. Val yere eğilip elini toprağa dayadı ve nal seslerine odaklandı. Gelen çok büyük bir kalabalık değildi. Küçük bir ordu bile oluşturmazdı. Bunun için bedenindeki gerginliğin bir kısmını bıraktı.

"Kalabalık değiller!"

Ros da öyle düşündüğünü gösterircesine başını salladı. Kısa süre sonra Zek, Ale ve beyliğin ordusuna ait iki kişi karşılarında atların üstünde belirdi.

Zek genişçe sırtıyordu. Val güldü. "Sanırım Zek de kendi tavuğunu buldu!"

Adam anlayamayarak kaşlarını çattı. Val da boş ver dercesine elini havada salladı.

Ros o kadar sabırsızdı ki, onların eğlencelerini böldü. “Son kez bana böyle baktığında eski kılıçların altında saklanarak Vahşi Bölge’ye kaçıyorduk!”

“Muhtemelen o zaman da Nash Dillon hakkında konuşuyordum,” dedi Zek düz bir şekilde.

Val, onun kim olduğunu biliyordu. Fakat Ros kadar kuvvetli bir tepki göstermemişti. Adam resmen Gölge kadar güçlü bir hırlama ve ardından küfürler savurmaya başladı. “Nerede?”

“Ovanın girişinde. Görüşebilmek ve bir anlaşma yapabilmek için senin iznini bekliyor!”

Val dikkatle Ros’a baktı. Allak bullak görünüyordu. Kararlarında onu sıkıntıya sokacak kadar öfkeliydi. Bu, iyi değildi. Öfke her zaman düşünmeden yapılan adımlarla sonuçlanırdı.

Derin bir iç çekti ve tüm durumu ele aldı. “Pekâlâ, onunla karşılaşmak için sabırsızlanıyorum.” Gözlerini Zek’e dikti. “Yakışıklı mı?”

Ros, “Val,” diyerek resmen hırladı.

Zek, dişlerini ortaya sererek onlara baktı. “Baktığında güzelliğinden gözlerin kamaşacak!”

“Zek!” Ros bu defa Zek’i öldürmek istermiş gibi bağırıyordu.

“Harika! En azından onunla görüşürken sıkılmayacağım!”

“Önderliği bana bırakana da bir bakın!”

“O zararlı öfkenden kurtulduğun anda sözü sana bırakacağım!” Val, ona üzerinde düşünmesi için bir şeyler vermişti. Fakat Ros tamamen başka bir yerde gibi görünüyordu.

“Onunla görüşürken gözlerini bir deri parçası ile bağlayacağım! Kahretsin, Val. O gerçekten çok yakışıklı! Aynı kişiye talip olduğumuz kadınların çoğu onu seçiyordu!”

Uygar

Val bir kahkaha attı. “Kendimi kaptırmamaya çalışacağım!” dedi ve ilk sıçrayışta atın üzerindeki Zek’in bedeninin arkasına atladı. Daha o anda savaş kıvılcımının çakıldığını biliyordu. Bu, uygarlıkta yaptığı ilk büyük görüşme olacaktı. Biraz etrafa korku salmanın zamanı gelmişti. Bazen insanlar tecrübe etmeden önce sözlerle aldanabilirlerdi. Korku insanları her zaman yanlış yola sürüklerdi. Val o gün Nash Dillon karşısında kesinlikle olduğundan daha büyük görünecekti.



Beşinci Bölüm

Nash Dillon'un dudakları öfkeyle büzüldü. Gözleri, dümdüz ovayı telaşsızca incelerken, onunla gelen tüm savaşçılar da tıpkı kendisi gibi sabırsız ve öfkeliydi. Kendisi ve iki yüz kişilik atlı birliği, anlaşma için geldikleri ovada, tüm ihtişamları, gururları ve inkâr edilemez kibirleriyle, Vahşi Kraliçe tarafından uzun süredir bekletiliyorlardı.

Nash, babasının ve sevgili gelininin ailesinin tüm karşı çıkışlarına rağmen bu konuşmayı yapmayı, en azından Ros için kendine görev bilmişti. Sonuçta o, ciddi bir kıyım ve düşüş dönemini gururla atlatmış, birçok darbeye göğüs gerebilen ve evlilikle taçlandığı bir krallığın, yani alanlarını, hazinelerini genişlettiği ve savaşçılarını güçlendirerek sayısını artırdığı bir krallığın tek vârisiydi. Kıymetliydi, önemliydi ve bu tür görüşmeler için konumu fazla iyiydi.

Fakat Ros'a en azından bunu borçluydu. Sonuçta bir zamanlar kendi bulunduğu konum Ros'a aitti. Babası, şeytanla işbirliği yaparak ailesinin ve onun elinden her şeyini almıştı. Aşkını bile! Nash, babasının bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Karışmıyor, her şeyi uzaktan seyrediyordu. Fakat işler onun bile hiç tahmin etmediği bir şekilde sonuçlanmıştı. İlk zamanlar bunun acısını çok fazla çekmiş, kendi kabuğunun içinde vicdanıyla

 arpı mı , suçluluk duygusunun onu bo masına izin vermiş ve insanlığın içinde, ama insanlıktan uzak ya amı tı.

Bu durum ona fazlasıyla acınası g r nd   nde de kabuğundan  ık mı , hiç çaba sarf etmeden geldiği konumun tırnakları sırtını tatlı tatlı ka ı mı tı. Nash hâlâ vicdan sahibi biri olduğunu düşünmekten ho lanıyordu. Geçmişte bıraktığı Ros için sık sık dualar ediyor ve ondan zorla aldıkları yerin kıymetini bilerek, tıpkı Ros kadar iyi bir lider olmaya çalışıyordu.

Ve iyilik buraya kadardı! Nash, bulunduğu yerden vazgeçmeye niyetli değildi.  lmeyi ise aklından bile geçirmiyordu. O, Tri-on Krallı ının gelecekteki vârisi ve tüm toprakların tek sahibiydi! Bir gün, ayağını bastığı her yer onun olacaktı. Fakat önce önüne aniden çıkan bu küçük çakıl ta ına sert bir darbe gerekiyordu ki, Ros gerçekten ait olduğu yere hızla gitmeyi ba arabilsin. Muhtemelen annesi, oğlunu çok  zlemi ti ve Nash, onun için harika bir iyilik düşünüyordu. Kısa zamanda merhum kraliçeyi o luyla bulu turmak için emsalsiz bir çaba sarf ediyordu.

Ona, daha fazla ileri gitmemesini emrettiği birçok pusula yollamı tı. Her zamanki Ros da asla amacından sapmamı , tehditlerini dikkate almamı tı. Nash, kendine göre yapabileceği her şeyi yapmıştı. Artık Ros'u düşünerek tek bir adım dahi atmıyacaktı.

Hem Tanrı aşkına! O vah ileri uygarlığa nasıl getirebilirdi? Tüm uygarlığı böyle bir tehlikenin içine nasıl çekebilirdi, akılı almıyordu! Bunun getireceği sonuçlar çok büyük olacaktı. Nesillerden beri süregelen bir düzeni hiç acımadan tek elle da ıtmı tı ve artık cezasını çekmesi gerekiyordu.

“Efendim, izin verirsiniz önerimi tekrar etmek isterim.”

Nash, neredeyse gülecekti. Muhafızının kaçıncı tekrarı yaptığının hesabını artık tutmuyordu bile! Yanında bulunan savaşçıların kendisine böyle ba lı olmaları hoşuna gidiyordu. Elbette, bir zamanlar tüm bağlılıkları Rosa olduğu için ve onu sadece

duyduklarıyla insafsızca yargıladıkları için gerçekten tamamen güvenemiyordu. Fakat gerçeği öğrenene kadar bu bağlılıkları hoşuna gitmeye devam edecekti. Nash, gerçeği hiçbir şekilde öğrenmelerine izin vermeyecekti. Tamamen doğruları anlatacak, Ros'un onların karşısına bu hikâyeyle çıkacağını zaten bir şekilde yaymış olduğu için onun ağzından çıkacak olan her söze hazırlıklıydılar. Onların gözünde Ros, bir öncü gelin için ailesini katletmiş bir katilden başka bir şey değildi. Öyle olmaya da devam edecekti.

“Bir kez daha tekrarlarsan, benim gücüme olan güveninden şüphe ettiğini düşünmeye başlayacağım, Olive!”

Muhafızının siyah gözleri irileşti. Başını anında iki yana sallamaya başladı. “Ben... Bunu kesinlikle...”

“Ben de öyle düşündüğüm için şu an hayattasın, Olive!”

“Evet, efendim.”

Olive, çenesini sımsıkı kapadı ve diğer savaşçılarla birlikte sabırsız bir sessizlikle beklemeye devam etti. Aslında hareket de edebilirlerdi. O gelecekteki kraldı ve nedenleri ne olursa olsun, Ros'un tarafında olan dört beylik de artık Trion Krallığı'nın en büyük düşmanları arasında yer alıyordu. Bu dört büyük beyliğin oğullarının da kendilerinin de başına gelenler Nash'in umurunda bile değildi. Oğullarından vazgeçerek tüm karmaşayı durdurabilirlerdi. Fakat onlar denemeyi ve yenilmeyi seçmişlerdi.

Kendilerine ve diğer krallıklara haber vermeden hareket etmek gibi çok büyük bir aptallık yapmışlardı. O anda Nash'in kararlarını sorgulayacak konumda değillerdi. Ancak Nash, vahşilerin ne yapmayı amaçladıklarını görmek istiyordu.

Düz ovada kendilerine doğru hızla gelen atlıları fark ettiklerinde, birliğindeki adamlar her duruma karşı hazırlıklı olmak için saldırı konumuna geçmişlerdi. Ros da beylikler de kuralları iyi biliyordu. Bu sadece orta yol bulmak ya da çıkarların göze-

tildiği bir anlaşma yapmak için ya da savaş tarihini belirlemek için yapılacak bir görüşmeydi. Onlara kimse dokunamazdı. Eğer dokunurlarsa zaten hoş görülmedikleri tüm uygarlıktan sonsuza dek silinirlerdi. Uygarlıkta kurallar vardı. Herkes bu kurallara uymak zorundaydı. Vahşiler bunu anlayamayabilirdi, ancak Ros çok iyi anlayacaktı. Bunun için de kimse onlara dokunamazdı.

Sadece altı kişinin oluşturduğu küçük bir grup hemen önlerinde, birbirlerinden uzak ama birbirlerini duyabilecekleri bir noktada konum aldılar.

“Kraliçe görüşmeyi kabul ediyor.”

Nash, sözcü olan adamı dikkatle inceledi. Nash, kendi yüzünün güzelliğini biliyordu. Ros da güzel bir adamdı. Halkının içinde de güzel adamlar olduğunu düşünüyordu. Çünkü bir erkek olarak başka erkeklerin görünümlerini, ancak iyi bir savaşçı olup olmadığını anlayabilecek kadar incelerdi. Bu adam ise şaşırtıcı derecede güzel bir adamdı. Gözleri bir kedininki kadar sarıydı ve sanki Nash’in kafasının içindeki tüm gizemleri, kıvrımları ve hatları biliyormuş gibi bakıyordu.

“Adın ne?” Nash, kullanmakta iyice ustalaştığı hükmeden bir ton kullanmıştı.

Adam sırttı. “Sana ne?”

Nash, onun bir vahşi olduğunu bildiği için sözleriyle hakarete uğramış gibi hissetmedi. Bunun için de atını öne doğru sürmek için harekete geçen Olive’i elinin tek bir hareketiyle durdurduktan sonra, “Farklı bir isim!” diye mırıldadı.

“Ale! Lütfen, adamla eğlenme. Yanında kral duruyor,” Dirc, eliyle Olive’i işaret ederken sırtıyordu.

“Hemen bu anlamsız eğlenceye bir son ver...”

“Tamam, Olive,” Nash, buz gibi bir gülümsemeyle gözlerini Ale’nin gözlerinde tuttu. “Bırak eğlensinler. Ben, eğlencemi her zaman sona saklarım.”

Ale'nin dudaklarından homurdanır gibi bir ses çıktı. Ancak öfkeli den çok, sıkılmış görünüyordu. Ale atını geriye çevirdiğinde yanındaki beş atlı da neredeyse aynı anda hareket ederek, ova ya, beyliklerin kalbine doğru ilerlemeye başladılar.

Nash ve birliğı de onların bu sessiz hareketine uyum sağlamıştı. Ale aralarında hatırı sayılır bir mesafe bırakarak ilerlemeyi tercih etmişti. Nash'in dudakları soğuk bir alaycı gülümsemenin esiri olmuştu. Eğer istiyor olsalardı, onları öldürmeleri için sadece elini havaya kaldırıp indirmesi kadar kısa bir süre yeterliydi. Ama Nash, bu kadar aptal değildi. Önce kiminle savaşacağını, düşmanını iyice tanıması, bilmesi ve onun gözlerinin içine bakması gerekiyordu.

Elbette Ros'un gözlerinin içine onlarca kere bakmıştı ve onu gerçekten iyi tanıyordu. Nash'in asıl tanımak istediğı fütursuz bir cesarete sahip olan diğer düşmanı, Vahşi Kraliçe ydi!

Sessizlik içinde geçen bir sürenin ardından, refakatçileri onları usulca ormanın içine çekerek, düz ve dolambaçsız ovoidan çıkarmışlardı. Elbette birliğı bu değişimle birlikte hareketlenmiş, dikkat kesilmişti. İlerleyen her bir mesafede Nash'in birliğinin dört omuz hizasında, vahşilerin ordusunun savaşçılarından ikisi beliriyordu. Nash, ilk görüşte kazandırdıkları intibainın, tamamen bir yanılsamadan ibaret olduğunu çok geç fark etmişti. Ama bunu da bir başarısızlık değil, bir tecrübe olarak kendine ekleyecekti. Vahşiler zekiydi, oyuncuydu, kuralsızdı ve o anda karşısında beliren savaşçılara bakılacak olursa, hepsi birbirinden güçlüydü.

Nash'in kafasının içinde ansızın beliren hareket planıyla, yüzüne örtülü bir gülümseme yerleşti. Vahşiler sadakatleriyle değil, kuralsızlıkları ve içgüdülerine göre hareket etmeleriyle bilinirlerdi. Kendisi de bu durumu sonuna kadar kullanmaya kararlı bir halde, Ale'nin hemen yanına sürdü atını...



Ros, özel alanlarına zorla el koydukları köylü halkının düşmanca bakışları arasında, sabırsız bir bekleyiş içine girmişti. Nash'in gönderdiği pusulalar önce samimimi bir uyarı, sonra tehdit ve sonrasında da kan kokuyordu. Nasıl oluyordu da Ros'un gerçekten bu işin peşini bırakıp geri döneceğini düşünebiliyordu? Gerçekten huzurla onun tahtında oturabileceğini mi sanıyordu?

Gözleri Val'a kaydı. Duruşu sakindi. Parmakları, Gölge'nin tüyleri arasında usulca dolanıyor, kendini bu şekilde rahatlatıyor ve düşünüyordu. Ros artık onu o kadar iyi tanıyordu ki, Nash'in bir sürprizle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Zek, onun yanında, Gölge'nin hemen yanında duruyordu. Kendisi ise sol tarafında duruyordu. Kav, bir adım arkalarında, kendi muhafızlarıyla duruyordu. Beyler ise bu görüşmeye katılmayı reddediyorlardı. Tarafsızlıklarını bu şekilde sergilemeyi uygun bulmuş olsalar da savaşta, olmaları gereken yerde, kendilerinin yanlarında yerlerini alacaklardı.

Çünkü artık ne yaparlarsa yapsınlar, Nash'in ve Trion Krallığının düşmanlığını kazanmışlardı. Nash, sırf gözdağı vermek için pusulalarından birinde bunu açıkça dile getirmişti.

"Bu bekleyiştten çok sıkıldım." Ros'un dudaklarının arasından istemsizce fırlayan sözler, Val hariç herkesin ona bakmasına neden oldu.

"Val haklı, Ros. Biraz öfkenden arınmalısın!" Zek'in uyarı dolu sesi zihnine ok gibi saplanmıştı. Ama Ros'un elinde değildi. Yaşadıklarının üzerinden seneler geçmiş gibi geliyor olsa da sadece bir kış geçirmişler, sayısız kere ölümden dönmüşlerdi. Bu mücadeleleri sırtındaki hançeri çıkarıp, ait olduğu yere saptlamak içindi. Nasıl öfkelenmeyecekti ki?

"Deniyorum! Ama inan bana bu, o kadar da kolay değil."

“O zaman git, biraz gölde serinle, Ros. Çocuk gibi ağlamayı da kes.”

Val hâlâ ona bakmamıştı, ancak dikkatinin her şeyin üzerinde olduğu gibi kendisinin de üzerinde olduğunu zaten biliyordu. “Benimle serinleyeceksen, neden olmasın?”

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum!” Val oraya geldiklerinden beri ilk defa kendisine baktı. Dipsiz gözlerinde eğlenceli bir ışıltı vardı. “İyi bir pataklanma için bedenini kaşınıyor, değil mi?”

Ros sanki biraz önce yay gibi gerilen kendisi değilmiş gibi anında gevşedi. Tek kaşı havaya kalkarken, dudaklarında sadece Val’in anlayabileceği bir sırıtma belirdi. “Bedenim, sen beni ormanda bırakıp gittiğinden beri kaşınıyor, Val! Ve sen bununla ilgili kesinlikle suçlusun! Belki de tüm bu gerginliğimin tek sorumlusu sensin!” Ros’un sözlerinin ardından vahşilerin alaylı homurtuları ve köyün genç kızlarının yüzünü kızartacak kadar açık saçık lafları havaya yükseldi.

“Şuna da bakın! Çoktan mızımız bir prensçik gibi davranmaya başladı bile!”

“Sen bir de onu krallığını geriye aldığında gör!” Bu alaycı sözler de Zek’ten gelmişti. Sesinde resmen kahkaha tınısı vardı.

“Tahmin etmek bile istemiyorum! Oldum olası mızımız prenslerden nefret etmişimdir.”

Kav’ın sözlerinden sonra Ros, başını hızla ona çevirdi. “Tüm bunlar bittiğinde seni, kendimin muhafızı yapacağım”

Ros ağzı şaşkınlıkla açılmış halde kendisine olmadık laflar eden insanlara bakıyordu. Ancak kimsenin ona baktığı yoktu. Sonra anladı. Val, Zek, Kav ve vahşi savaşçılar, onun üzerindeki gerginliği öylesine kolayca ve fark ettirmeden almışlardı ki, onlara içinden bir teşekkür sundu. Bunu sesli de söyleyebilirdi fakat daha sözleri bittiği anda nazik bir oğlan olduğu konusunda alay etmeye başlardı.

Bu eğlence, Gölge'nin kafasını aniden kaldırmasıyla ansızın durdu. Artık Gölge'nin davranışlarını sadece Val ve Ros değil, birçok kişi tahmin edebiliyordu. O ve Val, kendilerinin çok daha sonradan duydukları sesleri duymuş ve sessiz, ciddi bir bekleyişin içine girmişlerdi. Gölge'nin boğazından hafif hırıltılar yükselmeye başlamıştı. Val sessizce kimsenin anlayamadığı bir şeyler mırıldandığında, sadık dost hırlamayı kesti.

Sonra onlar göründü. Ros, Nash'i ve daha önce kendisine hizmet eden, emirlerini hiç sorgulamadan yerine getiren birliği gördüğünde, gerginliğinin tekrar bedenine eklenmesini bekledi. Olmadı! Kendini rahat ve... Buz gibi hissediyordu. O anda bu hissin, onu yakıp kavuran öfkeden daha tehlikeli olduğunu fark etti. Tıpkı Val'in soğuk sessizliğindeki ölümcül havayı tatmak gibiydi! Artık kendisinin ne olduğunu biliyordu. Ros'un uygar benliğini geride bırakması, hatırlayamayacağı kadar zaman önceymiş gibi geliyordu.

O, bir uygar değil, artık bir vahşiydi!

Hissettiği buzun parçalarının gözlerine yerleştiğinin farkında olmadan bakışlarını Nash'e dikti. Kırpmadan, ondan tek bir an ayrılmadan, bundan sonraki ilk karşılaşmalarında, ona neler yapacağını usul usul anlatarak...

Ve eskiden kuzeni olan bu adamın hakkında yeni izlenimlerinin tek tek farkına vararak. Nash, daha önceden olduğu gibi kendini içinde saklayan bir adam değildi. Görüş alanına girdiği ilk anda, konumunun gücünün bilincinde ve onu kullanmaya hevesli olan bir adamın haklı kibriyle tepeden bir bakış atmıştı. Kendisi ve çevresindekilerin gücünün havaya yayılmasına ve onlara gözdağı vermesine izin vermişti. Soğukkanlıydı, her hangi bir duygu belirtisi göstermiyor, ne düşündüğünü açık etmiyordu. Ros'un bakışlarına yakalanana kadar...

Gözlerini birbirlerinden hiç ayırmıyorlardı. Aradaki mesafe ağır ağır kapanırken, bu sessiz savaş sonsuza dek sürecekmış gibiydi. Ancak Nash, ürkmüştü. Ros'un gözlerindeki korku-muştu. Anlattıklarından, vaadinden... Korkusunu belli eden belirgin bir tepki göstermese de Ros, onun bakışlarındaki kaçma isteğini fark etmişti. Nitekim Nash de zaten kaçmıştı.

Bakışlarını Ros'un boynundan aşağısına çevirdi ve değer biçer gibi görünmeye çalıştı. "Gerçekten karşındasın! Tanrı'nın bir şakası gibi!"

"Belki de adaletidir!" Ros'un alçak sesi ve sözlerindeki anlam Nash'in bakışlarını karartmıştı.

"Belki de sana, ikinci ve gerçek bir ders vermek istiyordur."

Nash, Ros'un öfkesini alevlendirmek ve yanlış hareketlerde bulunmasına neden olmak istiyordu. Bunu biliyordu ve bildiği halde o anda öfkesini salıvermek istiyordu. Ancak Nash'in çevresinde, onu korumaya yeminli ve ona güvenen birlik varken yanlış bir adım atmak istemiyordu. Onların gözünde Ros, ailesini katleden bir vâristi. Lanetlenmişti. Herkes ondan nefret ediyordu. İçi sızlarken, bunu aklının gerilerine ittiğini fark etti. Bu, onun, engel olmaya çalışmasına rağmen canını yakıyordu. Kendi tarafında olmasalar bile, onların gerçeği bilmesini istiyordu. Bunun için sadece soğukça gülümsemekle yetindi.

Ve Val, tam burada, harika bir zamanlamayla dikkati kendi üzerine çekti. Ros'un neye ihtiyacı olduğunu o kadar iyi biliyordu ki, kendisinin ona tapınmaktan başka seçeneği kalmıyordu. Val, onun doğumundan ölümüne yanında olacaktı. Çünkü Ros, Vahşi Bölge'de, Val'in yanında gözlerini açtığında yeniden doğmuştu.

"Aman Tanrım, Ros! Kuzenin tam bir seyirlik yaratık!" Alaycı bakışlarını Ros'a çevirdi. Tabi, bu kötü şakacılığı olmasaydı, Ros onu daha da çok sevebilirdi. Yüzünü buruşturdu. Kadın, onu deli

etmekten öyle zevk alıyordu ki, Ros onu cezalandırmak istiyordu. “Beni daha önce uyarmalıydın!”

Ros, onu daha önce gözlerini bağlamakla ilgili uyardığını homurdandı, ama kendisinden başka kimse duymadı. Kav, boğulur gibi bir ses çıkardığına göre o da duymuş olmalıydı.

Nash’in kaşları alayla havaya kalktı. Val’i o kadar dikkatle inceliyordu ki, Ros kendini onların arasına atmak gibi bir istek duydu. Dişlerini sıktı ve Val’in kendi gösterisini yapmasına izin verdi.

“Hakaret mi ediyorsun, iltifat mı henüz çözemedim!” Nash, ağır adımlarla kendisine yaklaşan Val’dan gözlerini alamıyordu.

Val, kimsenin ondan beklemediği bir zarafetle yürüyordu. Bu, ilk zamanlarda kendisini de oldukça şaşırtıyordu. O bir savaşçıydı, bir vahşiydi ancak uygar bir kraliçeden çok daha fazla bir zarafete sahipti. Bedenine eklediği tüm silahlarına, bileklerindeki, parmak eklemlerindeki kemiklere rağmen, ilk anda insana afallatan bir yanılsama sunuyordu.

“Sadece üzülüyorum.” Val’in adımları Nash’in atının hemen önünde durdu. Nash’in muhafızları harekete geçmiş, her ihtimale karşı tüm silahlarını ona doğrultmuşlardı. Ancak Nash kıpırdamıyordu. Daha çok eğlenmiş görünüyordu.

“Hiç beklediğim gibi değilsin, Vahşi Kraliçe!”

Val, Nash’in atının dizginlerini tutmuş, hayvanın başını okşuyordu. Nash’a bakmıyordu. Sesinin tınısı değişmiş, soğuklaşmış bir halde cevap verdi. “Ne bekliyordun ki?”

Ros ikisinin arasındaki konuşmanın seyrini, ses tonlarını karşı karşıya gelmiş iki hayvanın birbirine hırlamasına benzetiyordu. Ancak Nash, karşılarındaki kurdun, ne kadar tehlikeli oyunculuğu olduğunun farkında değildi ve bu tatlı hırlaşmaya ve kura karşı koyamamıştı.

Nash, atının yelesine doğru hafifçe eğildi. "Daha... Çirkin bir şeyler. Daha kaba! Daha itici! Bunların tam aksini anlatıyorsun!"

Val geniş, göz alıcı bir gülümsemeyle başını yukarı kaldırıp Nash'in gözlerinin içine baktı. Ros içinden sırıttı. Val'in aklından neler geçtiğini o anda ancak Tanrı bilebilirdi.

"Aman Tanrım! Gerçekten çok üzülüyorum." Val'in sesi şımırık ve hüzünlü geliyordu.

Nash, kaşlarını çattı. Muhafızların silahları ve hemen yanında yayda gerilmiş olan okun ucu Val'in bedenine saplanmak için hazır bekliyordu. Val sanki bu silahların farkında değilmiş gibi rahat davranıyordu.

"Biraz önce de söyledin. Neden bu kadar üzgünsün?"

Val, Nash'in savaş beygirini, üzengisinden tutup çekerken, aynı anda bir kırbacı Nash'in boynuna dolayıp onu aşağı çekmişti. Afallama, Nash'in savaşçıların olması gerekenden daha geç hareket etmelerine neden olmuştu. Ama zaten bu kısacık zaman Val'in kolunu, hemen önüne düşen Nash'in boynuna dolamaya yetmişti. Atı da serbest bırakmıştı.

O anda dokunulmaz olan Val sivri kemiklerinden birinin ucuyla esirinin kalbini hedef almıştı. "Ben çok güzel adamları öldürmeden hemen önce çok büyük bir üzüntüye kapılırim."

Yüzü kızaran ve nefes almakta güçlük çeken Nash, "Bunu... Yapamazsın!" diye fısıldar gibi konuştu.

Val yüzüne eğilirken gülümsedi. "Bana engel olan ne?" Trion savaşçıların tehditlerinin, halkın hayret nidalarının ve nefret dolu sözlerin farkında değilmiş gibiydi. Belki gerçekten değildi.

"Her şey! Tüm uygarlık. Bu köyü anında yerle bir edecek, sizin kanınızı bu toprağa dökecek savaşçılarımlı!" Nash, o kadar öfkeliydi ki, güçlkle aldığı nefes bile tükürüklerini saçarak konuşmasına engel olamıyordu.

Val sözlerini umursamadı. Tamamen boş bir ifade takındı. “Öldükten sonra acaba bu, umurunda olacak mı?” Sonra Nash’in alnına eklemdeki kemikleriyle hafif hafif vurmaya başlarken heyecansız bir ses, ifadeden yoksun bir yüzle sözlerine devam etti. “Buraya gelmeden önce ne yaptım biliyor musun?” Yüzünü buruşturdu. “Nereden bileceksin ki! Ben anlatayım.” Neşeyle Nash’e göz kırptı. Nash, onun sürekli değişkenlik gösteren ruh haliyle endişeye kapılmıştı. “Vahşi Bölge’deki en acımasız, en ürkütücü topluluğu yerle bir ettim! Ondan öncesinde de kendime bir sürü topluluk bağladım. Yani, sizin hesapsızca Vahşi Bölge’ye gönderdiğiniz tüm vahşileri, size oldukça öfkeli bir halde arkamda, yanımda topladım. Bir kısmımız burada. Bir kısmımız uygarlığınıza öyle bir yayıldı ki, nerede olduklarını ben bile bilmiyorum. Kalanı da Vahşi Bölge’nin girişinde sabırsız bir can sıkıntısıyla uygarlığa giriş için izin istiyorlar!”

Val şirince dudaklarını kıvrırdı. “Vahşi Bölge’nin tüm girişlerinin özgürce açıldığını düşünsene! Tüm o vahşi hayvanlar... Vahşi insan seli...” Gözlerini çevrede şöyle bir dolaştırdı ve tekrar ona baktı. “Ehlileştirilemez tüm o yaratıkların bu topraklara adım attığını düşünsene!”

Nash, sanki onun bilmediği bir şey biliyormuş gibi bir ifade takındı. Ancak sözlerine başlayamadan Ros konuştu. “Val bırak onu!”

“Neden? Onu şimdi, hemen burada öldürür ve en büyük dertten kurtulmuş olurum.”

Ros usulca Val’in yanına ilerledi. Onun Nash’i öldürmeyeceğini biliyordu. Fakat izlemek istediği bir yol, varmak istediği bir nokta vardı. Nash’e ve diğerlerine yeterince asılsız bilgi vermiş, onları bu bilginin sönük ışığında korkutmayı başarmıştı. Ama daha bitirmemişti. Ros’u bir yere çekmek niyetindeydi. Adımları yerde duran ikilinin bedenlerinin yanında durdu.

“Burada işler öyle yürümüyor, Val! Kurallar var. Belirli bir kalıba uygun hareket edersin. Eğer birini alt etmek istersen bunu meydan savaşında yaparsın! Ve savaş kazanırsan, isteseler de istemeseler de onların efendisi olursun. Bu şekilde değil!”

Val, Ros bir şeyleri atlıyormuş gibi sözlerini azımsadı. Kısa süre düşüncelerle boğuşuyormuş gibi bir tavır takındı. Ama Ros, onun bunları çok daha önceden hesapladığına emindi. “Bu işte bir terslik var. Neden bu kurallar senin için geçerli, ama bu kucağımdaki güzel sürüngen ve babası için geçerli değil! Senin tahtını, aileni ve aşkını elinden, tıpkı benim yaptığım gibi bir kandırmacayla almamışlar mıydı?” Daha önce bağlılıklarını Rosa sunan savaşçıların üzerinde gözlerini dolaştırdı. Bakışlarının karşılaştığı savaşçılar tuhaf bir duyguya kapılmış gibi yüzlerinde afillama vardı.

“Evet, ama bu onların günahı!” Ros sonunda onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Körü körüne Nash’a bağlanan ve yargısızca Ros’u katil ilan eden savaşçıların içine şüphe tohumları ekiyordu.

“Bunu zaten bekliyorduk! Sözlerinizin bizim için hiçbir anlamı yok!” Nash bakışlarıyla savaşçıların uyarıyordu.

Olive katı bir bağlılık ve tam bir teslimiyetle, “Kötü bir vârisin! Daha da kötü bir vahşi olmuştun, Ros! Bu işin peşini bırak ve hakkın olan yere, Vahşi Bölge’ye dön.”

Nash’in baskısı ve Olive’in bu tutumu, diğer savaşçılarında duruşunu dikleştirmişti. Val en azından denemişti. Ros zaten onların kendisine bu kadar kolay inanmayacaklarından emindi. Ama nokta kadar dahi olsa, birilerinin içinde bir şüphe bırakmaları bile bir adımdı.

“Sen de kötü bir savaşçısın!” Val doğrudan Olive’e konuşmuştu. “Doğru ve yanlış birbirinden ayırabilecek içgüdülerinden

yoksunsun. Savaş meydanında çok çabuk ölürsün. Sen, belirsiz, tek bir doğruya körü körüne bağlanıyorsun ve ikinci seçeneği çözmeye uğraşmayacak kadar zavallısın. Sen, benim için ölü bir adamsın. Çünkü savaş meydanında karşılaştığımız ilk anda kafanı bedeninden kolaylıkla ayıracağım.”

Olive homurdandı. Tamamen öfkeyle hareket edecekti ki, Nash bunun sonuçlarının ne olacağını bildiği için elini havaya kaldırarak onu durdurdu. “Kendine hâkim ol!”

Olive, dişlerini sıkarak ve öfkeyle bedenine eklenmiş tüm gücü bastırarak olduğu yerde kaldı.

Val güldü. “Hadi size küçük bir sürpriz yapalım.” Gözlerinde özür diler bir ifadeyle Ros’a döndü. Ros ancak o konuşmaya başlamadan hemen önce ne yapacağını anlamıştı. “Mona? Ya da... Ah, Nola! Zavallı, zavallı Nola! Çok büyük günahlar işlemiş Nola. Aman Tanrım! Saçma bir gelenekle hayatını karartan bir öncü gelirken bir prenze âşık olmuştu! Ne büyük günah!” Tamamen dalgın bir ifade takınarak Nash’in yüzünde eklemlerindeki kemiklerle çizgiler çiziyordu. “Onu öldürüp Ros’u tuzağa düşürmek ne kadar da kolaydı. Aptal Ros!”

“Onu, Ros’un babası öldürttü! İnsanların aklını karıştırmaya çalışmayın. Başarısız bir girişim olur.”

“Tabii ki! Ama belki de bunu sormamız gerekir. Nola? Sen ne dersin?”

Ros dişlerini sıktı. Tam bu anda Val’a karşı gelmek istiyordu. Nola’yı yem yapmak pek de iyi bir fikir değildi. İkisinin arasındaki durumun değiştiğini kimse bilmiyordu. Onlara göre Ros, Nola için hâlâ aynı hisleri barındıran Ros’tu ve Nola’yı, onu dizlerinin üstüne çöktürmek için kolaylıkla kullanabilirlerdi. Ama Val’ı durdurmak için yerinden bir milim bile kıpırdamıyordu. Tam o anda, herkesin üzerinde yarattığı etkiyi kör bir baltayla kesermiş gibi parçalayamazdı. Onun, oyununu oynamasına izin vermek-

ten başka şansı yoktu. Val, Ros'u sevdiği için onun için her şeyi yapmaya, kendi kanını dökmeye hazırды. Aynı şeyi Nola'dan da bekliyordu. Çünkü bir zamanlar birbirlerini, her şeyi yakacak kadar çok sevmişlerdi. Val'a göre, Nola'nın kendi üzerine düşen görevi yapması kadar doğal bir şey yoktu.

Hayatına girmiş olan, ikinci cesur kadın zarif adımlarla, çenesini dikleştirerek yanlarına vardı. Hiç düşünmeden, tıpkı Val'in beklediği gibi kendini öne çıkarmıştı. Onu, daha önce birçok defa gören savaşçılar, değişimine rağmen onu tanıyarak nefeslerini vermişlerdi.

Nola heyecansız, duru bir sesle konuşmaya başladı. "Adım Mona! Ama bu, Trion Krallığı'nın en korkunç, uğursuz gününden, Kral ve Kraliçenin öldürüldüğü günden sonra oradan kaçtığımda kendime yarattığım bir isimdi. Kaçtım, çünkü beni bulduklarında tekrar öldürmek isteyeceklerini biliyordum." Ros'un kalbi ağzına doğru tırmanmaya başlamıştı. Nola, bu konuşmanın arasında öyle bir kelime söylemişti ki! "Tekrar!" demişti. Herkes, Nola'yı Ros'un babasının öldürttüğünü ve Ros'un da bu yüzden ailesini katlettiğini düşünüyordu. Kral ve kraliçe öldüğüne göre onu tekrar öldürmek isteyen onlar olamazdı.

"Adım Nola! Daha önce Trion Krallığı'nın öncü gelinlerinden biriydim. Benim için Trion'un şu anki gerçek kralı olan Ros Dillon için öncü gelin olarak seçilmiştim. Bunun her anından da nefret etmiştim. Ros Dillon'u öldürmeye bile kalkışmıştım." Bu sözleri insanların sert nefes alışlarına neden olmuştu. "Ama o, beni her seferinde durdurmayı başardı. Sonra anladım ki, bana hiç dokunmayacak, beni azat edecekti. Ancak ben, onun cömert, güzel, adil ve kibirli yüreğine âşık olmuşum. Onun da bana âşık olduğu gibi... Vahşi Bölge'ye kaçmaya karar verdiğimiz gecenin sabahında Ros Dillon, Ellyes Krallığı'ndan gelen iki elçinin karşısına çıkmak için yanımdan ayrıldı. Şifacı, şu anki sahte kralın emriyle bana zehir içirdi. Ancak şifacının sadakati Ros Dillon'a

olduğu, oynanan tüm çirkin, kanlı oyunun da farkında olduğu için geriye dönüp bana yaşamımı tekrar verdi ve beni buraya, yeniden yaşamaya başladığım topraklara gönderdi.” Duri, birkaç adım öne çıkarak parmaklarını Nola’nın parmakları arasından geçirdi. Duri de yeni yaşamının en büyük örneğiydi.

Nola sözlerini daha fazla uzatmadan sonlandırdı. Bu sözlerin hazmedilmesi için tüm herkes sözleşmiş gibi kimseden tek ses çıkmıyordu. Val’in sözleriyle nokta kadar olan şüphe, Nola’nın anlattıklarıyla devleşmişti. Ros, onların hemen kendi tarafına geçeceklerini düşünmüyordu elbette, fakat sorun değildi. Bu gerçekler artık tüm topraklara fısıldanacaktı. İnanan veya inmayan olacaktı. Ama herkesin kulağında kalacaktı.

Kalın bir erkek sesi havaya yükselene kadar sessizlik uzamıştı. “Adım Kor! Trion Krallığı savaşçısıyım. Ancak karşımda duran birliğin değil, vahşi savaşçıların yanındayım. Çünkü benim gerçek Trion Kralım Ros Dillon’dur ve ben de onun arkasında savaştığım sürece Trion savaşçısı olacağım.” Ros irkildi. Kendisini aramak için Vahşi Bölge’ye gönderilen birliğin içindeki, Val’in esir aldığı üç savaşçıdan hayatta kalan tek savaşçıydı. İlk başlarda Ros’a hep nefretle bakıyordu, fakat sonra Ros o nefreti hissedemez olmuştu.

“Sahte Kral, Ernie Dillon’un emriyle ve hevesle Vahşi Bölge’ye, Efendi Ros’un yaşıyor olma ihtimaliyle gitmiştim. Orada Ros Dillon ve Vahşi Kraliçe bizi esir aldı. Geriye kalan tüm birlik ise yok oldu. Orada kaldığım ilk anlarda her gün onu öldürebilmenin planlarını kuruyordum. Fakat sonra bundan vazgeçtim. Bu kadar büyük ve kararlı bir intikam yolu varken, o Vahşi Bölge’de hayatını, sayamadığım kere hiçe sayarak birçok çocuğu kurtarmayı seçti. Böyle bir adamın kendi annesi ve babasını öldüremeyeceğinden emin olduğum için onu tamamen yanlış yargıladığımı düşündüm.”

Ros, Val'in Nola'yı daha önceden uyardığını tahmin ediyordu. Ancak Kor'un öne çıkışının kurdukları bu oyunla ilgisi olduğunu sanmıyordu. Tamamen kendi iradesiyle hareket etmiş gibiydi. Çünkü Val önce şaşırmış ardından da hafifçe gülümsemişti. Bu, Kor'un kendini böyle pervasızca öne atması Ros'a hiç kimsenin veremeyeceği kadar bir umut vermişti. Kendini aklayabilirdi. Sadece tek bir kişi bile bir şekilde ona yürekten inanırsa, Ros amacının bir kısmını gerçekleştirmiş oluyordu.

"Palavra!" Nash, dişlerini sıkarak araya girdiğinde şaşkınlıkla suskun kalan herkesin gözleri bir anda onun üzerine çekildi. Ros, ona çevrilmiş bakışların bazılarını dikkatle inceledi ve o bakışlardaki kuşkuyu yakaladığında zaferle gülümsedi. En azından savaşçılara ve buradaki halka üzerinde düşünebilecekleri bir şeyler vermişlerdi. Şimdi birçok kişinin aklında 'Acaba Ros oyuna mı getirildi?' sorusu yerleşecek, hikâye tüm topraklara usul usul yayılacaktı.

"Bu saçmalığa kimse inanmaz!" Ros, Nash'in hakkını vermeliydi. Hiç endişeye kapılmamış, kendisini ele verecek tek bir harekette bulunmamıştı. Sesi o kadar soğukkanlı geliyordu ki, en azından kendi savaşçıları, zaten ona inanmak istedikleri için bu rahat tınıyı kaçırmayacaklardı. "Sonu olmayan bir adım attın. Arkana aldığın herkese ölüm getireceksin. İnsanları korkutup, kendi istediğin gibi hareket etmeleriyle kimseyi yanına çekemezsin, Ros! Bundan daha iyisini yapmalısın."

Ros yeni hislerle rahat bir gülümseme takıldı. "Çok daha iyisini yapacağım, Nash ve sen her anına şahit olacaksınız." Bakışları tüm bu durumu keyifle izleyen Val'a kaydı. "Bırak onu, Val!"

Val hayıflanarak iç çekti. İşaretparmağının ucuyla Nash'in burnuna hafifçe vurdu. "Seni özleyeceğim. Bir dahaki karşılaşmamız için şimdiden sabırsızlanıyorum." Ayağa kalkarken onu da kaldırdı. Geriye doğru adımlar atmaya başladı. Ne zaman ki

halkın arasına karıştı, Nash'i o zaman serbest bıraktı. Nash, onu bıraktığı anda hemen hareket etmedi. Val'in yüzüyle kendi yüzü arasında kısa bir mesafe vardı. Sert bakışlarını uzun süre onun gözlerinde tutarken geri adım atmaya zorluyordu. Fakat Val'i hiç tanımıyordu. Kadın elini zarifçe havaya kaldırdı. Fakat tekrar indirirken o kadar da zarif değildi. Nash'in dişlerini sıkıp acıyla inlemesine neden olacak bir çizici yanağında bıraktı. Nash benzersiz bir öfkeyle Val'a doğru hamle yaptı. Ancak Val yerinden kıpırdamadı. Nash o anda Val'a dokunamayacağının farkında olarak hareketinin sonunda durdu.

Val konuşurken elleri onu boğmak istercesine yumruk oldu. "Beni, görüşeceğimiz güne kadar aklından çıkaramayacaksın. Kendine baktığında hep beni göreceksin. Ayrıca hiçbir adam bu kadar güzel olmamalı!"

Nash hışımla arkasını dönüp, birliğinin yanına doğru sert adımlarla ilerledi. Herkesin gözü üzerindeyken atına bindiğinde, "Konuşacak ve anlaşacak bir şey yok. Bir dahaki görüşmemiz savaş meydanında olacak." Bakışlarını vahşi savaşçıların üzerine dikti. "Yerinizde olsam, bana kulak asardım. Sayıca ve silah olarak bizden çok zayıfsınız. Biz sadece Trion Krallığı olarak karşınızda durmayacağız. Topraklarımızı, uygarlığımızı korumak adına krallıklarımızın, beyliklerimizin güçlerini birleştireceğiz. Sizi, bu toraklara gömmek isteyen hesabı tutulamayan bir savaşçı ordusu var. Gönüllü bir halk var. Ya Vahşi Bölge'nize geri dönün. Ya da sizi bu felakete sürükleyen bu iki acımasız insan tarafından kandırıldığınız için size vereceğim, uygar savaşçılara katılma şansını bir düşünün!"

Bakışlarının yönü bu defa, tüm bu durumu gerilerden seyreden vahşi kadın ve çocukların üzerine kaydı. "Bize sığınanlar, sorgusuzca kabul edilecek ve ferah yaşam hakkına kavuşacaktır."

Ros dişlerini sıktı. Nash, bu oyunu nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. Onlara, burada bulmak için geldikleri şeyi altın tep-

side sunuyordu. Ancak duruşunu kaybetmeyerek sadece Nash'e bakmakla yetindi. Endişesini belli ettiği anda onu, arkasından gidilmeyecek kadar zayıf bulabilirlerdi. Bu, bir denge ve güç oyunuydu. Ros, attığı tek bir dengesiz adımda yok olacağını biliyordu. Hata yapma şansı yoktu.

Nash sözlerinin etkisini keyifle izledi. Ardından da birliğiyle birlikte, vahşi savaşçılar eşliğinde köyü terk etti.

Daha sonra Zek, Kav, Ale, Val ve birkaç kişi daha Val'in yuvasında toplanmışlar, Ros'u dinliyorlardı.

"Oldukça tahmin edilebilir ve basit yollarla ilerleyeceğiz. Önce, yakındaki beylikleri kendimize eklemeliyiz. Ne kadar kalabalık olduklarına veya cephane durumlarına bakacak şansımız yok. Belki biraz daha uzun, yorucu ve yıpratıcı olacak, ancak yavaş yavaş büyüyeceğiz. Bu sırada da Nash'i, birlik olduğu krallıkları ve beylikleri de dikkatle izlemeliyiz. Gözcülerimizi ve nöbetçilerimizi iki katına çıkarmalıyız." Val'a döndü. "Belki topraklara yayılmış savaşçılarımız yok, ama Vahşi Bölge'de kalan tüm savaşçıların buraya toplanmasının daha mantıklı olduğunu düşünüyorum."

"Evet. Gelmeli ve diğerleri gibi talimlere katılmalılar." İkisi de onaylarını almak için diğerlerine baktılar ve hepsi başlarını sallayarak kabul ettiler.

Zek, "Köylere saldırmadan önce atlarını bir şekilde serbest bırakmanın ve cephanelerine, en azından bizi bir süre oyalayacak kadar zarar vermenin bizi bir adım öne taşıyacağını düşünüyorum."

"Bunun için kendilerini her durumdan sıyrabilecek kişileri göndermeliyiz." Kav, sanki aklında birkaç isim belirmiş gibi görünüyordu. "Tek bir kişiyi bile riske atamayacak durumdayız."

Ale içeride olduklarından bu yana pek konuşmamış, sanki yanlarında değil de başka bir yerdeymiş gibi davranıyordu. Val her nasılsa hâlâ onu uyarmamıştı.

“Sen ne düşünüyorsun, Ale?” diye sordu. Sadece vereceği tepkiyi merak ediyordu.

“Gayet güzel gidiyorsunuz,” Ale tuhaf bir şekilde gülümsedi.

Ros daha fazla üzerine gidemeden Val’in yuvasının kapısı yumruklanmaya başladı. Ros’la aynı anda harekete geçtiklerinde, Val ona kısa bir bakış attı. Kapıyı açtıklarında karşılarında nefes nefese, köy halkından bir kız çocuğu bulmuşlardı.

Kız sanki oraya kendisi gelmemiş gibi onların konuşmasını bekliyordu. Val, “Ne?” diye sorduğunda aniden irkildi. Geriye bir iki adım atarken hâlâ nefes nefeseydi. Sonra kendine hâkim olup tekrar öne çıktı. Val’dan o kadar korkuyordu ki, konuşmakta güçlük çekiyordu.

“Ka-kar-deşim çok hasta!” Yalvaran bakışlarını Val’in üzerine dikti.

Val kaşlarını kaldırıp, “Şifacına git!” dedi.

Kız, başını iki yana salladı. “O, artık bir şey yapamam diyor.”

Val’in bakışlarında bir kuşku dolaştı. Val, köyün şifacısının oldukça iyi olduğunu düşündüğünü söylemişti. Bunun için de körü körüne kızın sözlerine kapılmamıştı. Zaten uygar herkes ondan nefret ederken kendini dikkatli olmaya zorluyordu.

Küçük kız, daha Val ağzını açmadan sözlerine devam etti. “Zehirli oklarla oynamış!” Ve sonra bakışları Ros’a kaydı. Neredeyse herkes Val’in, Ros’u zehirli okun yarasından kurtardığını, yaşama döndürdüğünü biliyordu. Bunun konuşulduğunu birçok kere köylü halkından duymuştu.

Val başka bir şey sormadı. Arkasını dönüp hızla otlarının ve kutularının bulunduğu yere ilerledi. Ale’ye bir bakış atarak onun da yardımcı olmasını istedi. Ale de hemen harekete geçip kutuları taşımasında Val’a yardım etti. İkisi de hızla dışarı çıkmış, aceleyle ilerleyen kızın peşine takılmışlardı. Ros da onların arkasından ilerledi. Kızın evine onlarla birlikte vardıklarında nere-

deyse tüm köyün evin çevresinde toplandığını, içeriden ağlama ve yakarışların geldiğini duydu.

Kızın babası olduğunu tahmin ettiği kişi içeri girmeye çalışan Val'in önüne atıldı. "Git buradan!" diye tısladı. "Ona yaklaşmana izin veremem." Ros müdahale etmek üzereydi ki, Val sorunu kısa ve etkili bir hamleyle çözdü. Adama kafa atıp onu yere serdi ve üzerinden atlayıp eve girdi.

Ev oldukça kalabalıktı. Val bileğindeki ve parmak eklemlerindeki kemikleri çıkarıp tutması için küçük kıza uzatırken, "İşi olmayan dışarı çıksın!" diye bağırdı. Sesi öylesine etkiliydi ki, çocuğun annesi ve abisi olduğunu tahmin ettiği kişilerin ve Ros'un dışında herkes evi terk etti. Bir de hem endişe hem de şaşırtıcı bir saygıyla Val'in kemiklerini elinde tutan kız kalmıştı.

Val gözlerini anne ve abiye dikti. Sorun çıkarmayacaklarını anladığında da hızla harekete geçti. "Ne zaman oldu?"

"Üzerinden çok fazla zaman geçmedi." Abinin sesi o kadar endişeli çıkıyordu ki, her türlü yardıma hazır oldukları anlaşılıyordu. Çünkü çocuk zaten ölüyordu ve ona daha fazla bir şey yapamazdı.

Evin ortasında, ocağında hemen yanında bir sedirin üzerinde yatan minik çocuk en fazla beş yaşlarındaydı. Gözleri kapalı, solgun yüzü ter içindeydi. Üzerinde sadece keten bir örtü vardı ve kıpırdamadan yatıyordu.

Val, anneye döndü. "Eğer onu acı çekerken görmeye dayanamayacaksan hemen şimdi çık." Ve kutularını da alıp zehirlenen çocuğun yatağına ilerledi. Ale ve çocuğun abisinden kolları ve bacaklarını sıkıca tutmalarını istedi. Onlar söylediğini yerine getirdiğinde, diğerlerinin şaşkın, korku dolu bakışları arasında iki beyaz akrebi kutusundan çıkarıp, okun batıp, çocuğu zehirlemeye başlayan bedenine bıraktı. Akrepler kendi görevlerini yerine getirirken, Val da ocağın üzerinde çocuğun annesinden aldığı kapların içinde otlarını kaynatmaya başladı.

Val işin sırrının akrepleri bedende tutacağı zamanı bilmekle olduğunu söylerdi. Fakat Ros şifacılığın hiçbir yerinden anlamadığı için onu sadece izlemekle yetiniyordu. Val macununu hazırlayıp akrepleri küçük bedeninin üzerinden aldıktan birkaç dakika sonra çocuk kıvranmaya, acı içinde çırpınmaya ve çığlıklar atmaya başladı. Val, onun yüzüne eğildi. Başparmağıyla çocuğun iki kaşının ortasını ovarken ona sakinleştirici şeyler mırıldanmaya başladı. Sesi o kadar şefkatli, güvenilir ve yüreklendirici çıkıyordu ki, acısına rağmen gözlerini açamayan çocuğu yatıştırıyordu.

Belirsiz zaman sancılı bir şekilde ilerlerken ve Val sürekli çocuğun üzerine eğilip ona bir şeyler yedirir ya da kesiklerin üzerine sürekli hazırlandığı macunla ovarken, alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Ros biliyordu ki, eğer çocuğu kaybederse en az ailesi kadar bundan etkilenecekti. Val'in çocuklara karşı çok derin bir sevgisi ve şefkati vardı.

Yapılacak her şey yerine getirildikten sonra uzun bir bekle-yiş süresi başladı. Bu bekleyiş anında çocuğun babası hâlâ nefret dolu gözlerle bakarak onları kontrol etmek için geldi. Kav ve Zek de durumu merak ederek iki kez gelmişlerdi. Ros bu bekleyişe dayanamamış, birkaç kez dışarı çıkmış ve sonra tekrar eve geri dönmüştü. Neredeyse kimse uyumuyor herkes sanki tek nefes olmuş gibi dua ederek çocuğun hayata dönmesini diliyorlardı.

Gece güne döndü ve sonra tekrar karanlığa doğru yol aldı. Kimse uyumamıştı. Köyün üzerine derin bir sessizlik çökmüş, sanki yüksek sesle konuşulursa her şey tersine dönecekmiş gibi kimse fısıldamaktan öteye geçmiyordu. Zehirlenen minik beden ise onlarca kez sancı nöbetleri geçirmiş, güçsüz bedeniyle onu almaya çalışan zehre karşı gelmişti.

İkinci gecenin ilerleyen saatlerinin sonunda, birçok kişinin umudu solmuşken, minik çocuk gözlerini açtı ve bakışları doğrudan Val'i buldu. Güçlkle açtığı gözlerini şaşırtıcı bir çabuklukla kırptırdı. Ardından soludu. "İhh!"

Val, çocuğun bu korku dolu tepkisi karşısında kahkahalarla gülerken, annesi, kız kardeşi ve abisi minik bedeninin üzerine çullanmış, onu sevgi sözcükleriyle boğuyorlardı. Val'in kahkahası artık çocuğun tehlikeyi atlattığını anlatıyordu.

Val yüzünü buruşturdu. Koşarak ve heyecanla içeri koşan babanın gözlerinin içine bakıp, "Ailene söyle, çocuğu boğacaklar! Tüm zahmetim boşa gidecek. Çocuk ölürse sırf heyecan olsun diye seni de öldürürüm!"

Adam yutkunurken başını sallıyordu. Babanın ardından içeriye giren Zek ve Kav da sırtıtmaya başlamışlardı. Val gözlerini devirip kemiklerini kızdan tekrar geri aldıktan sonra Ros'la birlikte evi terk etti. Dışarı çıktıkları anda, Ros görüyordu ki, o anda kendilerine bakan gözlerde şaşkınlıkla karışık bir saygı vardı. Tıpkı minik kızın Val'in kemiklerine baktıkları gibi bakıyorlardı. Gülmeye başladı. Val, istesin ya da istemesin, insanları bir şekilde arkasında toplamaya devam ediyordu.

"İleride sana diz çökecek yeni bir topluluk buldun!"

Val yorgun görünüyordu. Adımları öyle hızlıydı ki, hemen yanlarına gelen Gölge ve kendisi de ona yetişmekte zorlanıyordu.

"Keşke her şey o kadar basit olsaydı."

"Tanrı aşkına! Biraz yavaş olur musun?"

Val döndü, Ros'un yakasına yapıştı ve yüzüne eğildi. "Peki sen neden bu kadar yavaştın? O kadar uzun zaman ayrı kaldığımız..." Val bir anda kahkaha atmaya başladı. Ros, onun elinden kurtulmuş, hızlı adımlarla Val'in yuvasının yolunu tutmuştu. Val'in yavaşlığı hakkında söylenmeye başlamıştı. Buna rağmen yuvaya Val'dan önce girmişti. Kapıyı kapatmak için arkasını döndüğünde, sırtıttığına emin olduğu Gölge'ye göz kırptı.



Kapı yumruklanmaya başladığında uykuyla gevşemiş iki beden birbirine geçmiş haldeydi. Fakat ikisi de anında harekete geçtiler. Val üzerine keten elbisesini tutarak ve vakit kaybetmeyerek kapıya ilerlerken, Ros pantolonunu bağlamaya çalışıyordu. Val kapıyı açtığı anda o da hızla arkasına geçmiş, şokla onları izleyen Kav'a bakakalmıştı. Yüzünden kötü haber vereceği anlaşılıyordu ve Ros, kötü bir haberin en küçüğünü bile kaldıramayacaklarını biliyordu.

"Ne?" diye sordu dişlerinin arasından.

Kav başını iki yana salladı. "Gitmişler!"

Val öne eğildi. "Kimler?"

"Vahşiler! Savaşçıların bir kısmı ve..." Durup dişlerini sıktı. "Ve Ale!"

Bu hiç de küçük bir haber değildi. Ros, vahşileri anlardı. Gidişleri pek de şaşırtıcı olmazdı. Nash'in teklifi onlara cazip gelmiş olmalıydı. Ama Ale'yi anlayamazdı. Hiçbir şekilde bunun için neden göremiyordu. Üstelik kendini ikinci kez sırtından hançerlenmiş gibi hissediyordu.



Altıncı Bölüm

Gecenin en karanlık anıydı. Kıyafetleri ve yüzlerine çaldıkları çamurlarla onlar da en karanlık hallerindeydiler. Geceyle neredeyse bütünleşmişlerdi. Tepedeki ay bile onlara yardım etmek ister gibi üzerine kalın bir bulut tabakası giymişti. Ancak onların görüş becerileri için bu karanlık sorun değildi. Yönlerini bulmaları, geldikleri işi bitirmeleri için ışığa ihtiyaçları yoktu.

En deneyimli, en becerikli ve aksi bir durumla karşı karşıya geldiklerinde kaçabilmeleri için en hızlı savaşçılardan oluşan bir grup, Karakaya Vadisi'ndeki köylerden birinin yakınındaki bir ormanda pusuda bekliyordu.

Zek, her ne kadar o istemese de Jon'dan vadinin konumu, savaşçıları ve halkı konusunda detaylı bir bilgi almıştı. Art arda mağlup oldukları savaşların ardından bir krallığa bağlanmak zorunda kalmışlardı. Vergileri ağır, yaşam koşulları zordu. Ne halk ne de daha önce özgür yaşamlarıyla birlikte bağlı oldukları beylik ve savaşçıları bir şey yapabiliyorlardı. Karşı çıkan, sivrilene, hatta yüksek sesle nefes alan bile çocuklarından, ailelerinden ayrı tutuluyor, onlara el koyuyorlar ve bir daha görüşme şansları olmuyordu.

Aslında pek yaşıyor da sayılmazlardı. Zek, bu bilgileri alırken yanında Ale de vardı ve uygar halkın da vahşilerden pek farkı olmadığını söylemişti. Zek de farklı düşünmüyordu. Ale

aklına geldiğinde yüzünü buruşturdu. Şaşırtıcı bir şekilde onu özlediğini, kimi durumlarda onu aradığını ve gerçekten ihtiyaç duyduğunu anımsadı. O her zaman her yerdeydi. Savaşlarda en öndeydi. Zekâsıyla birçok konuda onları aydınlatmış, sözleri her zaman için hafife alınmayacak bir savaşçıydı. Eksikliği hissediliyor, ihaneti ise kimi zaman gerçekten yakıyordu.

Yine de bu durum Zek için hâlâ bir muammaydı. Onun henüz çözemediği bir şey parmağının ucuyla Zek'i dürtüyordu. Onu sürekli rahatsız eden bu his, Val'in Ale hakkında hiç konuşmamasıyla alakalı olabilirdi. Sanki Ale savaşçıların bir kısmını kandırıp götürmemiş gibi, sanki bazı vahşi halktan kadın ve çocukları peşine takmamış gibi...

Hayır. Bu, tüm bu olanlardan sonra Val'in sergileyeceği bir tutum değildi ve bu işte bir yanlışlık vardı.

Elini havaya kaldırıp dikkatle ona bakan Dirc ve Kav'a işaret verdi. Bu köy savaşçı birliğinin, savaş atlarının ve cephanelerin tutulduğu bir köydü. Kendileri de halkı bu zorunlu ihtiyaçtan mahrum bırakmak için gelmişti. Bu şekilde ilerleyeceklerdi. Vahşi Bölge'ye gitmeden önce bu onursuz davranışa Zek'i kimse zorlayamazdı. Fakat artık uygarlıktaki büyük Zek'ten eser kalmamıştı.

Kendi kulaklarında bile duymadıkları adımlarla köy meydanına doğru sessizce ilerlediler. Nöbetçi savaşçıları atlatmak çok kolay olmuştu. Hayır, onları öldürmemişlerdi. Çünkü artık en deneyimsiz savaşçıya bile ihtiyaçları vardı ve tüm bu insanları kendilerine katılmaya zorlamaya niyetliydi. Gerçi bir köyü korumaya yetersiz olan nöbetçiler, sanki bilinçli bir şekilde direnç göstermemişlerdi. Belki de oldukları durumdan hiç memnun değillerdi ve kaderlerini, boyun eğmekle kendileri çizmişlerdi.

Bir gölge gibi evlerin, ahırların yakınlarından sessizce geçip gittiler. Su kuyusunun başında herkes tekrar toplandı ve Zek'in ağzından çıkacak sözleri beklediler.

“Burada ayrılalım!” Zek, fısıltıdan daha alçak sesle konuşuyordu. “Dirc, Kav ve Khan atların ahırına gideceksiniz. Sara ve ben de cephaneliğe gideceğiz. Bizim, silahların en azından bir kısmını toplayabileceğimiz kadar bekleyin ve atları öyle salın. Ancak en küçük bir aksilikte bile orada kalmayı düşünmeyin. Elinizden ne kadarı geliyorsa onu yapın ve tekrar bizimkilerin yanına gitmek için her ne gerekiyorsa yapın. Çünkü biz de öyle yapacağız. Biliyorsunuz, Val ve Ros en azından birimizi görürse harekete geçecekler!”

Onlar görevlerini yerine getirdikleri anda Val ve Ros, ikiye böldükleri savaşçılardan bir birlikle birlikte harekete geçecek ve köyü, dolayısıyla da bağlı oldukları beyliği ele geçireceklerdi. O andan sonra baskınlar başlayacaktı. Çok yavaş, ancak sağlam adımlarla ilerleyecekler, önce birlik ve cephanelerini çoğaltacaklar daha sonra büyük beyliklere ve krallıklara saldıracaklardı.

Sara'yla birlikte cephaneliğe doğru ilerlerken, içinden geçen her söz sıkılmış iki dişinin ötesine geçemiyordu. Onun gelmesini istememişti. Bu konu için çok büyük, ama sessiz bir kavga yapmışlardı. Zek'in tüm sözleri ve ikna çabaları boşuna çıkmıştı. Bunun için o anda arkasından gelen kendi küçük, ama becerileri büyük olan bedene öfkeliydi. Biliyordu, o her işin altından kolaylıkla kalkabilirdi. Hatta bazı durumlarda kendisinden bile daha akıllı davranırdı. Fakat Zek'in elinde değildi. Eğer elinde olsaydı, onu hasır, sıkı örülmüş bir sepetin içine hapseder, bu durum son bulana kadar da çıkarmazdı.

Cephaneliğin kapısına geldiğinde ona kapının hemen yanında beklemesini işaret etti. Elbette inanılmaz derecede ısrarcı ve inatçı olan kadın omuz silkerek isteğini reddetti. Zek, öfkeliğinde Gölgenin çıkardığı sesin neredeyse aynısını çıkardı. O sinir bozucu kadınsa güldü.

Dişlerini sıkıp cephaneliğin kapısını kısa sürede açtı. Bu, onun için kolay olmuştu. Aslında olmaması gerekiyordu. O gece

Uygar

her şey fazla kolay oluyordu ve ister istemez bu da Zek'in ensesini kaşındırıyordu. Sessizce ve dikkatle içeri girip kapıyı kapadılar.

“Biz de sizi bekliyorduk!”

Alaycı sesin ardından Zek'in ilk yaptığı hareket Sara'yı bedeninin arkasına almak oldu.



Kara Kaya Vadisi'ni, insanın ayakları altına seren yükseklikte, biri, kendi topraklarında mağlup olmuş bir prens, diğeri kendi bölgesinde gittikçe yükselişte olan bir kraliçe ve onlarla birlikte atlı ve piyade iki yüz savaşçı bekliyordu.

Önde prens ve kraliçe, baldırları birbirine değecek kadar yakın bir halde, gözlerini zor bir görev için gönderdikleri savaşçıların geleceğe noktaya dikmiş bekliyorlardı. Bulundukları alan, çıkacak olan yangın ve köyde yaşanacak kargaşayı takip edecek kadar iyi seçilmişti.

Gecede, insanın tüylerini havalandıran, tuhaf bir sessizlik vardı. Bir baykuş, çok uzaklardan uğursuz bir ötüş tutturmuştu. İyi olan tek bir şey vardı. Orada bulunan her savaşçının içindeki korkusuzluk ve heves!

Ros iç çekişini bastıramadı. Gece fazla sessizdi ve aslında onun da bu sessizliği bölmemesi gerekiyordu. Fakat dayanamadı ve yumuşak bir sesle güldü. Gözlerini dikip baktığı kadın, bu yumuşak gülüşe neden olan hareketi biliyordu. Hiç umursamadan da omuz silkmişti.

Val hareketli geçeceğini düşündüğü günlerde saçlarını, tıpkı kendisi gibi yukarıdan bağlayıp örerdı. Ancak o anda kadının vahşi saçları omuzlarından aşağıya, beline doğru uzanıyordu. Kafasının üzerinde de iki gümüş tarak vardı. Yenilerdi ve yetersiz ışıktaki bile parlıyorlardı.

İşte o anda da Ros, Val'in tarakları gördüğü andaki yüz ifadesine gülüyordu. Ros sanki dünyayı almış da avucunun içinde ona sunuyormuş gibi görünüyordu. Fakat biliyordu ki, ona dünyayı verse o kadar duygulanmaz, yamuk yumuk gülücüler atmazdı.

Köy meydanında toplanmak için hazırlanırken, Val giyinmeyi bırakmış, Ros'un yanına gelip onu eliyle omzundan baskı uygulayarak oturmaya zorlamıştı. Ardından da ilk defa saçlarını taramış, toplamış ve örmüştü. Tanrım! Hayatında bundan daha özel bir an yaşamamıştı. Altı üstü saçlarını tarıyor ve nazik hareketlerle tellerine dokunuyordu. Ros'un içinden sıcak, tarifi imkânsız duygular akıp gidiyordu.

"Ağlayacak mısın?" Kadın kaşlarını kaldırmış, alaylı bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. Ardından uzanıp, Ros'un örülmüş saçlarını bir omzunun üzerinden öne, göğsünün üzerine çekti. Val'in deri ipleri kendi saçlarıyla birlikte kalbinin üzerine doğru süzülüyordu. Bu, Val'in ona verdiği ilk hediye idi. Kendisinden sonra tabii!

Ros başını iki yana salladı. Bakışları bedenini baştan aşağı süzerken gittikçe kararıyordu. "Ağlamayı düşünmüyordum." Tek kaşı havaya kalktı. "Aklımda daha... Hareketli şeyler vardı."

Val, adamın saçını kavrayıp hızla çekiştirdi. Ros bir inlemeyle birlikte önce kadının yüzüyle karşı karşıya geldi, ardından dudakları esir alındı. Aceleci ve sert öpüşlerinin ardından kadın başını geriye çekti. "Uslu bir adam ol ve aklını önümüzdeki geceye verip tüm hareketli şeylerini o ana sakla!"

Ros bir süre düşündü. Kadın arkasını dönmüş, giyinikken ne kadar rahatsa çıplakken de o kadar rahat bir halde giysilerini giymek için ilerledi. Ros aklındakini tüm bu savaş bittiğinde yapmak istiyordu. Fakat... İkisi de ölümsüz değildi ve her an her şey olabilirdi. Başını iki yana sallayıp, kendi eşyalarının durduğu sandığa ilerledi. Daha uygarlığa adım attıkları ilk sabahta onları

Uygar

aramaya koyulmuştu. Sonunda bir önceki gün de onlara sahip olmuştu.

Köy halkından genç bir kadının saçlarında parlayan taraklar, Ros'un hemen harekete geçmesini sağlamıştı. Kadına karşılığında verecek değerli bir şeyi yoktu. Fakat herkesin sahip olmak isteyeceği kadar iyi bir kılıcı vardı. Bu da kadının kocasının gözlerinin parlamasına neden olmuştu. Tarakları kılıçla takas etmiş, vermek için en uygun anı bekliyordu. Fakat o andan daha uygun bir an olabilir miydi?

O, sandıktan tarakları çıkarana kadar Val çoktan giyinmişti bile. Ros, kendisine gelen kadını baştan ayağa süzdü. Saçlarını kısa süre toplamak üzere serbest bırakmıştı. Üzerinde koyu renk deri bir elbise vardı ve elbisenin kemeri, az sonra yerlerine yerleşmek için hazır bekleyen silahların kınları ile doluydu. Val öyle bir kadındı. Onun ihtiyaç duyduğu giysiler silahlarıydı. Fakat o, çıplakken de en büyük silahlardan biriydi. Keskin bir kılıçtı. Hedefi tam ortasından vuran süratli bir ok... Soğukkanlı bir hançer... Ve delibozuk, neredede ne yapacağı belli olmayan sivri bir kemik!

Ve tüm tehlikesine rağmen, o bir çift gümüş taraktı. Zarif, ıslıl ıslıl, göz kamaştıran! O, vahşetin ve zarafetin muazzam bir karışımıydı.

Val burnunun ucuna kadar girdi. İfadesiz bir yüzle başını yana eğdi. "Tam şu anda kendimi iyi yemlenmiş bir tavuk gibi hissediyorum. Ya da iyi bir... Peynir! Közlenmiş!" Kadının aniden gözleri parladı. Neredeyse ağzından sular akacak gibi görünüyordu. "Bir koyun!"

Ros o anda aklından geçenleri tamamen unuttu. Omuzları sarsılarak gülmeye başladı. "Tanrım Val!" diye gülerken bir yandan da söyleniyordu. "Sen, hiç doymaz mısın?"

Val gülmüyordu. Hatta yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Ros'un gülüşü de sönmüştü. Çünkü az çok ne söyleyeceğini tahmin ede-

biliyordu. Kadın başını iki yana salladı. “Hiçbir zaman bir uygar kadar tok olmadım. Tahmin et, kim bu duruma çok öfkeleniyor? Üstelik ben, onları hayatta tutabilmek için ipek giysilerini istediğimde, o kendini bilmezlikleriyle bana öfkeleniyorlar.”

Bir gün öncesinde vadinin neredeyse tüm kadınları Val’a karşı isyan çıkarmak üzere toplanmışlardı. Kimse ipek giysilerinden vazgeçmek istemiyordu. Zaten giysilerinin içinde olan tek tük şık giysilerinin de parçalanıp, savaşçıların kıyafetlerine dikilecek olmasını kabul edememişlerdi. Val onları sadece dinlemiş, sonra da arkasını dönüp gitmişti. Giderken de topluluğun başında Gölge’yi bırakmıştı. Gölge, bir daire oluşturan kadınların çevresinde yarım gün tur atmış, günün sonunda kadınlar evlerindeki tüm ipekleri, hatta parça kumaşları bile getirmişlerdi.

Ros’un bu konuda ona söyleyecek tek bir şeyi yoktu. Zaten söyleyeceği her şeyi söylemişti. Üzerinde de konuşmak istemiyordu. İç çekişini bastıramadı. Kadın hâlâ kararmış gözlerle kendisine bakarken, uzanıp taraklardan birini kabarık saçlarına yerleştirdi. Val’in ifadesine derin bir şaşkınlıkla beraber gelen heyecan, Ros’un dudağında bilmiş ve aynı zamanda sevgi dolu bir gülümseme oluşturdu.

Val’in tek eli tarağa dokunmak için başının üzerine ilerlerken, Ros aynı anda ikinci tarağı taktı. Daha sonra bir ölüm şarkısına dönüşecek olan çıplak, uzun ve zarif parmaklar parıldayan tarakların üzerini okşayarak gezindi. O anda yine yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Fakat sonra...

Val güldü. Genişçe. Saf, sanki o anda önüne geçilemez bir mutluluk tüm yüzünü esir almıştı. Bakışları yukarı kalktı. Sanki olabilirmiş gibi çok daha derin, çok daha insanın içine işleyen bakışlarla Ros’un bakışlarını tutsak etti. “Bunlar annemin tarakları değil!” diye fısıldadı.

Ros başını salladı. “Biliyorum. Ben, sadece bir insanım.”

“Biliyorum.” Tekrar taraklarına dokundu. “En az onlar kadar değerli.”

Uygar

Karşılıklı duruyor ve sadece alçak sesle konuşuyorlardı. Ros, onun gözlerinden geçen duyguları tıpkı kendi içinde olanlar kadar iyi biliyordu. O gece birbirlerine daha fazla dokunmayacaklardı. Çünkü fazlasıyla hislerin içine gömülmüşlerdi. Bu da onları yarı kör yapardı. Fakat coşkuyla sevinmek serbestti. Val da tam olarak öyle yapmıştı.

Savaşçılar onları dışarıda hazır ve kararlı bir halde beklerken, Val yansımasını görebildiği her şeye bakmaya çalışıyordu. Sonunda saçlarını açık bırakmaya, taraklarını da herkesin görebileceği şekilde alnının hemen üzerinde tutmaya karar verdi. Ardından da onu Val yapan diğerlerini taktı. Sırtına kılıçlarını, belindeki kemere kısa kılıcını ve hançerini, bileklerine ve parmak eklemlerine kemiklerini, çizmelerinin içine kısa hançerlerini... Val'in silahları saymakla bitmezdi.

Ve Ros'a bir kez daha bakmadan da arkasını dönüp kapıya ilerledi. Elbette o da peşinden ilerledi. O durduğunda da durmak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim." Bunu o kadar kaçarcasına, o kadar hızla söylemişti ki, kelimeler ağzından uçup gitmişti.

"Ben de!" diye karşılık verdi Ros, arkası kendisine dönmüş olan kadına.

"Ben ilk defa hediye aldım." Omzunun üzerinden kulaklarına kadar varan bir sırtımayla baktı. "Hoşuma gitti. Bunu bir daha yap."

Ros sessizce gülerken başını salladı. "Ne istersin?"

Kadının ifadesi aniden rahatladı. "İsteyebilir miyim?"

"Ne istersen?"

Val tam bir ciddiyetle düşüncelere daldı. Daha sonra da karar vermiş gibi başını bir kez eğdi. "Bir yüzük!"

Ros çıktıkları bu yolda başarıya ulaşabilirlerse, ona bir sandık dolusu mücevher almayı düşünmeye başlamıştı. Eğer Val'i biraz olsun tanıyorsa, tıpkı silahları gibi onların da hepsini aynı anda takardı.



“Lanet olsun!”

Sözler, Ros'u aniden kendisine getirdi. Val'in dudaklarından öfkeyle ve aynı zamanda şiddetli bir endişeyle dökülmüştü. Eğer Gölge'yi yanında getirmiş olsaydı, o anda sakinleşmek için kafasını okşuyor olurdu. Fakat Gölge'yi artık saklama gereği duyuyordu. Kadının bakışlarını takip ettiğinde, aynı sözler onun da dudaklarından soluk kadar alçak sesle fırladı. Arkalarında bekleyen savaşçılarda da gittikçe artan bir hareketlilik baş gösterdi.

Bulundukları tepenin aşağısında kalabalık bir atlı grubu –tanınmadıkları bir grup– kendilerine doğru hızla geliyordu. Yamaç yukarı çıktıkları için bekleyiş sancılı ve tedirgin ediciydi. Fakat kimsenin ifadesinde bu endişe yer edinmemişti.

Grup, yokuş yukarı çıktığı için kendilerine gelmeleri uzun bir zaman alacaktı. Ros'un burada bir karar vermesi gerekiyordu. Zamanın gittikçe uzaması onların aleyhine olurdu. Kendi adamları köyün içinde bir yerlerdeyken ve gerçekten tehlike altındayken bu zamanı onlara veremezdi. Ama tüm savaşçılarıyla birlikte harekete geçerse de onların istediğini yapmış olacaktı. Ayaklarına gidecek ve boyun eğmiş gibi görünecekti. Val'a bir kısa bir bakış attı. Herkes gibi onun da bakışları dikkatle gelenlere odaklanmıştı. Yani Ros kararında tamamen yalnızdı.

Val bunu zaten dile getirmişti. Bilmediği topraklarda, bilmediği düzende, kendi öngörülerıyla hareket etmeyi reddediyordu. Ros gelenlere bir kez daha baktı. Gece çok karanlıktı. Ancak ellerindeki meşaleler en azından kaç kişi olduklarını bilecek kadar etrafı aydınlatıyordu. Yedi atlı vardı. Tabii bu, sadece her şeyin görünen yüzü olabilirdi. Sonunda kararını verdi.

“Sayıları eşitleyerek yedi atlı ilerleyeceğiz. Kalanlar kendi aralarında ikiye ayrılacak ve geniş bir çemberle bizi çevreleyecekler.

Dikkatli olun. Onlar da bizim düşündüğümüzün aynısı düşünmüş olabilir ve kalabalık bir savaşçı birliğiyle sizleri bekliyor olabilir!”

Ros’un sözleri bir fısıltı rüzgârı halinde bir savaşçıdan diğerine aktarıldı. İlk sıradan öne çıkan beş atlı, hızla yamaçtan aşağı ilerleyen Val ve Ros’u takip ettiler. Diğerleri de aynı hızla ikiye bölünerek, iki yanlarından çevrelerine dağılmaya başladılar.

Gruplar kısa sürede karşı karşıya geldiklerinde, Ros dişlerini sıktı. Zek ve Sara iki ayrı atın eyerine bağlanmış halde ilerletiliyordu. Aralarında yirmi adım mesafe kaldıklarında iki grup da sözleşmiş gibi aynı anda durdu. Ros’un bakışları grubun lideriyle karşı karşıya gelirken, Val, Zek ve Sara’nın yaralanmış olup olmadıklarını inceliyordu.

Val sol eliyle saçını arkaya doğru savurduğunda, Ros derin bir nefes aldı. Bu, onların yara almadıkları anlamına geliyordu. Bu, onların anlaşma yapmak istedikleri anlamına da geliyordu. Ama ne için?

“Bakın burada kimler varmış?” Atlılardan biri öne çıkarak söz sahibinin kendisi olduğunu belli etti.

“Kendimizi tanıtmamıza gerek olmadığına göre, sen kimsin?” Ros da en az onun kadar bir mesafeyi göze alarak öne çıktı.

“Kara Kaya vârisi İlo.”

Onun göremeyeceğini biliyor olsa da Ros’un tek kaşı havaya kalktı. “Ve?” Biliyordu ki, liderler ve vârisler kendileri için çok önemli bir durum olmadıkça elçilerini göndererek, bu tür görüşmeler için öne çıkmazlardı.

“Ve bizden bu iki casusu konuşturduktan sonra öldürmemiz istendi.”

Ros meşale ne kadar yakınında olursa olsun gencin yüzünü göremiyordu. Fakat cüssesinden, konuşma şeklinden ve sesinin

tonundan onun oldukça genç bir vâris olduğunu tahmin edebiliyordu. Val'in atı bir adım öne çıktığında Ros, onun söze karışacağını anlayarak kendi sözlerini yuttu.

“Onları konuşturmak için yüksek sesle şarkı mı söylediniz?” Val'in sesinde belirgin bir alay vardı. Gence sadece sesinin tonuyla baskı uyguluyor, kendi gözlemine göre onun yetersizliğini vurguluyordu. İlo'nun da bu vurguyu anladığına şüphe yoktu. Şükürler olsun ki, Zek ve Sara'nın hiçbir şeyi yoktu. Ama tüm bu olayın içinde aslında olması gerekiyordu. Bir şeyler birileri için gerçekten ters yönde ilerliyordu. Ros ters akıntının kendi taraflarında olmamasını diliyordu.

Zek, homurdandı. Ardından yüksek sesle, “Kulaklarım hâlâ çınılıyor!” diye şikâyet etti.

“Alay etmeyi kesin!” Genç, aniden elini havaya kaldırdı. “Öleceksiniz. Hepiniz.”

İlo'nun ardından söze Sara karıştı. “Onun bir kâhin olduğunu düşünmeye başladım.”

“Bırakın çocuk konuşsun.” Ros, sözlerinin genci sinirlendireceğinin farkındaydı.

Ki öyle de oldu. “Ben, çocuk değilim!” diye bağırdı.

“O zaman bize gerçek bir şeyler söyle.”

“Ben de bunun için uğraşıyorum. Ama siz fazla gevezesiniz.” Biraz sakinleşmek ister gibi derin nefesler almaya başladı. “Birkaç gece önce Trion Krallığı adına savaşçılar köyümüze geldi...”

“Ve köyün yakınında bir birlik kurdular.” Bu ses gölgelerin arasından geliyordu. Kav, henüz görünmemişti. Fakat Dirc ve Khan, kendi yanlarına gelmişlerdi. Onların canlı ve özgür olduklarını görmek herkes için rahatlatıcı bir nefesti.

“Tanrım! Gerçekten çok konuşuyorsunuz!” İlo, dişlerinin arasından konuşuyordu. “Size zarar vermek istemedik. Onları

bir ahıra kapadık ve sadece bağırip çağırdık. Daha sonra da sabah konuşturacağımızı söyleyerek, yanlarından ayrıldık. Herkesin ortadan çekilmesini bekleyip, bağlayarak yola çıktık. Bağladık çünkü kaçımlarını istemiyorduk.”

“Bu vadi halkının neden bu derece sömürge altında olduğunu anlamak hiç de zor değil. İnanın babasıyla o kadar çok benziyorlar ki!” Zek, birileri Sara ile onun ellerini çözerken dayanamamış ve söze girmişti. İplerden kurtuldukları ilk anda Sara’nın elini kavrayarak kendilerinin yanına gelmek için harekete geçti. Yürürken de konuşmaya devam ediyordu. “Ve Ale’yi, eğer öldürmemiş olurlarsa, karşılaştığımız ilk anda ben öldüreceğim!”

Ros’un o an duyduğu öfke, Nash’e duyduğu öfkeye neredeyse eşdeğerdi. Ancak aynı zamanda bir saç teli kadar ince bir sızı da bünyesinde sinsice gezinmişti. Bunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Aslında o, neden Ale’nin kendi planlarını açık etmeyeceğine dair olan inancının yitip gitmediğine şaşırıyordu. O, zaten kendilerini terk etmiş, tarafını seçmişti. Bunu yapan biri elbette onların planlarından bahsedecek, eline geçen bu büyük fırsatı değerlendirecekti. Peki, Val da dahil olmak üzere neden herkes aynı yol üzerinden ilerlemekten hiç çekinmemişti. Val’in ve Zek’in bu konuda fikir birliği vardı.

Ne olursa olsun zaten başka seçenekleri yoktu. Ama Ros’un düşüncesi daha farklıydı. Ale’nin onları hiçbir şekilde ele veremeyeceğini düşünmüştü. Bunun öfkesi, gidişine olan öfkesinden çok daha fazlasıydı.

“Sıranı bekle! Çünkü onu gördüğüm anda nefes almak için bile fırsatı olmayacak!” Bu gerçektir. Eğer Ros yolun üzerinde bir yerlerde ölmemiş olursa bu andı yerine getirecekti. Bakışlarını İlo’ya sabitledi.

“Artık bize iyi bir şeyler ver. Neden buradasın? Neden bize yardım ediyor gibi görünüyorsun?”

Bu vadiyi, konumu ve içinde bulundukları sömürge durumu dolayısıyla seçmişlerdi. Savaşçı sayısı az, silahları da yeterli değildi. Ancak her hâlükârda bir krallığın sömürgesiydi. Ele geçirdiklerinde kolay, ancak yankısı büyük bir başarı sağlamış olacaklardı. Şimdi Ale'nin planlarını anlatmasıyla, her şey değişmişti. O anda içinde bulundukları durum, muhtemelen onların daha başlamadan sonunu getirecek bir tuzak da olabilirdi. Trion Krallığı ve Baile Kralığı, kendilerine karşı müttefik olduklarına, savaşçı birliklerini birleştirdiklerine göre, Val'in sözlerine inanmışlar, tüm uygarlığın Vahşi savaşçılarla donatıldığını düşünüyor olmalılardı. Peki, Ale bunu neden söylememiştir? Val da dahil herkesin, bu ihtimali o anda kafasından geçirdiklerinden emindi.

“Özgürlüğümüzü geri istiyoruz!” Genç İlo, karşılaştıklarından beri ilk defa kararlı bir ses tonuyla konuşmuştu. “Size yardım etmek istiyoruz ve bunun karşılığında da Baile Krallığına götürülen kardeşlerimizi, ailelerimizi, tüm her şey bittikten sonra da özgürlüğümüzü geri istiyoruz. Sizi kabul etmeye şimdiden hazırız.”

“Sizden yardım almadan da bu geceyi atlatabilecekken neden bunu yapalım ki?”

Bu, aslında tam olarak doğru değildi. Fakat üzerinde baskı kurması çok kolay bir gençti ve kendisi de bunu görmezden gelmeyecekti. İlo, ona bir şey verecekti. Bu kadar güçsüz ve kötü durumdayken, etrafı krallık savaşçılarıyla sarılmışken, kendileriyle anlaşma istemesi mantıksızdı. Ros da bunu duymak istiyordu. Onun vereceği o değerli şey her neyse onu!

“Yalnız değiliz. Bizim durumumuzda olan birkaç vadi daha var. Biz bir araya geldiğimizde yeterli olmayacağız, fakat biz bir araya gelip, sizinle de birlik olursak... Bu düşünce bize umut veriyor.”

İlo'nun sözleri, tekrar karanlığın içinden iki atlının gelmesiyle kesildi. İlo ve beraberinde gelenler seslerle birlikte tedirgin bir

hal alıp, savaş konumuna geçmişlerdi. Bu halleri, Ros'a gencin doğruyu söylüyor olduğunu anlatmıştı. İşin içinde bir tuzak yoktu. Fakat bu davranışları olmasaydı da Ros, gelen iki kişiyle birlikte bu düşünceyi kafasından atacaktı. Atlılardan biri kendi atının yanına geldi. Kulağına alçak sesle, Trion ve Baile savaşçılarının birbirine yakın, fakat ayrı gruplar halinde savaş kampı kurduklarını, ancak bir tuzağın işaretini görmediklerini söyledi.

"İşte şimdi gerçekten bir şeyler söyledin, evlat!" Ros, bunu İlo'ya söylemişti. Bakışları Val'i buldu. Karanlığın içinde bile ifadesini seçebiliyordu. Kafasının içinde o anda çok fazla şey dönüyordu. O, bir savaşçıydı. Bu konuda üstündü. Diğer birçok üstün yeteneklerinin dışında! Ve aklından geçenler her neyse çok fazla beklemelerine gerek kalmayacaktı.

İlo derin, rahatlamış bir nefes verdi. "Kabul ediyor musunuz?"

Ros başını iki yana salladı. "Henüz değil." Val konuşmadan değil!

İlo'nun ifadesini seçemiyordu. Ancak yüzünün düştüğüne emindi. "Peki, neye göre kabul edeceksiniz? Yani, neden henüz değil? Bizim zamanımız yok. Sizin de yok!"

Val atını tekrar bir adım öne çıkardı. "Geriye dön. Bahsettiğin vadi beylerine ya da vârislerine haber gönder. Hemen bu gece! Tam sayılarını, silahlarını, savaşmak konusunda gerçekten ne bildiklerini, becerilerini, yeteneklerini bize bildireceğin en kısa zamanda ulaştır. Bu halkların içinden savaşçı olsun olmasın, en zekilerin seninle ilk buluşmamızda, yani dört gün sonra seninle birlikte gelmelerini sağla." Val bakışlarını Ros'a çevirdi. Bu nasıl oluyordu? Kafalarının içinde sanki bir nokta vardı ve o nokta aynı şekilde işliyordu. Sanki birbirlerine bağlıydı. Bu nedenle de ikisi de çok fazla konuşmaya gerek duymuyordu. Val geri çekiliyordu.

“Tutsaklarının gece kaçtıklarını söyleyeceksin. Bu sizin için hiç iyi olmayacak. Ancak onları geri alamazsınız. Onların kaçıışı, iki krallığı da harekete geçirecek. Daha fazla savaşçı, daha fazla silah gönderecekler. Yakında ilk büyük savaşımıza gireceğiz. Ağzını sıkı tut. Buna güvenemediğim için bizim planlarımız bizde kalacak. Dört gün sonra, sen tüm güçlerini arkanda topladığında, seninle her şeyi paylaşacağız. Atlarımızı, silahlarımızı, savaşçılarımızı, gücümüzü...”

İlo, heyecanlanmış görünüyordu. Yanında gelen adamlardan o ana kadar tek ses çıkmamıştı. Bu, Ros’un dikkatini en başından beri çekiyordu. Ya İlo’nun onlara göstermediği korkutucu bir yanı vardı ya da...

“Sizler?” diye söze başladı. Her birini tek tek parmağıyla işaret etti. “Yetkileriniz neler?” İlo’nun göğsünden istemsiz bir ses çıktı. Adamlar ise ürkmüş ve şaşkın bir halde birbirlerine bakıyorlardı. Sessizlik fazla uzadığında içlerinden biri süklüm püklüm konuştu.

“Ben, sütçüyüm!” Ardından gürültüyle yutkundu. Diğerinin konuşması için ısrar eder gibi ona başını çevirdi.

Adam bundan hoşlanmamış gibi homurdandı. “Ben, demirciyim.” Sonra diğerleri konuştu. Tek biri silahlık muhafızıydı. Fakat diğerleri sadece çiftçiydi.

“Tanrım!” Khan boğazının gerisinden bir ses çıkardı. “Savaş meydanında düşmanlarımıza süt mü fırlatacaksınız?”

Bu, hiç kimsenin hoşuna gitmemişti. Elbette, kendisinin de, fakat ellerinden gelen başka bir şey de yoktu.

Val deli gibi kahkaha atmaya başladı. Bu ürkütücü gülüş, onu tanımayan diğerleri için o kadar etkiliydi ki, İlo bile atını geriye çekerek kaçmaya hazırlandı. Ros buna bıyık altından gülmeden edemedi.

“Hey, sen! Sütçü?”

“Ee... Evet, efendim?”

Val atından atladı. Karanlıkta fark edilmeyecek kadar hızlı adımlarla adamın yanına ilerledi. Atının burnunu okşarken, “Sütlerin nasıl? Lezzetli mi?” diye sordu.

Adam önce başını salladı. Ardından, “Evet, efendim.” Diye alçak sesle mırıldandı.

“Ya peynirlerin?”

“Oldukça lezzetli!” Bu, yaptığı işle gurur duyan bir adamın, bulunduğu ortama göre cılız bir haykırışıydı.

“Aferin! Seni sevdim.” Atın yelesini okşamaya başladı. Sonra da baldan tatlı bir sesle, “Bozuk süt içersen ne olur, sütçü?”

Adam, Val’a şaşkın bir bakış atarken, Ros, onun aklından geçenlerin nereye doğru gideceğini anlamıştı. Zek de anlamıştı ve gürültüyle gülmeye başlamıştı. O kadar ki, Ros kendi gülüşünü bastırıp, ona yaşına göre davranmasını söylemek zorunda kaldı.

“Mideniz bozulur, efendim!”

“Adım Val! Senden ve köyünün kadınlarından bir iyilik istiyorum. Dağlarda bulabileceğiniz tüm lezzetli çilekleri toplayın. Bunları ezip, savaşçılara ikram edeceğiniz bozuk sütlerin içine katın!” Val derince bir iç çekip tekrar atına doğru ilerlerken, “Çok sevinecekler!” diye mırıldandı. “Şimdi gidin, vakit kaybetmeyin. Sütleri de savaş gününden bir önceki gece vereceksiniz.”

Onların söylediklerini yapacaklarına o kadar emin olmuştu ki! Cevap alma gereksinimi bile duymamıştı. Ki zaten adamın yanına da bu yüzden gitmemiş miydi? Onun gözlerinin içine bakmak ve onu tanımak için! Adamlar birkaç söz daha mırıldandıktan sonra geriye dönmek için harekete geçtiler ve geldikleri andan çok daha fazla umut yüklenmiş olarak yamaçtan aşağı indiler.

Kendileri ise sessizce gidişlerini izledikten sonra hızla harekete geçtiler.



Dört gün sonra...

Ros, Kara Kaya vârisi İlo'nun anlattıklarını dinlerken, yanında sadece Kav, Zek ve Val vardı. Kahn, tüm güvenilmezliğine rağmen, bir şekilde Ale'nin yerini dolduruyor ve zapt edilmesi güç vahşileri kontrol altında tutuyordu. Vahşi Bölge'de kalan tüm savaşçı vahşiler de uygarlığa geçiş yapmışlar, ellerindeki tüm güçleri birleştirmişlerdi. Val ve Ros, tükürük Jon'un beyliğine tekrar geriye dönmemiş, gece nöbetleşerek ve sürekli yer değiştirerek iki krallığın kampını da göz hapsinde tutmuşlardı. Her hareketlerini gözlemliyorlar, en küçük değişikliklerinden haberdar oluyorlardı. Sütçünün, bozuk sütleri en azından askerlerin bir kısmına içirmeyi başardığını da bu şekilde görmüşlerdi.

Krallığın destek birlik gönderdiğini de bu şekilde öğrenmişlerdi. Birlikler o gün diğerlerine katılacaklardı. En azından onlar öyle olduğunu sanıyordu.

“Tam olarak üç yüz savaşçı ve eli silah tutabilen yetmiş genç. Silahlarımız iyi durumda, fakat savaş becerilerimiz o kadar gelişmiş değil. Ama idare edebilecek gücü de hırsları ve intikam arzularından alıyorlar. İstedığınız on beş akıllı genç de şu an buradalar. Ama onlarla ilgili ne düşündüğünüzü bilmedikleri için çok endişeliler.” İlo, sözlerini bir çırpıda bitirmişti.

“Onlar akıllarını savaştıracaklar!” Val kendi kamplarındaki büyük çadırın içine hızla girdi. “Bu, savaşın sadece rüzgârı. Biz, bu rüzgârı savuştururken, onlar eğitilecekler. Daha sonrası için, büyük savaş için! Ve kendi birliklerini kuracaklar, kaleleri kuşatacaklar! Biz, kendi yolumuzda büyük savaşlar verirken, onlar da kendi küçük gruplarıyla adı bile duyulmayan köylerde, vadilerde, çok çok uzağımızdaki ovalarda halkı kendilerine bağlaya-

Uygar

cak, Ros'un geri dönüş hikâyesini anlatacak, onları da büyük bir inançla kendi selimize katacaklar." Val saçlarını toplayıp, silahlarının kalanlarını kuşanmaya başlayınca, Ros da ayağa kalkarak kendi hazırlıklarını yapmaya başladı.

"Hey! Neler oluyor?" İlo da aniden ayağa fırladı.

"Getirdiğin birliği ikiye böl, biri bizimle gelecek ve destek birliklerle savaşıacak. Kısa süre sonra bu bölgeye girmiş olacaklar. Diğer grup ise iki krallığın da kampına saldırı yapacaklar. Vaktimiz yok. Acele et ve getirdiğin on beş kişiyi de kadınları ve çocukları saklamaları için vadiye gönder. Bir şey olacağını sanmıyoruz, ancak tedbirli olmamız gerekiyor."

İlo heyecanlanmış görünüyordu. Başını salladıktan sonra kararlı ve hevesli adımlarla çadırı terk etti. Ros, onun arkasından çadırdan çıkmak üzere olan Val'in kolunu kavrayıp, onu kendisine çekti. Dudaklarına yapışırken, bileğindeki ve eklemlerindeki kemiklerin bazıları bedenine hafifçe saplandı. Fakat Ros'un umurunda değildi.

Bedenleri ayrıldığında kadın kaşlarını çatmıştı. Canı sıkkın görünüyordu ve Ros, bunun neden olduğunu çok iyi biliyordu. Neredeyse nöbet tuttukları geceler boyu birbirlerini bir saatten az görmüşlerdi. "Beni kaşındırma!"

Ros sırttı. Ona cevap vermeden tekrar dudaklarına yapıştı. Ama bu defa daha sakın ve daha yumuşaktı. "Bugün, sana baktıktan sonra kendi ayağıma takıldım. Bana çok iyi geliyorsun ve bana hiç iyi gelmiyorsun!"

Val iki parmağıyla çenesini kavradı. Dudaklarını birbirine sürttü ve fısıldadı. "Kendi kılıcının üzerine düşmemeye dikkat et, yeter!"

"Tanrım! Hiç acımıyorsun."

Val ellerinin arasından kurtuldu. Ros gözlerini kapayıp derin bir iç çekişin ardından Val'i takip ederek çadırdan çıktı. Destek birlikleriyle savaşıacak olan savaşçıların hepsi, hatta yeni gelmiş

olan İlo'nun savaşçıları bile hazır konumda bekliyordu. Sadece ikisinin atlarına atlaması ve onlara öncülük etmeleri bekleniyordu. Onlar da kendilerinden bekleneni yaptılar.

Atlarına atlayıp, bin iki yüz savaşçının çevresinden, ikiye ayrılıp dolanarak onları kontrol etmiş oldular. Sonra da vakit kaybetmeden yola koyuldular. İlerleyecekleri yol, o kadar kısaydı ki, terlemeye bile zamanları olmamıştı. Ormanın içinden vadiye çıktıklarında, ormanı da hemen arkalarına alarak destek birliğini beklemeye başladılar. Önde piyadeler hem bedenleriyle hem de gerçek kalkanlarıyla, ellerinde mızraklarıyla etten bir duvar örmüşlerdi. Onların hemen arkasında okçular ve onların arkasında da mızrakları, kılıçlarıyla atlılar duruyordu.

Val, Ros, Zek ve Kav, piyadeler ve okçuların hemen arkasında duruyordu. Buradan emirlerini kolaylıkla iletebilirler, diğerlerine daha hızlı ulaştırabilirlerdi.

Ros, iki birliğin arasındaki açık alanda, atıyla tüm savaşçılara seslenebileceği şekilde ileriye sürdü.

“İşler tersine dönerse, hiç düşünmeden geriye dönün ve vadilerinizi koruma altına alın! Ama ondan önce kolunuz kalkmaya kadar savaşın!”

Kadının yanına döndüğünde kadının alayla havaya kalkmış tek kaşıyla karşılaştı. “Ne?”

Val başını iki yana salladı. “Çok etkiliydi.”

Ros omuz silkti. “Daha önce çok daha iyi konuşmalar yaptığım zamanlar olmuştu.”

“Ve?”

“Ve sırtımdan zehirli bir ok yiyip Vahşi Bölge'ye kaçmak zorunda kaldığımda konuşma yaptığım tüm adamlar beni öldürmek için fırsat kolluyordu.”

“Evet ve bir kısmı tam olarak şu anda karşında duruyor!”

Ros, Val'in bakışını takip etti. Bekledikleri birlikler aynı anda açıklık alanda belirmişlerdi. Onları özellikle bu noktada beklemişlerdi, çünkü arkalarında düz bir ova uzanıyordu ve tamamen ortadaydılar. Elbette kendilerini beklemiyorlardı. Kendileri ise ormanı da arkalarında bir kalkan gibi tutuyorlardı. Ayrıca onların geleceklerinden haberdardılar. Kendileri savaşa bir adım önde başlayacaklardı.

Birlikler en az yedi yüzer kişiden oluşuyordu. Neredeyse sayıları eşitti. Eğer bu birlikler kamp alanındaki düşman birliklerle birleşmiş olsalardı... Hiç şansları kalmayacakları açık bir gerçektir.

Destek birlikler onları fark ettikleri anda durdular. Ne olacağını onlar da kendileri de iyi biliyordu. Bunun için de bakışarak zaman kaybetmeye gerek yoktu.

Ros, "Okçular!" diye bağırdı. Okçular hazır konumunu aldılar. "Fırlat!" İki yüze yakın ok, aynı anda karşıdaki birliklerin üzerine yağmur gibi düştü. Ardından bir ok yağmuru da kendi üzerlerine düştü. Kalkanlardan giren okların birkaçı bazı savaşçıları yere sermişti. Fakat durumları oldukça iyiydi. Bu, bir süre bu şekilde devam ettikten sonra Ros, hücum etmek, göğüs göğse çarpışmak için emir verdi.

Piyadeler, atlılar ve kendileri aynı anda ileriye doğru coşkunsavaş naralarıyla harekete geçtiler. Karşılarındaki birlikler de kendilerine olan olanca güvenleriyle ve tüm iyi silahlarıyla karşı saldırıya geçtiler. Birlikler ortada buluştu ve ilk anda toprak kan içmeye başladı.

Kendileri sayıca ve silah gücü olarak onlardan daha az imkâna sahip olabilirlerdi. Fakat vahşilerin her biri kendilerinden yiten bir savaşçının yerine üç tanesini alıyorlardı. Ros, Val'in yanından ayrılmamaya dikkat ediyordu, fakat bu gerçekten oldukça güçlü. Kendilerinin çevreleri her zamanki gibi sarılmış ve onları tamamen ayrı bir çember içine almışlardı. Ros daha önce

kendi savaşçıları olan bu adamlarla çarpışırken, artık eskisi kadar üzüntü duymuyordu. Onlar seçimlerini yapmışlardı. Ros'un savaşmaktan, öldürmekten başka çaresi yoktu.

Zaman fark edemedikleri bir hızla geçerken ve her an daha fazla kan toprağa ve yüzlerine bulanırken, kum saati bu kez kendileri için akmaya başlamıştı. Destek birlikler güçlük çekiyor, git-tikçe zayıf düşüyorlardı. Bu da onları geri çekilmeye zorluyordu.

Ros her şey bitmeden zafer gülümsemesini takınamazdı. Fakat tüm her şey onlardan yanaydı. Val'la kısa, umutlu bir bakışı paylaşacak zamanı bulmuşken ve kadının kanlı yüzündeki bu ince ifadeden daha da güç alırken, aniden ortalık karışmaya başladı.

Kum saati tekrar onların tersine akmaya başladı. Çevreleri bambaşka bir beyliğin savaşçılarıyla usul usul sarılırken, etten duvarların oluşturduğu bir çemberin içinde sıkışıp kalmışlardı.



Yedinci Bölüm

Roy Callac, beylerinin biricik kızlarının, Nash Dillon'la evlenmesinin çok yerinde bir karar olduğuna bir kez daha inanmıştı. Sarı Diyarı'nın beyi Cori West, çok savaşlar görüp, büyük kayıplar vererek bulunduğu yere gelmişti. Neredeyse bir krallık kadar büyük toprakları, hazinesi ve ordusu vardı.

İsmi, birçok büyük liderin durup bir kez daha düşünmesine neden olacak kadar iyi bir efendiydi. Ama onu diğer liderlerden ayıran özelliği, altı kızı olması ve hepsini sevip, değer vermesiydi. Konumları güçlü olan kişilerin çocuklarının evlilikleri, her zaman iyi bir anlaşma birlikteliğiydi. Evlilik bağıyla bir araya gelen kadın da erkek de bu durumu daha çocukluklarından kanıksıyorlardı.

Cori ise kızlarına istedikleri kişiyle evlenme özgürlüğünü vermişti. Cori'nin kızlarından biriyle evlenmek için can atan onca adam ve onların birlikteliğini iyi bir anlaşma olarak gören beyler her zaman yanlış hedefe ok atmışlardı. Hep Cori'nin gözünü boyamaya, kızlarına iyi bir gelecek, topraklarında ferahlık vaatleriyle, efendilerini kandırmaya çalışmışlardı.

Nash Dillon ise zeki bir adam olduğunu kanıtlayarak, kızlarından birinin gözünü boyamayı başarmıştı. Onu kendine âşık ederek, bu evliliği istemesini, hatta babasından talep etmesini sağlamıştı. Seviyor muydu, emin değildi, ama evlendikten sonra

eşine duyduğu saygı ve iyi davranışlarda bulunmasıyla da kendini kanıtlamıştı. Birleşen bu iki büyük ismin ordularını birbirine katarak iki ismi de güçlendirmişti.

Ve sonra henüz yeni bir damatken, ülkelerine topraklar kazandırmış, gözü kara bir şekilde savaflara girip, küçük ya da büyük ayrımı yapmadan birçok diyarın lideriyle doğru anlaşmalar yapmıştı. Hazineyi giderek doluyor, kış için ülkedeki her insanın karnını doyurmayı kesinleştiriyordu.

Vahşi Kraliçe ve gözden düşmüş Prens Ros Dillon'un ayaklanmasında da diğer liderlerle iş birliği yaparak, hem düşmanlarından dost kazanmış hem de bu ayaklanmaya karşı, önünde duranların şansının olmayacağı kadar güçlü bir ordu yaratmıştı. Vahşi Bölgenin halkı ve savaşçılarına barışçıl bir tavır takındığında, artık Nash'in hemen sağında yer alan Ale'yi kazanmıştı. Kendisi Ale'ye ve beraberinden gelenlere saygı gösterdiği için herkes de prensle aynı tutumu sergilemek zorunda kalmış, çabucak kabul görmüşlerdi.

Ale de Vahşi Kraliçe'yi ezbere bildiği için doğru hamlelerde bulunmalarını sağlamıştı. Onun bir casus olabileceği herkesin aklına geliyordu, ama bir casus kendi kraliçesini böylesine acizce bir ölümün içine sürüklemeydi. Gerçi Roy ona hâlâ güvenmiyordu, fakat o anda her şey gözlerinin önünde sahneleniyordu.

İşte bu yüzden Nash Dillon, Cori için harika bir damattı. Yine de Ale'ye bu kadar yüz vermeseydi her şey çok daha iyi olacaktı. Bir gün, konuşmalarına şahit olduğunda, Roy tecrübe ettiği onca şeye rağmen bembeyaz kesilmişti. Nash, sürekli kale sınırları dışında gezinen Ale'yi sertçe paylamış, Ale de tamamen kayıtsız bir şekilde Nash'i öldüreceğini söylemişti.

"Hareketlerin senden şüphe duymama neden oluyor, Ale! Güvenime gölge düşürdüğünde ertesi günü göremezsin."

"Taşların içinde yaşamaya alışık değilim, ben! Eğer özgürlüğümü elimden almaya kalkarsan, senin son gördüğün yüz de

benimkisi olur. Beni sına, Nash. Bana zaten hiçbir şekilde güvenmediğini ikimiz de biliyoruz.”

Hiç kimse, Nash’in karşısında böyle konuşmaya cesaret edemezdi. Roy ise onu oracıkta öldürmek istemişti. Gel gör ki o anda Ale’nin tavsiyeleriyle, vahşileri, onlarla birlik olan beylikleri ve Ros Dillon’u kapana kısırmışlardı. Savaşçı sayıları kendilerininkinden azdı ve oluşturdıkları çemberin içinde tuzığa düşmüş, zavallı yaban domuzlarını andırıyorlardı.

Roy, “Daralt!” diye gürledi.

Savaşçılar, komutu anında yerine getirip, etten duvarlarını hareket ettirerek, vahşileri daha da sıkıştırmış, onlara hareket ederlerse birbirlerini ezecek duruma gelecek kadar az bir alan bırakmışlardı. Çemberin ilk sırasındaki vahşiler mücadele veriyor olsalar da yavaş yavaş tükeniyorlardı. Kaçmaya çalışırlarsa birbirlerini eziyorlardı. Fakat kaçacakları en ufak bir fare deliği bile yoktu. O gün, o çemberin içinde tek bir Vahşi kalmayana dek öldürmeye devam edeceklerdi. Ros Dillon ve Vahşi Kraliçe de dahildi!

Roy olan biteni savaşın gerisindeki bir tepeden izliyor, emirlerini yağdırmaya devam ediyordu. Elini kaldırmasına gerek bile kalmadan onları bitireceklerdi. Bu düşüncenin verdiği güvenle dudakları kibirle ve haince kıvrıldı.

Sonra bir şey oldu. Roy kaşlarını çatarken, kayıtsız bir merak içindeydi. Vahşiler, atlarından aynı anda atlamışlar, atlarını kendileri bir çemberin içine almışlardı. Roy’un oluşturduğu etten çemberin içinde vahşiler, vahşilerin oluşturduğu çemberin içindeyse atlar vardı. Çemberin tam ortasında duran atların huysuzlukları aniden geçmiş, kendilerini güvende hisseder gibi sakinleşmişlerdi.

Roy bunun çok mantıksız bir hareket olduğunu düşünüyordu. Nasılsa öleceklerine göre, atları sakinleştirmenin bir anlamı

yoktu. Fakat ardından başka bir şey oldu. Roy'u kaygılandırmaya başlayan bir şey! Vahşiler, ilk sırada mücadele edenler de dahil, kalkanlarını yatay konuma getirip, kendi bedenlerini örtecek şekilde başlarının üzerine kaldırıp, dizlerini kırarak yere eğilmişlerdi. Roy'un ve Nash'in savaşçıları bu ani harekete kısa bir an şaşkınlıkla karşılık vermişlerdi.

Şaşkınlık dolu bu kısa süre ise vahşilerin harekete geçmesine yetmişti. O anda sadece kalkanlardan ibaret olan vahşiler, çok sistemli bir şekilde, aynı anda hareket ediyorlardı. Ağır ve sağlam oldukları belli olan kalkanların altında, yerde bir sürüngen gibi ilerliyorlardı. Yan yana durarak iki sıra oluşturan vahşilerin sadece ellerindeki ağır çelikten kılıçlarını yan konumda tutan kolları görünüyordu. Ya da sadece kılıçları ortadaydı! Roy'un atlarının ve savaşçılarının ayaklarını keserek, belirli bir aralık mesafesinde, kendilerine bir nehir gibi yol açıyorlardı. Kaçış yolu!

Belki, kendi savaşçıları içinde bulundukları için durumun ne olduğunu tam olarak fark edemiyorlardı, fakat Roy ve yanında bulunan diğer savaşçılar bulundukları yerden çok net bir şekilde izleyebiliyorlardı.

Roy emirler yağdırmaya, bu duruma bir çözüm bulmaya çalıştı, fakat vahşiler gözlerinin önünde, kendi savaşçılarını biçerek ormana doğru ilerliyor, resmen kaçıyorlardı. Roy anlayamıyordu. Hiçbir kalkan o kadar sağlam olamaz, hiçbir savaşçı da yere çömelmiş halde hem ağır kalkanı hareket ettirmeden taşıyıp, hem de atların ve insanların altında ezilirken silah kullanamazdı. Kimse o kadar güçlü değildi.

Roy, bunun nasıl olduğunu ancak onları elinden kaçırdığında anlamıştı. Yanlarına gitmeye çalıştıkları iki birlik de vahşilerin diğer yarısına yenilmişler, onların kaçmalarına izin vermişlerdi. Her nasılsa birçok savaşçının midesi bozulmuştu ve kollarını bile zar zor kaldırıyorlardı.

Uygar

Roy, vahşilerin kalkanları tutup, uygarları koruyarak onların yerde bir sürüngen misali sürünerek savaşmalarını sağladıklarını anladığında, Ale'nin sözleri kulaklarında çınliyordu. "Val'ı sakın küçümsemeyin. O, Tanrı'nın yarattığı en nitelikli, iyi ve zeki savaşçıdır. Seni parmağında oynatacak, Nash! Ve muhtemelen bir gece, sen yatağında güvenle uyuduğunu zannederken, seni yatağında ziyaret edecek. Tütsülenmiş peynirini yerken, Ros Dillon'un seni parçalara ayırmasını izleyecek."



Genç adam, gecenin serinliğini çalmış olan nehrin içinde hızlı, güçlü ve öfkeli kulaçlar atarak, kadının bulunduğu noktaya doğru üçüncü kez ilerliyordu. Suyun dibini görece kadar derine daldı ve tekrar yukarı çıkarken, bedeni Val'in bedenine hafifçe sürtündü.

Suyun yüzüne çıkar çıkmaz saçlarındaki suları, başını sağa sola çevirerek akıtmaya başladı. Val sadece öylece durmuş ona bakıyordu.

"Bir şey demeyecek misin?" Adamın burun delikleri genişlemiş, gözlerindeki damarlar belirginleşmiş, tüm kasları içindeki öfkeyi zorlukla tutan barikatlar gibi şişmişti.

Val kayıtsızca omuz silkti. "Sen, tek başına da gayet güzel kendini paralıyorsun. Ben zahmet etmeyeyim dedim."

Diğer savaşçılar da yorgun bedenlerindeki pisliği, kanı arıtmak için nehirde yıkanıyorlardı. Nehrin berrak suyu onlar girdiği ilk anda kıvılcık bir renge boyanmıştı. Fakat hareketli su tüm pisliği alıp götürmeyi, onları tekrar insan görünümüne sokmayı başarmıştı.

Ros ise temizlenmekle de diğer savaşçılarla da ilgilenmiyordu. İçindeki karanlık döne döne bir girdap gibi tüm benliğini sarıyor, tekrar silahlarını kuşanıp, Nash'i yatağında boğma isteğini artırıyordu. Yapamayacağını bilse de!

Dudakları düz bir çizgi halini alırken, gözlerinin arkasında, öfkenin hemen altında derin bir hüznün yatıyordu. “Daha ilk savaşıımızdı, Val! Çok kolay olması gerekiyordu. Bu çarpışmadan ismimizi duyurarak çıkmamız gerekiyordu. Bizden korkmaları, gelişimizin onları telaşlandırması gerekiyordu.” Suyun yüzeyine sert bir tokat attı. Fakat bu sertliği teninde hissedemiyordu. Sanki öfkenin dışında tüm duyuları, hisleri kapanmış gibiydi.

Sıkılmış dişlerini zorlukla aralayarak, dudaklarını kıpırdattı. “Şimdi de adımız konuşuluyor. Bir fare gibi kapana kısıldığımızı ve kaçtığımızı söylüyorlar. Yetersiz savaşçılar ve yetersiz silahlarla!”

Kadın sözlerine hiçbir şekilde karşılık vermedi. Mavi bir çukuru andıran, sadece ayın gölgesiyle bile deli gibi parlayan gözlerini onun gözlerinde tuttu. O gözler ne iyi şeyler söylüyordu ne de kötü şeyler... Tamamen ifadesiz, tamamen boş, tamamen hissiz...

Ros aniden kendini suyun içinde buldu. Val’in çıplak elleri omuzlarını sıkıca kavramış, onu suyun içinde tutuyor, Ros’un çırpınıışlarına, bacaklarına sıkıca yapışmasına ve giderek azalan nefesine rağmen, onu özgürlüğünü vermiyordu. Ros çok kısa bir süre mücadelesinde başarılı olup, suyun yüzüne anlık bir kaçış sağladı. Fakat kadın onu tekrar suyun içinde tutmaya karar verdi. Ciğerleri yanana, kollarındaki güç azalmaya, burnu, boğazı, dayanılmaz bir halde ağrıyana kadar!

Ros, onun ne yapmaya çalıştığını düşünemiyordu bile! Öldürmeye çalışıyor değildi ya? Sonunda Val, ellerini ve ona bir yılan gibi dolanıp, sabit tutan bacaklarını Ros’un bedeninden çekti. Yüzeye çıktığı anda kesik kesik nefesler almaya, ciğerleri yana yana kaybettiği havayı içine çekmeye çalıştı. Öksürükleri dur durak bilmiyor, fakat sorgulayan bakışlarını da Val’in tek kaşı kalkmış ifadesinden çekmiyordu.

“Delirdin mi?” diye sormayı başardı sonunda. Çevresindeki hareketlilik bir anda yok olmuş, sanki herkes aniden bir süz-

geç tarafından sudan alınmış gibi tüm nehri ve ormanı sessizlik kaplamıştı. Aslında herkes oradaydı ve gözlerini bile kırpmadan donmuş bir halde ikiliyi izliyordu.

“Neden yüzeye çıkmak için uğraşıyordun?” Kadın o kadar renksiz bir tonla konuşuyordu ki, Ros’un çok renkli sesine tamamen zıttı.

“Aklını mı kaçırdın, Val? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Biraz daha orada kalsaydım, boğulacak ve ölecektim! Nefes almaya çalışıyordum.” Birkaç dakika öncesinde bünyesinde barınan tüm öfke silinip gitmiş, yerini Val’in anlamsız hareketinin şaşkınlığına bırakmıştı.

“Neden?”

“Ne neden?” Ros öfkenin tekrar kıpırdanmaya başladığını hissetti. Dişlerinin arasından konuşuyor, kadının yüzünün bir parmak yakınına kadar farkında olmadan ilerliyordu. Yüzleri, bedenleri birbirine o kadar yakındı ki, uzaktan bir bütün gibi görünüyordular.

“Biraz önce vazgeçmiş gibiydin. Sözlerin, yüzün, duruşun... Kaybetmiş gibiydin.”

“Çünkü kaybettik!”

“Ama ölmedin. Ölmediğin sürece de çırpınmaya, mücadele etmeye, nefes alabilmek için en küçük bir aralığı kullanmaya devam ettin!” Val’in sesi yüksek perdeden çıkıyor, Ros’un kulaklarında onlarca kere çınılıyordu. “Vahşi Bölge’de kaç savaştan kaçtığımızı hatırlıyor musun? Büyük, küçük sayısız savaş! Birçoğunda yendik, birçoğunda kaçtık. Ama hep hayatta kaldık.” Val artık kayıtsız değil delice öfkelenmiş gibi görünüyordu.

Fakat Ros da öfkeliydi. Neden anlamak istemiyordu? Bu ilk savaşından sonra kaçsaydı belki söyledikleri daha anlamlı gelebilirdi. Fakat bu, attıkları ilk ve dengesiz adımdı. “Burası Vahşi Bölge değil! Burası uygarlık!

Val'in eli havaya kalktı. Yumrukları sıkılmıştı, ama işaretparmağı aşağı dönük şekilde hızla ve sertçe suyun içine daldı. "Ama biz vahşiyiz! Kaçarız, hile yaparız, oyunlar oynarız, şeytani içimizde misafir ederiz. Ancak ruhumuz bedenimizden ayrılmadan asla vazgeçmeyiz! Ruhumuz bedenimizden ayrılmadan asla dişlerimizi geçirdiğimiz eti bırakmayız. Ve ruhumuz bedenimizden ayrılmadan sadece kaybettiğimiz canlar için üzülürüz, öfkeleniriz!" Kadının alını, kendi alnına dokundu. Sanki kafa atmak istiyor, ama güçlkle kendine engel oluyormuş gibi...

Ros sonunda onun ne söylemek istediğini anlamıştı. Yenilgisi ve kaçıışı onu öyle bir hezeyana uğratmıştı ki, ne önünü görebilmiş, ne de arkada bıraktıklarını hatırına getirmişti. Gözleri kayarak kapandı. Dudakları utançla aralandı. "Özür dilerim."

Kadın, onun omuzlarına zarifçe su dökmeye başladığında gözleri aralandı. Val sırtıyordu. Tanrım! Kısacık anlar içinde ona dünyaları, duyguları, tüm iklimleri aynı anda yaşatmayı nasıl beceriyordu? "Şimdi niye sırtıyorsun?" Kendisi de ister istemez gülümsemeye başlamıştı.

Çevrelerindeki hareketlilik de onların seslerinin alçalmasıyla tekrar normale döndü.

"Azarlanmak sana çok yakışıyor!" Kadının bakışları derinleşmişken, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

Ros başını arkaya atarak güçlü bir kahkaha attı. "Tanrım!" Başını eğerken, bir avcu kadının yanağında şekillendi. Başparmağı dudaklarını hafifçe keşfederken, kendi gözlerinin de karardığından emindi. "Eşi, benzeri olmayan ve olmayacak olan tek varlıksın!"

"Biliyorum. Tanrı'ya her gün şükret." Val burnunu burnunun ucuna dokundurdu.

"Ediyorum. Her gün!" Ros sonunda dayanamadı. Çevrelerinde olan kadın ve erkek savaşçıları umursamadan Val'in dudakla-

rına yapıştı. Nefesi kesilene, ciğerleri yanana kadar onu öpmeye ve karşılığını aynı şekilde almaya devam etti. Belki biraz önce nefessiz kalmaktan ürkmüş olabilirdi, fakat o anda bunu umursamıyordu. Ölüm bile bu kadının dudaklarında insana güzel ve iyi geliyordu. “Tanrım!” diye soluksuzca fısıldadı. “Sana aşığım. Ya da seviyorum. Ya da... Bilmiyorum. Yaratıldığımız gün bizi ortadan ikiye ayırmış olabilirler mi?”

Val melodik bir kahkaha attı. Bacaklarını Ros’un beline, kollarını boynuna dolamıştı. Sonra aniden ciddileşti. İfadesi kararır ve o kararlı halini alırken, gözlerinde şeytanca bir bakış belirdi. “Ros başka yerden bak! Kendini onların gözlerinden gör ve neler hissettiklerini anla! Biz, ölümümüz kesin olan bir ateş çemberinin ortasından su içer gibi sıyrıldık. Devam edeceğiz. Gözlerimiz son kez kapanana kadar hiç durmadan devam edeceğiz. O piçi yatağında ziyaret edeceğiz. Rahat kıyafetlerinin içindeyken, en güvende olduğunu düşündüğü anda...” Gözleri delice parlamaya başlamıştı. “Onları hiç beklemedikleri bir anda bozguna uğrattık. Bizim zekâmızın karşısında onları ellerinden gelen tek şey olan afallamayla bıraktık. İnan bana, bu günden sonra bizden çok daha fazla korkacaklar! Biz vahşiyiz, Ros! Kaçarız, geri çekiliriz ve tekrar saldırırız. Ta ki ölene ta ki istediğimizi alana kadar!”

Ros, kadının sözleriyle birlikte aniden kafasının içindeki aydınlanmayı görür gibi oldu. Şaşkın bir zafer gülümsemesi dudaklarında keyifle yer bulurken, ne öfkesi ne üzüntüsü ne de yenilmişliklerinden en ufak bir kırıntı bedeninde kalmıştı. Her şey aniden silinip gitmiş, kendini ikinci bir savaşa ya da ilk zaferine hazır hissediyordu. Artık Nash’in onu küçümseyen, kaçtığını düşünüp dururken böbürlenen yüzü aklına gelmiyordu. Aklındaki tek Nash görüntüsü, dizlerinin üstünde af dileyen bir adamın zavallı ve acınası haykırıışlarıydı. Bu olacaktı. Belki kısa sürede değil, ama mutlaka olacaktı. Ya da bu uğurda ölecekti.

Savaşçılarla birlikte nehirden çıkıp yuvalarına doğru bedenleri sızlar ve yorgun bir halde ilerlerken, onların yolunu kaldıkları diyarın beyi Jack, oğlu ve vârislerini kaçırdıkları diğer beyler kesti. Hepsi öfkeli ve kararlı görünüyordu. Savaşın yorgunluğu öfkelerinin ardına saklanmış, gözlerindeki endişe ise saklanacak bir yer bulamamış gibiydi. Onlar da muhtemelen tıpkı daha önce kendisinin düşündüğü gibi bu ayaklanmanın bir sonu olmayacağını düşünüyordu.

“Evimde bir toplantı talep ediyorum.” Jack, bu sözlerinin ardından kabul edip etmeyeceklerini görmek için bile beklemedi. Hâlâ savaş yaraları, kanları üzerindeyken arkasını dönüp diğerleriyle birlikte tek bir beden gibi hareket ederek evine doğru ilerledi.

Ros ve Val’in bakışları birbirini buldu. Val omuz silkerken Ros yüzünü buruşturmuştu. Yine de tıpkı söyledikleri gibi onların peşinden ilerlemeye başladılar. Bu sırada Kav da yanında Flora ile birlikte, savaştan sonra temizlenmemiş, yüzü kanlar içinde tam bir ölüm meleği gibi aralarına katıldı.

“Neler oluyor?” Flora’nın sesi tedirgin geliyordu.

“Hiçbir fikrimiz yok!” Val’in sesi her zamanki gibi endişesiz ve özgüvenli geliyordu. Bu, bir endişe yumağı olan Florayı da rahatlatmış gibi görünüyordu. Kav’ın elini hafifçe sıkarak ve her nereye ne için gidiyorlarsa yanlarında olduğunu belli eden bir bakışı Kav’a yollayarak ilerlemeye başladı.

Her neredelerse Zek ve Sara da aniden yanlarında belirdi. Temizlenmiş ve tazelenmiş gibi görünüyorlardı.

Zek, beyin evine girmeden hemen önce homurdandı. Sonra da hoşlarına gitmeyecek o sözleri mırıldandı. “Onları uzun süredir dinliyoruz. Birbirlerini dolduruşa getiriyorlar. Bizden, ya bu işin peşini bırakmamızı ya da gitmemizi isteyecekler.”

Öyle olmuştu. Hepsi öfkeli, hepsi kayıpları için üzgün ve gelecekleri için endişeliydi. Ros, Val’in dediği gibi başka bir yerden

bakmaya çalıştı. Onların olduğu taraftan, onların gözünden... Haklılardı. Belki Ros'un kendisi de aynı durumda olsa benzer bir tepki verirdi. Hayır. Ros böyle bir tepki vermezdi. O daha da fazlasını yapardı. Fakat... Her şeye rağmen, onları anlıyor olmasına rağmen, haklı olduklarını bilmesine rağmen artık çok geçti. O andan sonra gitseler ve kendilerine başka bir yer bulsalar bile dört beylik de karşılarında olan herkesin düşmanıydı.

Bazen hep bir ağızdan konuşmalarına, bazen neye göre seçtikleri belli olmayan sözcünün konuşmasına kulak bile asmıyordu. Bir oturup bir kalkıyorlar, sert el kol hareketleri yapıyorlardı. Sadece beyler yoktu. Bazılarının eşleri, söz sahibi olacak kadar büyümüş çocukları, savaşçıları... Ev oldukça kalabalıktı. Kendileri ise bu kuru ve boş kalabalığın tam karşısında sinirlerini daha da zıplatmaya yetecek bir kayıtsızlıkla duruyorlardı. Ros, bazı durumlar haricinde Val'in artık bir şeye karışmayacağını bildiği için onun öne çıkmasını ya da herkesi afallatacak bir şeyler söylemesini beklemedi.

"Tüm bunlar boşuna!" Sesi henüz onları durdurmaya yetecek kadar gür ya da kararlı çıkmamıştı. Aslında tamamen kendi kendine mırıldanmıştı.

"Kesin!" İşte bu, odadaki herkesi, duvarın köşesindeki ağından aşağıya inmekte olan örümceği bile durdurmaya yetmişti. Fakat sonra tam tahmin ettiği gibi Jack, kendini ortaya attı. "Keselim, öyle mi? Bize kesmemizi söylüyorsun! Vârislerimizi çaldın, bizi istemediğimiz kadar düşman sahibi yaptın, kendi savaşının ortasına hiç düşünmeden bizi de attın ve bu, senin kaybedeceğin bir savaş, Ros! Daha ilk seferinden ayağın tökezledi ve kendinle birlikte bizi, hepimizi düşürüyorsun. Bize kesmemizi söyleyemezsin. Buradan gitmenizi ve eğer kaldıysa, kendi hayatlarımız için şansımızı geri istiyoruz."

Adamın duruşunda belirgin bir tehditkâr hava vardı. Öyle hafife alınacak türden bir adam değildi. Zaten Ros da karşısındaki her kimse artık büyüklük taslamamayı öğrenmişti. Bunun için de Jack'in tavrını kesinlikle mühimsiyordu. Ama ne söylesen söylesin bir şeyi değiştirmeyecekti.

“Yapmanız gereken en akıllıca hareket bizimle birlikte yürümek ve bizi daha ileriye nasıl taşıyacağınızı düşünmek olacak. Bunu en çok kendi iyiliğiniz için yapmalısınız. Bizim buradan ayrıldığımız duyulduğu ilk anda ortada ne vadiniz ne halkınız ne de siz kalacaksınız: Her şeyi kendi haklarıymışçasına önlerine katacak, yakıp, yok edecekler.” Ros kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ve biz, bu savaşı kazandığımız zaman, sizin daha en başından beri bize nasıl destek olduğunuzu hiç unutmayacağız. Kalıyoruz. Hâlâ erzakınızı, savaşçılarınızı, vadinizi paylaşmanızı istiyoruz.”

Ros ağzından çıkan her söze o kadar inanıyordu ki, bu duruşuna, gözlerine ve sesinin tınısına yer etmişti. Ki zaten odaya bir sessizlik çökmüş, tüm bunları hazmetmek için herkes kendine biraz zaman tanımıştı.

“En kısa sürede tekrar saldırıya geçeceğiz. Halka zarar vermeden, kendimize ne kadar insan, toprak, savaşçı ve silah katabiliyorsak katacağız.” İç çekişine engel olamadı. Her nedense kendini aklama ihtiyacı olur olmadık zamanlarda içinden yükseliveriyordu. “İster inanın ister inanmayın, ailemi ben katletmedim. Doğru bu olduğu için de Tanrı her zaman benim yanımda olacak!” Nefesini dışarı verirken, tam arkasında nazik, ancak güçlü bir ses havaya yükseldi.

“Belki de bunun için, Ellyes Krallığı yazdığım pusulalara nihayet cevap verdi.”

Kendi başı da dahil tüm başlar ve gözler Flora'yı buldu. “Ne?” diye mırıldandı Ros. “Sen neden bahsediyorsun?”

Kadının yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirirken, tüm dikkatler üzerinde olduğu için yanakları kızarmaya başladı. Kav, sanki onun bu kızarıklığı hoşuna gitmiş gibi bıyık altından gülümserken, bir yandan da elini sıkıca kavrayarak Flora'ya destek oluyordu.

"Aileme benim inandığım gerçeği anlattığımı ve destek olmalarını rica ettiğim birçok pusuladan nihayet bir cevap geldi." Cevaba mutlu bir şekilde genişçe tekrar gülümsedi. "Körü körüne yanımızda olacaklarını söylememiş olsalar bile, Trion ile savaş meydanına çıkabilirsek, ordusunun bir kısmını bizimle paylaşmayı kabul ettiler!"

Ros nefesini dışarı vererek güldü. Zek tek kaşını havaya kaldırmış halde, kendisine bakmaya başlamıştı. Val her zaman her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelediği için bakışlarında saf bir kuşkuyla Flora'ya bakıyordu.

"Ailen sana, onların istekleri dışına çıktığın için öfkeliydi! Sözleri senin için ne kadar güvenilir?"

Flora, tamamen güvenle sırtıttı. "Ah! Onun için bana ayrı bir ceza vereceğini ve benimle henüz yeniden görüşmek istemediğini özellikle belirten babam, bu durumun benim babam olmasıyla tamamen alakasız olduğunu, derdinin Trion Krallığıyla ilgili olduğunu birkaç kez belirtmek nezaketini göstermiş."

"Neden sırtıyorsun?"

"Eğer söylediği gibi olsaydı, bana bu sözleri söyleme ihtiyacını hissetmez, pusulayı doğrudan sana yollardı."

Val ve Ros, başlarını aynı anda eğdiler, bakışları da aynı anda birbirine kenetlendi. Val'in ağır göz kırpması, dudaklarındaki küçük zafer kıvrımı, doğrudan Ros'un midesinin altında titreşti. O anda uygarlığa neden geldiğini, orada neden bulunduğunu, savaşının ne olduğunu zahmetsiz bir şekilde unutmuştu. Onu özlemişti. Kısa süre içinde de alacaktı.

Dudaklarını araladı. Konuşabilmek için nefes aldı. Fakat nefesi boğazında, bir cevizin kırılması gibi bir ses çıkararak tılandı. Çünkü Kav konuşmak için tam o anı seçmişti.

“Hazır yeri gelmişken, bir beylik ve toprakları az, fakat savaşçıları oldukça güçlü bir krallıktan da olumlu pusulalar aldığımızı söylemem gerek.”

Jack, Kav’ın sözlerini duymamış gibi görünüyordu. Hâlâ Flora’nın anlattıklarında takılıp kalmış gibiydi. “Ellyes mi? Sen, bizimle dalga mı geçiyorsun? O krallığın ordusunun kaç kişi olduğunu biliyor musun?”

“Tam sayısını bilemiyorum tabii! Ben daha çok bir prenses olarak yetiştirilmekle meşguldüm!”

“Ben ayrılmadan önce dört bin iki yüz altmış iki savaşçıları vardı.”

Kav’ın sözleri ağızları açık kalmış beylerin dikkatlerini kendi üzerinde topladı. Kav, yerlere kadar eğilerek, Flora’ya reverans yaptı. “Çocukluğundan bu yana, Ellyes Prensesi Flora’nın muhafızıyım.”

Jack söylenenleri sindirebilmek için birkaç kez yutkundu. Ardından başını iki yana sallayıp durmaya başladı. “Tanrım! Tüm büyük krallık vârisleri macera peşinde! Tek tek Vahşi Bölge’den çıkıyorlar. Aranızda başka vâris, prens ya da prenses olan varsa söylesin!”

Jack’in sözleriyle ortam daha da yumuşamış, dahası herkesin kalbine biraz serinlik çökmüştü. Evden çıkan ve evde kalanların geleceğe dair umutları daha da yeşermiş, inançları daha da artmış, bu büyük ayaklanmanın göz korkutucu yanı biraz daha gölgede kalmıştı.

Ve Ros, kimsenin daha fala konuşmasına müsaade etmeden, Val’i herkesten önce evden çıkarmış, kendi yuvalarına doğru ilerlerken, kadını tek omzuna atmıştı.



Val'ın artık savaş narası atacak kadar bile gücü kalmamıştı. Sonbaharın ilk günlerini tüm özgüvenleri yerindeyken karşılamışlar, hiç hız kesmeden de meydan okumaya, savaşmaya ve girdikleri üç savaşta da galip gelmeye devam etmişlerdi.

Val iki gün önce başlamış oldukları bu savaş için bir şaşırtmaca taktiği uygulamıştı. Küçük bir krallığa pusula göndermiş, akşamüzeri sularında kalelerini kuşatmak için orada olacaklarını bildirmişti. Kalenin içindeki herkes belki de hâlâ onların gelişini bekliyordu. Fakat Val bambaşka bir diyarda, büyük suların ötesinde, daha büyük bir krallıkta kılıç sallıyordu. En çok özlediği şey ise Gölgeydi. Onu tüm bu yaşananlardan uzak tutmaya çalışıyordu. Eğer kadın geriye dönmezse Gölge, Vahşi Bölge'ye, kendi yaşam alanına geri dönecekti.

Naim Krallığı, konumları ve güçleri açısından onlar için iyi bir seçimdi. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Vahşilerin onlara saldırarak olmaları akıllarına bile gelmemiş olmalıydı. Fakat oldukça hazırlıklı bir şekilde kendilerini bekliyorlardı.

Bu da oyunun içinde bir başka oyundu ve bunu Val istemişti. Eğer Ros'un, ondan ayrı atılan bu adımlardan haberi olsaydı Val'i kesinlikle engelleyebilirdi. Ya da engellemek isteyebilirdi. Sonuçta Val aklına kendi doğrusunu yerleştirmişti ve onun dışına da nadiren çıkardı. Ros için bile olsa! Çünkü Ros mükemmel savaş becerilerine, stratejilerine ve gücüne rağmen, duygularını da işin içine katan biriydi.

Val duygularını her zaman işin sonunda bünyesinde barındırdığı o minik alandan çıkarırdı. O anda da tamamen öyle yapıyordu. Oraya savaşmak için gelmişti. O da savaşıyordu. Tüm silahlarını kullanarak, becerilerini ortaya koyarak ve Ros'u da hemen yanında sürükleyerek... Ros bunun doğru bir karar olmadığını söylemiş olsa da Val, onu dinlemeyi reddetmişti.

Kaleyi neredeyse kuşatmışlardı. Tüm vahşiler, tıpkı Vahşi Bölge'deki maymunlar gibi kale surlarına tırmanmaya başlamışlardı. Oklar üzerlerine yağmur gibi yağıyordu, kızgın yağlar kale surlarından çıkan vahşilerin kimini yakıp kavuruyor, dışarıda onları hazır bekleyen birlik de akın akın gelen vahşilerin, savaşarak, zorlayarak ya da isteyerek vahşilere katılmış olan orduların üzerine tüm donanımlarıyla geliyordu.

Mızraklar bedenleri delip geçiyor, kılıçlar hiç durmadan havada parlıyor, kesikler, yarala açıyor, insanları ikiye bölüyor kafaları bedenlerinden ayırıyordu.

Val ve Ros tekrar sırt sırta verdiler.

"Kabul et! Bu, gerçek, saçma bir hataydı!"

Ros'un alaylı sözleri Val'in kulaklarına bir uğultu olarak geliyordu. Fakat ne söyleyemeye çalıştığını anlayabilmişti. Durumları henüz eşitti. Kaleyi ele geçirip geçiremeyecekleri tam bir muammaydı.

"Sonunu görmeden emin olamazsın." Val bileğindeki kemiklerden biriyle bir adamın çenesinin altından girdi. Onu havaya kaldırıp, diğerinin üzerine fırlattı ve kılıcını bir başkasının bacaklarının tam ortasından saplayarak yukarı doğru düz bir çizgi çekti. "Şu kaleye bir baksana, nasıl da güzel!"

"Ah!" Ros kısa bir süre duraksadı. "Şu anda biraz meşgulüm. Parçalanmamaya çalışıyorum."

Val sırttı. "Sana güzel bir kale almaya çalışıyorum. Ve sen..." Burada durup iki kişiyle aynı anda bir mücadeleye girişti. "Hâlâ şikâyet ediyorsun!"

"Kendi kalemi istiyorum!"

"İşte, küçük, şımarık bir prensçik!"

Bu, aralarındaki son alaylı konuşma olmuştu. Bedenlerinin arasındaki mesafe kimi zaman artmış, kimi zaman azalmış, ama savaş hiç durmamıştı. Val çok savaş görmüştü. Çok daha fazlasını göreceğini de biliyordu. Fakat ilk defa bu kadar yorgun düşmüş-

tü. Neden olduğunu anlayamadığı bir şekilde gözlerinde titreklik oluşuyordu. Ancak kendini dinlemeye başlarsa neler olacağını da bildiği için tüm bunları görmezden geliyor, saatler süren mücadelesine devam ediyordu. Sanki hiç bitmeyeceklermiş gibiydi. Her yerden adamlar çıkıyordu. Kimileri Naim Krallığı'nın savaşçıları, kimileri de onları tamamen hazır bir şekilde bekleyen Tri-on Krallığı'nın savaşçılarıydı. Bir de büyük bir beyliğin savaşçıları vardı. Kendi orduları ise onların neredeyse yarısı kadardı. Yine de azimleri, vahşilerin yetiştikleri ortamının getirisi olan güçleri ve silah kullanma becerileri, onları eşit kılıyordu.

Val, onların gözlerindeki korkuyu görmüştü. Endişeyi... Başta, kalabalık ordularına olan güvenlerinin yavaş yavaş sönüşünü! Öldürmeden önce gördüğü savaşçıların yüzlerinde hep şaşkın bir bakış yakalamıştı. Çünkü Val, onların gözlerinin en derinliklerine bakarak sırtıyordu. O böyleydi. Kendini biliyordu. İçinde iki farklı insan yaşıyordu. Biri, çocuk yaşında kalan o küçük, zarif, iyi niyetli ve vicdan sahibi uygar kız. Biri, annesinin bir kara kedinin dişlerinin arasındaki parçalarını çiğneyişini izlemek zorunda kalarak, kendini dünya ile savaşmaya hazırlanan o ruhsuz, dengesiz, doğal bir savaşçı.

Sonuncusu ise, Vahşi Bölge'de yaşayarak kendini Vahşi sanan insanların da ötesindeki, hayvansal içgüdülere sahip olan yabani hayvan! İşte tüm bunların birleşimi ortaya Val gibi birini çıkarıyordu. Hasarlı birini... Yoksa böyle bir planı kendisinden başka hiç kimse yapmazdı. Yapamazdı değil. Elbette yapabilirdi. Ama cesaret edemezdi. Fakat Val böyle yaşamıştı. Kazanmak için ölüme mücadele etmişti. Attığı her adımda ölebileceği ihtimalini beyninin en ön sıralarına delice kazıyordu. Ölmezse... Yaşamaya ve kazanmaya devam ederdi.

Sonunda kale kapılarına ulaştıklarında, Ros'un da kendinin de ve o ana kadar akıbetlerini bilmediği Zek ile diğerlerinin de nefesleri ciğerlerinden güçlkle çıkıyordu. Öksürüklerle, tekleyerek...

Kolları kalkamayacak duruma gelmiş olsalar da kalan son güçleriyle devam ediyorlardı. Kaleden içeri girdiklerinde –ki gireceklerdi, Val buraya kadar gelmişken kalenin içini görmeden ölemezdi– onları başka bir mücadele bekliyordu.

Vahşilerden ve kendileriyle birlikte savaşan uygarlardan bazıları, koçbaşının yanlarında yerini almış, koçbaşının gövdesinden uzanan kolları sıkıca kavramış, demir topuzu kale kapılarına, duvarlarına vurmaya başlamışlardı. Kalenin fazla zamanı kalmamıştı. Düşecek ve kendilerinin eline geçecekti.

Val gözlerini demir topuzların sarstığı kapılara ve duvarlara dikiyordu. Tüm savaş hikâyelerine, övünmelerine rağmen, ayağının altında düşmanların birbirine karışmış cesetlerinin, iç içe geçmiş kanlarının onda yarattığı kötü hisse alışamamıştı. Bir de gözlerindeki titremenin artması vardı. Bedeninin sağ tarafında dehşet verici bir uyuşukluk, bedenin ta ortasında bir sarsılma... Bunun için dikkati sadece kırılmak üzere olan kapının kanadına, bir yaşama sarılmış gibi sarılmıştı.

Sonunda coşku naraları eşliğinde kale kapısının tek kanadı kırıldı. Diğer koçbaşları hâlâ görevlerine devam ediyor, duvarları indirmeye çalışıyordu. Kırık kapı, vahşileri çoktan harekete geçirmişti. Silahlarını tepelerinde sallayarak kapıdan içeri, onları bekleyen kale muhafızlarına doğru ilerlediler. Kısa sürede Val ve Ros da onların arasına katılmıştı.

Savaş tekrar başlamıştı. Fakat herkesçe biliniyordu ki kısa sürecekti. Çünkü Val bu kaleyi almayı önceden aklına koymuştu. Tüm bilinirliğine rağmen, önlemlere rağmen, oyunun içindeki en ince oyun, eşelemeden ortaya çıkmayacak sağlam bir giz...

Val sol koluyla savaşmaya başladı. Diğer kolunu kullanmama özen gösteriyordu. Fakat Ros'un ona sık sık bakmaya başlamasından, ondaki garipliği fark ettiğini anladı. Ona azarlayıcı bir bakış attığında, kendisine yönelen adımları, dudaklarını sık-

masıyla birlikte tekrar savaşa geri döndü. Çünkü yapılması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Bu en önemli anda! Artık bir kaleleri olacaktı. Kış geldiğinde, bu kale eskisinden de sağlam olarak, Trion Krallığının hayaleti olacaktı.

Ve bir şey daha vardı. Çok yakınlarda, Andalların topraklarının sınırları uzanıyordu. Val bir gün annesinin kaçtığı toprakları ziyarete gidecekti. Kalabalık bir orduyla, keyifli bir gezintiye çıkacaktı. Ama daha o güne çok vardı. Gölge olmadan olmazdı!

İki saat içerisinde kale ele geçirilmiş, kral ve kraliçe, vârisleriyle birlikte tutsak edilmiş, kalede saklanan halk köylerine gitmeleri için özgür bırakılmış, cephanelik kontrol altına alınmıştı.

Val, kral ve kraliçenin tahtının bulunduğu salonda, Ros ile yan yana yürürken, beyni ansızın onu terk etti. Fakat o kadar kısa süreliydi ki, kendisi de bir yanılsama olduğunu düşündü.

“Yeni yuvana merhaba de!”

Alaylı sözleri Ros’un, ona yandan bir bakış atmasına neden oldu. “Sen de öyle!”

Ve sonra Ros’un üzerine atladığını gördü. Adını haykırarak, kaleyi sesiyle tekrar alıkoymaya çalışır gibi. Val yere yığılmıştı. Ros’un kendisine ulaşıp ulaşmadığını görecektik kadar bile, benliği onunla kalamadı. Beyni, dünya ile ilişkisini kesmişti.



Ölümün her zaman karanlıkla geleceğini düşünmüştü. Ama bilmeliydi. Kendi ölümü, ne karanlığı ne de aydınlığı beraberinde getirmişti. Onun ölümü, hep içinde olduğu yaşam savaşıyla gelecekti. Maymunlarla, kara kedilerle, kılıçlar, kemikler, kamçılar, koyunlarla, tütsülenmiş peynirlerle, kucakladığı çocuklarla... Hepsi etrafında uçuşuyordu. Sanki kalan zamanında hayatının en kısa yorumunu ona bu şekilde aktarıyordu.

Sonra hepsi kayboldu. Tüm hepsinin yerini tek bir şey, tek bir kişi aldı. Saçlarının kesilmesine çok öfkelenen, gözlerindeki değişimle birlikte benliği de değişen, kendini uygar sanan gerçek, Vahşi bir prens... Ros.

Karanlığın içinde bir belirip bir kayboluyordu. Sadece görüntüsü vardı. Sonra, sesi Val'in kulaklarına ulaştı. Bir uğuldama olarak, ancak ne söylediğini anlayacak kadar da net bir şekilde.

"Aptal! Aptal! Aptal! Yine yaralandığını anlamadı." Sesi boğuklaştı. Bir şeyler daha söylüyordu, fakat Val anlamıyordu. Sesi kulaklarını acıttığı için Val, ona bir yumruk sallamak istiyordu. Sonra tekrar kelimeleri net bir hal aldı.

"Bana bak! Bak! Kendini değil, beni korumak için yaşa! Yaşa ki, ben ölmeyeyim. Sakın ölüp de beni de öldürme. Dünyayı seviyorum. Ama seni daha çok seviyorum."



Sekizinci Bölüm

Kabul salonunun yüksek tavanından aşağıya sarkan, eskimiş avizelerde bulunan mumlukların neredeyse çoğu boştu. Yanan birkaç mum da salonu aydınlatmaya yetmiyordu. Taş duvarlardaki meşale oyuklarının da hepsi boştu.

Salonun içinde sadece birkaç kişi bulunuyordu. Endişeli, sessiz ve varlıklarını sorgulatacak kadar hareketsiz bir bekleyişin içine girmişlerdi. Böyle olmaları, belki de kendi açılardan iyiydi, çünkü Ros Dillon'un korku, çaresizlik ve aynı zamanda öfke dolu bakışları değdiği yeri yakacak gibiydi.

Sıklıkla da bakışları, kucağında son hızla taşıdığı, kabul salonunun ortasında bulunan büyük masada neredeyse cansız denecek kadar sessiz ve hareketsiz yatan Val'i buluyordu.

“Buraya mum getirsinler!” Gözleri Val'in yaralı bedeninden ayrılıp Kav'ı buldu. “Burası bir mezardan farksız! Karınca yuvalarını bile aydınlatacak kadar mum istiyorum. Meşalelerin tümünün yerlerine konmasını ve yakılmasını istiyorum.”

Kav'ın, cevap vermesini beklemeden tekrar Val'a döndü. Akılının bir kısmının kendinde olmadığını biliyordu. Onu bir yerlere göndermişti ve gelecek ona ne getirirse getirsin bir daha geri gelmeyeceğini biliyordu. Korku onu içine çekmiş ve yutmuştu. Ama diğer kısmına, hem de tam o anlarda ihtiyacı vardı.

Hızlı birkaç adımda Val'in yanına ilerledi. Gözleri, yüzünün her bir noktasında ayrı ayrı geziniyordu. O anda solmaya yüz tutmuş, her zaman delice ama hep doğru şeyler söyleyen dudaklarında, Son zamanlarda yaptıkları onca yorucu, zafer ve mağlubiyet dolu savaşıardan hatıra kalma bombeli burnunda... Her şey sona erdiği anda burnunu, sanki esniyormuşçasına bir havayla tekrar düzeltmişti. Evet, Val, Tanrı'nın yarattığı en özel insandı. Ros'un bakışları tekrar dolanmaya başladı.

Hiçbir şeyden korkmadığı kadar korktuğu maymunlardan kalan yara izlerinde... Ve en az kendisi kadar vahşi olan saçlarında gözlerini usulca, süzerek, belki bakışlarıyla ona güç verebilirim umudunu taşıyarak...

Kendinden bihaber halde derince iç çekti. Ancak soluğu ona yetmediğinde bunu anladı. Şifacı kadın artık yapılacak bir şey kalmadı deyip gittiğinden beri Val'in durumu sanki daha kötüye gidiyordu. Kadını tekrar çağırmak, ödünü koparmak ve Val'a daha iyi bakmasını emretmek istiyordu. Fakat kalelerini kuşattıkları için kendilerinden o kadar nefret ediyordu ki, kadına güvenemiyordu.

Sadece bekleyerek yanlış yaptıklarını bedeninin en derinliklerinden gelen bir hisle biliyordu. Ancak elinden başka bir şey gelmiyordu. Hayatında yaşadığı en aciz kaldığı andı. Kale çalışanlarından dört kadın ve üç erkek, yüzlerinde taş gibi ifadelerle salona giriş yaptılar. Olabilecekleri en hızlı şekilde mumları yakıp yerlerine yerleştirmeye, meşaleleri alevlendirmeye çalıştılar. Kav, Flora, Sara, Zek ve Khan, çalışanlar işlerini daha kolay yapsın diye, salonun duvarlarına çekildiler. Onlar da ellerinden bir şey gelmeyişinin çaresizliğini boğazlarında bir yumru gibi taşıyorlardı.

Ros'un bunların hiçbirinden haberi yoktu. Ayakta durmuş, öylece kadının yüzüne bakıyordu. Kendince, onu benzersiz bir

duyguyla seviyordu. Yüzünü, bedenini, onun için yaptıklarını veya gücünü değil! Onu seviyordu. Sadece, o anda baktığı yaralının ve dokunun altındaki kadını... Öyle çok seviyordu ki, o anda kendi benliğinden tamamen vazgeçti. Ruhundan, amaçlarından, intikamından... Kendi kanından vazgeçti.

Val olmadıktan sonra tüm bunların bir önemi kalmayacaktı ki O anda onu Ros Dillon yapan her şey karanlık bir çukura, hıncı ve değersizliğe doğru yol alıyordu. Tıpkı aklının bir yarısı gibi onların da dönüşü olmadığını biliyordu. Ros, bunu daha önce yaşadığını sanıyordu. Acının, onu intikam almaya iten güçlü duygunun eşit olması gerekiyordu.

Ancak öyle değildi. Nola'ya âşık olmuş, onun için hep ayakta durarak ileriye doğru gitmişti. Val'i kaybetmekse Ros'u öldürecek olan şeydi. Çünkü dünya çoktan anlamsızlığa doğru bir adım atmıştı. Yaşayacak, ama bunun farkında bile olmayacaktı. Başından aniden döndüğünde hızlı ve düzensiz soluklar aldığını fark etti.

Gözlerinin üzerini parmaklarıyla kapadı. Burnunun ucundaki sızıyı nasıl durduracağını bilmiyordu. Bunu daha önce hiç tecrübe etmemişti. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Bir şeyler! Tanrı, onu karşısına çıkardığı günün hayatının en değerli, en şanslı anı olduğunu bilmiyordu. Uzun zaman da bilememişti. Ama artık biliyordu ve Tanrı'nın neden ona verdiği böylesine değerli bir hediyeyi geri almaya çalıştığını bilmiyordu.

Tanıdığı en iyi şifacı Val'di, kendisiyse şifa dağıtmaktan hiçbir şekilde anlamıyordu. Aniden arkasını dönüp adım atmaya başladı. O kadar hızlıydı ki, üzerine doğru gittiği Zek aniden doğruldu. Bu hız ve Ros'un yüzündeki karanlık ifade, çocukluğundan beri her anında yanında olan adamı bile kaygıya düşürdü.

Ros, Zek'in bedeninin bir adım önünde durdu. Alnını, en çok güvendiği adamın tek omzuna dayadı. Bunu, üzüntüsünden değil de, hareket ettiği anda zararlı öfkesini, kırmaktan olduk-

ça ürkütüğü adamdan çıkarmamak için yapıyordu. O anda kendi davranışlarına güvenemeyeceğini biliyordu.

“Bana Ale’yi getir.” Başını kaldırdığında gözleri buluştu. “Ne yaparsan yap, bana Ale’yi getir.”

Zek, Ros’un kararlılığına rağmen hemen olurunu vermedi. “Onu getiririm. Ama Val’i iyileştirmek için çaba göstereceğinden emin değilim. Ale’yi tanıyorsun. Ona istemediği bir şeyi yaptırmak oldukça güç.”

“Söz konusu Val’in hayatı ise kendi ölümünü bile göze alır.”

“Ros, Val’i bu duruma getiren de zaten Ale’nin Nash’i yönlendirmesi! Eğer onu düşünüyor olsaydı, bugün burada Nash’in ordusuyla karşılaşmazdık”

Ros başını iki yana salladı. “Gelecektir. Ale, Val’in her şekilde hayatta kalacağına güveniyor. Bizim adımlarımızı Nash’e anlatırken, aklında Val’in ölümü yok.”

Zek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Fakat daha fazla Ros’u ikna etmeye çalışmadı. Ale’yi bulmak için uğraşmak yerine Val’a daha faydalı olacak çareler düşünmek daha mantıklıydı. Fakat saatler boyunca da aklında tek bir mantıklı fikir belirmemişti. Kimseyle vedalaşmadan, hatta Sara’ya bile dönüp bir kez bakmadan salondan ayrıldı. Çok uzun bir yolu vardı ve o gelmeden Val’in ölmemesi için dua ediyordu.

Zek’in ayrılışının ardından Ros, tekrar ahşap masanın, Val’in yanına döndü. Sabit durmaya devam ederken omzunda çekingen, hafif bir baskı hissetti. Aslında kafasını bile çevirmek istemeyişine rağmen, bu dokunuşta bir duygusallık hissetmişti.

Başını çevirdiğinde, Flora’nın kederli, ancak umudu da barındıran bakışlarıyla karşılaştı. “Aslında... Ben de Val’in her şekilde hayatta kalacağına güveniyorum.” Gözlerini kapayarak başını iki yana salladı. “Hayır. Daha çok inanıyorum. Gözlerini ilk açtığı-

da, bu kadar kendimizden geçtiğimizi anladığı anda hepimizi, en çok da seni paylayacak.”

Sözler bazen yapılan her eylemden daha etkili oluyordu. Kadının dudaklarından çıkan her kelimede güçlü bir inanış vardı. Umutla sarmalanmıştı ve o kadar yoğunlu ki, kulaklarından girdiği anda Ros’un kalbinin yavaş yavaş kararan küçük bir kısmını aydınlattı. Dudaklarını kıpırdatmış mıydı, bilmiyordu fakat burnundan soluk bir nefes verdiğinin farkındaydı. Cılız bir gülüş. Belki ileride kahkahaya dönüşürdü. Belki Val’la birlikte gülerlerdi.

Flora’nın omzundaki zarif elinin üzerine elini koydu ve hafifçe sıktı.



Zek şansın o gün kendilerinden yana olduğunu düşünüyordu. Öyle olmasa, adımını neredeyse her yerine bıraktığı eski topraklarına döndüğünde, Ale’yi tek başına, ormanın derinliklerinde at binerken yakalayamazdı. Hiç beklemedi. Çünkü kaybedecek tek bir anı yoktu. Zaten Ale’nin de kendisini bir şekilde fark ettiğini biliyordu. Vahşiler, becerileri kadar hisleriyle de hayatta kalmayı başarıyorlardı. İyi dinleyici ve iyi gözlemciydiler. Havanın içindeki hareketin bile neredeyse sesini duyuyor gibiydiler. Zek daha o kadar gelişmemişti.

Belki de yaşı artık daha ilerisine gidemeyecek kadar ilerlemişti. Çünkü Ros’a baktığında ya da Kav’a baktığında onların da duyularını daha iyi kullandıklarını fark edebiliyordu. Bunun için Ale’nin karşısına doğrudan çıktı. Ya da atının karşısına! Ale, onu fark ettiğinde elindeki kısa kılıcı Zek’in hareketsiz bedeninin bir parmak mesafe üzerinden savurdu.

“Böyle oyunlar oynama, ihtiyar. Bir dahaki sefere saçlarını değil, kelleni uçururum.” Ale genişçe sırıttı. Sanki Zek’i orada

görmek çok doğalmış gibi kayıtsız görünüyordu. Zek hemen yanından geçip giden adama bedenini çevirdi. Hareketsizce ona bakmaya devam etti. Ale'yi tanıyordu. Sözsiz karşılaşmalarda, tıpkı hayvanların çiftleşmeden önce yaptıkları kurlar gibi savaşmadan önce oyalanırdı.

Buna cevap bulamadığında da huysuzlaşır, anında fiziksel bir atağa geçerdi. Sessizliği, Ale'nin kaşlarında hafif bir oynama yarattı. Çenesini ileri uzatarak ve kayıtsız tavrına devam ederek, sarı gözlerini kısıp, Zek'i işaret etti.

"Beni özledin, değil mi?" Geniş dudaklarının bir kenarı kendini beğenmişçesine kıvrıldı. "İtiraf et, ihtiyar."

Zek, onu canlı yakalamaya çalışmak yerine, doğrudan konuya girmenin işe yarayıp yaramayacağını aklında tarttı. Eğer ona bahsetse ve Ale de gelmeyi kabul etmezse, onu yakalamak ve alıkoymak için daha çok çabalaması gerekecekti. Ama ya eğer Ros'un söyledikleri doğruysa? O zaman hiç itiraz etmeden gelecek ve Zek'e fazladan zaman kazandıracaktı.

Yaşlı bedeni, geçirdiği uzun yolculuk sayesinde daha ağır hareket ediyordu. Dört günde geleceği yolu iki buçuk güne indirgemiş, uyumamış, at üstünde yemiş ve sadece kendi atı telef olduğundan at çalmak için durmuştu. Kendinden oldukça genç, güçlü ve savaşçı bir adama karşı vereceği mücadele onda geri gitmek için ne kadar güç bırakırdı?

"Val ölüyor!"

Daha sözleri ağzından çıktığı anda Ale'nin atı bedenine doğru hızla hareket etti. Adam hemen yanında durup, kararlı, irice açılmış olan gözlerini kendisine dikti. Bedeni hafifçe, tehditkâr bir halde Zek'in bedenine eğilmişti. "Ne?" dedi dişlerinin arasından. "Beni vedalaşmam için mi arıyordun?"

Tepkisi Zek'in hoşuna gitmişti. Öfke iyiydi. Anlık bir üzüntünün sonrasında gelen kayıtsızlıktan iyiydi. Çünkü o, böyle bir tepki bekliyordu. "Sen, Val'dan sonra tanıdığım en iyi şifacısın."

“Atın nerede?” Zek cevap vermeden çoktan eğilmiş ve koluna asılmıştı. “Boş ver! Böyle daha hızlı gideriz.”

Zek, atın üzerine, Ale'nin arkasına atladı. Ale, onun eyere yerleşmesini bile beklemeden hareket etti. Ağaçlar, yapraklar, doğa yanlarından bir bulanıklık karmaşasıyla gerilerinde kalıyordu. O kadar hızlılardı ki, ağaç dallarından birine takılmaları işten bile değildi. Ale bunu pek umursamıyordu. Ros haklıydı.

Ale, Val'in öleceğini hiçbir zaman düşünmemişti. Kendini şaşırtan bir duyguyla içinde umudun kabardığını hissetti. Bu adamın, hançerinin soğukluğunu sırtında hissettikten sonra bile neden geriye dönüşünün ufak bir ihtimali bile kendisini umutlandırıyordu?

Ona hesap sormak istiyordu. Ya da o anda kendinden geçene kadar onu dövmek! Bir evlat gibi düşünmemişti onu hiç. Fakat evladının ihanetine uğramış gibi hissetmekten, onu doğru yola çevirme isteğiyle dolup taşmaktan da kendini alamıyordu. Ki, bunlar ona çok yabancıydı. Böylesine bir duygu karışıklığıyla karşı karşıya kalmak...

Onunla hiç konuşmamaya karar verdi. O da zaten kendisiyle konuşma çabasına girmemişti. Kalenin yakınlarına geldiklerinde iki günlük suskunluk haline Ale son verdi. Zek, aslında biraz daha gözlerini kapamayı, kendini dinlendirmeyi istiyordu. Yolculuk onu oldukça zorlamıştı ve insanların içinde yığılıp kalmak istemiyordu. Yine de adama kulak verdi. Çünkü konu Val'di!

“Neresinden yaralandı? Kaç gün oldu? Yüzünün ve dudaklarının rengi nasıl? Ateşi ne kadar sıklıkla yükseliyor?”

Zek bunların hepsine dikkat etmişti ve hızla cevap verdi. Ale kısa süre bekledikten hemen sonra tekrar soru sordu. “Şifacı otları, akrepleri yanında mı?”

“Hayır. Kaleyi kuşattık. Kaledeki şifacının da neleri var, bilmiyorum. Söylediğim gibi ona güvenemiyoruz.” Daha sonra homurdandı. “Sana da!”

“Kendi adına güvenme. Val’i savaş meydanında, karşımda görmeden ölmeye ya da onun ölümüne izin vermeye niyetim yok!”

“Keşke, kalbin de kulakların kadar iyi çalışsaydı.”

“Kalbim, Ros Vahşi Bölge’ye adım attıktan sonra işleyişini bıraktı. Ama aklım en az kulaklarım kadar iyi!”

Zek tekrar homurdandı. Burnundan soluk verdi ve adama olan öfkesini bastırmaya çalıştı. Ya da içinden dışına taşırmamaya... “Yani bizi bırakıp gitmenin nedeni kalp meselesi mi?”

Ale güler gibi bir ses çıkardı. “Sara sana iyi gelmiyor, ihtiyar! Fazla duygusal oldun. Yenileceğim tarafta durmam. Uygarlar, siz ne yaparsanız yapın, bu savaşın galibi olacaklar.”

“Seni öldürmek istiyorum. Hemen, şu anda!”

“Bunu yapamayacak olman ne hüznü... Bana ihtiyacın var.”

Zek, onun sesinde bir kayma hissetti, fakat kalenin oldukça yakınına geldikleri için Ale’nin sözlerine cevap vermedi. “Burada duralım.” Üzerindeki pelerini çıkardı ve atın dizginlerini Ale’nin ellerinden sertçe çekip aldı. “Bunu giy, başlığını ört ve arkama geç. Birkaç kişinin dışında kimse Val’in yaralandığını bilmiyor. Ayrıca seni gördükleri anda kalbine ok fırlatacak birçok insan var!”

“Eğer çok yorgun olmasaydım, senin bana atılan okların önüne nasıl atladığını görmek isterdim.” Yorgun olduğunu söylemesine ve yorgun olması gerekmesine rağmen, sesi hiç yorgun gelmiyor, öyle de görünmüyordu.

Zek’in söylediklerini yerine getirdikten hemen sonra kısa sürede kaleye vardılar. Fakat keleye girmeden hemen önce, yollarını Gölge kesti. Fazla öfkeli ve fazla tehlikeli görünüyordu. Ale, ondan önce davranarak, Val’in yaralandığını ve böbürlenerek onu kendisinin iyileştireceğini söyledi.

Kale kapılarından içeri girerken, Gölge uzaktaki bir ağacın altında durmuş, sesinin en yüksek tonunda kükrüyordu. Onları

Uygar

görenlerin bakışları merakla kendilerinin üzerlerinde gezinirken, onlar süratlerinden bir şey kaybetmiyordu.

Ale kalenin içine girdiklerinde yere eğilmiş başındaki pelerinle Zek'in ardından ilerliyordu. Salona vardılar. Büyük, ağır kapı arkalarından hızla kapandı ve Ale pelerini açıp, çevresindeki kimseyi gözü görmeden Val'in uzandığı ahşap masaya doğru ilerledi.

Masanın diğer yanında, şifacı kadın, küçük, üzerinde çeşitli otların, bezlerin bulunduğu başka bir masanın önünde bir heykel kadar hareketsiz bir şekilde duruyordu. Ale, onun duygusal durumunu tartmak için beklemedi. Ancak tepkilerini tarttığı başka biri vardı. Ros Dillon!

Zek, Ale'nin bakışlarının nefretle Ros'a kilitlendiğini görüyor, aynı bakışların Ros'tan da karşılığını aldığını fark ediyordu. Ros'un bedeni zapt edilemez gibi görünen bir güçle sarmalanmıştı. Bunu salona girdikleri ilk andan beri biliyordu. O güç, o anda Ale'nin bedenine doğru, tamamen bilinçsizce öne atıldı.

Ale anlık bir duraksama anı yaşamasının hemen ardından, Ros'un kendine tekrar hâkim olmasıyla Val'a yöneldi. O anda yapılacak olan bir dövüş kimseye yarar getirmeyecekti. Fakat sonra ikisi de bunu deneyeceklerdi.

Ale daha fazla vakit kaybetmeden Val'in üzerindeki örtüyü kaldırıp, çıplak bedenini açığa çıkardı. Val'in, temizlenerek açıkta bırakılmış olan yaralarının üzerine eğildi, kısa bir incelemenin ardından da becerilerini ortaya serdi.

Zaman hem ağır işliyor hem de göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Hiç geçmediğini düşündükleri vakit, pencereden içeri süzülen ışığın, içerideki gölgelerin yerini sürekli değiştirmesiyle sanki onlara oyun oynuyordu. Uzun bekleyiş, sükûnetle arkadaşlık ediyordu. Ale'nin arada sırada şifacı kadından istedikleri dışında kimsenin konuşmak gibi bir hevesi yoktu. Muhtemelen

herkes sancı dolu o anlarda Tanrı'yla konuşmayı daha uygun görüyordu.

Kav, bazen salondan ayrılıyor, kalenin içindeki durumu kontrol ediyor, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu anladığında tekrar geri geliyordu. Kimse Val'in ölüm yatağının üzerinde yatışını bilmiyordu. Bu, tüm savaşçılar arasında isyan çıkarabilir, kendilerinin durduramayacakları bir karmaşaya neden olabilir ve tüm kontrol ellerinden kayıp gidebilirdi. Bu konuda Khan da oldukça büyük bir başarı sergiliyordu. Vahşilerin çoğu, atlı topluluk üyelerinden oluşuyordu ve Khan onlar için en az öldürülen liderleri kadar acımasızdı.

Zek sırtını dayayıp gözlerini kapadığı duvardan aniden ayrıldı. Ros'un neler söylediğini bilmiyordu, fakat bir şeyler mırıldandığını fark ettiği anda kendinden geçmiş olduğunu fark ederek, gözlerini irice açtı.

"Biraz uyumalısın!" Sara, ona ikna etmeye çalışan gözlerle bakıyordu. Yine de çok ısrarcı değildi.

Zek başını iki yana salladı. "Neler oluyor?" Bakışları Ale'yle alçak sesle konuşmaya devam eden Ros'un üzerindeydi. Bu ince bir saç teli kadar kırılgan bir durumdu. İkisi de her an birbirlerini öldürmeye çalışabilirlerdi ve ikisinden biri ölmeden de dövüşleri sonlanmazdı.

"Ale artık sadece beklemeleri gerektiğini söylüyor. Yapılacak daha fazla bir şey yokmuş." Sesindeki tını Zek'in pek hoşuna gitmemişti. Sözleri de öyle!

"Ne demek bu?" Sara'dan bir cevap almaya gerek duymadan ikilinin yanına ilerledi.

"Yani sadece bekleyeceğiz, öyle mi? Yapabileceğin başka bir şey yok!" Ros'un dişlerinin arasından çıkan sözler hiddetle dolup taşıyordu. "Neden geldin ki o zaman?"

Ale başını yana eğdi. "Ben büyücü değilim. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Bir de sürekli çıkacak olan ateşini düşüreceğiz!"

Ros son cümleinin ardından omuzlarını düşürdü. “Yani burada, bizimle birlikte bekleyeceksin?”

“Elbette! Yaptığım işle övünmeyi severim, bilirsin!” Gözleri salonun çevresinde dolandı. Ardından da aradığını bulmuş gibi pencerenin altındaki bir örtü yığınınına doğru ilerledi. Bu sırada da her adımında konuşmaya devam ediyordu. “Ne kadar aptal olduğunuzu unutmuşum! Biraz dinlenmeye ne dersiniz? Val uyandığında hepiniz yerlere yığılacaksınız. Sen dinlenmesen de olur, Ros! Doğrudan ölebilirsin.” Ros’un öfkesine aldırmadan omzunun üzerinden arkaya baktı. Ros’a göz kırptı ve kendini örtülerin üzerine bırakıp gözlerini kapadı.

“Ellerimi kendi bedenimde tutmakta güçlük çekiyorum.”

Val için daha fazla umut taşıdıklarından, moralleri biraz yerine gelmiş olan ikili kısa bir bakış paylaştı. “Ben de!” diye karşılık verdi Zek. “Fakat yine de doğru söylediğini inkâr edemeyiz, değil mi? Biraz dinlen, Ros. Hepimizin ayakta ölmesine gerek yok.”

Ros başını salladı. Ardından da uzanabilmek için yer aramaya uğraşmadan, Val’in bedeninin hemen yanına, sert ahşaba, öylece, savaştan çıkmış, kurumuş kan, pislik ve silahlarla kaplanmış bedeniyle uzandı.

Gözlerini kapamasından bir saat sonra hemen yanında yatan Val’in ateşi kendisini yakacak kadar yükselmişti. Fakat Ros bunun farkında değildi. Günlerdir ayaktaydı ve gözlerini kapayıp, içinin arada sırada geçmesinin dışında uykuyla alakası kalmamıştı. Yemekle de alakası kalmamıştı. Bunun için Ale, Val’in ateşini tekrar normale düşürürken, hiç haberi olmadı.

Sonra... Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmediği bir zamandan sonra yüzüne çarpan sert bir şeyle aniden doğrulup, tamamen alışkanlık ve bilinçsizlikle hançerini tehdide karşı doğrulttu.

Val solgun bir yüzle ona bakarken, cılız bir gülümseme dudaklarını kıvrıyordu. “Savaşacak havamda değilim!” dedi kuru ve fısıltı kadar alçak bir sesle. Gözleri kapandı. “Su!”

Ros hemen yanı başındaki diğer masada bulunan toprak kâsenin içindeki suya, tasın yanındaki bezi ıslatıp, kadının dudaklarına götürdü. Yumruğunun içindeki bezden sızan damlalar, Val'in kurumuş, rengini bulamamış dudaklarının arasından süzüldü.

"Ale ancak bu kadar su verebileceğimizi söyledi!"

Val sözlerine şaşırmadı. Zaten Ros da şaşırmasını beklemiyordu. "Ale'ye, ruhunun cehenneme çok yakışacağını söyle!" Ros'un gergin bedeni aniden içi boş bir çuvala döndü. Gözleri kapandı. Başını ileriye uzatıp, dudaklarını aceleyle kadının dudaklarıyla birleştirdi. "Tanrım!" diye fısıldıyordu. Onu öpmüyor, sadece dudaklarını dudakları üzerinde tutuyordu. "Tanrım!" dedi tekrar.

"Birçok inanış olmasına rağmen, herhangi birinde bir Tanrı olmadığımı eminim."

Ros başını geriye çekip, zapt edemediği gülüşüyle kadına bakarken, yenilenmiş, çok doğal bir duygu olan mutlulukla sarılmış bir güçle ona bakıyordu. Bu duygu, yerini oldukça hızlı bir şekilde öfkeye bıraktı.

"Lanet olsun sana! Hangi aptal yaralandığını anlayamaz ki?"

Val tek kaşını bile kaldırmaya hal bulamasa da bakışlarıyla kayıtsızlığını ortaya serdi. "O sırada bir kaleyi kuşatmaya çalışıyordum!"

Ros'un dudaklarından ağız dolusu bir küfür fırladı. Fakat Val'in umurunda bile değildi. Başını çevirerek, etrafını incelemeye koyuldu. "En son bir tahta doğru ilerliyordum!" Burnunu kırıştırdı. "Şimdiyse tahta bir masanın üzerinde yatıyorum." Ros hafifçe gülerken, Val'in gözleri yerlere serilmiş olan insanların üzerinde gezindi. "Kuşata kuşata en fakir kaleyi mi kuşattık?"

"Kimse senin yanından ayrılmak istemedi."

Val'in gözleri diğer tarafta yatan Alenin üzerinde bir süre takılı kaldı. Bir yorumda bulunmadan da tekrar Ros'a döndü. "Gölge'yi gördün mü?"

Ros başını iki yana salladı. "Hayır. Fakat Zek, Ale'yi kaleye getirirken karşılaşmışlar. Onu bulur ve iyi olduğunu söylerim." Sanki seslerini duymuş gibi, Gölge'nin kükremeleri uzaklardan bir yerlerden kulaklarına çalındı.

"Acele etsen iyi olur." Ros'un kaşlarını çatıldığını gördüğünde, bakışlarında kararlılık belirdi. "Şimdi, Ros! O, kalede yaşayamaz, hiddetlendiğinde neler yaptığına şahit oldun. Şu anda oldukça hiddetli!"

Ros o salondan çıkmayı hiç istemese de Val'in sözleri doğrudu. Gölge, kaleye gelmek istemiyor, fakat Val'i da merak ediyordu. Duygularının en üst sınırına yaklaştığında vahşi ya da uygar gözü kimseyi görmezdi. İçini çekerek yanından kalktı, ona hemen döneceğini söyleyerek ve onun diğerlerini kaldırıp doğru düzgün bir yatakta yatmalarını emretmesini dinleyerek salondan ayrıldı. Kapıyı kapatırken gülümsüyordu.



Kav, Val'in yaşıyor olduğuna sevinirken, bunun için gerçekten ciddi bir çaba sarf eden Ale'ye de sadece bu konuda minnet duyuyordu. Fakat onu, başlarına bu kadar bela açmışken de geri göndermeye niyetli değildi. Eğer o, Nash'in yanında olmazsa, hareketlerini tahmin etmek oldukça güçlenecekti. Adam sanki toplantılarında yanlarında bulunmuşçasına her hareketlerini Nash'e aktarıyordu. Bunun için Ale, Val için son bir sargı yapmasının ardından kaleden ayrılmaya hazırlanırken, Kav kimseye uyarı vermeden, eyleminden kimseye bahsetmeden adımlarını salonun kapısına doğru attı. Silahını çekerek hazır konuma geçip, Alenin ve elbette diğerlerinin dikkatlerini kendi üzerine çekti.

Val, onu özgür bırakacağını söylediği için sözünü kimsenin ezmeyeceğini biliyordu. Fakat kendisi, Val'a rağmen buna izin vermeyi düşünmüyordu. Bunun için diğerlerinin onu durdurmaya yönelik uyarılarını beklerken, Zek'in, Khan'ın, Sara'nın hatta Flora'nın da yanında konuşlanmasını, kapıyı tamamen etten bir duvarla korumalarını beklemiyordu.

Ale tek kaşını kaldırıp tam bir kayıtsızlıkla kendilerine bakarken, Val şaşkın bir halde, "Küçük bir isyan mı?" diye sordu. Daha iyi görünüyordu. İlk uyandığında, onun sağlığına kavuşmasını bekleyenleri, bir kaleleri varken yerlerde süründükleri için ciddi ciddi azarlamıştı. O an çok solgun, hatta ölmek üzere olan biri gibi görünüyorken, şimdi rengi yerine gelmiş, canlanmıştı.

"Onun yüzünden nerdeyse ölüyordun? Bize ihanet etti." Kav, başını iki yana salladı. Gözleri sorarcasına, yanlarında olduklarını söylemesini istercesine Ros'a kaydı. Fakat Ale'yi en çok o öldürmek isterken o anda çekimser kalıyordu. Kav, bunun nede-nini anlıyordu. Sırf bu yüzden de baskı kurmadı.

"Gelmeyebilirdim!" dedi Ale, fakat öfkeli ya da endişeli gibi görünmüyordu. "Buraya Val için geldim."

"Sen, ihanet ettin. Kendi hatanın telafisini yaptın."

Ale kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kav, ben senin düşmanıyım. Aynı tarafta savaşmıyoruz. Buraya nezaket göstererek geldim. Uygarlar buna böyle diyor!"

"Evet. Sen, benim düşmanımsın ve çoğu düşmanım da artık yaşamıyor. Ayrıca ben, artık uygar değilim! Vahşiler de nezaketten pek anlamıyor."

Kav'ın kararlılığını fark eden Ale'nin suratında ilk defa bir endişe gölgesi belirdi. Alnı kırışırken, çenesinin gerginliği zaman ilerledikçe daha çok belirliyordu.

Küçümseyen bir dudak bükmeye, "Aptal!" diye fısıldadı.

“Kapının önünden çekilin. Sizinle mücadele edecek kadar iyi değilim daha.” Val’in bıkkın sesiyle birlikte bakışlar ona yöneldi. Ancak kimsenin hareket etmek gibi bir niyeti yoktu.

“Nash, onsuz bocalayacak! Neden bu fırsatı tepelim ki?” Sara ilk defa söze karışarak omuz silkti.

“Çünkü ben, size bunu yapmanızı söylüyorum.” Val doğrulduğunda herkesin üzerine yapışan tüm o kararlı tavır aniden çözüldü.

“Val!” Ros’un uyarı dolu sesi elbette Val’in üzerinde etkili olmadı. Kadın üzerinde sadece bir ketenle, bitkin halde ve güç bela nefes alırken bile, odada bulunan herkes için dikkat edilmesi gereken biriydi. Kav, onun çıplak ayaklarını, uzandığı tahta masadan sallandığını fark edince, kendi duruşunda bir kırılma daha yaşadı. Ne onun kalkıp kendisine zarar vermesini istiyor ne de Ale’yi serbest bırakmak istiyordu.

Val kambur bir halde, bir eliyle masadan destek alırken, Ros’un kolu beline sıkıca sarılmıştı. Kav, Ros’un neden tüm bu durum karşısında bu kadar çekimser kaldığını, hatta daha çok kayıtsız görüldüğünü anlayamıyordu.

Bunun üzerine kafa yormayıp, tekrar dikkatini Val’a verdi. “Onu alıkoymak, bizim zaferimizi yarı yarıya garantileyecek! Bunu gerçekten göremiyor musun?”

“O, olsun olmasın; biz bu savaşı kazanacağız, Kav! Ale’yle bir dahaki karşılaşmamız savaş meydanında olacak. Ve bu, bizi son görüşü olacak.” Val başını iki yana salladı. “Bu şekilde değil! Bu işi böyle yapmayacağız. Şimdi kapının önünden çekilin ve gitmesine izin verin.”

O, bir liderdi. Gerçek, sorgulanamaz bir lider. Emri, kelimelerinin üzerindeki –soluk sesine rağmen– baskıcı tonu... Bakışları ve bitkin bedenine rağmen duruşundaki bir şey Kav’ı onun sözlerini yerine getirmeye itiyordu. Kendisinin dışında diğerleri çoktan bu işten vazgeçmiş görünüyordu. Ama o, fazla kararlıydı ve Val ile kendi inancı arasında sıkışıp kalmıştı.

“Çekil!” diye tekrar mırıldandı Val. “Unutma ki, sen de kendi davan uğruna kendi klanına ihanet ettin! Ben, ikisi arasında bir fark göremiyorum.” Val, Kav’ın kapının önünden çekileceğini ve Ale’yi serbest bırakacağını biliyordu. Bunun için de tekrar dinlenmek için sürekli şikâyet ettiği tahtasına uzandı. Fakat bu şikâyetleri de alay doluydu, çünkü Val her zaman bir tahtanın üzerinde yatardı.

Ve Kav’ın canı yanıyordu. Val’in sözleri bile, tıpkı her an üzerinde bulundurduğu silahları kadar etkili, can yakıcı ve tehlikeliydi. Kav’ı yaptığı eylemden utandırarak geri çekilmeyi zorlamıştı. Başarmıştı da! Ale tek kaşını kaldırıp yüzünde pis bir sırıtmayla hemen yanından geçerken, Kav dişlerini sıkıyordu.



Ale tahtında oturan piç kurusuna alayla baktı. Nash, o kadar öfkeli görünüyordu ki, artık sözünü hiçbir şekilde dinlemediği babası Ernie bile oturduğu tahtta sinmiş bir haldeydi. Nash’in güzel karısı ise bu ağır havaya katlanamayarak salonu terk etmişti. Ordu komutanları, onların altları Ale’ye her zaman bir böceğe bakar gibi bakmışlar, ona verdikleri kadar değer vermişlerdi. Ancak o anda öldürmeye hazır bekliyorlardı.

Ale’nin zihninin içinde tek kaşı kalktı. Şu sıralar onu ne çok öldürmek isteyen vardı!

“Bir hafta, Ale! Bir haftadan çok daha fazla zamandır yoktun! Buna ne cevap vereceksin?”

Ale omuz silkti. “Basit. Val, Naim Kalesi’ndeki kuşatmada ciddi şekilde yaralanmış, Zek gelip beni kaçırdı ve onu iyileştirmem için Naim Kalesi’ne götürdü.” Elini alayla havada salladı. “Zek’i bilirsin... O baltasını savurduğunda, dev olsan da bir faydası olmuyor. Ölmek için kabul etmek zorunda kaldım. Ayrıca kale gözcülerine etrafı daha iyi kontrol etmelerini söyle. Burnunuzun dibinden adamınız kaçırılıyor ve sizin ruhunuz duymuyor.”

Uygar

Nash'in şokla açılmış gözleri, kısa sürede Ale'nin gözlerinin hizasına geldi. Adam sanki tahtından Ale'nin bulunduğu yere uçmuş gibiydi. "Sen neden bahsettiğinin farkında mısın? Bana Kraliçeyi iyileştirmediğini söyle!"

Ale sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "İyileştirmeseydim, burada olamazdım, değil mi? Eski Ellyes muhafızı Kav, beni alıkoymak istedi, fakat Val buna izin vermedi." Ale sırıttı. "Ayrıca iyi haberlerim vardı. Fakat beni o kadar sinirlendirdin ki..." Yüzünü buruşturdu. "Artık söylemek istemiyorum." Arkasını dönüp odasına gitmek için ilk adımını attığı anda, Nash'in omzunu kavrayan büyük eliyle önce durdu, ardından da bedeni Nash'e çevrildi.

"Sabrımı taşıрма, Ale! Naim Kalesi kuşatıldı ve en gizli gücümüz olan kalemiz artık onlara ait. Oyunlar oynayacak havamda değilim. Neler oluyor söyle!" Biraz daha gevşemiş bir halde tekrar yerine geçip oturdu.

Ale tekrar kendi üstünlüğünü ele aldığını biliyordu. Tırnaklarının içindeki pisliği temizliyormuş gibi yaptı. Ardından derin nefes aldı. Çok susadığını söyleyerek bir kadeh içecek istedi. Nash'in sabrının tam taşma noktasına geldiğinde konuşmaya başladı. Bu adamla oynamaya bayılıyordu. Adam kendisini Tanrı sanıyordu! Ve Ale, onun bu düşünceleriyle çok eğleniyordu.

"Naim Kralı, senin sandığın kadar iyi bir dostun değilmiş. Seninle müttefik olurken, kalenin tünellerinden, gizli geçitlerinden bahsetmeyi unutmuş. Henüz vahşilerin de bundan haberi yok. Kimse kalede olduğumu bilmediği ve herkesin kendinden geçtiği bir anda kaleyi dolaşma fırsatım oldu. Kalenin içinde sıkı bir yapı var. Tüm odalara, salonlara, zindanlara ve mahzenlere açılan gizli geçitler var."

Ale, kendisini dikkatle dinleyen Nash'in sabrıyla bir kez daha oynamak için bir kadeh daha istedi. Kısa süre daha durakladı ve adam dişlerini sıkmaya başladığında devam etti. "Kale karadan

ve büyük sulardan yana çok korunaklı. Ros bu kaleyi elinde tutacaktır, çünkü nasıl girildiğini keşfettikleri için daha sıkı önlemler alarak kendini doğal bir korumayla kuşatacak. Tüm vahşileri ve kendilerine katılan uygarları istese içinde barındırabilecek kadar büyük bir kale! Büyük sulardan geçsek bile, kaleye tırmanmak imkânsız gibi bir şey! Karadan ilerlersek de Ros'un koruma engeliyle karşılaşırız. Piç kurusu, senin de bildiğin gibi bu konularda seni bile geçecek kadar iyi."

Nash, beklediği gibi kibirle çenesini kaldırdı. "Zaman çok şeyi değiştirdi, Ale! Ros'un benimle mücadele edebilmesi için uygarlığı benden önce ele geçirmesi lazım."

Ale sorumsuzca omuz silkti. "Her neyse... Tünellerin tümü, ormanda küçük bir açıklığa açılıyor. O kadar yıl kullanılmamış ki, açıklığa çıkana kadar her yerimi çizdim! Ama ben bir vahşiyim ve otlarla aram her zaman iyi olmuştur."

Nash'in aklı o anda çalışmaya başlamıştı ve Ale de bunu net bir şekilde gözlerinden okuyabiliyordu. "Eğer tünellere giden girişi temizlersek, kaleye savaşçılarımızı sorunsuzca ve habersizce sokabiliriz."

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum. Ros'a bir pusula gönder. Savaş tarihini belirle. Sizler böyle yapıyorsunuz, değil mi? Her şeyi önceden, nezaketle birbirinize haber veriyorsunuz, sonra da birbirinizi kesip biçiyorsunuz!"

Nash, mutlu görünüyordu. Kendine olan güveni ve kibri yerine gelmişti. O anda aklının içinde Ros'a ve Val'a yapacağı işken-celeri hayal ediyor olduğunu anlamak hiç de güç değildi. Ale'nin dudakları keyifle kıvrıldı.

"Evet. Hemen hemen öyle oluyor."

Nash'in ordusundaki söz sahibi adamların yüzlerinde hem memnuniyet hem de tiksinti ifadesi vardı. Ale'nin yardımı onları ileriye taşıyacak. Hatta savaşı resmen sonlandıracak bir olaydı.

Uygar

Fakat bunu başaranın Ale olması hiç birinin hoşuna gitmiyordu. Ale henüz kaledeki adımlarının izi solmadan onların onlarca adım önüne geçmiş, rahat ve savurgan tavrına rağmen Nash için vazgeçilmez olmuştu. Ale, kendini bir prens danışmanı yapmıştı. Bunun uygarlıkta bu kadar kolay olmadığını iyi biliyordu. Bu yüzden de herkes ondan nefret ediyordu. Dokunulmazlığı olması ise ne güzel bir şeydi!

“O zaman Ros’un buna inanmasını sağla! Bir savaş olacağına, büyük bir savaş olacağına inanmasını! O hazırlıklarını yaparken, hiç beklemediği anda karşısında senin savaşçılarını bulacak! Aynı anda zorunlu veya istekli müttefiklerine ordu gönder! Bir gecede değil, ama iki günde tüm vadileri, beylikleri ve küçük krallıkları yerle bir edebilirsin. Öyle bir cezalandır ki, bir daha kimsenin isyan etmek aklının ucuna gelmesin! Sen de bu sırada otur ve karınla oynaş!” Ale tek kaşını kaldırarak Nash’e planını sordu.

Nash, heyecanlı, coşkulu ve aynı zamanda düşünceli görünüyordu. “Bu, kesin zafer vaat eden bir hareket planı!” Alnını kırıştırırken, uzun sakallarının arasında parmaklarını düşünceli düşünceli dolaştırdı. “Fakat ordularımı bu kadar bölmek ne kadar akıllıca, emin değilim.”

Ale geri adım attı. Yorgundu, uykusuzdu ve açtı. Bunu belli edercesine sabırsızlığını beden diliyle ortaya serdi. “Ya da meydana, Ellyes’in ordusunu da karşında bularak yiğit bir savaşa girersin! Tüm ordunu bölmeden... Fakat Val’i unutma. Şeytanı senin kucağına oturtur, ama sen bunu ancak şeytan seni karanlığına götürdüğünde anlarsın.”

“Ellyes mi?” Nash, tekrar ayağa kalktı. Bu haber pek hoşuna gitmemişti.

“Evet, onun da müttefikleri. Kızlarının yardım çağrısına cevap vermişler. Sizinle girdikleri meydan savaşında yanlarında olacaklarını net bir şekilde bildirmişler.”

Nash bir küfür savurdu. Tamamen Ale'nin görüşlerine muhtaç bir halde dudaklarını sıkarken, bakışlarında sorular yüzüyordu. "Ne zaman hareket etmemizi önerirsin?"

"Ros güvende olduğuna iyice inandığında. Sen baharda savaşacağını söylersen, o bahara kadar tüm kapıları çalmaya ve kendini korumaya almaya çalışacaktır. Karlar yere düştükten sonra herkes kendini güvende sanacak."

Nash, başını bir kez eğdi. Adamlarını toplantı için salona çağırırken, Ale'yle anlamlı bir bakışı paylaştılar. Ale arkasını dönüp gitmek üzereydi ki, Nash ona tekrar seslendi.

"Ale! Her şey bittiğinde Ros'u sana vereceğim!"

Adam omzunun üzerinden ona baktı.

"Ne kadar da cömertsin!"



Dokuzuncu Bölüm

Ros Dillon, masada hemen karşısında konuşlanmış, elindeki pusulaya özgür bıraktığı bir gurur ifadesiyle bakan Val'ı izliyordu. Pusula, Trion Prensi Nash Dillon tarafından bizzat yazılmış, mühürlenmişti. Baharın ilk zamanlarında savaşmak için sabırsızlandığını keyifli bir dille anlatıyordu. Val yazılanları okumayı bilmiyordu. Fakat birkaç defa kendilerine okutmuş olduğu için her satırı ezbere biliyordu.

Savaş çağrısında bulunulan bir pusulaya da ancak Val sevinbilirdi zaten! Ros bazen onun gerçek bir insan olduğundan şüphe duyuyordu. Yaralanmıştı. Ale'nin müdahalesi olmasa, muhtemelen de ölecekti. Bunlar yaşanalı sadece üç hafta olmasına rağmen, Val eskisinden de sağlıklı bir halde karşısında oturuyordu. İki yanında parlayan gümüş taraklarıyla, vahşi saçları omuzlarına dökülmüş, hiçbir tehlike olmamasına karşın tüm silahlarını üzerine yerleştirmiş, gözleri, onu tanımayan çoğu insanın uzun süre bakamayacağı kadar derin ve parlak... Val geleceğe dair oldukça kararlı ve coşkuluymuş.

Masanın çevresinde oturan dört vadi beyi, Kav, Zek, Sara ve Khan da onun kadar olmasa da heyecanlı görünüyordu. Sadece Flora, biraz çekimser duruyordu. Ancak zaferi o da herkes kadar çok istiyor ve bunun için ne gerekirse yapmaya da hazır görünüy-

yordu. Şaşırtıcı derecede de pratik çözümleri, mantıklı fikirleriyle onlara oldukça fazla destek oluyordu.

Ve birazdan söyleyecekleriyle hepsi kendisinden nefret edecek, kıyamet o odada, toplandıkları masanın etrafında kopacaktı. Başta Val olmak üzere herkesin öfkeli tepkisini çekeceğini biliyordu. Yine de buna kararlıydı.

“Savaş olmayacak!” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Bu da ne demek?”

“Seni yanlış duyuyoruz, değil mi?”

Herkes bir şeyler söylüyordu. Fakat Ros’un gözleri, Val’in aniden donuklaşan gözlerine dikildi. Sabit bir şekilde, gözlerini bile kırpmadan, ancak aklında onlarca kelimenin koşturduğunu belli eden bir soğuklukla bakıyordu. Ros da tıpkı onu tanımayan insanlar gibi gözlerini kaçırma isteği duydu. Fakat kararlıydı. Val’in ölüme doğru gittiği o sancılı dolu anlarda, onu kaybettiğinde bu mücadelesinin hiçbir anlamı kalmayacağını anlamıştı. Bunu neden bir kez daha yaşama riskini alsındı ki? Kendisi de dahil orada bulunan herkes bir vahşiydi ve Vahşi Bölge artık tamamen kendilerine aitti.

Herkes aralıksız konuşmaya devam ederken, Val hâlâ bir şey söylememişti. Geriye yaslanmış olduğu sandalyesinden öne kaydı. Dirseklerini masaya dayayıp, kaldırdığı bakışlarıyla ona bakmaya devam etti. Sonra da hiç beklenmedik bir şekilde sırtıttı. Diğerlerine aynı gülümsemeyle bakarken, onun aklından neler geçtiğini kimse bilemediği için gerçek bir fırtına mı yaklaşıyor, yoksa bu kararı onaylıyor mu anlaşılmıyordu.

“Beni seviyor!” diye diğerlerine açıklamada bulundu. Sonra sanki söylemesi gerekliymiş gibi aniden ciddileşerek, “Ben de onu seviyorum!” diye mırıldandı. Buz sütunlarını andıran gözlerini tekrar kendi gözlerine dikti.

“Ancak ikimizin sevgisi arasında farklılıklar var. Bunları tek tek ele alabiliriz?” Sorarcasına başını yana eğdi. “Ya da doğrudan kalkıp silahlarımızı çekebilir, ikimizden biri vazgeçene kadar dövüşebiliriz.” Elini önemsizmiş gibi havada salladı. “İki ya da üç gün sürebilir. Ama önemli değil.”

Ros arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturup, bir ayağını kıvırdığı dizinin üzerine attı. “Seninle dövüşmeyeceğim, Val!”

Val da duruşunu değiştirdi. Tıpkı kendisi gibi oturarak, arkasına yaslandı. “O zaman bencil ve korkak kararlar vermeden önce keşke biraz düşünseydin.”

“Sen o tahtanın üzerinde yattığın ilk andan beri zaten düşünüyorsun, Tanrı’nın cezası!”

Val aniden ayağa fırladı. Biraz önce masaya bıraktığı pusulayı alıp Ros’a doğru fırlattı. Pusula süzülüp, havada ağır ağır salınarak Ros’un ayaklarının dibine düştü. “Bu, bir zaferdir! Bizim gerçek bir tehdit, gerçek bir ordu, gerçek bir birlik olduğumuzu düşündüklerinin kanıtıdır. Benim bundan geri dönmeye niyetim yok. Sen istersen gidebilirsin!”

Ros da ayağa kalktı. Elleri önünde masaya dayadı. Ardından öfkesini biraz olsun bastırmak ve onunla doğru düzgün mücadele edebilmek için parmakları masanın kenarını sıkıca kavradı. “Kendim için dönmek istemediğimi gayet iyi biliyorsun.”

Val başını iki yana salladı. “Hayır. Kendin için dönmek istiyorsun. Çekeceğin acının ihtimalinden kaçmak istiyorsun. Sadece bir ihtimalden! Bir işkenceye günlerce maruz kalabilir, gözlerin dağlanabilir, aç ve susuz bırakılabilir, gücünün son damlasına kadar alınmak istenebilir... Ve sen bunların hepsini gülümseyerek karşılayabilirsin. Ama iş duygularına geldiğinde...” Val tekrar başını iki yana salladı. “Bu, senin karanlık çukurun ve mantığınla birlikte cesaretini de alıp götürüyor. Buna izin vermem, Ros!”

Ros’un öfkesi gittikçe azalırken, onun sözlerindeki doğruluğu kendi içinde, kalbinde ve ruhunda zaten biliyordu. Bunu kabullenmişti ve sözler onu artık yaralamıyordu. “Haklısın!”

Val'in eli havaya kalktı ve hızla masaya indi. Ros gözucuyla Flora'nın hafifçe sıçradığını, Kav'ın da ona doğru bir hamle yaptığını fark etti. Bu, sadece kendisinde büyüyüp gelişen bir durum değildi. İnsan sevdiğini korumak istiyordu. Aslında sadece bu kadar basitti.

“Bana haklı olduğumu söyleme, Ros! Bana böylesine zavallı bir kabullenişle gelme. Beni vazgeçirmezsin.” Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve tekrar açtı. “Çevrendeki insanlara bak! Yetmiyorsa kalenin içini ya da dışarıda bir yerlerde olan vahşileri git, gör! Hayatlarına zorunlu dahil olduğumuz beyliklere bak ve bana gerçekten geri dönebileceğini söyle. Onları peşimizden buraya sürükledik. Bu meşaleyi de sen ateşledin. Onlara sözümüz var. İstediklerini almadan geriye döneceklerini mi sanıyorsun? Rahat yaşamı, aç kalmadan, vahşi hayvanlara yem olmadan günü atlama tehlikesinin yokluğunu tattıktan sonra bundan vazgeçeceklerini mi sanıyorsun?”

Sen, kendi kaleni ve intikamını geri almak için burada olabilirsin. Ama ben, kendi insanımın refahı için buradayım. Bizden çaldıklarını geri almak için! Çocukların gerçekten çocuk olduklarını göreceğim günler için buradayım ve bundan geri dönmeye niyetim yok.” Val ellerini arkasında birleştirip yerinden ayrıldı. Usulca masanın etrafında dolanırken, gözleri masadaki diğerlerinin üzerinde geziniyordu.

“Hadi, bir oylama yapalım. Eğer kabul görürsen, ben geriye dönmesem de savaşlardan çekileceğim!”

Ros tekrar onunla göz göze geldi. Ona, daha şimdiden zafer kazanmış bir halde bakıyordu. Fakat Ros'un gözlerinde de umudun hafif bir kırıntısı vardı. Val'i savaşlardan ayrı kılmak istese de yapamayacağı bir şeydi. Eğer oylamada Ros kazanırsa... İşte o zaman Val sözünü asla yemezdi. Geride durur ve hiçbir şeye karışmadan olacakları beklerdi. İstemsizce dudaklarının kenarında hafif bir kıvrım belirdi ve Val'dan 'hemen ümitlenme' bakışı kazandı.

Uygar

Val, “Zek?” diye sordu. “İçimizdeki en deneyimli savaşçı sensin. Seninle başlamak uygun olur!”

Zek doğrudan Ros’un gözlerinin içine baktı. “Kendine gel, evlat! Bu kadar yakınken kimseyi vazgeçiremezsin.”

Ros’un omuzları düştü. Zek’i kaybetmişti.

“Evet, Kav?” diye sordu Val.

“Üzgünüm, Ros! Duygularıma tek bir kez yenik düştüm. O, benim için verilmiş en iyi karardı. Fakat bir kez daha olmayacak!”

“Sara?” Val’in sesiyle birlikte, her zaman biraz tuhaf olan ve akıllı başka yerlerde olan Sara başını kaldırıp ‘Ne var?’ der gibi baktı.

Ve Val gözlerini devirdi. “Benimle olduğunu söylemen yeter!” diye çıkıştı.

Sara elini geçiştirircesine havada salladı. “Evet, evet. Tabii!” Kaşlarını hafifçe çattı. “Siz de sesleri duyuyor musunuz?”

Zek bıyık altından hafifçe güldü. “Aramıza dön, Sara!” Fakat Sara hâlâ onların duymadığı sesleri duyar gibi gözleri uzaklara dalmıştı.

Val içini çekerek “Flora?” diye sordu.

Flora’nın nazik, duygu yüklü bakışları da Ros’u buldu. Özür dileler gibi omuzlarını silkti. “Üzgünüm, Ros!”

Val başını eğerek teşekkür ettikten hemen sonra Khan’a döndü.

“Canın cehenneme, Ros! Geceleri uyumadan önce oyuncaklarını etrafına topluyor musun? Buradaki çocuklar öyle yapıyorlar!”

Val’in soğuk bakışları yine kendisini buldu. O anda değil ama daha sonra Val bunun acısını Ros’tan gerçekten çıkaracaktı. “Kimse senin gibi düşünmüyor, Ros! Kendin için başlattığın bu isyanı yine kendin için bitiremezsin!”

Ros gözlerini kapayıp başını arkaya attı. İçten içe durumun böyle sonuçlanacağını biliyordu. Fakat içindeki his ona direktmesini söylemişti. O da denemiş ve kaybetmişti. Diğerlerinin

duygularına dokunabileceğini sanmıştı. Bencillik ve korkaklık ettiğini zaten biliyordu. Fakat Val'in durumuyla onunla savaşımlara girmek oldukça tehlikeliydi.

Ale daha Vahşi Bölge'de oldukları zamanlarda bile, bunun Val'in hastalığı olduğunu söylüyordu. Val yaralandığını ancak kendinden geçtikten sonra fark ediyordu. Bunun için de her zaman ama her zaman ölümüne mücadele ediyordu. Ros'un en azından bunun bir çaresini bulması lazımdı. Val ne geride dururdu ne de sırf savaşırken kendinden bir haber oluyor diye çarpışmaktan vazgeçerdi.

"Hepinize lanet olsun! Val'a bir şey olduğunda, önce sizi öldüreceğim."

Kimse cevap verememişti. Ancak bu hissettikleri suçluluktan ya da kendi kararlarının doğruluğuna inandıkları için değildi. Herkes gözcü kulelerinin öttürdüğü borazanların sesiyle birlikte masayı terk etmiş, kendisi gibi salondan çıkmak için olanca hızıyla koşuyordu. Val ve Ros gözcü kulelerine çıkarken, diğerleri de başka yerlere dağılmıştı.

Batı cephesindeki kuleye yaklaştıkça borazan sesi kulaklarına daha net çarpıyordu. Kuleleri Vahşi ve uygar beylik ordularından savaşçılar tutuyordu. Val ve Ros, onları her alanda birbirine karıştırmanın daha mantıklı olduğunu düşünmüşlerdi. Sürekli yapılan kavgalar henüz ölümle sonuçlanmadığı ve hemen ayrıldığı için çok büyük kayıplar verilmemişti. Ancak birbirlerine alışmaları gerçekten oldukça güç oluyor ve zaman istiyordu. Aylardır birlikte olmalarına rağmen!

Fakat o anda gördükleri manzara, onların artık bir düşündüklerini ve birlikte hareket ettiklerini anlatıyordu. Bir uygar ve bir vahşi savaşçı yan yana durmuş, oklarını yaylarına germiş, tehlikeye karşı birlikte duruyorlardı.

Ros, Val'la aynı anda kale surlarına vardı. Onlara açıklama yapmak isteyen nöbetçiyi elini kaldırarak susturan Ros, zaten

karşısındaki manzarayla neler olduğunu ondan daha iyi biliyordu. Nash, pusula gönderip onu oyalamaya çalışmış, ardından da müttefik olduğu, büyük suların ötesindeki krallık savaş ordularını kalelerine göndermişti. Kale henüz bir kuşatmadan çıkmış, Ros'un geri dönmeyi düşünmesine rağmen, aldığı önlemlerle yetersiz bir korumaya alınmıştı.

Nash'in başkumandanı Olive, arkasında küçük bir grup Tri-on savaşçılarıyla, büyük suların ordu kumandanının hemen arkasında yerini almıştı. Ros üç flama saymıştı. İki krallık ve bir beylik! Savaş bir nefes ötelerindeydi ve kendilerinin savaşmak dışında başka çareleri yoktu. İçeride bekleyebilir, kaleyi düşürmemek için ellerinden gelen çabayı gösterebilirlerdi. Fakat kale onları ancak bir ay idare edebilirdi. Fazla mahsulleri yoktu. Hazine bile neredeyse boştu. Silahlık, ölmeye değmeyecek kadar az silahla doluydu.

“Sen, ne söylersen söyle, Ros! Bu savaş seni istiyor. Neye karar verirsen ver! Sana kimse geri adım atma şansı tanımayacak. Çünkü sen, savaşın ta kendisisin! Bu, senin savaşın.”

Ros'un gözleri Val'i buldu. “Biliyorum. Hep biliyordum ve istiyorum. Tüm bunları yaşamayı, istediğimizi almayı... Fakat seni bir daha o halde görmek istemiyorum. Beni neden anlamıyorsun?”

“Anlamadığımı hiç söylemedim ki!”

Ros'un bir eli, aniden Val'in yanağında şekillendi. “Tek bir şey istiyorum, senden! Tek bir söz...” Val anında kaşlarını çatarak kuşkucu bir hal takındı ve Ros'un sözlerini beklemeye başladı. “Kendine dikkat edeceksin. Bu, senin hastalığın ve sen bunu kabulleneneceksin. Umarım öyle bir şey olmaz, ama eğer yara alırsan yaralandığını anlayacaksın! Buna mecbursun ve anladığın anda da kendini korumaya alacaksın. Geri çekileceksin. Yoksa savaşmam, Val! Seni kontrol etmekten önümü göremem. Anlıyor musun beni?”

Val, Ros sanki onun anlamadığı bir dilde konuşuyormuş gibi bir süre sessizliğini korudu. Ardından da tam bir teslimiyetle cevap verdi. “Tamam!”

“Emin olayım mı?” Ros, onun sorusuna sinirleneceğini biliyordu, fakat sormak zorundaydı.

Val, onun midesine sağlam bir yumruk geçirdi. Ros iki büküm olurken, kesik soluklarla homurdanıyordu.

“Tamam, dedim. Değil mi?”

“Lanet olsun, Val!”

Ros doğruldu. Bir süre nefesini düzene sokmaya çalışırken, Val tekrar surların üzerinden ileriye bakıyordu. “Nash Dillon piçi sence bizi kandırmış olabilir mi?”

“Öyle görünüyor! Doğu kulelerini de kontrol edelim, fakat büyük suların da savaşçı gemileriyle dolduğuna şüphem yok!”

“Keleye çıkmaları ne kadar sürer?”

“Kalenin büyük su tarafındaki kayalardan çıkmaları çok uzun zaman alacak! Fakat mancınıklarla vurabildikleri yerden yara almamıza neden olacaklardır. Ordunun bir kısmını doğu surlarına yerleştireceğiz. Ellerimizdeki okların çoğunu ateşleyip, hemen saldırıya geçmemiz gerekiyor.”

“Ya bu,” Val çenesiyle işaret etti. “Batı tarafı?”

Ros sırtıttı. “Eh, onlara güzel sürprizlerim var!”

“Göster kendini!” Val, Ros’a hafifçe göz kırptı. Ros da bu alaylı göz kırpmaya gözlerini devirerek karşılık verdi.

“Biraz kaygılanmış görünemez misin?”

“Neden? Önderliğimiz sende! Keyifle neler yapabileceğini izleyeceğim!”

Ros’un kaşları havaya kalktı. Bir kolunu Val’ın beline dolayıp onu kendisine çekti. “Beni yalnız mı bırakıyorsun?”

Val başını sallamasının ardından, çenesine hafif bir öpücük bıraktı. “Evet. Yanında duracağım, ama becerilerine karışma-

yacağım. Ancak biraz daha böyle durursak, başımızı hedef alan birer okla birlikte her şey başlamadan da bitebilir! Sizin büyük adamlar, tarihe sevişirken oynasarak yazarken, çok mutlu olacaklardır!”

Ros gülerken bir kez daha öptükten sonra Val’i serbest bıraktı. Gözcü kulelerine uzanan surlar hızla kendi savaşçılarıyla doluyordu. Zek de onların önünde, koşarak kendilerine doğru geliyordu.

Yanlarına vardığında onaylamaz bakışları ikisinin üzerinde hızla gezindi. “Odanıza gitmeye ne dersiniz? Biz savaş bittikten sonra size haber göndeririz!” Daha fazla uzatmadan da dikkatini Ros’a verdi. “Doğu kısmı, savaşçı gemileriyle kuşatılmış durumda. Fakat henüz harekete geçmediler. Biz de onlardan hamle gelmeden henüz bir harekette bulunmadık. Vahşilerin çoğunu doğu kısmına yerleştirdim. Bu tarafta durum nedir?”

“Henüz sadece bekliyorlar. Doğrudan savaşmadıklarına göre önden bir anlaşma sunacaklardır. Burada en az iki bin kişi var, doğu tarafı?”

“Her gemide elli kişi olduğunu varsayarsak, bin kişi de büyük sularda bekliyor.”

“Vahşilerin dışarıda olan kısmı peki?”

Ros bu soruyu Val’a yöneltmişti. Vahşilerin kelenin dışında olan kısmı büyük çoğunluğu oluşturuyordu. Bu hem kendileri için büyük tehlike hem de bir şanstı. Eğer yakalanmış olsalardı, çoktan bunu hevesle belli etmişlerdi. Fakat orduyu kalabalık görüp kaçma ihtimalleri de vardı.

“Gölge, onları uyarmıştır.” Fakat Val da en az kendisi kadar şüpheli görünüyordu. “Ama nerede olduklarını kim bilebilir? Belki savaş bitene kadar beklerler, belki taraf değiştirirler, belki de onlara bir saldırı hazırlığı içindedirler!”

Ros, Zek’e döndü. “Bana Kav ve Khan lazım. En acil şekilde!”

Zek anında geriye dönüp onları getirmek için kalenin içine doğru hareket etti. Ros yanlarına hızla dizilen savaşçıların arasına dalıp kuleden karşıya, Marla Krallığının başkumandanına baktı.

“Ben, Marla Krallığının başkumandanı, Elvis! Kızıl Vadi Beyliği ve Trion Krallığının desteğiyle birlikte, kalenizi kuşatmadan önce size teslim olmanız için iki saat mühlet veriyorum. Bu sürenin sonunda, kalenizi kısa sürede düşüreceğiz. Ancak teslim olursanız, Ros Dillon ve Kraliçe Val’in dışında herkes özgür bırakılacak, Vahşi Bölge’ye dönmelerine izin verilecek. Zorunlu olarak bu savaşa katılan beylikler, azat edilerek vadilerine dönmelelerine izin verilecektir.”

Ros bu anlaşmanın kendi savaşçılarına çok büyük haklar kazandırdığının farkındaydı. Belki de başta beylikler olmak üzere anlaşmayı çok uygun bulanlar da olacaktı. Kale kapılarını kendi özgür iradeleriyle açabilir, gitmek ve anlaşmaya uymak için Ros’u ve Val’i teslim etmek isteyebilirlerdi. Bu, hiç şaşırtıcı olmazdı. Ayrıca bu teklifle içeride bir savaşın da ateşini yakmış olurlardı. Daha onlarla savaşmadan, kendi içlerinde birbirlerini kırabilir, yenik düşebilir ve daha verdikleri iki saat dolmadan kaleyi düşürebilirlerdi.

Fakat her şey değişmişti. Artık verilen sözlerin tutulmadığı bir zamanın esiri olmuşlardı. Bunu kendisi biliyordu ve diğerlerinin de bildiğini ummaktan başka çaresi yoktu. Val anında yanından ayrıldı. Kesin bir karşılık verebilmek için beyliklerin ne yapacağını bilmek zorundalardı. Koşar adımlarla surun diğer kısmında bulunan vadi beyliklerinin ve savaşçılarının yanlarına ilerledi.

Val’a kalsa dönüp, canın cehenneme derdi. Fakat o da artık uygarlığın içinde görünüşte uygar, ama gerçekte sahte kuralların içindeki girdaba dahil olmuştu. Kendisi de tıpkı onun gibi hare-

ket etmek istemesine rağmen eski bozulmuş düzenin kırıntılarıyla hareket ediyordu. Sözlerine inanmak için hiçbir gerekçesi yoktu. Teslim olsalar bile, bir şekilde birçok bahaneyle yanlarında olan herkes ölecekti. Bu, sarsılmaz bir gerçektir. Sadece herkesin bunu gerçekten anlaması gerekiyordu.

Val, John'la hararetli ve kısa bir görüşme yaptıktan sonra geriye döndü.

“Evet?” diye sordu Ros kaygılı bir merakla.

“Ona, bu anlaşmaya uyduğunda ilk onu, sonra da diğerlerini öldüreceğimi söyledim.”

“Tanrım, Val! Onu tehdit mi ettin?”

“Kesinlikle! Onları tamamen tanımıyorlar, neler yapabileceklerini, sözlerinde vaat ettiklerinde gerçekten doğru olabileceklerine emin değiller. Ama benden eminler. Sözlerimde ve vaat ettiklerimde her zaman doğruları söyler ve yerine getiririm.” Val omuz silkti.

“Ve?”

“John, bana canın cehenneme, dedi!” Val sırtıırken gözleri neşeyle parlamış, irice açılmıştı. “Sanırım onu sevmeye başlıyorum. Bana işime bakmamı ve ne yapacağını iyi bildiğini söyledi.”

Ros bir kahkaha attı ve bakışları Marla başkumandanını buldu. “Ben, Ros Dillon! Elinizden geleni yapın. En iyisini yapın!”

“İki saat mühlet hâlâ geçerli! Ros Dillon'un dışında herkese sesleniyorum. Kararınızı iyice düşünün. Çünkü bu kale kuşatılacak ve içindeki herkes ölecek!”

Ros cevap verme gereği duymuyordu. Gözleri kalenin içine giden kapılara kilitlenmiş, Kav ve Khan'ı bekliyordu. Aklında bir plan şekillenmişti ve başarıya ulaşmaları zorlu olsa da dikkatle ilerlerlerse olasıydı. Kaybetme ihtimalleri de oldukça yüksekti. Fakat Ros, kendi kalesini yıllarca korumuş, birçok kaleyi de

başarıyla kuşatmıştı. İnsanların onu unutmasına hem üzülyüyor hem de seviniyordu. Çünkü zaferleri ölümlerinden önce onları büyük bir şaşkınlığa sürükleyecekti.

“Hey! Olive!” Val’in sesiyle birlikte anında ona döndü. Sesindeki bir tını Ros’u uyarmıştı. Fakat çok geç kalmıştı. Val yayında gerdiği oku serbest bıraktı. Ros’un bakışları okla birlikte hedef olan kişiyi, Olive’i buldu. Olive, boğazına saplanan okla birlikte anında atından düştü. Muhtemelen de gözleri açık kalmıştı.

Ros’un gözleri kayarak kapandı. “Val! Bu, bizim kazandığımız iki saati yok edecek!”

“Ona, onu ilk gördüğümde öldüreceğimi söylemiştim. Ben, sözlerimi tutarım, Ros!”

Ros iç çekerek gözlerini açtı. “Biraz daha bekleyemez miydin?”

“O karşımda sırtırken mi? Hayır!”

“Şimdi daha da hızlı hareket etmemiz gerekecek!”

Val başını yana eğdi. “Sen bir karşılık duyuyor musun? Marla’lı kumandanın umurunda bile değil! Savaşçıların öfkelerini yatıştırmak için bir şeyler geveleyecek, fakat o iki saati bizden almayacak. Çünkü bizim kendi içimizde çalkalanmamıza ihtiyacı var!”

Sanki sözlerini doğrular gibi Marla kumandanı sesinin tüm şiddetinde bağırmaya başladı. “Bu, onursuz bir hareketti. Uygarlar böyle savaşmazlar!”

Val surların dibine kadar giderek kendini açık hedef haline getirdi. Ros dişlerini sıkırsa da otoritesine müdahale etmedi. “Ben vahşiyim! Biz, işimize nasıl gelirse öyle hareket ederiz!”

“Sırf iyi niyetimizi göstermek adına, esaretiniz altındaki insanların hürmetine iki saatinizi hâlâ size bırakıyorum. İyi düşünün uygarlar ve vahşiler! Bu deli kadının peşinden gitmek istediğinize gerçekten emin misiniz? Yoksa bizimle rahat bir yaşamı mı istersiniz?”

Uygar

Ros işleri biraz daha kızıştırmak için araya girdi. “Neden bu kadar çırpınıyorsun, Elvis? Destekçilerine rağmen bizden o kadar mı korkuyorsun?”

“Hiçbir zaman senin kadar acımasız ve kötü bir lider olamadık, Ros Dillon! Biz, insanların yararına hareket etmeyi her zaman kural saydık!”

Ros güldü. “Ağzın iyi laf yapıyor!”

Söz düellosu, Kav ve Khan'ın gelişiyile yarıda kesildi. Ros da Val da surların gerisine doğru dikkatli adımlar atarak, onların kedilerini beklediği alana ilerledi.

Kav, “Emrin, ne Ros? Ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu. Ros'un içine o anda nereden geldiğini bilmediği bir ferahlık çöktü. Khan da Kav da kendisine öyle bir bağlılık ve güvenle bakıyordu ki, bu yaşadıkları birçok şeyin yanında ona farklı bir güç aşıladı.

“Burada en büyük iş size düşüyor. Zek büyük suyun olduğu doğu kanadını idare edecek. Biz, Val'la birlikte iki saatin sonunda kale kapılarını açacağız ve onları şaşırtarak, teslim olmuş görüntüsünü vereceğiz! Fakat ordu hali hazırda bekleyecek. İşaretimizle birlikte surlardan ve karadan ön cepheden savaşımaya başlayacağız. Siz ikiniz ise...”

Ros, onlara aklındaki planı tüm detaylarıyla anlattığında ve iki saatlerini iyi kullanmalarını öğütlediğinde, ikisinin de gözlerinde parıltılar oluşmuştu. İyi bir plandı ve onları doğrudan zafere götürebilirdi. Elbette kayıpları olacaktı. Fakat bu, bir savaştı.

Hareket planları tüm orduya hızla yayıldı. Kelelerini kuşattıkları savaşçılar da bu plana zorlukla dahil olmuşlardı. Zaman tutamadıkları bir hızla akıp giderken, onlar silahlarını oklarını, fiçilerini ve mancınıkları hızla hazırlamaya koyulmuşlardı. Aynı hazırlıklar onlara meydan okuyan orduda da vardı.

Val ve Ros, kandırmacalarının ilk adımında kalkanlarını bırakmak zorunda kalmışlardı. Çünkü teslim olacak insanlar, ellerin-

de kalkan tutmazlardı. Fakat silahlarını tamamen kuşanmışlardı. Atlarının üzerine binerek, kale kapılarının girişinde beklemeye başladılar. Süre hızla dolmuştu. Elvis, onlara ne kadar zamanları kaldıklarını sürekli tekrarlayıp duruyordu. Her tekrarlayışında, sesinde umudu biraz daha sönmüş oluyordu. Kendi içlerinde çıkacak olan karmaşaya çok güvenmiş olmalıydı. Fakat savaş becerilerine de güveniyordu ki ordusu orada hazır bekliyordu.

Kalabalıklardı. Silahları ve güçleri oldukça sağlamdı. Neden kendilerine güvenmesindi ki? Kendilerinin savaşçıları onların yarısı kadardı. Fakat bir savaşta, kalabalık ordular, iyi silahlar kadar akıl da önemliydi. Zekâ, kurnazlık, atiklik... Bunlar da bir savaşçının en büyük silahlarıydı. Val'in takdir eden bakışlarıyla birleşince Ros yine kibirlendiğini hissetti. Tabi, bunu çabucak söndürmek zorunda kaldı, çünkü kadının bakışları da anında alaylı bir hal almıştı.

“Göster kendini, Ros! Sonunda seni öve öve bitiremeyeceğim!”

“Vakit doldu!”

Elvis'in gür sesiyle birlikte kale kapıları ağır ağır açıldı. Ros ve Val atlarının üzerinde salınarak ilerlerken, Elvis'in yüzünde onların ikisinin savunmasız bir halde ilerlemesinin coşkusu dolanıyordu. Ros'un zararlı kibri kadar büyük bir kibir hatlarının her noktasına yerleşmişti.

Ta ki Ros ve Val neredeyse onların birliklerinin yanına varmak üzereyken, yukarıdan fırlatılan ateşli okları fark edene kadar!

“Okçular, hazır, hedefe!” Sözleri savaşçılarının inlemeleri arasında boğulup giderken, kendisi de kılıcını ve kalkanını hazır ederek ileri atıldı. Aynı anda kaleden sürekli çıkan ve yayılan Vahşi ve uygar savaşçılar, Elvis'in ordusunun karşısında belirliyordu. Hiç duraksamadan herkes savaşın içine dahil olmuştu.

Yayıldıkları alan belirli bir bölgeydi. İki tarafı kayalarla korunuyordu ve kayaların üzerine çıkıp, Ros'un savaşçılarını öldür-

meleri oldukça güç oluyordu. Onlar, bu korunaklı alanın içinde kalıp, Elvis'in ordusunun üzerlerine gelmelerini beklerken ve dayanmakta oldukça güçlük çekerken dışarıya verdikleri görüntü, Ros'un ordusunun kaybedeceği yönünde oluyordu. Elvis, bunun rahatlığıyla dolup taşarken, savaşçıları sürekli ve sürekli ileri sürüyor, kendilerini sıkıştırdıkları dar alandaki vahşi savaşçıları, kesin bir ölüme doğru götürüyordu.

Ya da o, öyle olduğunu sanıyordu. Vahşiler, aniden kayalara tırmanmaya ve alanı boşlukta bırakarak, yığılan Elvis'in savaşçıları alanın içine çekiyorlardı. Kale kapıları da kapanmış olduğu için alandan çıkış oldukça zorlu bir çabaydı. Ros ve Val da bu alanda, kendi savaşçılarıyla birlikte kayaların üzerinden savaşa devam ediyorlardı. Bekledikleri an gelene kadar dayanmaya çalışıyorlardı. Çoktan onlarca kayıp, belki de daha fazlasını, vermişlerdi.

Doğu kısmında Zek, surların üzerinden emirlerini yağdırmaya, kale duvarlarını yıkmaya çalışan gemilerden gelen mancınıklara ve oklara karşı koymaya devam ediyordu. Kısa bir an önderliği Sara'ya bırakarak, ön cephede neler olduğunu kontrol etmek için batı surlarına doğru hızla ilerledi. Buradaki savaşçılar, aralıksız oklar yağdırmaya, kaleye tırmanmaya çalışan savaşçılara kızgın yağlar dökmeye devam ediyorlardı.

Tabi, bu konuda da dikkatli olmak zorundaydılar, çünkü bir tarafta kendi savaşçıları da kayaların üzerlerine tırmanmaya devam ediyor, Elvis'in savaşçıları iki kaya arasındaki alana sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Zek daha sonra, savaşın gerisinde, ormanın içindeki hareketliliği görüp genişçe sıırttı. Ormanlarda kalan özgür vahşiler, Kav ve Khan'ın gizli geçitlerden çıkardıkları savaşçılar bir araya gelmiş, sessizce ama büyük bir hızla Elvis'in ordusunun gerisinden saldırıya geçmişlerdi.

O kadar hızlı hareket etmişlerdi ki ve öylesine kalabalıklardı ki, savaşın gerisinde durup emirler yağdıran Elvis, durumu fark

ettiğinde sözlerinin ortasında kalmış, fakat kendini çabuk toparlayıp, ordusuna geriye dönüp savaşmayı emretmişti. Zek tarifi imkânsız bir gururla olanları izlemeye koyuldu. Hiçbir şey yapmadan, savaşın renginin değişmesini, zaferin taraf değiştirmesini, şaşırان ordunun kılıçtan geçirilişini ve iki kaya sütununun arasında kalan savaşçıların, kendilerini ezişlerini, kale surlarından gelen oklarla, üzerlerine atlayan vahşiler tarafından tek tek ve hızla katledilişlerini izliyordu.

Ros zekâsını ortaya koymuştu. Val'a olan sevgisi onun gözlerini karartsa da bu savaş ona iyi gelecekti. Kalenin iki yanından göklere uzanan kayalıklar çok dik, tırmanması çok güçtü. Fakat vahşiler için bu hiçbir şeydi. İki kayanın ortası da doğal bir girinti oluşturarak, kalenin hemen önünde surların altında bir açıklık alan sağlıyordu. Elvis'in savaşçılarının, kendilerini kolay hedef olduklarını düşünmelerini sağlamak için ordunun bir kısmı buraya çekilmiş, ardından da kayalara tırmanma emriyle hepsi girintiden yukarı çıkmıştı. Elvis'in askerleri kendi savaşçıların dışında savaşacak birilerini bulmak için oklarına ve tırmanma becerilerine muhtaç kalmışlardı.

Vahşiler, uygarlar için sadece kendi kendilerine kaldıklarında bile büyük tehlikeydi. Bir maymun gibi dallardan sarkabilirler, bir vahşi kedi kadar yırtıcı, hızlı ve çevik olabilirlerdi. O anda Zek bir şeyi daha fark ediyordu. Bir kurt kadar da sadıklardı. Başlarında iyi bir alfa olduğunda, sürülerini asla yalnız bırakmıyor, asla vazgeçmiyorlardı.

Zek'in bakışları Ros'u buldu. Val'la sırt sırta vermiş, bedenlerinin arasından üç adam boyu mesafe varken kimseyi aralarına sokmadan çarpışıyorlardı. Kayalardan inmişler, Elvis'in ordusunu yara yara ilerliyorlardı. Birbirlerine bakmadan aynı anda hareket ediyor, aynı hareketlerde bulunuyorlardı. Zafer şimdiden onların ve Elvis'in ordusunu da kendilerine kattıklarında daha büyük, tehlikeli bir ordu olacaklardı.

Uygar

Zek tekrar Ros'a baktı. Arkasına doğru hafifçe dönmüş, fakat düşmanlarından gözlerini ayırmadan Val'a laf yetiştiriyordu. Planı tutmuştu. Ros geri dönmüştü ve bu, onun uygarlıkta aldığı ilk, gerçek zaferiydi.

Gururla, "Hoş geldin, oğlum!" diye mırıldandı.



Ros elleri kolları ve ağzı bağlı olan Elvi'se tuhaf bir hoşgörüyle bakıyordu. "Çabanı takdir ediyorum, Elvis! Aslında biraz daha zeki olsan iyi bir iş çıkaracaktın. Fakat kabul edin! Bu savaşın galibi biz olacağız. Nash'e de söyle, bu beni ikinci kez arkamdan vurmaya çalışması. Üçüncüsünde arkamı döneceğim ve yüz yüze geleceğiz. İşte o anda kaçabileceği yer kalmayacak! Lütfen, bunları ilet!"

Elvis'in atına bir şaplak attı ve belirli bir yere kadar ona eşlik edecek olan vahşilere başıyla işaret verdi. Hepsi birlikte kaleden ayrılırlarken, Ros bu beklenmedik saldırının zaferiyle, inancına inanç katarak arkalarından bakıyordu.

Onu bekleyen onlarca savaşçı ve halka dönüp bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Fakat artık söylemlerden önce eylemlere inanan bir adam olarak, bu ona zor geliyordu. Yine de yapılması gereken yapılmalı ve insanların hem sevinçlerini hem de meraklarını paylaşmalıydı. Halka ve savaşçılarına döndü.

"Başladığımız bu yolun sonunda zafer bizim olacak. Bazen vazgeçerek beni hayata tekrar bağlayan Vahşi Bölge'ye dönme arzusuyla dolsam da bu inancım da her zaman benimle birlikte yürüyor. Yanımda zorunlu olarak durmak mecburiyetinde kalan halktan ve savaşçılardan özür dilesem de, sizden buna devam etmenizi isteyeceğim. Ya da sizi yine buna zorlayacağım. Ama bilmeniz gereken bir şey var ki, Tanrı benim yanımda. Çünkü ben, kendi halkım tarafından yargılanmadan infaz edildim. Bunun için de karşıma Vahşi Kraliçe Val'i çıkararak, bana bu zor yolda en büyük armağanı verdi. Zafer bizim olacak ve yanımda duran

herkes, kendi hayatlarımızı, haklarımızı geriye aldığımızda Tri-on Krallığı tarafından ödüllendirilecek!”

İsteksiz ve coşkulu alkışlar alanı sararken Zek, Kav, Val ve diğerleri ona kaşlarını kaldırmış halde bakıyordu.

Kaleye doğru ilerlerken Ros, “Ne?” diye sordu.

Val güldü. “Gittikçe duygusal bir adam olup çıkıyorsun!”

Zek başını iki yana salladı. “Val, sana bu adama o kadar zehir verme dedim! Bak, kibrinden eser kalmadı.”

Khan da onlara katılmış kahkahalarla gülüyordu. “Sonunda yumuşacık bir adam olup çıkacak ve Val, ondan sıkılacağı için bana kalacak!”

Ros aniden arkasını döndü. Khan’ın boğazına sarılıp, onu önce havaya kaldırıp ardından yere çarptı. Yerde nefesi kesilerek yatan adamın yanına diz çöküp, başını yana eğerek sordu. “Anlamadım?”

Khan, güçlükle sıırttı. “Muhteşem, Ros!”

“Başka?”

“Efsane savaşçı?”

Ros kaşlarını kaldırıp daha nelerin var, der gibi bekledi.

“Canın cehenne...” Ros dizini göğsüne dayadığında, “Büyük Trion Kralı, koca yürekli, harika, en güçlü savaşçı Ros Dillon!”

“Teşekkür ederim!” Ros doğruldu. Pelerinini düzeltti ve kaleye doğru hareket etmeye başladı.

Kav, alaylı bir sesle, “Artık kendisi böbürlenmiyor! Bunu zorla başkalarına yaptırıyor. Daha mantıklı!”

Kav’ın sözlerinin ardından kendilerinin dışında kimi halk ve savaşçılar da bulaşıcı bir kahkahaya tutulmuşlardı.



Onuncu Bölüm

Ale, Nash Dillon'un süt kadar beyaz suratına bakarken sırıtıyordu. Adam bu yersiz gülüşü fark ettiği anda, yüzünde hiç saklamadığı bir tiksinti ifadesiyle ona döndü.

Başını ağır ağır ikiye sallayışının ardından, dişlerini aralamadan, "Hiç sırası değil, Ale! Hiç sırası değil!" diye uyardı.

Ale uzun zaman boyunca Val'in yanında, neredeyse en yakınında kalan biri olarak, elbette ondan bazı huylar kapmıştı. Bunun için gülüşü, geldiği kadar ani bir şekilde söndü.

"Ne bekliyorsun? Kendi emrindeki, en sağlam dediğin kumandanına bile sahip çıkamıyorsun! Olive, tasarladığımız tüm her şeyi mahvedip, kendini ölüme gönderdi. Seni, tekrar hileye başvurmak zorunda kalan bir aciz yaptı. Val bunun hesabını soracaktır. Ros'u söylemiyorum bile. Şimdi, onlara gönderdiğin pusulaya değer vereceklerini mi sanıyorsun? Eğer öyle sanıyorsan, tahtından in ve git kılıçları filan tamir et!" Dudaklarında beliren en küçümseyici kıvrımla Nash'in, onun her sözüyle biraz daha kararan ve aynı zamanda kaygı barındıran gözlerine doğrudan bakıyordu.

Arkadan zayıf bir ses duyuldu. "Bu hiç hoşuma gitmiyor, ancak Ale'ye katılmamak elde değil!"

Ernie, artık krallıkla ilgili –hatta akşam masalarına gelen yemeklerle bile ilgili– tek söz hakkına sahip değildi ve o anda

oğlunun düştüğü bu aciz durumdan bir parça memnuniyet duyuyor olabilirdi. Evet, belki bu, onları zor bir duruma sokacaktı. Fakat oğlu, onu hizmetlileri kadar değersiz bir hale sokmuşken, bu duyguya kapılmaya engel olamıyordu.

Nash, aniden arkasını döndüğünde, pelerinin etekleri bacaklarına sarıldı. Elini, babasının göğsüne doğrultup, “Sen, çeneni kapa! Tüm bunların sorumlusu en baştan sensin. Sadece sus ve seni bu kaleden atmamam için dua et!” diye tısladı.

Ernie'nin sesi soluğu kesilmiş olsa da burun delikleri, içinde yükselen öfkeyle şişmişti. O, oğlu için yıllarca uğraşmış, ancak oğlu onu ayaklar altına almıştı. Eğer Ernie'yi yanında tutuyorsa, bu sadece adının kral olduğu ve onu attığında halkın tepkisini çekeceğinden dolayındı. Nash'in bir gün onu öldürmeye bile çalışabileceğinden şüpheleniyordu. Bu iyi niyetli, kılını kıpırdatmaya üşenen adam ne zaman böylesine gözü dönmüş biri olup çıkmıştı?

Nash, ani bir hareketle Ale'nin yakasına yapıştı. Gözünü dahi kırpmadan yüzüne bakan Ale'yi kendisine çekti. “Ne, o zaman?” Sorar gibi başını da salladı. “Ne öneriyorsun? Bana bir şey ver, Ale. Ya da sonsuza kadar sus!”

Ale o anda adamın deliliğini gözlerinden okuyabiliyordu. Eğer ona iyi bir şeyler vermezse, karşılığında iyi şeyler yaşayacağına farkındaydı. Neyse ki, onun aklında harika, Nash'in hoşuna gidecek iyi fikirler vardı.

Kaşlarını kaldırdı. “Ellerini. Üzerimden. Çek. Hemen.” Tısladığı anda Nash, onu serbest bıraktı. Eğer Nash'e en ufak bir korku belirtisi gösterirseniz, bunu üzerinizde kullanmaktan hiç çekinmezdi. Kokuyu anında sezer ve bir köpek gibi kemiğin peşinden giderdi.

Ale omzunun üzerinde bir hareketlilik sezdiğinde anında döndü. İkinci bir gerzek olarak gördüğü ikinci kumandan he-

men arkasında durmuş, çirkin bir kuzgun gibi ona bakıyordu. Neyse ki Ale, Vahşi Bölge'de daha çirkin hayvanlarla karşılaşmıştı. Kumandan onu öldürmek için oraya geldiği günden beri hazırdı. Fakat o gün de bir şey yapamayacak olmanın hazımsızlığını yaşadığı yüzünün her alanına sinmişti. Ale, ona dişlerini gösterdi. "Geri çekil, gerzek!"

Kumandanın gözleri Nash'i buldu. Prensın baş sallamasının ardından da yine eski yerine, gereksiz yere büyük olan kocaman kapının önündeki yerini aldı. Ale, ona alaylı bir bakış atıp, tekrar önüne döndü. Bazen, ayak bastığı her yerde Ros'un anılarının olduğunu düşünmeden edemiyordu. O koca burnunu havaya kaldırarak bulundukları salonda sanki varlığını hissediyordu. Sanki nefes alan, canlı bedeni başka başka yerlerde, topraklarda adımlasa da ruhu hâlâ orada bir yerlerde kükrüyor gibiydi.

Ale, kral ve kraliçe tahtına baktı. Hemen yanında danışmanın oturağı duruyordu. Danışman oturağında artık Ernie, oturuyordu, fakat bu sadece göstermelik bir durumdu. Ernie'nin asla ama asla söz hakkı yoktu.

Gerçi o anda kimse oturamayacak kadar rahatsız görünüyordu. Marla Krallığının başkumandanı Elvis, elleri bağlı halde, önlerinde diz çökmüştü. Başını yere eğmiş tek kelime etmiyordu. Sadece olanları, üstünkörü bir şekilde anlatmış, ardından da suskunluğa gömülmüştü. Nash'in yapması gereken tek şey onu, savaşa gönderen krallığına geri yollamaktı. Fakat henüz bu konuda bir adım atmış değildi. Adama oldukça öfkeliydi. Olive'in tüm bu savaş tasarlamasına nasıl dahil olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Elvis'in de anlatacağı yoktu.

Koca bir birlik, Olive'in peşinden ölüme sürüklenmişti. Kalan tek kişi ise sırf ders olsun diye serbest bıraktıkları Elvis olmuştu. Ale neredeyse tekrar sırtıyordu. Nash'in yüzü hâlâ rengini bulamamış, bir mucize yaratmasını bekler gibi Ale'ye bakıyordu.

“Kendi çıkarlarım söz konusu olmasaydı, senin için ağzımı açmazdım.” Ale kollarını göğsünde kavuştururken, bakışındaki hesapçı ifadeyi anlamak zor değildi.

Nash, bıkkınlıkla, ama daha çok kızgınlıkla, “Ne istiyorsun, Ale?” diye sordu.

Ale'nin bakışları, Ernie'nin oturağına kaydı. Çenesiyle, “Onu istiyorum!” dedi.

Ernie, “Asla!” diye sertçe gürledi. “Buna asla izin vermem.”

Ale alayla hemen yanına seğırtten Ernie'ye baktı. “Ne? Burada her şeyi bana soruyorsunuz. Bence oldukça mantıklı,” ardından bakışları Nash'e çevrildi. “Ayrıca sadece bir oturak! Vahşi Bölge'de herkes istediği yere oturabilir. Biz tahta parçalarına değer vermeyiz.”

“O zaman neden istiyorsun?” Ernie, dişlerinin arasından resmen tıslıyordu.

Ale'nin tek kaşı havaya kalktı. “Nash'in oturağını isteseydim, vermeyeceğinden emindim. En yakınında seninki var.”

“Tamam!” Nash, bu isteği onu hiç rahatsız etmemiş gibi omuz silkti. “Senindir!”

Ernie, öfkeyle ileri doğru atılarak oğlunun ayaklarının dibinde durdu. “Asla, Nash! Asla!”

“Dilini, ayaklarını ve kollarını keser, elden ayaktan düştüğünü söylerim. Beni öfkelenendirme!”

Ernie, oğluna uzunca bir süre nefret dolu bakışlar atmasının ardından büyük salonu hışımla terk etti. Ale de keyifle onun arkasından bakıyordu. Ta ki Nash homurdanana kadar!

“Ne yapmalıyım? Özür pusulası ya da elçi mi göndermeliyim?”

Ale hayıflanır gibi iç çekti. Kollarını yanlarına saldı. “Val'in gözünden düştün. Sana artık inanmaz ve senden her an bir şey bekleyecek durumda olduğuna eminim. Bu işi gerçekten sen yapmış ve yenilgiye düşmüş gibi görüneceksin!”

Nash dişlerini sıktı. “Sahibi olmadığım bir yenilgiyi kabullenmem!”

Ale, ona doğru bir adım atarak duruşundaki kararlılığı vurguladı. “Gurur mu? Siz sadece bu yüzden kaybediyorsunuz!” Başını iki yana salladı. “Kibriniz sizi her zaman yok edecek şeytanınız! Sen, vahşilerle savaşıyorsun ve unutma ki, Ros da artık bir Vahşi! Sana süslü kelimelerinizin dizildiği nazik anlaşmalarla gelmeyecek.”

Nash’in gözleri ansızın kapandı. Uzun saniyeler boyu, sanki içindeki yangını usul usul söndürüyormuş gibi öylece dikilmeye devam etti. Gözlerini açtığı anda Ale’ye teslim olmuş gibi görünüyordu. “Pekâlâ, ne öneriyorsun?”

“Eğer bu savaşı gerçekten sen açmış olsaydın ve tek bir adamın kalmayacak şekilde yenilgiye uğrasaydın ne yapardın?”

“Toparlanmak, yeniden harekete geçmek, gücümü artırmak için çabalıydım. Zaman kazanmaya çalışırdım. Elbette, sorumsuz Olive’in hazineden götürdüklerini de yerine koymamız gerekiyor!”

“Kesinlikle! Ve onlar da henüz kendi yetersiz ordularıyla seni kuşatmaya cesaret edemezler. Val da Ros da akılcı insanlar. Yanlış adım atmamak için önce tahtanın sağlamlığını kontrol edecekler. Yani sana istediğin zamanı kendileri vermiş olacaklar. Hamle beklemeyecekler.”

“Yani?” Nash, onun sözlerinden pek bir şey anlamış gibi görünmüyordu. “Açıkla şunu Ale!”

“Yani, bu kuşatmayı sen yönetmediğine göre...”

“Kaybetmediğim bir yenilgi için neden geri çekileyim?”

“Aynen öyle!”

Nash, başını iki yana salladı. “Doğrudan saldıramam. Kale çok korunaklı ve Ros da tanıdığım en iyi savaşçı! Önce kaleyi

kendisinin her şekilde nasıl kuşatacağını hesaplar, ardından da bu açıkları kapatır.”

“Siz, Ros’u gerçekten kandırmayı nasıl başarabildiniz? Onu Vahşi Bölge’ye kaçırmamız bir mucize.” Ale gözlerini devirdi. Çok rahat duruyordu. Sohbet havasındaydı ve Nash, onun ağzına bakıyordu. Ağzından çıkacak her kelimeye ihtiyacı vardı. Fakat istediği sözlerin dışındaki kelimelerine pek de dikkat ediyor gibi görünmüyordu.

“Ale kelime oyunlarına harcayacak sabrım kalmadı. Ayrıca Ros’u ben kandırmadım. Tüm hesaplama babama aitti. Nola’ya âşık olması da onun yolunu açtı.”

Ale sıırıttı. “Yaşlı tilki!”

Nash’in yüzü küle döndü. Etraflarında ordunun çeşitli kademelerinden savaşçıları bulunuyordu. Nash, onları tamamen unutmuş halde, ağzından çıkan sözleri geri almak için çok çok geç kalmıştı. Kimilerinin sert nefes alışları salonda yankılanırken, kaygılı, şüpheli bakışlar Nash’in yüzüne dikilmişti. Nash, hatasını biliyordu, ancak bunu nasıl onaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Karşısındaki Ale ise sanki hiçbir şey olmamış gibi aklındaki bilgilerle Nash’i kıvrandırmanın peşindeydi. Aptal!

Hayır, aptal olan Nash’in kendisiydi. O anda savaşçılarını dışarı çıkarmaya çalışsaydı, her şeyi gerçekten kabullenmiş olacaktı. Zekâ, kendisinin en büyük dayanağıydı. Bulunduğu konuma gelmesini de kafasının içindeki beyine borçluydu. Fakat endişe içindeyken Ale’nin neler söylediğine, çevresindeki adamlara hiç dikkat etmemişti.

Hızlı olmalıydı. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyor, aklından onlarca düşünce aynı anda geçiyordu. Boğazını temizledi. “Babam, Ros’u severdi. Onu Vahşi Bölge’ye de bu yüzden kaçırdı. Fakat Ros, kendi ailesine ihanet etmeyi alışkanlık haline getirdi.”

Herkese arkasını döndü. Gözlerini kapayıp, bu oyuncu kelimelerin işe yaramasını umdu. O anda aklında çok daha önemli

şeyler varmış gibi bir hava takınmaya çalışıyordu. Kısa süre sonra bedenini tekrar Ale'ye –ve savaşçılarına– çevirdi. Sanki rahat bir soluk almış gibi görünüyorlardı. Fakat tamamen de ikna olmuş değillerdi. Nash, önündeki sorunu atlattığında ilk olarak bu durumla ilgilenecekti.

Ale'ye baktı. “Bir önerin varsa dinliyorum. Yoksa...”

“Elbette var!”

Nash'in gözleri aniden parladı. Çünkü Ale öyle şeytanca bakıyordu ki, daha sözlerini dile getirmeden ona inanmaya başlamıştı bile! Tasarladıklarını anlattığındaysa... Nash'in keyfi yerine gelmişti. Bu adam gerçekten zekiydi ve Nash'in onu yanından ayırmaya hiç niyeti yoktu. Bu isyanı bastırıp savaşı kazanmış olsalar da Ale'nin aç gözlülüğü ile onu bir şekilde yanında tutmayı amaçlıyordu.



Genç kadın ve adam pazar yerine girdikleri anda önlerindeki kalabalık, keskin bir kılıç darbesi almış gibi ortadan ikiye ayrıldı. Kuzey'deki beyliklerin dışında, uygar toplumun yadırgadığı, hor gördüğü ve içlerine almak için uzunca bir süre düşündüğü bir halk daha yoktu. Onlar yabani, kural tanımaz ve uygarlığın gerisinde kalmışlardı. Her hangi bir yerde bir Kuzey'li gezginle karşılaşılırsa, ondan uzak durmak istemsizce verilen bir tepkiydi.

Ancak vahşiler bambaşka bir şeydi! Adam da kadın da etraflarına görmezden gelinmesi oldukça güç, baskın bir hava yayıyorlardı. Bakışları öylesine derin, rahatsız edici ve deliciydi ki, en uzak noktadaki kişi bile onların gözlerinin rengini seçebiliyordu. Sanki... Bir şekilde insan ırkından ayrılıyorlardı.

Kadının saçları sıkıca başının tepesinde toplanmış, beline kadar uzanan saçları örülmüştü ve iki yanına parlayan gümüş taraklar takılmıştı. Belki de insanları en çok rahatsız eden buydu.

Çünkü kadının bunun dışındaki taktığı her şey birini ya da birilerini öldürmek için amaçlanmıştı. Sırtında çaprazlama duran iki kılıcı, bacaklarına yapışan deri pantolonunun kemerindeki kısa hançerler, kamçı, çizmelerinin içine yerleştirilmiş, kabzaları görünen başka hançerler, parmak eklemlerindeki ve bileklerindeki sivri kemikler...

Onu gören her insan kadın, erkek, çocuk... İçine çektiği sert, keskin nefese engel olamıyordu. Ama insanların, onu tehlikeli görmesine neden olan şey bu silahların tamamen dışında olan, etrafa yaydığı farklı havaydı. Sanki ihtiyacı olan havayı aslında o esir almış da yönetiyormuş gibi! Hiç silahı olmasa da bu kadın insanı ürkütmeyi başarabilirdi. Hele de yüzünün ve bedeninin üzerindeki yaralarla insanda geri adım atma isteği uyandırıyordu.

Hemen yakınında yürüyen ve baktığı yeri delip geçen gözleriyle, her ayrıntıyı inceleyen adamın da ondan kalır yanı yoktu. Onun da saçları başının tepesinde toplanmış, ancak örülmemişti. Sakalları, uygar erkeklerin övündükleri gibi uzun ve derilerle düğüm atılmış değildi. Dört parmak uzunluğunda, çenesinden aşağıya doğru sivriltilmiş bir şekilde uzanıyordu.

Havanın soğukluğuna rağmen, kolsuz bir gömlek giymiş, altında uygarlıkta bulunmayacak kadar kalın bir deri, silahlarla donatılmış bir çift çizme... Baştan ayağa silahlanmış bir beden ve insanı kandıran, oyuncu, savaş yaraları olan güzel bir yüz...

Ve onların biraz arkalarında, ben vahşiyim diye bağıran bir savaşçı ordusu. Aslında ordu demek için sayıları oldukça azdı. Fakat onlar iki kişiye bile bir ordu gibi görünebiliyorlardı.

Kadın, Vahşi Kraliçe, elma satan adamın tezgâhına yanaştı. Onların varlığıyla aniden tenhalaşan tezgâhın önünde durup, elmalardan iki tane aldı. Elma satıcısına göz kırptıktan sonra, eline aldığı sulu, kırmızı elmalardan birini yanındaki adama uzattı. Sonra kadın yerde duran sahipsiz bir sepeti koluna taktı.

Yanındaki adama dönüp genişçe sırttı. “Bana alacağım her şeyin bedelini ödemem gerektiğini söylemiştin! Kimsenin benden istediği bir şey yok! Bak,” elindeki sepeti havaya kaldırdı. “Sepetim bile var!”

Ros’un canı sikkindi. Ladasların yaşadığı bölgeye gelmeyi hiçbir şekilde istemezken, Val’in tek başına yola çıkacağını anladığında öfkeyle peşine takılmıştı. Ona, gerçek bir orduyla birlikte hareket etmesi gerektiğini söylemesine rağmen, kadının bazen gereksiz yere kabaran inatçılığı tutmuştu. İçinde, ensesinden ayak tırnaklarına kadar hissettiği bir huzursuzluk vardı. Bu huzursuzluğun bir nedeninin olmaması onu daha çok öfkeliyordu. Gözleri belirsiz bir his için sürekli etrafta dolanıyordu. Bu pazarda neden hiç kadın yoktu? Çocuk? İnsanlar neden tek tip kıyafet giymişlerdi? Bazı şeyler onun mantığının dışında kalıyordu, fakat Val ona söylediği her şeyi pek güzel geri püskürtüyordu. Bu kadar zeki bir kadının mantıksız inatçılığı hiç de çekilir şey değildi. Ros, onu omzuna attığı gibi tekrar kendi kalelerine götürmek istiyordu. Fakat bunun için bile onunla iki gün savaşmak, mücadele etmek zorunda kalırdı.

Ros gözlerini devirdi. “İnsanların bizden ödü kopuyor, Val!”

Val’in adımları durdu. Bedenini adama çevirdi. “O zaman bu, iyi bir şey. Çünkü buradan alacağım hiçbir şeyin karşılığını ödemeye niyetim yoktu.” Gözleri çevrede, onlara hem tiksinti hem de ürkek gözlerle uzaktan bakan insanların üzerinde dolandı. “Burada yaşamaya bile hakları yok.” Onların arkalarından gelen vahşi savaşçılara baktığında, onların da kendisi gibi tezgâhlardan istediklerini rahatça aldıklarını görüp gülümsedi.

Ros derince bir iç çekti. “Yanlış düşünüyorsun, Val. Bu sadece geçimlerini sağlamaya çalışan zavallı halktan başka bir şey değil! Adalları topraklarından atanlar Ladasların savaşçılarıydı. Emir krallıktan, en tepelerden geldi.”

Val tek adımda Ros'un bedeninin hemen önünde bitti. Bakışları, Vahşi Bölge'nin en soğuk sularını andırıyordu. Gri, donuk, zehirli... "Vahşi Bölge'yle cezalandırılan insanların çocukları ve onların çocukları da zavallı halktan başka bir şey değillerdi. Uygarlar, yaşamlarını ferahlıkla devam ettirmek için uğraşıyorlar. Vahşilerse önce, her zaman yaşamak için mücadele ettiler."

Ros pek ikna olmuş gibi görünmediyse de sesini çıkarmadığı için Val, ona takdir eden bir bakış yolladı. "Sence ben, güven içinde bu pazardan bir şeyler almayı hak etmiyor muydum? Annem? Ya katledilen Adal halkı? Çocuklar, bebekler..." Yüzünü sevimsizce buruşturdu. "Annem, bir gün bana uygarların da en az vahşiler kadar tehlikeli ve ilkel olabileceğini söylemişti. Aç gözlülük! Onları tehlikeli yapan buydu. Halkı bir saman yığını gibi üst üste koyup yaktıklarını söylediğinde... Onlara özendiğim için kendimden utanmış, ama yine de uygarlığın tatlı hayalini kurmaya devam etmiştim." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Çocukluk işte!"

Ros gözlerini kapayarak, "Özür dilerim, Val!" dedi.

"Sen, uygarlığın iyi olan tarafıydın, Ros. Özür dileme."

Ardından tezgâhları gezmeye devam ettiler. Ros kışa yaklaştıkları bir dönemde, güneşin fazla cömert davrandığını düşünüyordu. Öyle cömert ki, gümüş tarakların bulunduğu bir tezgâhı ısıltı ısıltı parlatıyordu.

Bakışları taraklardan Val'in ifadesine kaydı. Anında da sırtı. Tam da beklediği gibi kadın, sanki kendi hareketlerine hiçbir şekilde engel olamıyormuşçasına adımlarını o tarafa yönlendirdi. Bu kadının parlak şeylere karşı durdurulamaz bir ilgisi vardı. Parlak taşlar, parlak taraklar, parlak silahlar...

Val taraklara ve tezgâhtaki diğer şeylere bakarken, elini arkaya doğru uzatıp sepeti Ros'un eline tutuşturdu. Ros sepetin için-

den bir elma daha alırken, savaşçıları kahkaha atıyorlardı. Kadın hoşuna giden tarakları, yüzükleri ve kolyeleri arkasına hiç bakmadan Ros'a uzatıyordu. O da aldıklarına bakmadan neredeyse taşmış olan sepetin içine atıyordu.

Sonra aniden arkasını döndü. Ros'un boynuna büyük halkaları olan zincirden yapılma, ucunda gümüşün üzerine vahşi bir kedinin oyulmuş olduğu bir kolye taktı.

Kadın alayla güldü. "Sanki herhangi biriyle karşılaşmışlar gibi..." adamın göğsünün üzerinden aşağı parlayarak sallanan kolyeyi hafifçe çevirdi. "Sanki kendi kanlarından birini onlara yem etmişler gibi... Sanki onlara karşı bir zafer kazanmışlar gibi!" Masum sayılabilecek kadar şirin bir gülücük, kadının dudaklarında hafif bir kıvrım oluşturdu. Ardından iç çekti "Neyse ki sen, onların nasıl bir şey olduğunu biliyorsun." Göz kırptı.

"Gölge'nin yerinde olsam alınırdım."

Kadının bakışları kolyeden yukarı kalkıp adamın gözleriyle buluştu. "Gölge benim. Annesi annemi öldürdü. Ben de annesini öldürdüm. Gölge benim benliğim. Kardeşim. Annem. Bir gün ikimiz de aynı gün öleceğiz."

Ros yutkundu. "Geriye dönelim, Val."

Kadın inatçı bir omuz silkmeye karşılık verdi. "Daha henüz bitirmedim." Ve arkasını dönüp, Ros'tan uzağa, tezgâhlara doğru ilerlemeye başladı. Ros elindeki sepete homurdanarak baktıktan sonra peşinden gitmek için başını kaldırdı.

Olduğu yerde de kalakaldı. Etraflarındaki masum kalabalık, biraz önce onlardan kaçan zavallı halk, başlıklı, eski pelerinlerinin altından tamamen silahlarla kuşanmış bir savaşçı olup çıkmıştı. Tüm pazar yeri, satıcıların birçoğu...

Etrafları yüzlerce savaşçıyla sarılmıştı. Trion ve Ladas armalı savaşçılarla!

“Val!” Ros’un elindeki sepet farkında olmaksızın yere düştü. Elleri anında silahlarına sarıldı ve önüne çıkan savaşçıları, Val’in yanına daha çabuk varmak için iterek, yaralayarak, öldürerek önünden çekti. Fakat ona ulaşmak oldukça güçtü.

Etrafını öylesine sarmışlardı ki, Val’in ne durumda olduğunu anlayamıyordu. Ona güveniyordu. Ancak fazla kalabalıklardı. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Öfke, beyninden kollarına apayrı bir güç yolladı. Kolları, ayakları ve omzu hiç durmadan işliyordu. Yine de ona yetişemiyordu. Arkasında bulunan savaşçıların da yüksek sesli küfürleri, çeliklerinin birbirine vuran sesi geliyordu.

Ros sonunda Val’i gördü. Ale’nin kısa kılıcının darbesiyle öne doğru eğilmişti. Aynı anda Ale de eğildi ve Val’i omzuna attı. O, Val’i kaçıtırken Ros da üzerine gelen savaşçıların oluşturduğu etten duvarı aşmaya, aynı anda da bilinçsizce Val’in adını haykarmaya devam ediyordu.

Ve Ale, atının üzerine binmiş, bilinçsiz olan Val’i da kucağında tutmuş giderken Ros’a sesleniyordu. “Sakin ordunu alıp gelme, Ros! Şimdilik ölmeyecek. Onun yaşaması senin ellerinde! Bizden haber bekle. Şartlarımızı bildireceğiz.”



Zindan ağır kokuyordu. Hava öylesine ağırdı ki, nefes almak insanüstü bir çaba gerektiriyordu. Nemli taş duvarlar, sanki insanın derisini geçip, kemiklerine kadar işliyordu. Nefes almak için uğraşan tüm organları belki de çoktan çürümeye başlamıştı!

Ve arkasında duran, hiç konuşmayan adamı, serbest kaldığı ilk anda öldürmeyi düşünüyordu. Duvara sabitlenmiş zincirlerinden kurtulur kurtulmaz! Adamın sırtına indirdiği kırbaç darbesinin sayısını bile hatırlamıyordu.

Parçalanmış derinin altında, kendi derisinin de artık parçalanmaya başladığını hissediyordu. Yanıyor, üşüyor ve sonra tekrar yanıyor.

“Elindeki kılıca iyi bak. Buradan çıktığımda onu senden geri alacağım.” Adam sonunda ‘Hımp’ sesi çıkararak bir tepki verdi. “Evet. İşte böyle. Bana karşılık ver. Canım sıkılıyor.” Sırtında bir şaklama daha oldu. “Bu. Çok. Acıdı.”

Tanrım. Canı gerçekten yanıyor. Çoğu zaman acıyı hissetmezdi. Fakat o anda adam kendisine karşılık vermediği için sadece acıya odaklanabiliyordu. Aklının bir tarafının sorunlu olduğunu her zaman biliyordu. Fakat şiddetinin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordu.

Bir anahtar kilitte döndüğünde, arkasındaki adamın hareketlerinde bir duraksama oldu. Fakat yine de herhangi bir tepki vermiyordu. Meşalesi sönmek üzere olan zindanın demir kapısının kilidi de telaşsızca döndü ve ağır ağır, gıcırdayarak açıldı.

Karşısında kadınları afallatacak kadar güzel olan iki adam duruyordu. Birini oldukça uzun zamandır tanıyor, yüzündeki sırıtmanın ortasına iyi bir yumruk patlatmak, sonra da yerden kalkamayacak duruma gelene kadar bedeniyle ilgilenmek istiyordu. Diğerini nefes almasına bile fırsatı olmadan öldürmek istiyordu.

“Efsanevi, Vahşi Kraliçe Val!” Nash Dillon düğümler atılmış sakalını usulca kaşıdı. “Bu kadar kolay olmanı beklemiyordum.”

Val diliyle dudaklarını yaladı. “Henüz nefes alıyorum.”

“Ben izin verdiğim sürece!”

Kadın sanki bileklerinden zincirlerle bağlı değilmiş ve sırtında delice bir zonklama hissetmiyormuş gibi bir adım ileri attı. Ardından en tatlı sesiyle Nash Dillon’a, “Keşke beni biraz tanımış olsaydın,” dedi.

Nash, ellerini hafifçe birbirine vurdu ve ardından bir elini diğer avucunun içinde tutarak, sanki ona saygı duyuyormuş gibi

başını hafifçe eğdi. “Ben, seni tanımıyorum. Ancak en iyi adamım senin zihnini okuyor, Val. Savaşçıların yanında tutmak için daha iyi yollar denemeliydin.”

“İşte fark!” Val başını yana eğdi. “Ben, savaşçıları yanımda tutmak için çaba göstermem. Giden zaten hiç benim olmamıştır.” Bakışları, yanağının içini kemiren Ale’ye kaydı.

“Senin olabilirdim. O güzel suratlı adamdan çok daha iyiydim. Beni elinin tersiyle iten sensin.”

Val tekrar geri çekildi. Ale’ye de imalı ve tatlı bir bakış yolladı. “Ale, Vahşi Bölge’den sağ çıktım. Tek başıma. Öldüm ve geri geldim. Zincirlerimden kurtulduğumda yakınımda olma. Çünkü seni öldürürken bir değişiklik yapacağım ve oyalanacağım.”

Ale dudağını kemirmeye başladı. “Val! Kapa çenenini. Eğer Ros şartlarımızı kabul ederse –ki seni kendini yok edecek kadar seviyor– Vahşi Bölge’ye geri döneceksiniz.”

Nash, Ale’nin ardından yumuşak, bal kadar ılık bir sesle söze girdi. “Ben, cömert bir adamım, Val. Ros’a bir kez daha şans vermemin ne kadar iyi niyetli olduğunu göremiyor musun? Bu isyandan vazgeçin. Geriye dönün.” Ardından bakışları karardı. Tamamen değişim geçirerek şeytanın ta kendisi gibi göründü. “Yoksa başlarınızı aldıktan sonra sizi diyar diyar, ölü bedenleriniz çürüyene kadar, bana karşı gelmek isteyen her kim varsa, ibret alsınlar diye gezdireceğim.” Arkasındaki adama çenesiyle işaret etti. “Sen çık. Buradan sonrasını Ale halledecek.”

Adam yerlere kadar eğildikten sonra dışarı çıktı. Ardından Nash, Val’in suratına bir kez daha kısa süre sessizce baktıktan sonra kapıyı da kapatarak dışarı çıktı.

“Tanrım! Hep istediğim şey. Seninle kapalı bir alanda yalnız kalmak! Ancak çıplak değilsin.” Ale dudaklarını sevimli bir kıvrımla büzdü. Val, Ale’ye dik bir bakışla uzun bir süre baktı. “Ne? Ben, her zaman ne düşündüysem onu söylerim. Senden öğrendim.” Genç adam omuz silkti.

Val başıyla elindeki kırbacı şaklatıp duran Ale'yi yanına çağırdı. "Bir şey söyleyeceğim!"

Ale aniden heyecanlanmış gibi göründü. Bu heyecan onun çenesine fazladan bir gevezelik ekledi. "Ben, bu kadar becerikli bir adamken neden o uygar sıçanı seçiyorsun ki?"

Aynı anda Val'in başına doğru eğilmişti. Val'in dizi yukarı kalktı. Ale'nin hayalarını ezip geçercesine bir darbeyle adamın nefesini kesti. "Beni neredeyse öldürüyordun, Ale!"

Ale uzun bir süre nefes alamadan, iki büklüm durmaya devam etti. "Tam söylediğin yerden yaptım. Kılıcın önüne atlayan sendin!" Güçlkle konuşurken kulaklarına kadar kızarmıştı. "Beni istemiyor olabilirsin. Ama ondan hoşlanan güzel kadınlar var."

Val sesini alçalttı. "Beni ne zaman çözebilirsin?"

Ale, ona susması için işaret verdi. Demir kapının ızgarasından dışarıya bir göz attı. Ardından tekrar kadına döndü. "Bu gece! En azından bu konuda hızlı olduğumu söyle ve beni gururlandır."

"Muhteşem, Ale!"

Ale göğsünü kabartarak yumruğunu sertçe göğsüne vurdu. Ardından da hafifçe öksürdü. "Tanrım! Gerçekten güçlüyüm." Sonra alaylı halinden öyle bir hızla sıyrıldı ki, kaşları gözlerinin üzerini öretecek kadar çatıldı. "Bu işin sonunda sağ kalırsak, Ros seni de beni de öldürecek. Biliyorsun, değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Ya da sana öfkelenecek ve tüm hırsını benden çıkarıp sadece beni öldürecek."

Val sıırttı. "Ben de buna güveniyorum." Ellerindeki zincirlere sıkıntılı bir bakış attı. "Bunları yerinden sökebilir miyim?"

"Deneme bile! Daha fazla kendini yaralamana izin veremem. Artık burada kalmayacağım. Ne için geldiysen birlikte yapacağız ve beraber geri döneceğiz." Ale işaretparmağını kadının göğsüne doğrultmuş oldukça kararlı görünüyordu.

Val gülümsedi. Ale'ye tekrar yaklaşması için işaret etti. Adam başını iki yana sallayarak oldukça temkinli bir şekilde geri adım attı. Val sessiz bir kahkaha atarken onu tekrar yanına çağırdı ve yüzüne yaklaşan Ale'nin yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

Ale gözlerini kapadı. "Tanrım! Bunu yapacağını bilseydim, kendimi bile aşardım."

"O nerede? Birlikte mi kalıyorlar?"

Ale, onun kimden bahsettiğini sormadı. "Hayır. Yan yana bile kalmıyorlar. Biri kalenin doğu kanadında biri batı kanadında," Düşünceli gözleri zindanın ıslak, kara taşlarına sabitlendi. "Nedenini merak ediyorum."

Val omuz silkti. "Nedeni umurumda değil. Bu, bizim için bir şans. Bu gece, Ale! Bu gece bu işi bitirmeliyiz. Tüm geçitlerin yerini biliyorsun, değil mi?"

"En iyi hizmetliden bile daha çok biliyorum."

Val yine o neşeli gülücüklerinden birini yolladı. "Harika!"

"Beni bir kez daha öpecek misin?"

Val, ona ortaparmağını gösterdiğinde, adam kısık sesli bir kahkaha attı ve yanından ayrıldı.



Sarı Diyarı beyi Cori West'in en gözde kızı Marian, kış bahçesindeki yürüyüşlerinden birinden dönüyordu. Muhafızı gece dışarı çıkmaması için onu birkaç kez uyarmasına rağmen ona gülüp, kendi yuvasında da özgür olamayacaksa, hiç yaşamaması gerektiğini söylemişti. O, bekleliğinden beri Marian'ın muhafızıydı ve neredeyse ona, babası kadar yakındı.

O da kalenin içinin bile bazen en korunmasız yer olabileceğini ve dikkatli davranması gerektiğini söylemişti. Hele de böyle bir dönemdeyken! Fakat Marian, çok sıkılıyordu. Elindeki işler-

den sıkılmıştı. Kalenin içinde yaşayan halkı her gün gezmekten de sıkılmıştı. İçinde bulunduğu durum mu onu böylesine buhranlı bir hale sokuyordu, yoksa kocasını uzun zamandır göremeyişi mi? Emin değildi.

Onu özlemişti. Öyle çok özlemişti ki, uyarısını neredeyse yıkip geçecek gibi hissediyordu. Fakat sonra, bu durumun kendilerinin yararına olduğunu düşünerek bundan vazgeçiyordu. Bazen akşam yemeklerinde karşılaşıyorlar ve Marian, çok mutlu oluyordu. Kocasının güzel yüzüne bakmaktan büyük keyif alıyordu. Onu dinlemekten, oyuncu kelimelerinin hem kulaklarını hem kalbini doldurmasından...

İçini çekerek ve kocasını ne kadar çok özlediğini düşünerek muhafızına iyi bir akşam diledikten sonra odasına çekildi. Odasındaki ocağın ateşi sönmeye yüz tutmuştu. Meşalelerin alevleri de zayıflamıştı. Marian, loş ışıktan hiç hoşlanmazdı. Çocukluğundan beri bu böyleydi. Her zaman gece bastığında tüm mumların ve meşalelerin yanmasını isterdi.

Bu görüntü karşısında canı sıkıldı ve henüz odaya girip birkaç adım attıktan sonra geri dönmeye karar verdi. En azından ocağı biraz harlasalardı iyi olacaktı. Fakat arkasını döndüğünde soluğu içinde hapsoldü.

Kapının hemen yanındaki meşalenin yanında bir kadın duruyordu. Çok... Korkunç görünüyordu. Kıyafetleri parçalanmış, saçları dağılmış ve kimisi yaralar bulunan yüzüne yapışmıştı. Kadının bedenindeki karaltılar kan mıydı? İçine sert bir soluk çekti. Bu kadın sanki bir mezardan çıkmış gibi görünüyordu.

Marian afallamasından kurtulamamış, ağzını bile açamamıştı. O kadının ölü olması gerekiyordu. Bu kadar yara! Bu kadar kan! Marian hızlı nefesler almaya başladı. Kadının loş ışıpta delice parlayan, tuhaf mavi gözleri kendi gözlerinden bir saniye ayrılmamıştı.

Selvi Atıcı

Sonra kadın ağzını açtı. “Tarağın var mı? Gümüş olanlardan?”

Marian’ın başı dönmeye başlamıştı. Tüm oda etrafında dönüyordu. Sesler bir uğultu halinde kulaklarına çarpmaya başladığında dizleri yerle bütünleşti ve bilinçsizliğe doğru hızlı bir geçiş yaptı.

Onun yere düştüğünü gören diğer kadının dudaklarından bir ‘cık cık’ sesi yükseldi. “Bazı kadınlar ne kadar da cimri!”



On Birinci Bölüm

Trion Kalesi'nin yeni muhafız kumandanı Rey, arkasında, çeşitli zor sınavlardan geçirilmiş olarak kurulan yedi kişilik bir birlikle, soğuk koridorda endişeli adımlarla ilerliyordu. Kale duvarlarını oluşturan taşlar da bastıkları zemin de içinde bulundukları hava da soğuktu. Fakat kendisi ve diğerleri bu soğuğun en küçük bir etkisini hissetmiyordu.

Prensin odasına yaklaştıkları her anda hızlı, sert ve endişeli adımlarına ister istemez bir korku ekleniyordu. Yumrukları iki yanında sıkılmış, eline geçirdiği ilk şeyi –ki bunun Ale olmasını diliyordu– parçalayabilecek kadar da öfkeliydi aynı zamanda! Lanet olsun! Her şeyi o kadar geç fark etmişlerdi ki... Bu, kesinlikle kendi sorumlukları ve suçlarıydı. Bunun için muhtemelen ölümle cezalandırılacaklardı.

Ale yoktu.

Val yoktu.

Ve... Prensesleri de yoktu.

Prensese hizmet eden Lor, henüz güneş doğmadan, prensesin odasındaki ocağı yakmak için gittiğinde, muhafızı kapısının önünde yatarken bulmuştu. Muhafız, kapının hemen yanında, duvara dayanmış olduğu için bir anlık düşünceyle onun uyuya kaldığını düşünmüştü. Fakat yanına vardığında başının garip,

insan doğasına aykırı bir şekilde yana düşmüş, gözlerinin de açık olduğunu fark etmişti.

Lor, ellerini ürkekçe ovuşturup gördüklerini anlatırken, Rey adamın boynunun kırıldığını, başının o yüzden geriye doğru döndüğünü anlamıştı. Fakat bunu o anda anlamak, her şey için çok çok geçti! Lor, daha sonra prensesin odasına girmiş, onun da öldürülmüş olabileceğinden korkmuştu. Fakat prenses ortalıkta görünmüyordu.

Rey'in ilk işi haberi Nash Dillon'a vermeden önce tüm kalede, en ücra yerlerde, çiçek saksılarının içinde bile prensesi aramak olmuştu. Fakat başka manzaralarla karşılaşmışlardı. Zindanlardan prensesin odasının bulunduğu alana kadar nöbet bekleyen her muhafız öldürülmüştü. Val'in olması gereken boş zindanı gördükten hemen sonra Ale için koşturmuşlar ve sürprize bakın ki, onu da bulamamışlardı.

Ale, Vahşi Kraliçe'nin bir casusuydu. Val'i yakaladığını sanmalarını sağlayıp, onlara güvenceyle rahat bir uyku yaşatırken, ikisi birlikte prensesi kaçırmışlardı ve kalenin başmuhafızı olan Rey de bunları ancak ve Val, kaleden bir kent boyu yol aldıktan sonra öğreniyordu. Kumpasa gelmişlerdi. Ancak en büyük şoku da Nash Dillon yaşayacaktı.

Ona kızmak istiyordu. O anda tüm bu olanlar yüzünden kendisi suçlanacak olsa da... En büyük suçlu prensin ta kendisiydi! Ale'yi o kadar içlerine sokmuş, ona o kadar güvenmişti ki! Sonunda başlarına bu da gelmişti işte!

Taş gibi bir yüz ifadesiyle, Nash Dillon'un yatak odasının bulunduğu koridora döndü. İfadesi, endişesini hiçbir şekilde ele vermiyordu. Fakat attığı her adımda korku ister istemez ayak parmaklarını yoklayıp, yukarılara doğru çıkıyor, onda geri dönme isteği uyandırıyor. Bir savaşta kahramanca ölmek bir şeydi, beceriksizlikle suçlanacak olup infaz edilmek başka! Ar-

kasındaki yedi iyi savaşçının da kendisiyle aynı düşüncelerde olduğuna emindi.

Nash Dillon'un muhafızı Otell, önce birliği, ardından da yüzlerindeki ifadeyi fark etti. Otell, bir an sonra öleceğini bilse tepki vermeyecek bir savaşçı örneği idi. Soğukkanlı, becerikli, güçlü ve zeki idi. Zaten Nash Dillon da onu kendisi için özel olarak kendine muhafız seçmişti. O anda, bir sorun olduğunu anlamaması işten bile değildi. Fakat yanlarına gelmelerini beklerken, duruşunda en ufak bir değişiklik olmadı.

Rey bir adım önünde durduğunda Otell, sadece tek kaşını kaldırdı.

"Nash Dillon'a haber vermem gereken bir durum var." Dudaklarını ister istemez büzdü. "Birkaç durum var."

"Giyiniyor. Bana söyle!"

Muhtemelen Nash Dillon kendisi giyinmiyordu. Daha önce-leri bir muhafız bile istemeyen bir adamken -süklüm püklüm kenara atılmış soyluyken- artık giyinmek için bile bir başkasına ihtiyaç duyar hale gelmişti. Ya da bunun için uğraşılıyor olmak kendisine boşa vakit kaybı geliyordu. Sonuçta onun kuşatacak kaleleri vardı!

"Pekâlâ, sen kendisine iletirsin!" Rey'in endişesi ses tonuna kara bir alay katmıştı.

"Rey, kendine gel! Ve neler olduğunu bir an önce söyle." Otell, duruşunu değiştirdi. Fakat bu, endişeyle değildi. Rey'e gözdağı vermek için horoz gibi kabardı.

"Ale yok!"

Bu sözler Otell'in ifadesinde sahip olamadığı bir küçümsemeye yol açtı. "Ne beklenir ki? Bunun için mi kıvranıyorsun?"

Rey, neşesizce güldü. "Val yok!"

“Lanet olsun!” Otell’in dudakları hafifçe gerildi. Sonra dikkatle Rey’in yüzüne baktı. “En kötüsünü sona mı saklıyorsun?”

Rey başını salladı. Zaman kaybettiklerini biliyordu. Fakat haberi vermek için ne kadar zaman uzarsa, kendisi için bir nefes daha almak demekti.

“Prens yok. Muhafızı öldürülmüş. Zindanlardan batı kanadına kadar tüm nöbetçiler ölü!”

Rey, Otell’in ilk defa çaresizce yutkunduğunu gördü. “Kahretsin!”

Hızla arkasını döndü. Kapıyı çalmaya gerek duymadan açtı. Rey, sonuna kadar açılmış olan kapının karşısında Nash Dillon’un uşağının yardımıyla pelerinini giydiğini gördü. Otell, hızlı adımlarla hemen önüne kadar ilerledi.

“Umarım, çok önemli haberler vereceksin, Otell! Yoksa kapımı vurmadığın parmaklarını kıracağım!” Nash Dillon, bu konuda tamamen ciddi gibi görünüyordu. Muhtemelen bunun nedeni de arkasındaki geniş yatakta, sere serpe uzanarak uyuyan kadındı!

Otell, hafifçe prensin yüzüne eğildi. Rey’in duyamayacağı şekilde kulağına fısıldadı. Nash Dillon, tokat yemiş gibi başını geriye çektiğinde yüzündeki taş kesmiş ifade, ardında göz göze gelmeleri Rey’in yutkunmasına neden oldu.

Ardından da tüm kale, Nash Dillon’un öfkeli ve çaresiz haykırımlarını dinledi.



Fırtınanın habercisi bulutlar tepelerinde seyrederken, iki atlının hızlarında da hiç telaş yoktu. Geceyi geçirmek için kendilerine, fırtınayı da atlatabilecekleri uygun bir yer arıyorlardı. Karınları acıkmıştı. Yorgunlardı. Kadınlardan birinin bedeninde bulunan

yaralar, tüm şifa bilgilerine rağmen iltihap kapmıştı ve yanlarındaki merhemlerle şifa bulmaya ihtiyacı vardı.

Fakat onları ya da kulaklarını zorlayan tek şey Prenses Marian olmuştu.

“Siz, benim kim olduğumu gerçekten biliyor musunuz?” Marian, Ale’nin boşluğuna bir çimdik attı. “Hele sen, Ale! Bize ihanet ettiğine inanamıyorum. Sana güveniyorduk.”

Ale önce kadına omzunun üzerinden bakıp gözlerini devirdi. Ardından da Val’a bakıp çaresizce iç çekti. “Bunu, gerçekten tekrar dinlemek zorunda mıyız?”

Val geceyi geçirmek için uygun bir yer ararken, onlarla pek ilgilenmiyor gibi dursa da Ale’yi duymazdan gelip kadına cevap verdi. “Evet. Bilmem ne beyinin kızının ve bilmem ne krallığının tek vârisinin karısısın!”

Kadın, ona bakmayan Val’a hançer saplar gibi bir bakış attı. “Bunu sürekli söylüyorum. Çünkü hâlâ anlamamış gibi görünüyorsunuz. Başınız büyük belada!”

Val sonunda kadına baktı. Marian, bu bakış karşısında, neredeyse Ale’nin kolunun altına saklanacak gibi göründü. “Kim olduğunu biliyorum. Seni bu yüzden kaçırdım.”

Tekrar ilerledikleri yolu izlemeye koyuldu. İçini çekerek Gölge’nin orada olmuş olmasını dilerken, kadının nefes alışından tekrar konuşacağını anladı. Aslında içten içe gülüyordu. Sadece asil olmak için yetiştirilmiş bir kadının, onlara karşı olan cesareti hoşuna gidiyordu. Fakat bunu kadına belli ederse muhtemelen daha çok konuşurdu.

“İndirin beni! Size söylüyorum. Eğer ölmek istemiyorsanız beni bırakın.” Ale’nin sırtına cılız iki yumruk bıraktı. Val’in kaşları çatıldı. Fakat bunun bulundukları durumla bir ilgisi yoktu. Kulaklarını dört açarak etrafı dinlemeye çalışırken, prenses tekrar söylenmeye başladı.

Val gözlerini kapadı. “Ale, prensesi indir!”

Ale şaşkınlıkla Val’a döndü. “Ne?”

“Söylediğimi duydun. İndir. Hemen.” Val’ın sesinde itiraz etmemesini söyleyen bir ton vardı.

Ale atından atladı. Marian’ı belinden tutup attan hoyratça indirdi. Marian, Ale’ye dişlerini gösterircesine bir bakış attı. Fakat sonra kadının heyecanlı ve minnet dolu gözleri Val’ı buldu. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecek gibi görünüyordu. “Beni bırakıyor musun? Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Bunu babama iletece...”

“Sesini kes ve git!”

Kadın yutkunduktan hemen sonra başını hızla sallayarak geriye doğru gitmeye başladı. Gözlerini de herhangi bir durum olur endişesiyle Val ve Ale’den ayırmıyordu. Sonra ormanın içinde görüş alanından çıktı.

“Tanrım! Onu kaçırmak için bu kadar uğraş verdik...”

Val işaretparmağını dudaklarına götürünce Ale anında sustu. Kendisi de atından atladıktan hemen sonra kadının peşinden ilerlemeye başladı. Adımları o kadar sessizdi ki, sanki yürümüyor, havada süzülüyordu. Kadın tam da beklediği gibi Val’ın duyduğu seslerin yönüne doğru hareket etmişti. Hemen arkasından Ale’nin de sessizce yaklaştığını biliyordu. Bunun için adımlarını duymasına gerek yoktu.

Kadın tekrar Val’ın görüş alanına girdi. Arkasına bakarak, o kadar hızlı adımlarla gidiyordu ki, Val düşmesinden endişe etmeye başladı. Aptal kadın! Elbisenin ve pelerininin eteklerini avuçlarıyla sıkmış, daha rahat koşabilmek için havaya kaldırmıştı. Saçları sürekli yüzüne savruluyor, o da başını sallayarak görüşünü engellemesinden korkuyordu. Sonunda Val’ın istediği noktaya vardı. Ormandaki gezginlerin tam ortasına!

Uygar

Yine önüne bakmıyordu. Val'dan öyle çok korkuyordu ki, peşinden geleceğinin düşüncesiyle sürekli arkasına bakıyordu. Sonra biri onu kollarıyla sarmaladığında çığlık attı.

“Sakin olun, bayan!”

Kadın bir elini göğsüne koyarak onu yakalayan adama dehşetle baktı. “Aman Tanrım!”

Geriye doğru bir iki adım atınca adam onu bileğinden yakaladı. “Hey! Dur, nereye gidiyorsun?”

“Beni rahat bırak! Ben, Sarı Diyarı beyinin kızı ve Trion Krallığının tek vârisi Nash Dillon’un karısıyım. Üstelik onun vârisini taşıyorum.” Marian, çenesini havaya kaldırıp adama tepeden bakmaya başladı.

“Oooo!” Adamlardan biri iki adım öne geldi. “Demek sen, asil birisin?”

“Evet! Aynen öyle!” Başını arkaya çevirdi. Sanki orada Val’i görüyormuş gibi doğrudan gözlerine baktı. “Ve...” Tekrar adamlara döndü. “Vahşi Kraliçeyle sağ kolu hemen arkamdan geliyorlar.”

Bu sözleriyle adamlar, başlarını çevirip ağaçların arasını, açıklığı araştırmaya başladılar. “Kadın bizimle eğleniyor.” Dedi içlerinden biri. Altında deri eteği, üzerinde zırhı vardı. Fakat bir arması yoktu.

“Ateşle oynuyor,” Ale’nin fısıltısı kulağının hemen dibinden geliyordu. “Onu neden bıraktın ki?”

Adamlar, usulca Marian’a yaklaşır, aynı zamanda temkinli bakışlarla etrafı incelemeye devam ederken, Val saldırı konumuna geçti. “İki nedenden! Birincisi, adamların sığınağını almak için, ikincisi de Marian’ın bir ders alması için! Eğer böyle yapmasaydım, bizi atlatmanın her türlü yolunu deneyecek ve kendine zarar verecekti.”

“Tanrı aşkına! Bir ağaç kovuğunda saklanabilir, kadını da bağlayabilirdik!” Ale’nin fısıltısı resmen kükrüyordu.

“Ale fırtına yaklaşıyor ve sen ağaç kovuğunda...”

Kadının çılgılığı sözünü yarıda kesti. Marian’ın kucağına düştüğü adam, onu tekrar yakalamıştı. “Biraz susacak mısınız?” diye bağırmaya başladı. “Sen, şimdi bana bu diyarların en değerli kadınlarından biri olduğunu ve senin gibi bir hazineyi serbest bırakmamı mı söylüyorsun?” Güler gibi bir ses çıkarırken, adamlarından birine işaret verdi. “Sen kızım, bir aptalsın! Bağlayın bunu!”

Adamın son sözleri bunlar olmuştu. Marian’ı tutan kolları yanlarına düşerken, kendisi de geriye doğru yatıp, toprakla bütünleşti. Val’in oku, gözünden girip kafasının arkasından çıkmıştı. Diğerleri birbirlerine sırtlarını dönüp kaygıyla çevreyi tararken, Marian’ı ortalarında bırakmışlardı.

Ale de Val gibi bir tanesini indirdi. Üç kişi kaldıklarında, biri tutsak almak ve kendini korumak için Marian’a doğru koşturdu. Fakat geç kalmıştı. Val kısa kılıcını adamın alnına sapladı.

Kalan diğer ikisini de, “Bir adım daha atmayın!” diye uyardı.

Adamlar, o söylemeden silahlarını atıp ellerini kaldırdılar.

“Görüyorsunuz, elimizde silah yok. Kadın da sizin olsun! Alın ve gidin.”

Val dikkatli adımlar atarak ortaya, onların görüş alanına doğru ilerledi. Aynı anda Marian da onu gördüğüne gerçekten sevinmiş olarak Val’a doğru koşmaya başladı. Kendini Ale ve Val’in bedenlerinin arasında korumaya aldıktan sonra diğerlerine yine tepeden bir bakış attı.

Zafer kazanmış bir edayla, “Size, Vahşi Kraliçe’nin burada olduğunu söylemiştim.” Bir elini beline koyup, keyifle adamların yere diz çökmesini izledi.

Val başını iki yana salladı. “Tanrım! Seni başıma bela ettiğim için gerçekten bir aptal olmalıyım.”

Üçü birlikte ileri doğru hareket ederek, diz çökmüş adamların yanına ilerlediler. Adamlar başlarını yerden kaldırmıyorlardı. Val'a kendilerini affetmesi için yalvarıyor, ne isterlerse yapacaklarını söylüyorlardı. Val kaşlarını kaldırırken şaşkınca kafasını kaşıdı. Ale, onun bu şaşkınlığına güldü.

"Tanrım! Kendinden, senin efsanenin nerelere kadar uzandığından ve insanların senden nasıl korktuğundan haberin yok, değil mi?"

Val, ona keskin bir bakış attıktan sonra omuz silkti. Tekrar adamlara döndü. "Geceyi nerede geçiriyorsunuz?"

Adamlardan biri başını hafifçe kaldırdı. Fakat gözlerine bakmaya cesaret edemedi. "Biraz ileride taş bir kulübe var. Birkaç gündür orada kalıyoruz. Erzaklar ve yatacak yer de hazır." Göz ucuyla Marian'a baktı. "Prensesimiz için oldukça da sıcak!"

Val, adamın önünde birleştirdiği ellerinin sürekli kıpırdandığını fark ettiğinde, "Orada kaç kişi var?" diye sordu.

Adam şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kimse yok, efendim!" Val uzun bir süre tutulmuş kalmış gibi gözlerine bakan adamın bakışlarına karşılık verdi. Ardından diğer adama döndü. "Orada, sizden kaç kişi var?"

Adam yutkundu. "Biz, on yedi kişilik bir birliğiz. Gezgin gibi dolaşır, bilgi toplarız. Uzak diyar olan Moran Beyliğinden geliyoruz. Buradaki karışıklıkları öğrenmek ve beyimize bilgi götürmek için buradayız. Lütfen, bizi bırakın. Size zarar vermeyiz."

Val iç çekti. "Bize zarar veremezsiniz! Hele prensese asla! Sen, henüz kılıcına dokunamadan ölmüş olursun. Şimdi git ve adamlarına kulübeyi terk etmelerini söyle! Kırk kişilik Vahşi bir birlik az sonra burada olacak." Gözü, adamın değerli taşlarla süslenmiş hançerine ve kabzasına takıldı Birkaç adım ötesinde yerde öylece uzanıyordu. "Hançerini de burada bırak!"

“Ama efendim o beyliğimizin simgesini taşıyan...”

“Bırak.” Dişlerini sıkan adam, başını bir kez eğdi. “Şimdi giden, adamlarınıza haber verin kulübeyi terk etsinler.” Adamlar kendilerinden beklenmeyecek bir hızla ayağa kalkıp deli gibi koşmaya başladılar. Val, Ale’ye döndü. “Atları getir.” Ve Mariana döndü. “Sen, bir kez daha çeneni açmıyorsun. Eğer ağzından tek bir kelime daha çıkarsa inan bana seni fırtınanın ortasında bırakır ve ne kadar değerli olduğuna bakmadan giderim.” Kadın yutkunurken başını sessizce salladı. “İşte böyle!”

Val yerden hançeri alıp, deri çizmesinin içine yerleştirdi. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Düşünceli bakışları gökyüzüne kaydığı sırada Ale, iki atla birlikte geriye döndü.

“Biraz acele etsek iyi olacak. Yoksa kulübeye varamayacağız bile!”

Val, atının üzerine atlayıp onların da binmesini bekledikten sonra Ale’ye, “Hazırlıklı olalım. Kulübedekiler öylece çekip gitmeyeceklerdir!” diye uyarıda bulundu.

Ale tüm dişlerini göstererek genişçe sıırttı. “Kulübedekileri düşüneneğine, sen Ros için hazırlıklı ol! Sence şu anda ne durumdadır, bir fikrin var mı?”

“Var! Kendisine beni almak için akla hayale gelmeyecek bir ordu toplamaya çalışıyordur!”

Sessiz kalma sözü veren Marian, tam bu noktada dayanamadı ve dudaklarını tekrar araladı. Sesinde bir akrebin öldürücü zehri vardı. “Nash Dillon ve babam da benim için sizi dizlerinizin üstüne çöktürecek bir orduyla karşınıza çıkacaklar!”

Val, onun sözlerini umursamadı. Kadına, hiçbir şey bilmediğini anlatan bir bakışla bakarak, “Hım!” diye mırıldandı.



“Ellyss’e gönderdiğim pusula daha oraya ulaşmamıştır bile Ros!” Flora, kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Son zamanlarda o kadar çok krallık ve beylikle haberleşme içine girmişti ve görüşmeleri o kadar güzel idare ediyordu ki! Ros, onu elçi ilan etmişti. Florada, güzelliğinin dışında insanların kırmaya bile mücadele etmediği bir büyü vardı. Ona hayır demek, karşısındaki insan için oldukça güç oluyordu. Flora, ona kaygıyla bir bakış attı. “Ve cevap gelse de... Olumlu olacağına dair bir güvencemiz yok.”

Ros zırhını üzerine geçirdi. Saçlarını başının tepesinde sıkıca toplayıp miğferini taktı. Tüm silahlarını kuşanmış bir halde kabul salonundaki insanlara döndü. Beylik liderleri, Sara ve Zek, Khan, Kav ve Flora... Hepsi orada, Ros’un ağzından çıkacak sözleri bekliyordu.

“Kimseyi bekleyemem, Flora!” Diğerlerinin yüzlerine tek tek baktı. “Ve kimseyi benimle gelmesi için zorlayamam. Val’i en başında, kendi mücadelem için kullanmak istemiştim. Fakat şu an... Tek mücadelem, savaşım Val oldu. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum. Gidiyorum. Muhtemelen geriye de dönmeyeceğim. Gelmek isteyen gelir, fakat istemeyene kızgınlık ya da kırgınlığım olmayacak.”

Zek belki de Ros’tan bile önce hazırlanmış durumdaydı. “Val’i sadece kendinin mi sevdiğini sanıyorsun, evlat?” Tek kaşını kaldırmış ve bu tek kaşa da sıkı bir azar yüklemişti.

“Tanrı aşkına! Gözyaşlarınızı dökmeden önce kaleden çıkabilir miyiz? Burada Val’in peşinden gitmeyecek tek bir insan yok. Bunun için lütfen, dokunaklı sözlerinizi onu alıp geldikten sonra saklayın.” Khan, üzerine ilk defa zırh geçirmiş, göğsündeki kara kedi armasıyla oynuyordu. “Bunları sevdim! Vahşi savaşçılar da sevdi. Gidip şu deli kadını alıp gelelim.”

Ros minnetle başını eğdi. Hemen ardından beylik liderlerinden Jon, bir adım öne çıktı. “Evet. Doğru söylüyor. O kadın bir

deli ve bana canını borçlu olduğunu ona her gün hatırlatacağım! Bundan nefret edecek.” Jon, dişlerini göstererek genişçe sırttı. “Tüm savaşçılarımız zaten burada. Savaşı biraz erken başlatmış olacağız.” Diğer beylik liderlerine baktı. “Dört beyliğin de adına konuşuyorum.”

Ros, onlara da başlarını salladı. Hepsi daha o yanlarına gelmeden bu kararı almışlardı. Kav zaten onunla olduğunu en başında belli etmişti. Zek’in ortaya çıkıp geldiğini söylemesine bile gerek yoktu. Fakat diğerlerinin de onlarla birlikte olup olmadığını anlamak için sözcü olmak durumunda kalmıştı.

“O halde...” Ros kabul salonundan çıkıp, hızlı adımlarla kale dışına doğru ilerledi. Daha bir sene öncesine kadar yanında Zek’ten başka kimsesi kalmamıştı. Fakat o anda hiç aklına gelmeyecek birçok dostu, yoldaşı olmuştu. Val öyle büyük bir birlik yaratmıştı ki, bu birliğin korkuyla ya da çıkarlarla alakası yoktu.

Savaşçı birlikler kümeler halinde onları atlarının üzerinde ya da piyade olarak hazır bir halde bekliyorlardı. Tek yapması gereken kendi atına binip, onlara önderlik etmektir. O da öyle yaptı. Atına bindi, omzunun üzerinden savaşçılara baktı.

“Val’i almaya gidiyoruz,” diye gürledi.

Savaşçılar onun sözlerini onaylarcasına savaş naraları attıktan sonra bir ses onları olduğu yere çiviledi.

“Eh, o zaman pek de uzağa gitmek zorunda kalmayacaksınız!”

Ros neredeyse atından düşüyordu. Hayal mi görüyordu? Yoksa bir rüyanın içinde debeleniyordu da uyandığında kendini sarhoş mu bulacaktı? Ortalığı bir sessizlik kaplamıştı. Kadın karşısında duruyor, ona sırtıyordu. Ros başındaki miğferi çıkarıp attı. Bunun gerçek olduğuna inanması gerekiyordu.

Sonra Zek’in sözlerini duydu. “Tanrım, kızım! Bu defa Ros’un sana yapacaklarına ben bile karışmayacağım! Hatta biliyor musun? Onu sonuna kadar destekleyeceğim. Ve Ale! Sen, nasıl yapacaksın bilmiyorum, ama kendini yok et, evlat!”

Ros sonunda durumu kavramıştı. Çünkü Ale'yi ancak Zek adını andığında fark etmişti. Arkasındaki kadın da... Tanrım, o kimdi? Gözlerini sıkıca kapadı. İçinde fokurdayan ani öfkeyi salmadan önce bir şey yapması gerekiyordu. Atından atladı. Seri adımlarla Val'in atının yanına doğru ilerledi. Her adımda burun delikleri hava diye soluduğu öfkeyle şişiyordu. Kalbi kabarıyor, gözleri kızıl görmeye başlıyordu. Biraz daha! Diye kendini telkin etti. Çok kısa bir süre daha!

"Aman Tanrım! Sen her geçen gün daha da yakışıklı..."

"Sus!"

"Tamam!"

Ros birinin güldüğünü duyar gibi oldu ve bunun Gölge olduğundan şüphelendi. Tahmin etmeliydi. Val'i belinden tutup yere indirirken, Gölge'nin sakinliğinden her şeyi anlamamış olduğu için kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Tanrım! Tüm o, Ale bize ihanet etti saçmalıkları!

Dişlerini sıktı. Val'in dudaklarını sert bir öpücükle esir alırken, kolları belini öyle bir sıkıyordu ki, onun nefessiz kalmış olabileceğine emindi. Ros gözlerini kapadı. Onun dudaklarından akan yaşamı, varlığını, gerçekliğini içti. Onun yaşıyor olduğuna emin olduktan sonra başını geriye çekti.

Dişlerinin arasından, "Seni aptal kadın! Seni..."

"Beni seviyorsun!" Val en tatlı gülümsemesini yolladı.

"Evet ve seni öldüreceğim."

Ale bir hata yaparak araya girdi. "Ben, sana söylemiştim." Ros'un bakışları Ale'yi buldu. Öylesine bir hiddetle parlıyordu ki, Ale yüzünü buruşturdu. "Sakın beni suçlamaya kalkma. Ona karşı koymak mümkün değil!" Adam kayıtsızca omuz silkse de Ros'tan ürkmeye başlamıştı.

"Sen, ölmeyi dileyeceksin Ale! Fakat daha sonra!" Val'a döndü. "Senin güzel kızınsa elimin tadını tanıyacak! Hemen burada, şimdi!"

Val anında kılıcını çekerken bir adım geri kaçtı. “Deneme bile!”

Ros da ona doğru bir adım attı. “Deneyeceğim!”

“Dene! Dene! Dene! Dene!”

Savaşçıların ve halkın bir kısmı Ros’un tarafında durarak onu desteklemeye başladı. Çünkü Val verdiği kararlar herkesi en az Ros kadar korkutmuştu. Ros ellerini havaya kaldırdı. Öfkesi bir nebze bile soğumamıştı. “Görüyorsun ya! Herkes benimle aynı fikirde!”

“Herkesin canı cehenneme!” Val savaş duruşunu aldı ve Ros’un üzerine atıldı. Aynı anda Ros da kendi kılıcını çekmişti. İkisi meydanın ortasında kendi savaşlarına tutuşmuşken, hâlâ Ale’nin arkasında oturan Marian tüm bu olanları şaşkınlıkla izliyordu.

“Ros Dillon, hani şu Val için ordu yaratacak olan Ros Dillon mu?” O kadar kısıp sesle sormuştu ki, savaşçıların yüksek bağırıları arasında onu zar zor duymuştu.

“Ta kendisi!”

“Onların birbirlerini sevdiklerine gerçekten emin misin? Buradan bakınca daha çok düşmana benziyorlar!” Bunu gerçekten anlamamış gibi sesi şaşkın çıkıyordu.

“Siz de uzaktan bakınca Nash Dillon’la evli gibi görünmüyorsunuz!” Gözlerini kıran kırana bir mücadele veren ikiliye dikti. “Bu ateştir. Aşktır. Öfkedir. Kaygıdır. Korkudur. Şimdi tüm bunları bedenlerinden atıyorlar.” Ale yüzünü buruşturdu. “Val çok yorgun ve Ros, bunu iyi görüyor. Val istese de istemese de o şaplağı yiyecek!” Başını arkaya çevirdi hızla! “Tanrım! Bunları sana neden anlatıyorum ki?”

Tam iki saat sonra Val tamamen bitap düşmüş bir halde silahlığın duvarına yaslandı. Ros, onu alt etmişti. Bunu kendisi de herkes de iyi biliyordu. Adam öyle bir güçle donanmıştı ki, öfke

onu neredeyse yenilmez yapmıştı. Val'in hiç hali kalmamıştı. Silahının kabzasını kavrayacak bile hali yoktu.

“Yapma!” dedi Ros’a dişlerinin arasından.

Ros başını iki yana salladı. “Bundan kaçmanın hiç yolu yok!”

“Canımı ortaya koyup sana Nash’in karısını getiriyorum. Senin şu yaptığına bak!”

Ros başını geriye attı. “Nash’in karısı mı? Sarı Diyarı beyinin kızı?”

Val biraz ümitlenerek dudağını geriye çekti. “Ta kendisi!”

“Tanrım, Val!”

“Bana teşekkür etmene gerek yok!”

“Sana yüz şaplak atacağım!”

“Lanet olsun!”



“Evet. Evet. Tam orası!” Ale acıyla dudaklarını büzdü. Ayaklarına merhem süren iki genç kız da ona öyle nazik davranıyordu ki, bu biraz olsun kendini iyi hissettiriyordu. Ros’un verdiği ceza yerine zindanda sıçanlarla birkaç gün geçirmeye razı gelebilirdi. Öfkeyle kabul salonunun ortasında bulunan masada oturanlara baktı. Ros ve Val henüz aralarına katılmamıştı. “Bu cezaya onay verdiğinizde inanamıyorum! İyi bir şeyler için uğraşıyorduk.” Herkesin önünde, ayaklarının altına yediği yüz sopa darbesinin acısının kısa sürede geçmesi mümkün değildi. İşemeye gitmek bile artık eziyet gibi geliyordu.

Kimse onunla konuşmuyordu. Sözlerine homurdanmalar ve tuhaf, kızgın sesler çıkararak karşılık veriyorlardı. Val’la konuşmamaya pek cesaret edemeseler de Ros, kıcına attığı şaplaqlardan sonra onu kucaklayıp, iyi bir bakım için odasına götürmeden önce diğerlerinden onaylamaz bakışlar almıştı.

“Hadi ama! Nash’in vücudunun kıllarının sayısını bilecek kadar ezbere biliyorum artık onu! Ve bu kadın,” Bakışlarıyla uzak bir köşeye oturtulmuş, kendilerine bedeninin kaldırabileceği tüm öfkeyle bakan Marian’ı işaret etti. “Bizim güvencemiz!”

“Sen öyle olduğunu sanıyorsun, hain Ale! Bu yaptıklarının cezasını çekeceksin.” Bakışları diğerlerini buldu. “Hepiniz çekeceksiniz.”

“Tanrım, bu kadın hiç susacak mı?” Khan, dişlerini sıkmış masaya esaslı bir yumruk indirmişti.

Ale dudaklarını büzdü. “Ve biz, tüm yolu onunla geldik! Val, bir bebek taşıdığı için ona özenli davranıyor olmasaydı, belki de şu anda korkudan dili tutulmuş halde olurdu.”

Zek dayanamayarak ayağa kalktı. Birkaç adımda Ale’nin bir suyun içine konmuş ayaklarının hemen önünde durdu. “Orada yakalanabilirdin. Seni, anında kazığa geçirirlerdi. İşkencelerle öldürebilirlerdi. Ya da herhangi birimiz tarafından öldürülebilirdin. Seni gördüğümüz anda öldürmeye niyetliydik. Hepimiz! Arkamızda topladığımız bunca insan kılıcının keskinliğini üzerinde denemek istiyordu.” Başını iki yana salladı. “Val ve sen, bizi kandırdınız! Bu da bir çeşit ihanettir.”

“Eğer söyleseydik, Ros gitmeme asla müsaade etmezdi.” Ale oyuncu kişiliğinden hızla sıyrılmıştı.

“Etmezdim!” Val’la birlikte kabul salonuna giren Ros’un sert sesi kırbaç gibi şaklamıştı. “Buna asla müsaade etmezdim.”

Ale yüzünü buruşturdu. “Tanrım! Şimdi beni sevdiğini de söyleyecek.” Tiksinir gibi dudaklarını eğdi. “Bu adam, tanıdığım en duygu yüklü savaşçı.” Bakışları Val’ı buldu. Hem onu kontrol etmek de istiyordu. Kadın her zamanki gibi görünüyordu. Yıkanmış, dinlenmiş ve kendinden emin! Fakat Ros’la aralarında ciddi bir mesafe vardı. Bu da aralarının uzun bir süre iyi olmayacağını işaret ediyordu. Val’in pek de umurunda görünmüyordu.

Marian, Ros'u gördüğü anda hızla ayağa kalkıp, yanına doğru ilerlemeye başladı. Kadının sırtında sanki bir sopa vardı ve dimdik yürüyordu. Çenesi her zamanki gibi havadaydı ve konumunun verdiği tüm özgüvenle Ros'un karşısında durdu.

"Ros Dillon," Kadın, ona selam verirken sadece başını eğmişti. Özellikle reverans yapmamıştı.

Ros ise tam tersini yaparak, kadının önünde eğildi. "Prenses, sizi kalemizde ağırlamaktan onur duyarız. Tüm istekleriniz anında karşılanacaktır. Lütfen, kendinizi evinizde olduğunuz kadar rahat hissedin."

"İstediğim tek şey evimde olmak!" Kadının sert bakışları Ros'un gözlerine kilitlenmişti.

Ros nazikçe gülümsedi. "Bunun dışında tüm istekleriniz!" Eliyle, masada bulunan üç boş koltuktan birini işaret etti. "Lütfen bize katılın. Kraliçe Val'in sizinle konuşmak istedikleri varmış!"

Val masadaki kendi yerini almaya ilerlerken bıkkınca iç çekti. "Ros hoşuna gitmeyen bir durum olduğunda çekilmez bir adam oluyorsun."

Kendi koltuğunu çekip, zarifçe yerine oturdu. Ardından da tek kaşını kaldırarak Ros'un, Marian'ın koltuğunu çekerek, oturması için yardım etmesini izledi.

Marian, Ros da kendi yerini alır almaz, konuşmaya başladı. "Bana gerçekten nazik bir yaklaşım sergiliyorsunuz. Bunun için minnettarım. Fakat çok yanlış bir adım attınız. Nash Dillon'u umursamıyorsanız, size babamı hatırlatmak isterim. Çok güçlü bağlantıları, hatırını kırmayacak kral dostları var. Beni serbest bırakmanız sizin için en mantıklı karar olacaktır."

"Nash Dillon bir göt ve burada kimsenin onu umursadığı yok!" Ale dişlerinin arasından konuşurken, Marian'ın sert bakışlarına kayıtsız kaldı.

“Sözlerine dikkat etmeni rica edeceğim! Konumuna saygı göstermiyorsan, sevgimize gösterebilirsin!”

Ale, kadının sürekli kendisini aldatıp duran adamı bu kadar savunmasından nefret ediyordu. Sözlerinin yaralayacağını bildiği halde, aslında özellikle bunun için zehrini akıtmaya başladı. “Senin sevgine saygı mı istiyorsun? Evet, buna saygı gösteririm. İnan bana, bunu yaparım. Ama benden, her gece başka bir kadına sevgi dolu yatağını açan Nash Dillon’un sevgisine saygı göstermemi bekleme!”

“Ale kes şunu!”

Val’in sert sesi üzerine Ale’nin öfkeli bakışları onu buldu. Aynı anda Marian haykırdı. “Yalan söylüyorsun. Benden hep nefret ettin. Ben de senden nefret ediyorum!”

“Senden değil, kör sevginden ve aptallığından nefret ediyorum. O, her gece başka birini ağırlarken senin kış bahçesinde, geceleri ateşle yanarak gezmenden nefret ediyorum. Aptal kadın!”

Val ve Ros’un kaşları aynı anda yukarı kalkarken, Zek’in gürültülü kahkahası tüm salonu inletmişti. Khan, dudaklarından bir ıslık sesi yükseltirken, Kav ve Flora Ale’ye acır gibi bir bakış yolladı. Beyler durumdan pek bir şey anlamamış gibi boş boş bakmaya devam ettiler. Sara ise tüm bu sessiz tepkilerin sesi oldu.

“Tanrım, Ale! Evli ve bebek bekleyen bir kadına mı âşıksın?”

Ale’nin suratı kül rengini aldı. Hatta yeşile doğru hızlı bir geçiş yaparken, kusacak gibi göründü. “Saçmalamayı kes, Sara! Ben, gördüğümü söylüyorum.”

Marian, afallamış bir halde Ale’nin yeşile dönmüş yüzüne bakıyordu. “Evet. Bu, kesinlikle bir saçmalık!” Kadının gözleri dolu dolu olmuş, elleri titremeye başlamıştı. Onun da Ale’nin yüzünün renginden kalır yanı yoktu.

Val yerinden kalkıp masada bulunan sürahidenden, Mariana bir bardak su koydu. “Ale tek bir kelime daha edersen, ayakların ak-

şama yine sopayla sevişecek ve bu defa sopayı ben tutuyor olacağım.”

Ale'nin göğsünden bir hırıltı yükseldi, fakat sesini kesmişti.

Marian, suyunu içtikten sonra bakışları Ros'a çevrildi. “Babanın gazabı sizi yok edecek! Buna, izin veremezsiniz.”

Val yerine oturdu. “Her şartta babanın da Nash'in de savaşçılarıyla karşı karşıya gelecektik. Fakat şimdi... Muhtemelen baban, tam şu anda kale kapısından içeri giriyordur. Birazdan burada olur. Trion'a gitmeden önce ona bir pusula yollamıştım.”

Ros, bunları bir gece önce dinlediği için diğerleri gibi şaşkın bir tepki vermedi. Val yine zekâsını ortaya koymuş, kendisinden habersiz olsa da –ki Ros bunu asla affetmeyecekti– tüm bu gidişatın seyrini değiştirmişti.

“Ben de Nola'yı keleye davet etmek için gece bir pusula gönderdim. Muhtemelen o da kısa süre sonra burada olacaktır.”

Nola'nın ismi geçtiğinde, bir şaşkınlık dalgası daha yaşandı. Zek kaşlarını çatıp, düşünceli bir halde Ros'a bakıyordu. Val'in ne yapmaya çalıştığını ancak o anda anlamıştı. “Sadece Nola yeterli olacak mı?”

Ale yine söze atıldı. “Nash çok öfkелendiğinde –özellikle babası Ernie ile birlikteyken– ağzından çıkanlara her zaman dikkat edemiyor. Bunun için geceleri eğlence evlerinde, yemek alanlarında ve nöbetlerde savaşçılarla sürekli konuşma halindeydim. Onların, Ros'un olayına farklı bir açıdan bakmalarını, en azından bunu düşünmelerini sağladım ve Nola'nın yaşıyor olduğunu kulaktan kulağa yaydım. Ona zehri vereni, şifacı kadının da aptal Budi'nin de adlarını tüm sohbetlerimize ekledim. Ayrıca, Nola'nın abilerinden birini de çok zor olsa da bulmayı başardım.” Burada genişçe sırttı. “Nola buna çok sevinecek! Onun, itirafıyla da Nash'in o gece, Ros'un kaçmasına yardım ettiği ortaya çıkacak. Ki çoktan söylentiler dolanmaya başlamıştır. Nash'in ağzın-

dan kaçırdıklarını da bu dedikodu nehrine eklerlerse... Her şey bizden yana olacak! Bu, çok yeni bir şey ve tepkilerin ne olduğunu bilmeden kaleden ayrılmak istedim.” Kötücül bakışları Val’ı buldu. “Val’a kalsa hâlâ orada kalacaktım!”

“Ve biz, tepkilerin ne olduğunu öğrenebilecektik! Nash, sana deli gibi güveniyordu.” Val bakışlarını Ale’den çekti. “Bu, dalga dalga büyüyecek, esaslı bir dedikodu! Gerçekleri konuştukları için de insanlar o zaman yaşananları tekrar gündeme getirecekler. Halk, en ufak bir kıvılcımda isyan çıkarmaya bayılıyor!”

Zek keyifle gülerken arkasına yaslandı. Val’a bakıp, “Şeytanla hiç tanışmışlığın oldu mu?”

Val masum bir tavır takındı. “Kendine gel, yaşlı adam! Ben, tanıdığın en masum kadını.”

“Hı hı. Ben de küçük bir orman perisiyim!”

Khan, düşünceli bir bakışla ve boğazını temizleyerek Val’in dikkatini kendisine çekti. “Prenses ve babası bunun neresinde?”

Marian, konuşmaları takip etmekte zorlanmaya başlamıştı. O da kendisinin tüm bu olayın neresinde olduğunu merak ediyordu. Kimse pazarlıktan, onu geri vermek için yapılacak olan iyi anlaşmalardan söz etmiyordu. Oysa bu, her zaman böyle olmuştu. Kendisini neden alıkoymuşlardı ki? “Ben de bunu merak ediyorum. Siz gerçekten neden bahsediyorsunuz?”

Ros uzun süre sonra ilk defa söze girdi. “Adaletten, prense-sim. Adaletten! Gerçeklerden ve sizin yanlış tarafta olmanıza engel olmaktan!” Ros ayağa kalktı. Adımları masanın etrafında ağır ağır dolanırken, bakışları kadının üzerinden ayrılmıyordu. “Bir savaş olacak. Bu, kaçınılmaz bir gerçek! Çok büyük bir savaş! Fakat bilmeden yanlış tarafta olmanızı istemeyiz. Kimseyi kendime inandırmak için zorlamadım. Bunu istedim. Ailemi katletmekle suçlanmanın bana çektirdiği azabı kimsenin yaşamasını istemem. Fakat bunu anlatabilmek için mücadele vermedim. Kan

dökmenin dışında kendimi anlatmak için çok da fazla çabalamadım. Fakat bunu benim adıma yapan insanlar var!” Bakışları Ale ve Val’in arasında gidip geldi. “Her ne kadar yanlış bir yol seçmiş olsalar da sizi gerçekleri görmemiz ve bu konuda doğru kararı vermeniz adına kaçırdılar. Size sadece anlatacağız. Sonra da sizi seçim yapmanız için serbest bırakacağız. İster Nash Dillon’un yanında olun ister bizim yanımızda, fakat öncesinde her şeyi olduğu gibi, çıplak bir halde görün!”

Marian’ın kafası karışmış gibi görünüyordu. Bu da çok doğaldı. Bir anda çok fazla bilgi edinmiş, yanlış ya da doğruluğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. O, Ros Dillon’u ailesini katlederek, tahta geçmeye çalışan bir prens olmasının dışında tanımıyordu. Nola’nın da bu işin tam olarak neresinde durduğunu bilmesede Ros’u baştan çıkartan öncü gelin olarak biliyordu. O da çoktan ölmüştü. Layığını bulmuştu. Fakat şimdi...

Salonun kapıları gürültüyle açıldı ve içeriye Sarı Diyarı beyi, arkasında on beş kadar savaşçıyla içeri girdi. Öfkeli adımları kabul salonunun ortasına kadar geldi. “Kızım, nerede?”

Marian, anında ayağa fırladı. “Baba! Sevgili, babacığım!” koşar adımlarla babasının yanına ilerledi ve kollarını ona doladı.

Ros hafifçe gülümsedi. “Harika zamanlama diye buna derim!” Hemen yanında Val’in sesini duyduğunda ona öfkeyle bakmaya çalıştı, ama yapamadı.

“Müttefikine iyi bak, Ros! Bu adam, seninle birlikte ön safalarda yer alacak.” Val kendini beğenmiş bir gülümseme takındı.

“Şu anda sana çok ama çok öfkeli olmam gerekiyor!”

“Biliyorum. Ama kızamıyorsun, değil mi?”

“Maalesef.” Val’a kaşlarını çatarak baktı. “Fakat... Her şey bittikten sonra senden öcümü alacağım!”

“Sen, Nola’yla ilk defa karşılaşp, onunla yalnız görüşme yaptığında tıpkı senin gibi hissetmiştim. Aldatılmış ve kenara itilmiş!”

Ros hızla ona döndü. Baba ve kızın uzun kucaklaşmalarını izlemeyi bırakmış, hatta onları tamamen unutmuştu. “Tanrım, Val! Bunun nedenini biliyorsun! Bana o zamanı istemediğim halde veren sendin.”

“Sen de bunun nedenini biliyorsun. Trion’a neden gittiğimi de biliyorsun. Ama bana, bunu yapmam için izin vermeyecektin.” Val tek kaşını sorgularcasına kaldırdı.

“Vermeyecektim. Eğer sana bir şey olsaydı...”

“Bana bir şey olmadı. Eğer bir amacın varsa, bu uğurda her şeyini feda etmeden sonuca ulaşamazsın, Ros!” Val belki daha da konuşacaktı, fakat Cori’nin gürlemesi tüm salonu esir aldı.

“Biri bana bunu açıklasın! Bu, yaptığınız tüm her şeye aykırı! Alçakça ve onursuzca bir davranış!” Cori, öfkeyle iki adım ileri attı. “Uygarlığın asil davranışlarına bu sığmadı!”

Val kayıtsızca omuz silkti. “O zaman uygar olmamamız iyi bir şey! Biz vahşiyiz ve aklımıza nasıl eserse öyle davranırız.”

“Sizin yeriniz Vahşi Bölge! Oradan hiç gelmemeliydiniz. Tüm dünyanın düzenini değiştiriyorsunuz!” Adamın işaretparmağı birazdan içinden ok fırlatmak ister gibi Val’ın göğsünü buldu.

“Neden?” Val sakince sordu.

“Ne? Neden?” Adamın bakışlarında hafif bir şaşkınlık belirdi.

“Neden, yerimiz Vahşi Bölge!” Bunu öylesine soğuk bir sesle sormuştu ki, Cori yutkunmak zorunda kaldı. Marian da birlikte yolculuk ettiği, kendini kaçırmış olmasına rağmen ona hiç kaba davranmayan, her isteğini yerine getiren bu kadının sesindeki öldürücü tonla afallamıştı.

“Çünkü siz günahkârsınız! Katilsiniz. Hırsızsınız. Orada cezanızı çekiyorsunuz!”

Val, adama doğru havada süzülürcesine adımlar atmaya başladı. Ros da her ihtimale karşı arkasından gidiyordu. Val'in dirseği adamın omzuna yerleşti. Fakat Cori, bu dirseği itmeye cesaret edemedi.

"Sana bir örnek vereyim mi?" Derin bir iç çekti. "Vadine göz dikseydim ve senin topraklarına saldırsaydım. Savaşçıların azınlıkta olsaydı. Yenileceğin değişmeyecek bir gerçek gibi görüldüğünde onurunu, halkını, kaleni korumak adına kendin savaşmak için kalırdın. Fakat aileni oradan kaçırmanın, onlara bu dünya üzerinde bir şans vermenin yollarını arardın, değil mi?"

Adam bir kez başını eğerek buna cevap verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Karın, bebeğini taşıyor olsaydı ve sana göre onları kaçırabileceğin en mantıklı yer Vahşi Bölge olsaydı. Büyük bir şansla hayatta kalan, Vahşi Bölge'de doğan çocuğunun, tüm bu durumun ortasında günahı ne olabilirdi?"

Adam dudaklarını sıkarak sessiz kalmayı tercih etti. Val bileğindeki kemiklerden biriyle adamın başına hafifçe baskı yaptı. "Yine haklıyım. Yani benim bir günahım yoktu. Annemin de açgözlü, topraklarını genişletmek için çocuklara dahi acımayan uygar liderin acımasızlıklarından kaçmaktan başka çaresi yoktu. Adal krallığının güzel prensesi, yine evlilik yoluyla Adal soyuna kabul görülen, Adal ordusunun lideri, başkumandanı babamın da hiç ama hiç suçu yoktu! Şimdi bu, sahte, günahkâr, hırsız ve katil dünyanızı başınıza yıkarsam... Kim, haksız olduğumu söyleyebilir ki?"

"Adal, Prensesi mi?" Adamın bakışlarında ve yüzünde kireç gibi bir ifade vardı.

"Ya! Adal Prensesi! Babanız olan sizden önceki Sarı Diyarı'nın beyinin de yardımıyla Vahşi Bölge'ye kaçmak zorunda olan Adal Prensesi!"

Ros yine diğerleri kadar şaşırmamıştı. Zek de öyle! İkisi de Val bunu çok fazla konu etmediği için üzerine düşmemişti. An-

cak kadının zekâsı diğer insanlardan çok daha farklı işliyordu Ros'un biraz önceki prensese olan söylemleri iyi oynamasıydı. Ona, kendilerini serbest bırakacaklarını söylemiş, iyi tarafta kalmıştı. Val, ondan bunu yapmasını istemişti. Çünkü Ros'un o anda kötü görünmemesi, ara bulucu olması gerekiyordu. Bu, oyunun içindeki en büyük oyundu. Val ise içindeki kötülüğü aktacaktı. En azından öyleymiş gibi yapacaktı.

Val'in adımları prensesin yanına doğru ilerledi. Saçlarını hafifçe okşarken, ona acırcasına bakıyordu. "Şimdi... Güzel, narin ve tehlikeyi hiç yaşamamış olan hamile kızını Vahşi Bölge'ye göndereyim mi?" Marian, sert bir nefes çekti. Ayaklarındaki direnç onu yalnız bırakacakmış gibi görünüyordu. "Orada artık tehlikeli, insan yiyen savaşçılar kalmadı. Fakat hâlâ berrak, ama zehirli olan suları var. Vahşi kara kedileri, insan boyundan büyük vahşi kurtları, insanı zehirleyen maymunları, zehirli, zararsız görünen otları var. Yanmayan ağaçları var! İnsanı yutan fırtınaları var. Gerçekten alıp götüren Tanrı'nın nefesi!" Masum bir bakışla Cori'nin gözlerinin içine baktı. "Annemin ve kendimin intikamını kızından alayım mı? Aynı şeyleri ona da yaşatayım mı?"

Adam çaresizce başını iki yana sallamaya başladı. İşler onun düşündüğü gibi de gitmiyordu. Bu, onun anlamadığı kurallardan oluşan bir oyundu. O, bir anlaşma karşılığı kızını geri almaya gelmişti. Bu, her zaman böyle olurdu. Fakat o anda... İçinden çıkabilecekler miydi? Cori, kendini ve kızını bu kadının haklı öfkesinden koruyabilecek miydi? Kıyımı biliyordu. Kendisi de oradaydı! Babası yaptığı anlaşmadan daha sonra pişman olsa da... Her şey Val'in anlattığı gibi gelişmişti. Val'in babasını da bizzat kendi babası öldürmüştü. Dizlerinin üzerine çöktürüp başını bedeninden ayırmıştı. Val bu ayrıntıyı elbette bilmiyordu. Bilse...

"Tanrım!"

"Ben denedim! Tanrı, yardımcı olmuyor!" Adamı, bir kedi yavrusunu tutar gibi ensesinden yakalayıp, savaşçıların sıkıl-

miş yumrukları, öfkeli homurtuları arasında camlara götürdü. "Aşağıya bak!"

Cori söyleneni yaptı. Aşağıya baktığında neşeyle oynayan çocukları gördü. Daha büyük olanları boş talim alanında okla atış yapıyorlardı. "Çocukları görüyor musun?"

Cori yutkunarak başını salladı. "Her biri yürümeye başladığı andan itibaren silah kullanmayı, kendini korumayı öğrendi. Vahşi hayvanlardan arda kalan ceylanları, tavşanları yiyebilmek için günlerce aç bekledikleri oldu. Çoğunun ailesi ya yaban domuzu saldırılarında öldü ya da diğer vahşi toplulukların saldırısında!" Adamı, yine ensesinden tutarak kendisine çevirdi. Yüzüne öyle bir tiksintiyle baktı ki, adam kendinden nefret etti. "Uygar Bölge'ye ilk geldiklerinde ne yaptılar biliyor musun? Karşılaştıkları bütün tavukları, kuzuları, güçlerinin yeteceği ve yiyebilecekleri bütün hayvanları parçalayıp, onları pişirmeye gerek duymadan yediler."

Marian, istemsizce öğürdüğünde, Ale sinirle lafa atıldı. "Tanrım, Val! Kadın hamile!"

Val, Ale'ye bakmadı. "Evet. Bunun için onun adına üzülüyorum. Çünkü Tanrı geç de olsa haklı olan Ros'un yanında olacak. Ros da Nash'in kafasını bedeninden ayıracak!"

Sanki bu konuşma hiç olmamış gibi tekrar Cori'ye dikkatini verdi. "İlk defa peyniri tattıklarında, ilk defa süt içtiklerinde yüzlerindeki ifadeyi tahmin edebiliyor musun? İstedikleri kadar yumurta yiyebildiklerinde! Ekmeği tattıklarında... Ve ilk defa öldürülme korkusu olmadan yataklarına uzandıklarında yaşadıkları rahatlamayı, çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu o zaman anladıklarını biliyor musun? Oyun oynamayı gereksiz bir vakit kaybı değil de ihtiyaçları olan bir şey olduğunu anladıklarında neler hissettiklerini tahmin edebiliyor musun?"

Adam tamamen suskunluğa gömülmüş, dilini yutmuş gibi taş kesmişti. "Edemezsin! Çünkü sen ve ailen benim topraklarım-

da yaşarken bunların hiç birini yaşamadınız. Şimdi söyle bana, sence ben, onları refaha kavuşturacağıma yemin ettikten sonra geriye döner miyim?”

Cori, yine cevap vermedi. O, kendi çocuklarına çok fazla değer veren bir adamdı. Bunun için Val da onu gerçeğin bu yönüyle vuruyordu. Sadece suçluluk duygusuna değil, acıma ve vicdan duygusuna da işliyordu ve bunu adamın gözlerinden çok net görebiliyordu. Ayrıca söylediklerinin her birinde haklıydı. Çocuklarını rahata kavuşturmadan ölmeye de niyeti yoktu.

“Benim tutsağımısın. Bu andan itibaren, müttefikin olduğu her bölgeye benim sözlerimle ama kendi mührünle pusula göndereceksin! Fakat Nola’yı da dinledikten sonra belki senin de ekleyeceğin bir şeyler olur. Büyük suların ötesi tamamen Nash Dillon’a bağlı! Eğer orada sözünün geçeceği en küçük bir klan bile varsa... Bunu zorlayacaksın.”

Val daha sözlerini bitirmemişken, salonun kapıları tekrar ve gürültüyle açıldı. Vahşi savaşçılardan biri telaşlı adımlarla Ros’un karşısına kadar gelip, “Trion Krallığından savaşçılar geldi! Sizinle görüşmek istiyorlar.”

Ros keyifle gülümsedi. “Bu kadar çabuk mu?”

Savaşçı başını iki yana salladı. “Efendim, sanırım gelişlerinden Nash Dillon’un haberi yok!”

“Tanrım! Kendimi seviyorum.” Ale ayaklarını yatırdığı suyun içinden çıkarıp ayağa fırladı. “Her şeyin üzerine bahse girerim ki, bize katılmak için geldiler. Lütfen, artık itiraf edin! Bu dünya üzerindeki en etkileyici, becerikli, cesur ve akıllı adamım!”

Ros, ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Benden sonra!”

Flora, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle lafa karıştı. “Kav’ın sizden daha... Etkileyici olduğunu düşünüyorum.”

Zek homurdandı. “Acaba buna neden şaşırmadım?”

“Çünkü en harika olanınız, o!” Flora, Kav da sessizce omuzları sarsılarak güldüğünde gücenmiş bir bakış attı.

Uygar

Sonra herkes Sara'nın sözleriyle olduğu yerde donup kaldı.

"Siz de sesleri duyuyor musunuz?"

Sara bunu ne zaman söylese kapılarının önünde bir savaşı birlik belirliyordu. Niyetleri hiçbir zaman iyi olmamıştı!



On İkinci Bölüm

Konuk olduğu odanın, soğuk penceresinin dışındaki görüntüden gözlerini alamıyordu. Şafak henüz sökmüştü. Hizmetliler gelip, daha önce görmediği bir saygıyla onu selamlayarak ocağını yakmışlar, giyinmesine yardımcı olmak istemişlerdi. Nola kabul etmemişti. O, her zaman kendisi giyinmişti. Bundan sonra da yine kendisi giyinecekti.

Fakat... Ocağı yakmalarına oldukça memnun olmuştu. O, sıcağı severdi. Yağmuru, karı, soğuk havayı asla sevmemişti. Hizmetliler, ona kahvaltı zamanını haber verdikten hemen sonra çıkmışlar, Nola'yı, haberi aldığından beri yaşadığı şaşkınlıkla yalnız bırakmışlardı. Davet Ros'dan gelmişti. Kullandığı tüm süslü kelimelerin tek bir açıklaması vardı; bu savaşta Nola'ya ihtiyaçları vardı. Ama nasıl? Bu soru, pusulayı okuduğundan beri aklını kurcalıyordu. Hayatına bambaşka bir anlam katan Duri'nin de kurcalıyordu. O, Nola'dan çok daha tedirgindi ve kaleye gelmeyi hiç istememişti. O anda, hemen yanındaki konuk odasında kalıyordu. Nola biliyordu ki, uyandığını anladığı anda kapının hemen önünde bekliyor olacaktı.

Büyük konuk odası kendisine bir kümes kadar dar geldiğinde, nefes almak için pencereye yürümüştü. Onu da o anda gördü. Vahşi Kraliçe, talim alanının hemen yanındaki çayırların üzerin-

de uzanmıştı. Tam olarak çayırların üzeri sayılmazdı. Büyük, göz korkutucu kara kedi, başını, birleştirdiği patilerinin üzerine koymuş, karnına uzanan kadınla oldukça rahat görünüyordu. Nola, kara kedi ve bir insanın yakınlığına ilk defa tanık olduğunda da aynı tepkiyi vermişti, o anda da aynı tepkiyi veriyordu. Afallama!

Gerçi Vahşi Kraliçe de pek normal bir insan sayılmazdı. Vahşi halka göre bile! En az kara kedisi kadar göz korkutuyordu. O an bileklerindeki keskin kemiklerin daha da keskinleşmesi için onları törpülüyordu. Nola nereden bildiğinden emin değildi. Fakat kadının daha o anda büyük savaşa hazırlandığını biliyordu. Üzerinde sadece kalın, kürklü pelerini vardı. Gerçekten üşümüyor muydu? Belki de onu sıcak tutan içindeki yangındı.

Ellyss, uygarlığın beklediğinin tersine, Ros'un, yani bir bakıma muhafızıyla kaçmış olsa da kızının yanında olmuştu. Askerlerinin bir kısmını destek birlik olarak yollamıştı. Büyük savaşta kendilerine katılacağını da bir pusula ile özellikle bildirmişti. Nola da işte tam o anda kabul salonundan içeri girmişti. Bu... Umut vericiydi. Nola, onların hakkında birçok şey duymuştu. Kazandıkları savaşlar, onlara eklenen müttefikler... Ve doğrusu hiç inanamıyordu. Trion, anlaşması olduğu diğer güçlerle birleştiğinde yenilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Fakat Ellyss? Sarı Diyarı Beyliği? Ve bunun gibi daha küçük, ama isimleri insanların şöyle bir durup düşünmesine neden olacak krallık, beylik ya da hür toprakların insanları...

İnanç. Evet, bu duygu, insana inanma izni veriyordu. Geleceğe yönelik hevesli hayaller kurma cüretini getiriyordu. Ros ve Val, başarmak için çok çalışıyorlardı. İkisinin de kendisine göre nedenleri vardı. Geri dönmeye niyetleri yoktu. Onlar, eğer amaçlarına ulaşamazlarsa birlikte ölmeye gelmişlerdi.

Nola, onu kıskanır halde olması gerektiğini düşündü. Kendisini de her nedense yoklayıp durmuştu. Fakat yoktu. Kendisi

de Ros için bu durumda mıydı? Nola, onun amacına ulaşmasını, topraklarını ve evini tekrar geri kazanmasını, mutlu olmasını istiyordu. İçinde ona karşı büyük bir saygı, sevgi vardı. Fakat bir şey gitmişti. Tutku ve onunla beraber adını koyamadığı başka bir şey daha!

Ros'ta da mı böyle olmuştu? Öyle olmalıydı. Nola'yı gördüğünde ne kadar mutlu olsa da gözleri artık kendisine eskisi gibi bakmıyordu. Gözlerin çok şey anlattığını biliyordu. Üstelik Val'la aralarındaki her neyse çok farklıydı. Sanki çıplak gözlerle varlığı kabul görmeyen ipleri vardı. Öylesine bir bağlılıktı.

Bu bağlılığın da yüce amaçları vardı. Muhtemelen kaybedecekleri bir savaşın arkasından gidiyorlardı. Kazanma ihtimalleri de vardı. Bu da umudu doğuruyordu. Ancak ihtimal çok azdı. Savaşmak için daha fazla insan lazımdı! Nola içine sert bir nefes çekti. Bu, kendisinin de savaşıydı aslında. Nola bu savaşın başlangıç noktasıydı. Öylece durmuş, kazanmaları için sadece ve sadece dua ediyordu.

Aklına gelen ani kararlar birlikte üzerine kalın pelerinini alıp odadan dışarı çıktı. Adımlarını öyle hızlı atıyordu ki, düşmemiş olması mucizeydi. Kalenin merdivenlerini hızla inip, talim alanına doğru ilerledi. Kadın hâlâ durduğu yerdeydi. Ve... Konuşuyor gibi geliyordu. Kara kediyle? Gözlerini kırpıştırıp kararından dönmeden biraz ötesine kadar ilerledi.

Bedenine bir ok saplanmış gibi de durdu. Yakından daha da ürkütücü görünüyorlardı. Alçak bir nefes verdi. Kendisini henüz fark etmemişlerdi.

Vahşi Kraliçe, "Belki de gerçekten yapabilirsin!" diyordu.

Nola yine gözlerini kırpıştırdı. Kendisiyle konuşmadığına emindi. Kara kedi onu gerçekten anlıyor muydu?

"Buraya kadar bizi orada dikilip seyretmek için mi geldin?"

Nola bir adım geri attı. Bu defa kendisiyle konuşuyordu işte. Sonra... Ondan neden korkuyordu ki? O, kendi taraflarındaydı

ve tanıdığı andan bu güne kadar kendisine hiçbir zararı olmamıştı. Çenesini yukarı kaldırdı.

“Arkanda gözlerin mi var?” Pekâlâ, sesi biraz daha güçlü çıksa daha iyi olacaktı.

Kadın ve kara kedi başını aynı anda kaldırıp ona baktılar. Val’in gözleri insanı rahatsız ediyordu. Ros’un gözlerinde de aynı çılgın bakış vardı. Bazı vahşilerin gözleri de öyleydi.

“Geldiğini gördüm.”

Sözleri, ifadesi, bakışı. Nola’nın gülümsemesine neden oldu. Oraya ne için geldiğini unutmamıştı. Ancak amacını dile getirmek o kadar da kolay değildi. Kadının ne tepki vereceğini tahmin bile edemiyordu. Aslında neden ona geldiğini de bilmiyordu. Önce Duri’yle konuşabilir ya da Ros’a isteğini dile getirebilirdi.

Kısa süre düşündü. Hayır. Onlara isteğini dile getiremezdi, çünkü kabul etmezlerdi. Evet, aklının gerisinde bunu zaten biliyordu. Bu yüzden buradaydı. O, en azından onu dinleyecekti.

Val beklentiyle kaşlarını kaldırdı. “Evet?”

Nola ansızın sinirlendi. Kadının tek kelimesinde ince bir alay yatıyordu. “Tek başına daha az korkutucu görünüyorsun. Ama...” Elini kara kediye doğru uzattı. “Onunla... Burada öylece dikilip durmak kolay değil!”

Val aniden ayaklandığında kara kedi de ayaklanarak Nola’nın nefesini kesti. Yine de yerinden bir adım bile kıpırdamadı.

“Yine de öylece dikilip duruyorsun.” Kadın sırttı. Ardından da düşünceli gözlerini Nola’ya daha dikkatle dikti. “Ros’un seni sevmiş olması şaşılacak bir şey değilmiş.”

Nola’nın ağzı açık kaldı. Aniden çok karmaşık hissetti. Bu kadınla, Ros’la olan yakınlığını konuşmaya hazır değildi. Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu ki? Bunu nasıl... Nasıl bu kadar rahat dile getirebiliyordu?

“Benimle bu konu hakkında konuşmamalısın!” İşte! İlk defa sesi düşündüğünden daha sert çıkmıştı.

Kadın kaşlarını merakla çattı. “Neden?” O kadar... İçtenlikle sormuştu ki!

“Yani sen... Şu anda Ros’la... Yani sen, onunla birliktesin!” Derin bir iç çekti. Sonunda söyleyebilmişti.

“Evet?”

Nola gözlerini kırıştırdı. Aynı anda kara kedi konuşmadan sıkılmış gibi homurdanarak yanlarından uzaklaştı. Farklı bir dünyanın içine düşmüş gibi hisseden Nola bir an aklındaki her şeyi unuttu.

“Sanırım sana bunu açıklayamam.” Başını iki yana salladı.

Val omuz silkti. “Neden buradasın?”

Evet. Bu soru güvenli topraklara dönmüş gibi hissettirdi. Nola da hiç beklemeden cevabını verdi. “Savaşmak istiyorum! Büyük savaşta olmak istiyorum.”

Val, insanın kafasının içini görüyormuş gibi bakan gözlerini gözlerine dikti. Kaşlarının ortası derinleşirken başını da yana eğdi. Nola, onun neden kendisine geldiğini hemen anladığını düşünüyordu. Bir elini havaya kaldırdı. Sırtındaki kılıçlardan birine uzandı. Nola yutkundü. Val kılıcı kınından çıkarıp ona fırlattı. Nola da çabuk davranarak tutmaya çalıştı. Neredeyse keskin yüzeyi avuçlayacakken iki elinin de yardımıyla silahı tutmayı başardı. Sert bir enfes verip, öfkeyle Val’a baktı.

“Daha önce kılıç kullandın mı?”

Nola başını eğerek cevap verdi. “Bu kadar ağır olanını değil!”

Val homurdanır gibi güldü. “Bu, en hafif kılıcımdır.” Usul adımlarla Nola’nın yanına yaklaştı. Hareketlerinde belirgin bir tehdit vardı. Nola’nın etrafında bir tur attıktan sonra karşısına geçti. “Zaman çok az, Nola!” Nola’yı göğsünden hafifçe ittirdiğinde,

kadının gücüyle birkaç adım geriye sarsılırken afalladı. “Yetişemeyiz!”

Genç kadın başını kararlılıkla yukarı kaldırırken dengesini bulmaya çalışıyordu. Canı fena halde yanmıştı. Fakat bir şekilde onun kendisine zarar vermek istemediğini biliyordu. “Deneyebilirim!”

“Elbette deneyebilirsin. Geceni gündüzünü bu uğraş için harcayabilirsin.” Belinde asılı olan kılıcını kınından çıkarıp havaya kaldıran Val, tüm gücüyle yere sapladı. Kılıç toprağın içine, sanki bir peynirin içine gömülürmüşçesine rahatça saplandı. “Ama yetişemezsin!”

Nola, onun sesinin tınısından buna tamamen karşı olmadığını anlamıştı. Bu yüzden üzerine gitmek için ağzını açtı. Fakat Val, ondan önce davrandı. “Haydi, dene!”

Ondan ne istediğini biliyordu. Elindeki kılıcın ağırlığını tekrar tarttı. Ardından iki eliyle birlikte kabzasını tutup havaya kaldırdı. Tüm gücüyle aşağıya doğru ittiği kılıç toprağa çarptı, bir yay gibi eğildi ve Nola’yı geri püskürttü. Nola’nın nefesi kesilirken, tekrar geriye doğru dengesiz adımlar attı.

“Bu kılıcı gerçek bir insan bedenine saplayacaksın, Nola. Bu daha zordur. Şu anda bunu yapamadığın için sen, ölüsün.” Toprağa sapladığı kendi kılıcını tekrar, kolaylıkla çıkarıp hızla Nola’ya savurdu.

Nola öfkeyle karşılık vermek için yere sağlam basıp, kılıcını havaya kaldırdı. Kılıcı elinden fırlayıp giderken sadece ona bakmakla yetindi. Bu da içindeki öfkenin tamamen dışarı çıkmasına yol açtı. Sert bakışları Val’in gözleriyle buluştu.

Val tekrar, “Sen öldün!” dedi.

“Çoğu kadını yetiştiriyorsunuz, ben de başarabilirim!” Nola’nın dudakları başarısızlığa uğraşmış olmanın getirdiği hüznle düz bir çizgi halini aldı.

“Başaramayacağını söylemedim. Onlar uzun zamandır çalışıyorlar. Savaşmak için değil! Kendilerini korumak için yetiştiriyorlar. Onlara katılabilirsin. İhtiyacın olduğunda kendini savunacak kadar öğrenmeye çalışabilirsin. Fakat savaş için...” Başını iki yana salladı. “Hayır!” Nola’yı tekrar omzundan ittirdiğinde bu defa daha sağlam durmayı denedi. Yine başaramadı. Kışının üstüne otururken öfkeden ağlayacak duruma gelerek Val’in gözlerinin içine baktı.

“Savaşmak istediğin adamlar benim gibi adamlar! Zek gibi adamlar! Ros gibi adamlar! Abilerin gibi adamlar! Tek parmaklarıyla seni yere serecekler. Sen, onlara bir darbe indirmeye çalışırken onlar seni dörde bölecekler! Yere itip kafanı ayaklarının altına alıp ezecekler. Mızraklarını göğsünün ortasına saplayacaklar. Çünkü sen, kalkanını dahi tutamayacak halde olacaksın. Eğer gerçekten savaşa gitmek istiyorsan sen ölüsün, Nola! Seni korumaya çalışacak olan Duri de ölü. Ros da ölü! Çok büyük bir dikkat dağınıklığı olacak, gerçekten iyi amaçların varken herkesi ölüme göndereceksin.”

“Lanet olsun! Ona bir daha dokunma!”

Duri aniden ortaya çıktığında Nola şaşkınlıkla arkasını döndü. Fakat dönmeden önce Val’in gözlerini devirdiğini görmüştü.

“Seni kıskanç yaratık!” Duri, bir kolunu Nola’nın omzuna doladı. Tam o sırada yanlarına hızla gelen Zek ve Ros da bu sözleri duymuştu.

“Tanrım, Duri! Neler söylüyorsun! O...”

Ros, Nola’nın sözlerini bıçak gibi kesti. “Val’a karşı olan sözlerine dikkat etmediğin ikinci seferde ayağından darağacına asılacak ve aklın başına gelene dek orada kalacaksın!”

Duri meydan okuyarak başını kaldırdı. “Denesene!”

Val ani bir kahkaha atarken ve tüm gözleri üzerine çekerken, Zek, Duri’ye, “Yerinde olsam fazla ileri gitmezdim, evlat! Yok-

sa ayağından vazgeçip küçük Duri'den asacak ve Nola buna çok üzülecek!"

"Zek! Bu çok... Ahlaksızcaydı!" Nola bir elini hayretle ağzına götürmüş Zek'e bakıyordu.

Zek omuz silkti. "Ama gerçek!"

Ros gülmeye devam eden Val'in yanına gidip, ona göz devirirken, Zek de iki tarafın ortasında kalmayı tercih etti. "Val, insanın sinirine dokunuyorsun. Burada seni savunuyoruz!"

"Ne büyük şeref!" Val gözlerini Duri'ye dikti. Artık gülmüyordu. "Aptalsın, Duri! Ona kırılmak üzere olan bir dal parçasıymış gibi davranmaktan vazgeç. O, cesur ve güçlü bir kadın. Ona saygı duy!"

"Ona saygı duymam için öldürmeye çalışmana gerek yok. Bunu zaten yapıyorum."

Val'in gözleri küçümser bir bakışla Duri'ye odaklandı. Konuşmaya da hiç gerek duymadı. Nola, Duri'nin öfkeden titreyen bedeninin usul usul sakinleştiğini fark ediyordu.

Geldikleri bu duruma inanamıyordu. Duri'nin elinden tutup gözlerinin içine baktı. Kendisi için endişelendiğini biliyordu. "Bana, istediğim şeyin imkânsız olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Biraz... Kaba, ama inan bana etkili bir yöntem."

"Ondan ne isteyebilirsin ki?" Duri'nin sesi yumuşamıştı. "Sana istediğin her şeyi ben verebilirim."

"Bunu vermezdin." Nola dudak büktü. "Gerçi o da vermedi."

"Ne, Nola?"

"Savaşa katılmak istedim."

Üç ses birden aynı anda söze daldı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Ve sonra Zek, Ros, Duri aynı anda konuşmaya başladılar. Nola kelimelerin ve azarlanmaların içinde küçücük kalmıştı. Bakışları Val'la buluştu. Kadın sırtıyordu ve ona kesinlikle yardım etmeyecekti. Hain!

“Ne istediğinin farkında mısın?”

“Sen çıldırdın mı? Ölmeyi bu kadar çok mu arzu ediyorsun?”

“Evlat, seni kucaklasam yanlışıyla kemiklerini kırarım!”

“Ve sen tutmuş savaşmak istiyorsun!”

“Tanrım, bu nasıl bir cahillik?”

“Yeter!” Nola’nın fısıltısı duyulmamıştı. “Yeter!” diye bağırdı bu kez.

Susmuşlardı. Nola da nefes nefese kalmıştı. Aniden ürpererek pelerinine sıkıca sarıldı. Duri, o anda daha da yaklaşarak kolunu ona sıkıca doladı. “Bu iyi bir fikir değil, Nola!” Duri, kendisini tanıyordu. Çoğunlukla verdiği kararlardan dönmeyen inatçı bir kişilikti. Fakat bu defa kararından kısa sürede dönmüştü.

“Val da bana bunu anlatıyordu. Savaşta neden olamayacağı-mı! Ben... Sadece yardım etmek istemiştim. Ama haklısınız, biliyorum.” Başını, orada her zaman yeri olacağını bildiği Duri’nin omzuna yasladı. Diğerlerinin gözlerine tek tek baktı. “Bu, ölmek için güzel bir nedendi!”

“Bizimle olmak için, bir şeyler başarmak için silahlarını kuşanıp savaşmana gerek yok, Nola.” Val bir adım öne çıktı.

Sesler geliyor, kale halkı, savaşçılar yavaş yavaş uyanıyordu. Surlarda nöbetçiler yer değiştiriyordu. Val söyleyecekleri için iyi bir ortam olmadığını biliyordu. Ama zamanlama güzeldi. Nola bu kadar savaşmaya istekliyse istediklerini geri çevirme olasılığı daha da azdı. Ros sorgularcasına bir bakış attığında Val başını eğdi. Konuşmak için daha mükemmel bir an bulamazdı. Bu da en az savaşmak kadar tehlikeli olacaktı ve Duri, mutlaka kendileriyle savaşmak yerine Nola ile kalacaktı.

“Ne demek istiyorsun?”

Val’in sabit bakışları Duri’yi buldu. Ona fazla uzatmaması için küçümser bakışlar atmıştı atmasına, fakat onun gözlerindeki

zekâyı fark edebiliyordu. Hayır, daha önce söylediği gibi bir aptal olmadığını biliyordu. Ancak bazen, insanlara söylediklerini kabul ettirebilmek için onları ezmek gerekirdi. Val bunu çoğu kez yapmış, çoğu kez de işe yaramıştı. Ama hayır, o gözler o anda şüphe ve kaygıyla Val'ın ağzından çıkacak sözleri bekliyordu.

Ancak Zek, Val'dan önce davranarak söze atıldı. Gözleri sadece Nola'nın üzerinde sabitlenmişti. "Ros'a öncü gelin olarak verildiğinde neler hissettiğini hatırlıyor musun?"

Val, kadının yüzüne dikkatle bakıyor, utançla kızaran yanaklarını izliyordu. Afallamış bir halde olmasına rağmen gözleriyle Zek'i azarlıyordu.

"Bana böyle şeyler sormamalısınız! Biz, öldük ve onlar... Eski bir rüyaydı!" Sığınmak ister gibi daha da Duri'ye yaklaştı. Belki, kılıç sallamak isteyecek kadar cesaretliydi, ancak duyguları için savaşmaya henüz hazır değildi.

"Bu kadar yeter! Biz, kaleden ayrılıyor. Onu üzme hakkınız yok." Duri, gitmek için bir hamlede bulundu.

Ancak Ros daha yumuşak bir sesle araya girdiğinde Nola olduğu yerde kaldı.

"Benden nefret ediyordu. Öylesine bir nefretti ki bu ve öylesine cesaretliydi ki, boyun eğmemek için duvardaki kılıcımla bana saldırmaya cüret etti. Beni, öldüremeyeceğini bilecek kadar pervasız değildi, fakat kendini öldürterek hem öncü gelin olmaktan kurtulacak hem de ailesine zarar gelmesini engelleyecekti!"

Nola gözlerini kapadığında sanki o anları tekrar yaşıyormuşçasına gözlerini yumdu. Kapalı göz kapaklarının arasından birer damla yaş düştü. Sonra da nemli gözlerini açarak Ros'a baktı. "Çünkü bu haksızlığa dayanamıyordum. Hiç adil değildi. Öncü gelin olduğumu duyduğum andan beri kahkahalarım elimden alınmıştı!"

"Ve haklıydın!"

“Ve haklıydım.” Nola’nın gözleri onları herkes gibi dikkatle dinleyen Zek’e kaydı. Hafif bir gülüş dudaklarında dolandı. “Ve Zek’in hayatta tanıdığım en aptal adam olduğunu düşünmüştüm.”

Zek gürültülü bir kahkaha patlattı. “Ben, muhafızlık görevimi yapıyordum, evlat!” diye kendini cılızca savundu.

“Beni, oğlunu öldürtmek için kraliçenin gönderdiğini düşünmüştün!”

“Evet. Cesur Nola, seni baltamla ikiye bölecektim. Bunu gerçekten yapacaktım.” Val, Zek’in gözlerinin uzaklara daldığını fark etti. Yüzünü buruşturdu, fakat bu Zek’ti ve aklından ne geçiyorsa hemen söylerdi. Tıpkı kendisi gibi! “Eğer seni öldürmüş olsaydım, belki de hiç bu noktalara gelmeyecektik.”

Ros gürültüyle inledi. Duri, resmen vahşi bir kedi gibi hırladı. Fakat Val, onun sözlerinin aslında anlatmak için doğru kelimeler olmasa da tam hedefi vurduğunu biliyordu. Nola da tıpkı kendisi gibi onun ne demek istediğini anlamış olacak ki, başını hüzünle eğdi.

“Kaldır başını, Nola!” Val, kızın yanına gitti. Duri’ye de ona karşı çıkmaması için sert bir bakış attı.

Geçmiş konuşmak onlar için yaralayıcı olabilirdi, ancak geçmiş o anda içinde bulundukları durumun başlangıç noktasıydı. İnsanlar fiziksel yara aldıklarında da canları yanıyor. Acı çekiyordu. Ancak ölmedikten sonra iyileşmenin bir umudu hep vardı. Bu, duygusal bir yaraydı. Yaşanmıştı ve konuşulması gerekiyorsa konuşulacaktı. Val bu duygusallığın üzerinde durmuyordu. Kendisi de bu geçmişle yara almıştı. Fakat Ros’u anladıktan sonra onun için herhangi bir konu kadar normaldi.

Konuşmak onu acıtmıyordu. Aksine, o söyledikleri her sözle kafasındaki gediklere bir taş koyuyor, aklındaki geleceğe sağlam temeller atıyordu.

Nola'nın başını bileğinin üst tarafıyla yukarı kaldırdı. Duri, sanki Nola'ya bir canavar dokunuyormuşçasına sert bir bakış yolladı. Tanrım!

“Çünkü bundan sonra senin başını dik tutmana ihtiyacımız var. Cesaretine ve gururuna ihtiyacımız var.”

Nola başını sertçe kaldırdı. Val, kendisinden ürktüğünü bildiği için bir adım geriye çekildi. Fakat gözlerini kızın meraklı bakışlarından ayırmadı.

“Nasıl? Bir şey anlayamıyorum. Beni neden çağırdınız?” Bu soru, kadının içini öyle bir kemirmişti ki, dudaklarından hevesle dökülmüştü.

Val, ona cevabı doğrudan vermedi. “Vahşi Bölge'de bir parça et yiyebilmek için her gün ölümle burun buruna gelersin. Ya da elindekine sahip çıkmak için seni de öldürüp bedenini ateşte kızartıp yiyebilecek insanlarla mücadele edersin! Orada savaşlar böyle olurdu. Göğüs göğse bir çarpışma yaşanırdı. Her günümüz ölüm kalım savaşıydı. Hileye de başvururduk. Bizim ilkelerimiz yoktur, Nola! Fakat herkes bunu bildiği için gözlerini açık tutmak zorunda kalırdın. Biz hilelerimizle, dürüsttük! Her an herkesten her şeyi beklerdik. Yumuşak karnımızı bulmak kolay değildi.”

Nola tamamen karmakarışık görünüyordu. Val buna hafifçe gülümsedi. “Buraya geldiğimde ne öğrendim, biliyor musun? Kuralları! Savaşmak için de hayatını devam ettirmek için de yasa vardı. Kraliyetten halka kadar herkes kurallar ve yasalarla ilerliyordu.” Val geriye doğru adımlar attı ve Ros'un bedeninin hemen yanında durdu. “Bunları, Vahşi Bölge'deyken Ros'tan da öğrenmiştim. Ancak buraya geldiğimizde bambaşka bir şey fark ettim. Görünen bu kurallar yığının altında tüm büyük güçler kılıfına uydurdukları hilelerle çarpışıyorlardı!”

Artık Duri de ona öfkeyle bakmıyor, ilgiyle Val'in sözlerinin devamını bekliyordu. Güzel! Bu, onun da hemen karşı çıkmama-

sı için yaptığı başka bir hileydi, fakat zaten onlar yapılan yanlışları hiçbir zaman görememişlerdi.

“Kurallar yoktu. Kurallar sadece pusulalarda ve halkın kulaklarında kalıyordu. Nezaket gösterisinin altında çok fazla şey dönüyordu. Başka bir şeyi daha fark ettim. Krallıkların, beyliklerin en büyük güçleri halktı. Ama halkın bundan haberi yoktu. Bir krallığı kuşatmak mı istiyorsun? Önce halkın arasına karış! Ne kadar kötü lider olduklarını fısıldayıp dolanmaya devam et. Sonra halk bunu kendi arasında fısıldasın ve birbirlerinin öfkelerini bilesinler! Ve sonra bir araya gelip bir güç oluştursunlar! Bastırılıp bastırılmamaları sorun değil! Sen, tam o anı seç ve darbeni indir.”

Ros ve Zek, onun nereye varacağını elbette bildikleri için sakince dinliyorlardı. Fakat Duri ve Nola, nefes almaksızın Val’in ağzından çıkacak sözleri takip ediyorlardı. Val tekrar Nola’nın yanına ilerledi.

“Nash’in neden haberi yok, biliyor musun, Nola? Ya da uygarlıktaki büyük güçlerin?” Nola başını iki yana salladı. “Senden haberi yok. Senin gücünden haberi yok. Arkanda toplayacağın –bir krallığın değil bir uygarlığın– halkından haberi yok. Sen, bu savaşın simgesisin, Nola! Sen, bir öncü gelindin. Tıpkı hâlâ kaderini bekleyen diğer öncü gelinler gibiydin.” Nola’nın gözleri durumu anladığını belirtircesine ışıldamaya başladı. Val hürmetle ona başını eğdi. Bu kadına ister istemez saygı duyuyordu. Sadece halktan bir adamın kıızıken, koca bir krallığın vârisine tek başına başkaldırmasına, ona istemedikleri bir hayatı sunanlara meydan okumasına ve sonra da sevgisine sahip çıkmasına saygı duyuyordu.

“Sen kendi savaşını başlatacaksın! Geçmişten gelen bu adaletsiz kuralların haksızlığına başkaldıracaksın. Annelerin kalbine dokunacaksın, sesini çıkaramayan ailelerin ellerinden tu-

tacaksın. Artık Ros'la yaşadıklarından utanmayacak, başına ne geldiyse herkesin, çocukların bile bilmesini sağlayacaksın. Seni nasıl öldürmeye çalıştıklarını, nasıl hayatta kaldığını! Her şeyi, Nola! Her şeyi!

En güzel giysilerini giyeceksin. Yanına Ellyss Krallığının affedilen, güçlü prensesini alacaksın. O da kendi savaşını verecek. Sözleriniz silahlarınız olacak. Vaatleriniz kalkanınız olacak. Yanınıza alacağınız vahşi ve uygar savaşçılar dokunulmaz olduğunuzu anlatacak korumalarınız olacak. Tıpkı bizim buraya geldiğimizde yaptığımız gibi küçük liderlerin topraklarında ağırlanacaksınız! Şu anda mecbur kaldıkları için bize katılan beylikler sizi ağırlamak zorunda kalacaklar. Siz, halkı göstere göstere ayaklandıracaksınız! Ve onlar da ister istemez sizin yanınızda olacaklar. Çünkü bu dayatma yaşamlarından nefret ediyorlar. Büyüyeceksiniz. Bunu yapabilirsin, Nola! Biz de o sırada en iyi bildiğimiz şeyi yapıyor olacağız! Savaşıyor olacağız.”

Duri, derin bir iç çekişle Nola'dan önce söze atladı. Val da zaten ondan başka türlü yapmasını beklemiyordu.

“Bu, anlattığın kadar kolay değil.”

“Ben, kolay olacak demiyorum ki!” Val omuz silkti.

“Onları büyük bir hedef haline getireceksiniz!” Duri, bu sözleri söylüyor olmasına rağmen sesi çok ılımlıydı. Çünkü Val'in planında mantık vardı. Olabilme ihtimali çok yüksekti. Eğer böylesi bir ayaklanmayı başarırlarsa tüm krallıklar zayıf düşerdi.

“Sen, ne işe yarıyorsun? Kadınının yanında olacaksın ve ona sahip çıkacaksın. Ordunun hatırı sayılır kısmını da size vereceğiz.” Val'in gözleri Nola'yı buldu.

Val'a göre, Nola'nın bunu kabul etmesi gerekiyordu. Onun mantığı böyle işliyordu. Eğer aynı durumda kendisi olsaydı bunu hiç düşünmeden kabul ederdi. Bu kadar karşı çıktığın bir oluşumun çökmesi için önüne fırsat gelirse hiç düşünmeden

adımını atardın. Ama kendisi Val'dı ve o da Nola'ydı! Ros bunu ilk duyduğunda karşı çıkmıştı. Elbette Kav da Flora işin içinde olduğu için itiraz edip durmuştu. Fakat herkes elini taşın altına koyacaktı. Sadece savaşmak uygarlıkta yetersiz kalıyordu. Tıpkı Ros'un amcası Ernie gibi her şeyi farklı gösterip mükemmel bir iyi niyet örneği sergileyerek halkın adaletine, sağduyusuna oynamak gerekiyordu. Ancak arada bir fark vardı. Ernie'nin amaçları ve kendi amaçları birbirinden farklıydı. Çünkü Ros uygarlığın görebileceği en iyi liderlerden biri olacaktı.

"Savaşmak istiyordun, Nola. İşte sana savaş!"

Nola başını salladı. "Elimden ne gelirse!" Bakışlarını kaldırıp Ros'a, Zek'e ve Val'a tek tek baktı. "Teşekkür ederim."

Ros tamamen art niyetsiz bir mırıldanmayla, "İşte benim tanıdığım, Nola!" dedi. Ardından da Duri'ye açık bir samimiyetle baktı. "Ona iyi bak, Duri! Elinde çok değerli bir kalp tutuyorsun. Ona izin ver. Ver ki içindeki mağrur kadını serbest bıraksın."

Duri, sonunda daha ılıman bir yaklaşım sergileyerek, "Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Diye bir ant içerken, yumruğunu kalbinin üzerine bastırdı. O, Nola'nın sevdası, muhafızı, eşi olmuştu.

Ros güldü. "Hiç böyle hayal etmemiştim, Val!"

Val omuz silkerek, "Ayağıma bir fırsat gelirse ona tekme atmam, Ros!" dedi.

Ros'un kaşları çatıldı. Başını hafifçe arkaya çevirdi ve seslendi. "Getir onu, Ale! Yeterince dinledi." Sözlerinin ardından bir inleme duyuldu. Acı bir inleme!

Ale ağaçların arasından, omzuna ok saplanmış bir savaşçıyla belirdi. "Kendini ağaç zanneden bir adamı vurmak hiç içime sinmiyor." Alaylı sözleri üzerine vurduğu adam öfkeli homurdanmalarla resmen önlerine savruldu. Ale, onu öyle bir fırlatmıştı ki, alını toprağa sürterken iç gıcıklayan bir ses çıkardı.

Uygar

Val, adamı ayağıyla hafifçe dürttü. “Akşam yemeği nasıldı, Rey? Sizi iyi ağırladığınızı düşünüyoruz.”

Rey’in dudakları öfkeyle düz bir çizgi halini aldı. Trion kralığının eski muhafızı Rey, kendisi ve altı kişiyle birlikte, Prenseslerini koruyamadıkları için ölüm cezasına çarptırıldıklarını söyleyerek onlara sığınmışlardı. Kendileri de bu isteği kabul etmiş, fena halde yara almış bedenlerini sarmışlar, onları güzelce doyurmuş, banyo yaptırmış ve en iyi odalarında yatırmışlardı.

Belki kendileri bile bu kadar kolay kabul gördüklerine şaşmış olmalıydılar. Fakat Ros böyle olmasını istemişti. Onları işkencelerle konuşturmaya çalışmanın bir âlemi yoktu. En güzel şekilde ağırlayıp, her yerde dolanmalarına izin verilmişti. O kadar rahat ve güvende hissetmişlerdi ki, gelmekteki gerçek amaçlarını uygulamaya hemen geçmek istemişlerdi. Gelen her sığınmacı olmadık yerlerde karşılarında beliriyorlardı. Köşe başlarında, yemek odalarındaki perde arkalarında! Bu gülünçtü. Görmemezlikten gelmek daha da zordu.

Val bir gece önce sadece onların yiyecekleri akşam yemeklerine onları uzun süre uykuda tutacak bir karışım atmıştı. Bu, çok büyük yaraları olan birine hissizleşmesi için verdiği bir karışımdı. Onlar hiçbir şeyden habersiz rahat yataklarında uyurken, Val ve Ros kaldıkları tüm odaları, eşyalarını ve giysilerini kurcalamışlar, ardından da her adımlarının anlatıldığı bir pusula bulmuşlardı. Pusula o anda Ros’un kuşağının içinde saklıydı.

“Bana neden böyle davrandığınızı anlayamıyorum. Sadece konuşmalarınıza kulak misafiri oldum ve ilgimi çekti. İnanın, tamamen tesadüftü.” Sonra Rey’in gözleri irileşti. Gölge, ağaçların arasından tüm zarafeti ve tehlikesiyle yürüyor, Rey’e doğru ilerliyordu. “Onu benden uzak tutun!”

“Tabii! Ama önce, pusulayı Nash Dillon’a nasıl göndermeyi planlıyordun, onu anlat!” Ros eğildi. Bir dirseğini dizinin üzerine

koyup, Rey'in yüzüne baktı. "Evet, Rey? Tüm planlarımızı Nash Dillon'a nasıl haber verecektin? İnan bana, seni konuşturmak için uğraşmayacağım. Seni, kendi emrindeki adamların önünde Gölge'nin parçalamasına izin vereceğim. Onlar, senin parçalanmış bedenine bakarken bana istediğim her şeyi verecekler."

Rey'in başı yenilgisiyle aşağıya düştü. Nola ve Duri, kendi odalarına giderken, diğerleri Rey'i de alıp kabul salonuna doğru ilerlediler. Kav, Sara, Khan kendilerini bekliyorlardı. Nola, onlara büyük bir ümit vermişti Ve sıra kendi oyunlarını oynamaya gelmişti.

Rey'e, kendi istediklerini yazması için bir pusula daha hazırlattılar. Onun yazısıydı, pusulanın gerçekten Rey'den geldiğini anlamaları için belirleyici kelimelerini de diğer pusulayı dikkatle inceleyerek öğrenmişlerdi. Rey, bunların bulunduğunu anladığında şaşkına dönmüştü. Pusula yazmayı kolay kabul etmemişti. Çünkü Nash, bu kelimelerle pusulanın Rey'den geldiğine emin olacaktı. Rey, o andan sonra kül rengine dönmüş fakat pusulayı da bitirmek zorunda kalmıştı.

Rey'i diğerleriyle birlikte zindanlara yerleştirdikten sonra, bir okun ucuna bağlı pusulayı kale duvarlarının dışında bekleyen Trion savaşçısının bulunduğu bölgeye yolladılar. Ale bizzat kendisi savaşçının pusulayı aldığına emin olduktan sonra keleye geri döndü. Trion savaşçısı yanlış bilgilerin dans ettiği pusulayı Nash Dillon'a götürürken, Ale deli gibi sırtıyordu.

Nash Dillon yine hile yapmıştı. Fakat bu defa hilesi kendini hedef yapmıştı. Kabul salonuna girdiğinde herkesin gözü Ale'nin üzerindeydi.

"Ahmak büyük bir hevesle yola çıktı bile!"

Sarı Diyarı beyi Cori, kızı Marian da aralarına katılmıştı. Az sonra Ellyss Krallığından gelen birliğin kumandanı da kendilerine katılacaktı.

“Güzel!” dedi Ros. Büyük masanın etrafında usul adımlarla dolanmaya başladı. “Önce Nola’yı ve Flora’yı çıkacakları yolculuğa hazırlayacağız. Daha sonra da Nash Dillon’un savaşçıları ikiye bölüp, pusulaya göre tehdit edilen bölgeye göndermesini bekleyeceğiz. Kendi savaşçıları göndermeyebilir de! Fakat büyük destekçilerinden bir beylikle bu işi halletmek isteyebilir. Biz, onu hiç beklemediği, ancak çok güvenerek savunmasız bıraktığı bir yerden vuracağız. Onu, batıdan vuracağız! Tüm savaşçılarımızla, en güvendiği Bell Kalesi’ni kuşatacağız! Nash’in en büyük kozu Bell’le olan anlaşmasıdır. Orada iki bin kişilik nizami ve güçlü bir ordu saklanıyor. O kaleyi bizzat kendim kuşatmış, en iyi komutanlarımdan birini de orada bırakmıştım.

Nasıl düşünür biliyorum. Zek de biliyor. Bu kuşatma, onların silah gücü ve savaşçı fazlalığı ile zorlu olabilir. Ancak biz, hiç beklemedikleri bir anda tepelerine ineceğiz. Bu, bize iki saat kazandıracak!”

Herkes, Cori de dahil, bu planı onaylıyordu. Nash, tüm güçlerini saldırı beklediği yerlere dağıtırken savunmasız kalan Bell, Nash haberi aldığı anda ya kuşatılmış olup düşecek ya da bu ilk sıcak savaşta Ros ve Val, geri çekilerek tekrar güç toplayıp saldırıya geçeceklerdi. Bu sırada Nola ve Flora’dan da sürekli haber alacaklardı. Onların halkı ayaklandırmasına gerçekten güveniyorlardı. Elbette, onlara katılmayan da olacaktı, fakat katılanlar en küçük kısmı bile oluştursalar, bir araya geldiklerinde büyük bir topluluk olacaklardı. Liderlerle de görüşeceklerdi. Hikâyelerini kabul ettirdikleri liderler büyük savaşta onların yanında olacaktı. Öyle umuyorlardı.

Zek, Ros’un sözlerinin ardından Cori’ye döndü. Cori, bu savaşta önce zorla, ama daha sonra tıpkı dört büyük beylik gibi kendi istekleriyle yanlarından olan liderlerden biriydi. Kızı Marian da karnında bebeğini taşımasına rağmen, onların her anında yanlarında oldukları için istemeye istemeye Nash’e karşı öfkeyle bileniyordu.

“Sende durum nedir, Cori?” Daha önce Zek, Cori’yle karşı karşıya gelmiş olsa, sadece bir muhafız olduğu için konuşma hakkı bile olmazdı. Fakat artık her şey değişiyordu.

“Sara’nın da size onay vereceği gibi,” Burada durup Sara’ya baktı. Sara o daha konuşmadan sözlerini elini kaldırarak doğruladı. Sara, Vahşi Bölge’de de diğer toplulukların içine görünmeden ya da tamamen zararsız biri olarak sızar, en tehlikeli insanların en özel yerlerindeki sırlarını ya da hedeflerini öğrenirdi. Cori, pusula göndermeden önce Val, Sara’yı pusula gönderilecek büyük suların ötesindeki krallıklara göndermişti. Zek de o gelece kadar ecel terleri dökmüştü. Onunla gitmek istemişti. Ancak cüssesi bu duruma hiç uygun olmadığı için bu mümkün değildi.

“Pusulalardan sadece bir tanesi olumlu cevapla döndü. Şu anda üç savaşçı gemi bizimle birlikte büyük savaşta yer almak için rotasını buraya çevirdi. İçinde de sekiz yüz, oldukça iyi savaşçı ve silahlar var!”

“Bu da bir şey!” diye atıldı Ale! O anda Marian’ın öfkeli gözleri Ale’yi buldu. Nedense araları daha da kötü olmuş her fırsatta tartışıyorlardı.

Ros başını salladı. “Evet, bu da bir şey! Bizimle olan en küçük gücü bile küçümsemeyeceğiz. Çünkü bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, kibir insanı kendi kalbinden vuracak en büyük silah!”

“Tanrım! Bu adam kesinlikle duygusal bir ozan!” Khan öğürür gibi yaptı.

Kav, güldü. Fakat bu gülüş Flora’nın üzerindeki endişeli bakışlarını yok edemedi.

Sara mırıldandı. “Siz de sesleri duyuyor musunuz?”

“Lanet olsun, Sara!”

“Tanrım! Hayır, şimdi değil.”

“Sara, kara bir lanet gibisin!”

“Hey! Sadece şaka yapıyordum!”



On Üçüncü Bölüm

Nash Dillon, danışmanı, ordu kumandanları, hazine koruyucusu, Tanrı'nın adamı ve krallığına bağlı lordların bulunduğu masanın çevresinde turlar atıyordu. İçinde kaynayan öfke ve kimseye belli etmek istemediği kaygısıyla sandalyesine oturup sabit durmak çok zordu. Bunun için sürekli adımlar atıyor, bağırıp küfürler ediyor, kimse sesini çıkarmadığında da daha çok sinirleniyordu.

Krallığa bağlı, Batı ve Doğu'nun en uzak noktalarında bulunan lordlarının koruduğu toprakları Ros Dillon tarafından saldırıya uğramış, kaleler kuşatılıp ele geçirilmiş, savaşçılar esir alınmış, hazineler sömürülmüştü. O sırada Nash, Ros'un yanına gönderdiği casuslara verilen yanlış bilgilerle tamamen farklı bir bölgeyi koruyordu.

Ros gittikçe güçleniyordu. Nash, yine de onun kendisinin savaşçı sayısı kadar iyi bir ordu elde edemediğinin farkındaydı. Çünkü o, düşmüş, adı kötüye çıkmış, ailesinin katili olarak anılan bir adamdı. Bunun için zorla yanında tuttuklarının dışında ona gerçekten bağlı olabilecek çok fazla krallık ya da beylik yoktu.

Bir de vahşiler vardı. Katiller, hırsızlar, ruhunu şeytana kaptırmış bu insanlar geldikleri yerde kalmalılardı. Uygar dünya halkı onlardan nefret ediyordu. Ros her bakımdan yetersiz kalı-

yordu. Fakat bir iki hücumdan geri çekilmenin dışında giriştiği tüm saldırılarda da başarılı olmuştu.

Nash, onu küçümsememesi gerektiğini iyi biliyordu. O, bir avuç askerle ve sadece zekâsıyla koca bir kaleyi kuşatmış, tek kişinin burnu kanamadan da her şeyi ele geçirmiş bir adamdı. Nash'in onu, geldiği yere göndermesi gerekiyordu. Fakat hata üzerine hata yapıyordu. En büyük hatası da Ale'ydi. Onun içine sızmış olan en büyük casus olduğunu ancak karsını ve yakaladıklarını sandığı Vahşi Kraliçe'yi kaçırdığında anlamış olması ne kadar da aciz ve aşağılık bir durumdu. Ağzından çıkacak her sözü dikkatle dinleyen insanları, artık arkalarından karısına ve tutsağına sahip çıkamadığını konuşuyorlardı.

Daha sağlam, akıllıca adımlar atmalıydı. Fevri hareketler, gücünden öğütmekten başka bir işe yaramıyordu. Ale'nin kışkırttığı halkın isyanını ancak altınlarını dağıtarak bastırabilmişti. Aynı taktiği Nola ve Ellyss Prensesi Flora'nın kışkırttığı insanlarda da deneyecekti. Birkaç inatçı çıkabilirdi, fakat kışı geçirecek yiyecek ve tahıla da kimse hayır diyemezdi.

Nerede bulunduklarını öğrendiğinde, o bölgenin liderine bir arabayla paha biçilemez hediyeler gönderdiğinde, onları zindanlara kapattırabilirdi. Ellyss'ten artık çekinmesine gerek yoktu. Nasılsa Nash'in karşısında yer almışlardı.

Gözleri babasının bakışlarıyla buluştu. Oğlunun düştüğü bu durumdan derin, saklamak için çaba göstermediği bir zevk alıyordu. Nash, onu boğmak istiyordu. Fakat Ros'un durumuna düşmekten başka bir işe yaramazdı.

Kabul salonundaki gergin sessizlik, büyük ahşap kapıların gümbürtüsüyle resmen yarıldı. Herkesin bakışı kapalı kapılara çevrildi. Bir muhafız ağır ağır açılan kapılardan içeri girip, doğrudan efendisinin yanına ilerledi.

Nash, adamın fısıltıyla verdiği haberler üzerine gülümsedi. Başını eğdikten sonra muhafız, geri geri kabul salonundan dışarı çıktı. Şimdi herkesin gözü kendi üzerindeydi.

“Görüşme bitmiştir. Danışman, Otell ve Kumandan Teon kalıyor. ”

Yüzlerde, gelen haberi öğrenememenin burukluğu belirdi. Fakat Nash’in gazabından ürktükleri için tek kelime söylemeden dışarı çıktılar.

Nash, Kumandan Teon’a döndü. Yeni muhafız birliğinin başkumandanı olmuştu. Bu görev için de oldukça hevesliydi. Sakalındaki düğümler, başarılarının simgesiydi. Kara gözleri, heybetli vücuduyla sadece öylece durarak bile korku salıyordu.

“Nola ve Flora, Mavi Yumruk bölgesinde görülmüşler. “ Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Neler yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Nash, danışmanına döndü. “Mavi Yumruk Diyarı’nın beyi açgözlü bir ejderhadır! Bunun için bir araba dolusu hazine ona yetmeyecektir. Benden ne isteyeceğini de iyi biliyorum. Sınırındaki bölge için çok savaş verdi ve her defasında kaybetti. Ovayı ona hediye ettiğimi bildirdiğim bir pusula göndereceğim, fakat ondan neler istediğimi siz anlatacaksınız.”

Teon, “Evet, efendim,” derken başını sertçe salladı.

Nash, danışmanına döndü. “At arabalarını kışlık erzakla doldurun. Teon’dan bir gün sonra yola çıkılsın ve erzaklar Mavi Yumruk halkına dağıtılsın. Tabii Nola ve Flora’nın karşısında durmaları şartıyla!”



Ağırlığı kaldırılamayacak gibi ezen bir sükûnet soğuk ve karanlık salonun içini sarmıştı. Soğuk ve karanlıktı çünkü kimseyi içeri almıyorlar, kimsenin de aklına ocağı tekrar alevlendirmek gelmiyordu. Buz gibi hava çatlaklardan, pencerelerin yetersiz korumalığından içeri sızıyor, neredeyse taşlaşmış halde ruhlarının köşelerine çekilip oturan bedenleri bir bir dolanıyordu.

Nola, Duri, Flora, Kav ve beraberindeki savaşçılar o anda belki de çoktan öldürülmüşlerdi. Mavi Yumruk'a girdikleri anda halk tarafından kuşatılmış, ardından da liderlerinin savaşçıları onları esir almıştı. İlk defa Val'in bile söyleyecek bir şeyi yoktu. Ölümner görmüştü, savaşlar görmüştü, bir kadının ya da bir insanın yaşayabileceğinden fazlasını yaşamıştı. Ama bu... Bedeninin her bir noktasında vicdanı pıt pıt atıyordu. Kararı o vermişti. Onları da oraya kendisi göndermişti. Ne ahmaklık!

Haber bir anda gelmiş, geldiği anda da beynini keskin bir kılıçla ikiye bölmüş, ne düşünebilmiş ne de konuşabilmişti. Diğerleri de kendisiyle aynı durumdaydı. Oysa büyük savaşın ayrıntılarını konuşmak, Nash'i şaşırtmanın yollarını aramak için kafa yoracaklardı. Nash'i şaşırtmak! Aslında şaşıran ve acı çeken taraf o anda tam da kendileriydi. Val'in kaşlarından biri aniden yukarı kalktı.

“Nash!”

Sesi, içerideki sessizliği öyle bir tırmaladı ki, başlar ani ve sert bir tokat yemiş gibi kendisine çevrildi. Ros bitik bir halde kendisine bakıyordu. Ancak haykırdığı isim, yüzünün hatlarına öfkeli gölgelenmeler getirdi.

Zek de diğerleri gibi gözlerini Val'a dikti. Aslında ilk defa Val'in ne söyleyeceğini duymak için can atmıyordu. Herkes için acı duymuştu, fakat Nola için içinde bambaşka bir sızı vardı. O cesur yürekli kadını bu defa öldürmeyi gerçekten başarabilmişler miydi? Derin iç çekişi, hissettiği havasızlığı gidermesine yetmedi. Tam bu sırada hayatında gördüğü en deli kadının, delice gülüşüyle karşı karşıya kaldı. Zek, ona öfkelenmeye cesaret edemedi. Derin, mavi gözlerinden sanki o anda kıvılcımlar çıkıyordu. Bazen Zek bile, tüm cesaretine rağmen onun bakışları karşısında geri adım atma isteği duyuyordu. Bu da o anlardan biriydi. Tanrı'ya şükür, Ros da normal değildi.

“Şu an duymak istediğim son isim, Val!” Ros oturduğu yerden ayağa fırladı. Kapana kısılmış gibi hissettiğinde her zaman yaptığını yaptı ve dolanmaya başladı.

Khan yüzünü buruşturdu. “Ros’a katılmaktan nefret ediyorum.”

Vadi liderlerinden Jack, Val’a örtülü bir bakış attı. Söyleyecekleri sanki boğazında bir yumru oluşturmuş gibi yutkunuyordu. Sonunda onları içinde tutmaktan vazgeçti. “Onlar kendi tercihlerini yapıp gitmeyi seçtiler.”

Ros hiddetle Jack’e döndü. “Onları oraya biz yolladık! Kendilerini sorumlu hissetmelerine neden olacak onlarca şey söyledik. Kabul etmek zorunda bıraktık!”

“Gitmek istemeselerdi, sadece ‘hayır’ diyebilirlerdi.” Ros tekrar konuşacakken elini kaldırdı. “Başlarına gelen çok üzücü! Muhtemelen yakalandıktan hemen sonra öldürülmüşlerdir. Fakat biz, bir yola girdik. Bu yolda da müttefike ihtiyacımız var. Acımasızca gelebilir. Fakat savaşlar çoğunlukla sert, kanlı, acımasız bir süreçtir. Biz yolumuza istesek de istemesek de devam etmek zorundayız. Ama Ellyss, kızlarının öldürüldüğünü duyduğunda bundan hiç hoşlanmayacaktır. Çok büyük bir güç kaybedeceğiz.”

Zek, Ros’un bu sözleri duyana kadar hiç bu açıdan bakmadığına emindi. Ağzını açtı, kapadı. Tekrar açtı. Fakat dudaklarının arasından soluk bir fısıltı dahi dökülmedi. Ardından da güçlü bir homurdanmayla yumruğunu masaya indirdi.

Val’in gözlerinden alaylı bir bakış geçti. Eğer kafasının içini görebiliyor olsalardı, Zek biliyordu ki, o anda bir kargaşanın, birbiri ardına ilerleyen fikirlerin seline kapılırlardı. Kimse Val’in yüzündeki gülüşünü, bakışlarındaki hesap yapan kadını fark etmiyor muydu? Zek aslında buna şaşırıyordu. Sonra Sara’nın başının kendisine eğildiğini fark ederek, ona yaklaştı.

“Gidiyor!” Sara fısıldadığında bazı beylerin dikkatini çekti. Fakat ilgilerini fazla üzerinde tutmadılar.

“Kim gidiyor?” Zek bakışlarını Val’dan alıp Sara’ya çevirdi.

Kadın yüzüne daha da eğilerek, “Val!” diye cevap verdi. “Ben de onunla birlikte gidiyorum. Bil istedim.”

Zek’in omuzları düştü. “Bazen beni ürkütüyorsun, kadın!”

Sara genişçe sıırttı. “Zevkle!”

“Nereye gidiyorsunuz?”

Kadın omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok!” Ve sonra dikkatini bir daha ayırmamak üzere Val’a verdi.

Zek’in boş bakışları ise kadının narin boynuna saplanıp kalmıştı. Tanrı aşkına, sözlerinde neden hiç mantık olmazdı ki? Ancak her şeyin sonunda Sara’nın ne söylediği anlaşılıyordu. Tıpkı ok kullanması gibi... Tıpkı bıçaklarını kullanması gibi savaş sanatı da Sara’nın karakteri gibi önceden sezinlenmesi olanaksızdı. Derin bir iç çekti. Yine bir işe yaramadı.

“Khan, vahşi savaşçılar iki ayrı birlik olmak üzere talim alanında topla. Dışarıda kalanlara Gölge ile haber veririm.”

Ros tekrar adımlamaya başlamıştı ki yürüyüşünü aniden kesti. Arkasını döndüğünde pelerininin etekleri bacaklarına dolandı. Şaşkınlık içinde Val’a bakıyordu. “Neler oluyor, Val?”

“Nash!” Kadın omuz silkti. “Sen, anlatmıştın. Mavi Yumruk’un lideri Nash’ten nefret ediyor. Çünkü istediği toprakları ona vermiyor. Fakat şimdi, Nash’in elinde ona göstereceği kocaman bir kemik oldu! Neden, onları öldürsünler ki? Kısa zamanda muhtemelen Nash’ten bize bir pusula gelecek ve eğer bu işten vazgeçersek, Mavi Yumruk Diyarında esir alınan arkadaşlarımızı zı serbest bırakacağını söyleyecek. Belki de istediğini yaparsak bunu gerçekten gerçekleştirecek.” Val aniden ayağa kalktı. “Yenilmeni istiyorum, Ros!”

Val’ın sözlerinden sonra hayret nidalarıyla süslenen dudaklar bir karış açık kalmıştı. Açıkçası neredeyse Zek bile onlara katılacaktı. Ama en büyük şaşkınlığı Ros yaşıyordu.

“Vazgeçmemi mi istiyorsun?” Deri pantolonunu saran bacaklarındaki kaslar aniden dalgalandı. Pelerininin kürkünün sardığı boynu da gerilirken, gözleri irice açılmıştı. Yüzünü saran kızarıklık, tepesinde toplayıp örgü yaptığı saçlarının diplerine kadar uzadı. Sanki ihanete uğramış gibi...

“Asla!” Kadın kemikli bileklerinden birini hafifçe döndürdü. Yine, her zaman olduğu gibi tepeden tırnağa silahlıydı. Val’i nadiren silahsız görmüştü. Elbette kendileri de her zaman en azından bir silahlarını yanlarında taşırlardı. Ancak Val öyle değildi. Tüm silahları bedeninin her yanını sarar, bunların üzerine de komik, ancak tuhaf bir şekilde de ona tamamen uyan bir halde saçlarına taktığı parıltılı gümüş tarakları eklerdi. Val buydu!

“En kısa mesafede olan, Nash’in bölgelerinden birine çıkarma yapacaksın. Sonra ürkecek ve geri çekileceksin. Savaşmak riskli! Savaşçı kaybedemeyiz. Fakat senin geri çekilmen beni delirtcek! Tüm herkesin önünde sana bağıırıp, öfkeleneyeğim ve Nash’ten ürktüğüm düşünülecek kadar da iyi geri adım atacağım. Bu savaşla baş edemeyeceğimi söyleyerek, kendi savaşçılarımı boktan ülkenize en güzel sözlerimi söyleyerek Vahşi Bölge’ye döneceğim! Çünkü benim için kazanmak onurdan daha önemli! Ben, bir vahşiyim, kazanamayacağım bir savaşa girmeyi neden isteyeyim ki?”

Bu konuşmalar sırasında şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalan Ale söze atıldı. “Val, beynimin derinliklerini becerebileceğini sanmıyordum, fakat bunu da başardın! Resmen kayboldum.”

“Ama Ros onurun diğer adı... O, davasından vazgeçemez. Ros benim gücümü kaybettiğinde gerçek bir yara almış olacak. Ellys’i de kaybedecek! Nash de bunu duyduğu ilk anda Ros’a meydan okuyarak savaşmak isteyecek! Çünkü mantıklı olan bu! Bitmiş bir Ros, gözden düşmüş, yara almış, savaşçı sayısı yarıya düşmüş. Tam bir tavşan...”

Ros tam burada gözlerini devirdiğinde, Val ona öpücük yolladı.

“Teşekkür ederim, Val! Daha önce birçok şeye benzetilmiştim, ancak aralarında hiç tavşan olmadı!”

Kadın sıırttı. “Vahşi bir tavşan gördün mü hiç, Ros? Eminim karşılaşmadın. Bazen bir sarı kediden daha tehlikeli olur. Çok kurnazlardır. Göz açıp kapayınca kadar avlanırsın.” Adama göz kırptı.

Ros iki kaşını birden kaldırdı. “Yine de hoşuma gitmedi.”

Aralarındaki bu şakalaşma herkesi güldürdü ve bu, kısa bir nefes anı gibi geldi. Fakat aslında Zek de dahil herkesin gözlerinde o anda başka bir parıltı vardı. Val’ı dinlemeye, ne yapmak istediğini anlamaya can atıyorlardı.

“Savaşçılarımınla birlikte Vahşi Bölge’ye geri döneceğim. Sonra halktan, normal biri gibi geri geleceğim. Yanımda birkaç savaşçımınla birlikte... Diğerleri orada kalacaklar. Bir kısmı yine kıyafetlerini değiştirerek geri gelecekler. Bir kısmı da orada güzel, vahşi domuzları avlayacaklar!”

“Tanrım, Val! Hâlâ yemek yemeyi mi düşünüyorsun? Gerçekten. Bu. Durumda. Bile.” Ale gözlerini devirirken yüzünü de buruşturuyordu. “İçinde delik var. Ne yesen aşağıya düşüyor.”

Val’in keyifli, parlayan bakışları aniden donarken gözleri Ale’ye sabitlenmişti. “Ale, Vahşi Bölge’de kaç tane domuz avlayabildin?”

Ale dudağının kenarını kıvrırdı. “Lanet olası hayvanların derileri o kadar kalın ki! Tanrı’nın ışığı düşse delemes!”

Val hafifçe başını eğdi. “Evet. Bizim silahlarımız onları öldürmek için yeterince keskin değildi. Fakat uygarlığın çeliği o kadar keskin ki! Mızraklar, sağlam bir güçle fırlatıldığında, ya da zehirli okların ucu onların derilerinin içine bir kez sızdığında, onları öldürebilir, derilerinden sağlam zırhlar yapabiliriz.”

Ros tüm bu konuşmanın içinde aslında tek bir noktaya takılmıştı. “Sen, geri geldiğinde ne yapacaksın, Val?”

Zek bu soruya Val’in cevap vermesine izin vermedi. Aslında en az kendisi kadar Ros da anlamıştı onun ne yapacağını. “Nola ve diğerlerini kurtarmaya gidecek!”

Ros’un gözleri kapanıp açıldı. “Sadece birkaç savaşçıyla mı?”

Val tek kaşını kaldırdı. Yine. “Unuttun mu? Ben, on kişiye bedelim.”

“Sen, unuttun mu? Benim için onlarca, yüzlerce, binlercesine bedelsin!” Ros gerçekten öfkeleniyordu ve yine, aslında boşa kürek çektiğini biliyordu. Zek bunun için Sara’ya ağzını bile açmayı düşünmüyordu. Nasılsa bir faydası olmayacaktı.

Khan işaretparmağını ağzına soktu. Kusuyormuş gibi yaparak bedenini öne doğru eğdi. “Tanrım! Gördüğüm en duygusal savaşçı!”

Ale göğsünü şişirerek sandalyesinde geriye yaslandı. “Ben, yanında olacağıma göre ona hiçbir şey olmayacak.”

“Sen, sadece sen Ale burada kalıyorsun.”

Ale’nin göğsü Val’in sözlerinin ardından içine çekildi ve şaşkınca ona baktı. “Neden? Tüm vahşilerin bölgeye döneceğini söyledin.”

“Sen, buradaki birlikle kalacaksın. Daha iyi bir şifacı yok. Ayrıca biz dönene kadar muhtemelen büyük savaş için de yola çıkmış olursunuz. Vahşi Bölge’den dönen savaşçıların bizden birine ihtiyaçları var. Khan, benimle geliyor. Vahşiler senin emirlerini daha kolay dinleyeceklerdir. Beni görmedikleri anda sorun çıkarmaya, köylere dadanmaya, insanlara rahatsızlık vermeye başlarlar. Eğer böyle bir durum olursa cezalarını kendi ellerinle vereceksin.”

Ale’nin dudaklarından küçümser bir ses çıktı. “Kimseyi senin kadar dinlemeyecekler.”

“O zaman geldiklerinde sorun çıkaranların kafalarını bedenlerinden ayıracağımı söylersin!”

“O olabilir.”

Val durumdan hiç memnun görünmeyen ve sıkı bir tartışma için açıkça yalnız kalmayı bekleyen Ros’a döndü. “Yapabileceğinin en iyisini yap, Ros! Savaş becerilerin gece eğlencelerinde efsane olarak konuşuluyor. Sadece orada kalması yazık olur. Onlara yenilerini ver. Ben olsam da olmasam da! Sen, Vahşi Bölge’de beni kandırmış bir savaşçısın. Beden gücünden önce zekânı kullan.”

“Tanrım, Val! Biraz...”

“Seninle yalnız kalmayacağım. Çünkü fikrimi değiştiremeyeceksin.” Ros’a başka bir söz bırakmadan arkasını döndü. “Zek getirecekleri domuzların derilerinden sağlam zırhlar istiyorum. Vahşiler demir yığınlarından pek hoşlanmıyorlar.”

Zek başını eğdi. “Yaralandığında geri çekilmeyi bileceksin, evlat. Söz verdin.”

Kadın güldü. Bu gülüş ne Zek’in ne Ros’un hoşuna gitti.



Ros özellikle mağlup edildiği ve sadece sakarlığı yüzünden bir savaşçıları kaybettikleri kuşatmasından henüz dönmüştü ki, Val’la ciddi, herkesin –halkın da– tanık olduğu bir kavgaya tutuşmalarının ardından bitkin bir halde kadının arkasından bakıyordu. Yorgundu. İki gün olmuştu ki, gözünü kırpmamış, ona tek kelime bile edememişti. Val, buna hiçbir şekilde izin vermemişti. Tanrım! Onu bir daha görüp göremeyeceğinden bile emin değildi. Bir avuç savaşçıyla koca bir birliğe, bir kaleye karşı koymaya gidiyordu.

“Neden ona izin veriyorum ki?”

Aslında sözlerini boşluğa savurmuştu. Fakat kendisi gibi onların arkalarından bakan Zek'i unutmuştu.

“Senden izin almadığı için olabilir mi?”

Ros hışımla ona döndü. “Sen, benim muhafızımsın. Beni rahatlatman gerekiyor.”

Zek'in bakışları Sara'nın uzaklaştıkça küçülen bedenine saplandı. “Şu an kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, evlat. Yapabilirsem... Seninle de ilgilenirim.”

“Vahşi Bölge'ye giden insanlar daha sert, vahşi olur. Siz gittikçe uysallaşıyorsunuz!”

İkisinin de başı aniden Ale'ye çevrildi. Ancak daha bir şey söyleyememişlerdi ki, Marian'ın çılgılığıyla harekete geçen Ale'nin ardından bakakaldılar. Ale, kadının kolunu omzuna aldı. Yere baktı ve bir küfür savurdu.

“Lanet olsun! Yardım edecek misiniz? Doğuracak!”

Ale'nin haykırmasıyla ikisi de harekete geçti fakat ne yapabileceklerinden emin değillerdi. Tek emin oldukları şey... Ale'nin yüzünün endişeden küle dönmesiydi.



Mavi Yumruk Bölgesinin en yüksek tepesine inşa edilmiş kalenin çevresi ağaçlarla kaplıydı. Gözlerin gördüğü en uzak mesafede, her yerde ağaçlar, geniş bir orman uzanıyordu. O anda da kalenin surlarındaki nöbetçi ellerini birbirine ovuşturarak ısınmaya çalışıyor, ağaçların üzerini kaplamış ve yağmaya devam eden karı izliyordu. Nöbetler her zaman o kadar sıkıcı olurdu ki çoğu zaman uykusu gelirdi. Hele de böylesine soğuk havalarda! Kendine gelebilmek için eldivenli elleriyle yüzünü tokatladı.

Ve sonra aniden kendini aşağı uçarken buldu. Tek bildiği, yere öylesine bir hızla çarpmıştı ki, tüm kemiklerinin kırıldığını-

dan emindi. Sonra da zaten gözleri karanlığa kapandı. Ne olduğunu bile anlamadan ölmüştü.

Val yakasından tutup aşağıya attığı adama dönüp bakmadı. Zaten baksa da göremezdi. Sessizce diğerlerine işaret verdi. Kar yağarken kaleye tırmanmak kadar güç bir iş yoktu. Birbirlerine sarmaşıklarla bağlanmışlardı ve biri düşerse diğerleri de bundan etkilenecekti. Ama Val'in içi artık rahattı. Kendini surun üzerinden aşırıp, sarmaşığı sağlam gördüğü ilk yere bağladı. Doğrulmadan, yerde sürünerek nöbetçi kulesinde dolanmaya, diğerlerinin ne durumda olduğunu anlamak için bakınmaya başladı. Gecenin karanlığında, yetersiz meşalelerle ve kar yağarken bu da bir o kadar güçtü.

Sonunda Khan'ın da kendisi gibi yukarı çıkıp sarmaşığını bağladığını fark etti. Sarmaşıklara inerlerken de ihtiyaçları vardı. Val kendisini fark eden Khan'a eliyle ilerlediğini işaret etti. Sonra nöbetçilerden birini sağ ele geçirmek için sessizce harekete geçti. Sonuçta –eğer tahminleri doğruysa– esir alınmışlarsa nerede tutulduklarını öğrenmeleri gerekiyordu.

Uyumak üzere gibi görünen bir savaşçının arkasından yaklaştı. Doğrularak onunla aynı boya geldi ve deri çizmesinin içinden çıkardığı hançeri adamın boynuna dayadı.

“Yakaladığınız esirler nerede?” Val, onun konuşması için kemiklerine başvurmayı düşünüyordu, fakat adamın aniden dökülmesi onu şaşırttı.

“Trion'a doğru yola çıktılar. Oraya götürülüyorlar. Hepsi kapalı tutsak arabalarında, tüm savaşçılar da arkalarından yürüyerek ilerliyorlar. Fakat elleri bağlı!”

Val gözlerini kırptırdı. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. “Eğer yalan söylüyorsan...”

“Doğruyu söylüyorum. Nash Dillon'a toprak karşılığında sattılar.”

Val dişlerini sıktı. “Lanet olsun! Ne zaman?”

“Bu akşam, gün batımından hemen sonra...”

“Teşekkür ederim.” Val hançerini istemese de adamın boğazından içeri gönderdi ve orada bıraktı. Eğer onu bağlayıp bıraksaydı, bulunduğu anda neler olduğunu söyleyecekti. Fakat şimdi sessizce geri dönebilirlerdi. Arkalarından gelecek bir ordu da en azından daha sonraki sorunları olurdu. İçini çekip Khan’ın yanına döndü.

Diğer savaşçıları yukarı çekmeye çalışırken, “Yoklar. Burada değiller. Bir an önce gidip yollarını kesmeliyiz.”

“Lanet olsun...”

“Ben de öyle söyledim.”

Hızlı hareket ederek, geldikleri gibi sarmaşıklara tutunarak kendilerini aşağıya bıraktılar. Yorulmuşlardı. Kar yağarken yukarı tırmanmak nefeslerini kesmişti. Zaten uzun bir yolculuktan dönmüşlerdi. Dinlenmeden de kalenin yolunu tutmuşlardı. Val eldivenli elleriyle sarmaşıktan kayarken işlerinin daha da zorlaştığını düşündü. Sessizce halletmeye çalıştığı kurtarma onların beraberindeki savaşçılarla birlikte zor olacaktı. Muhtemelen Trion askerleri de Mavi Yumruk birliğiyle birlikteydi.

Kendilerini yere bırakmalarıyla atlarına doğru koşmaları arasında neredeyse zaman yoktu. Atları da kendileri gibi yorulmuştu. Eğer kaleyi uyandırmayacaklarından emin olabilseydi atları değiştirebilirlerdi. Elllerinde fazla seçenek yoktu. Matarasından birkaç yudum su içerken atını da aynı anda mahmuzladı. Diğerleri de Trion yoluna doğru kendisini takip ettiler.



Kav çığlık seslerinin ardından başını kaldırdı. At arabasının içinde tahta bir oturakta oturuyor, yola çıktıklarından beri de sar-

sıntı yüzünden içi bulanıyordu. Fakat çektiği sancının sebebi bu değildi. Flora'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Onu zindandan ilk çıkarmışlar, ite kaka da tahta aracın içine koyup biraz bekledikten sonra yola koyulmuşlardı. Nereye gittiklerini bilmiyor, ancak tahmin ediyordu. Trion armalı savaşçıların arabanın yanında beklediklerini gördüğünde, sonunda kendi kalelerinden çıkma amaçlarını gerçekten yerine getireceklerdi. Fakat bu defa kalenin prensesi ve prensesin muhafızı olarak değil, bir tutsak olarak gidiyorlardı.

Çeliğin birbirine çarpan sesi, savaşçıların acı çığlıkları artarken aniden ayağa fırladı. Fakat başı, arabanın tavanına çarptı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gezginler kış aylarında bir araya toplanıp, kafilelere saldırırlar, yiyecek ve ganimet toplarlardı. Kav'ın aklına bundan başka bir şey gelmiyordu. Karşısındaki vahşi savaşçılara bağlı ellerini işaret etti.

"Siz, kapılar açıldığı anda üzerlerine çullanıyorsunuz, ben de -eğer yapabilirsem- boğazlarına sarılıyorum."

Onlar onayladıktan sonra aklında Flora'nın endişesiyle beklemeye başladı. At arabası aniden durdu. Arabacı suçunun olmadığını haykırıp serbest bırakılmayı dilerken, kapının kilidi kırıldı. Başını içeri uzatan adamın sadece karanlık silüetini görmüşler ve anında da harekete geçmişlerdi. Arabanın gerisinde oturan iki kişi tekmelerle adamı sarsıp, bağlı ellerinin izin verdiğinde arabanın içine çekmişler, başını Kav'ın kollarının arasına almalarını sağlamışlardı. Bir yandan da tekmelemeye devam ediyorlardı.

"Yeter! Durun. Lanet bok kafaları!"

Kav, aniden adamın boğazını sıkmayı bıraktı. Ses, neden sonra kulaklarından içeri girdi ve tanıdık tınısı göğsünde bir sevinç dalgasına yol açtı. "Khan?"

"Evet, soktuğumun Kav'ı! Size yardım edenlere hep böyle mi davranırsın. Bir de size uygar derler."

Kav, kollarını adamın boğazından çekerken sırtıyordu. “Unutun mu? Biz de en az senin kadar vahşiyiz!”

“Şu an anladım.” Elindeki hançerle iplerini kesti. “Kıcınızı kaldırın da savaşçılarımızı kurtarıp bize yardım edin. Val zor durumda.”

Khan önlerinden çekilir ekilmez arabadan aşağıya indiler. Hava o kadar soğuktu ki aniden çarptığında bir an uyuştüğünü hissetti. Fakat bunun için durup bekleyecek zaman yoktu. Dışarıda durum çok kötüydü. Yerde yatan bir savaşçının kılıcını eline alırken, hızla çarpışmanın içine daldı. Kendi sayıları çok azdı. Arabada beraber ilerledikleri diğer üç savaşçı esir alınan ve donmak üzere olan savaşçıların iplerini kesmeye başladıklarında, Kav çoktan iki kişiyle aynı anda mücadeleye girmişti. Karanlıkta göz gözü görmüyordu. Fakat üniformalıları kendi savaşçılarından ayırmak kolay oluyordu. Onlar beyaz karın yansımasıyla hafifçe parlıyorlardı. Kav nereye yöneleceğini iyi biliyordu.

Düşman savaşçıların çoğunlukta olduğu yere yöneldi. Her zaman böyle olurdu. Val’in etrafı, Vahşi Bölge’de de uygarlıkta da her savaşta sarılmış olurdu. Çünkü onun savaşının sanatı kimseye benzemezdi. Savaşçılar, bir şekilde onun herkesten daha tehlikeli olduğunu ve önce yok edilmesi gerektiğini hissederlerdi.

Üzerine doğru hızla gelen adama fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı. Hafifçe yana kayarak, kılıcını soluna ve yukarıya doğru savurdu. İlerlemeye devam etti. Val’in etrafını çevrelemiş olan adamlardan birinin sırtından kılıcını soktu, onu yere itti ve diğerlerini de ittirerek kendisine çemberin ortasında yer açtı.

“Lanet olsun!” Kav, Duri’nin, yanında yerini alırken resmen kükremişti. Flora ve Nola, ortada, yere eğilmiş bir halde duruyor, Val ve Duri de durmadan gelenleri geri püskürtüyordu. Kav, yanlarında yerini aldı.

Val aksıyor gibi görünüyordu. Muhtemelen de bacağından yara almıştı. Fakat onun herkese verdiği sözü tutamayacağını bil-

meliydi. Bu durumda... Kav da zaten tutmasını beklemiyordu. Eğer o bırakırsa, herkes ölürdü. En azından Kav, gelene kadar!

“Geç kaldın!” Kadının kükreyişinde bir alay vardı.

“Khan’ı boğmakla meşguldüm.”

“Ona söylemiştim!”

“Kesin şamatayı! Burada ölüme gidiyoruz.”

Val’in dudaklarından tuhaf bir ses çıktı. Sonrasında da “Kapa çeneni, çocuk!” Kısa süre duraksadı. Kav’ın dikkati karşısındaki düşmanlarında, kulakları Val’dan gelecek emirlerdeydi.

“Kav, yolu aç! Duri, onları al ve buradan götür.”

“Hayır, Val! Biz de...”

“Gidin!”

Sözler değil, ama Val’in ses tonundaki çeliği bile bükecek sertlikteki emir, Nola’nın çenesini de kapamıştı. Onların gitmesi gerekiyordu. Çünkü Val, onların yüzünden yara alıp duruyordu. Bir mızrak, tam olarak Flora’yı hedef almışken, Val’in sol elindeki kılıcın darbesiyle uzaklara fırlatılmıştı. Kav, söyleneni yaptı. Val nasılsa başının çaresine bakacaktı. Duri’yle kendilerine dar bir yol oluşturdular ve kızları da aralarına aldılar. Onlar, kadınlarını korurken ve gittikçe savaşçılardan uzaklaşırken, Duri, soluğu kesilmiş bir biçimde konuştu.

“Ulu Tanrım!”

Kav, onun ne gördüğünü biliyordu. Bunun için dönüp arkasına bakmaya gerek yoktu. Cesareti, beceriyi, gücü, zekâyı... Val’i görmüştü. Val en iyi bildiği şeyi yapıyordu. Bu, artık Kav’a normal geliyordu, ancak Duri’nin alışması için zaman gerekiyordu.

“Dans ediyor...”

Kav, güldü. Bu, büyülenmiş bir çocuğun hülyalı sesiydi. Duri, bir köy çocuğuydu. Yeterli cesareti ve gücü vardı. Ancak o kadar tecrübesizdi ki, kendini de kolaylıkla öldürtebilirdi.

“Duri, önüne bak!”

“Ta... Tamam.”

İkisi birlikte Nola ve Flora’yı ormanın derinliklerine götürürlerken, Kav çevreyi gözleriyle tarıyordu. Seslenerek yerlerini bildirmek istemiyordu, ancak başka çaresi kalmamıştı.

“Gölge?” Sesi ne yüksek ne de alçaktı. Duyması için dua etti. Onun oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Val’ı yalnız bırakmazdı. “Gölge!”

Sonra yanında bir hırlama duyuldu. Sanki onu rahatsız etmiş gibi dişlerini gösterdiğinde, başı Kav’ın omzuna geliyordu. Kav, derin bir nefes aldı.

“Onlara sahip çık!” Döndü, Flora’ya ilk defa baktı. Dudaklarına kondurduğu öpücüğün ardından geriye, Val’in yanına döndü. Bir de Tanrı’ya şükür duası yakardı.

Bir saatlik bir çarpışmanın ardından nefesleri kesilmiş bir halde oldukları yere çöktüler. Ancak Val’in durumu hepsinden kötüydü. Val, herkes sessizce onun etrafında toplanmışken, getirttiği çuvalın içinden şifa için gerekli olan karışımları çıkardı. Derin yaraları olan yerlerine hızlıca sürerken, bacağının üst kısmını da sıkıca bağladı. Karın boşluğundan aldığı darbe daha ağır görünüyordu.

“Khan, arabalardan birine gidelim. Yola devam edeceğiz, Sağlam atları bulun. Fazla zamanımız yok. Atları onların atlarıyla değiştirmeliyiz.” Ardından karnına baskı uygularken ayağa kalktı. “Duri, bana öyle bakmaya devam edersen Nola’ya rağmen yüzünün şeklini değiştireceğim.”

Nola usulca bir nefes aldı. “Nereye gidiyoruz?”

Val, Khan’ın yardımıyla at arabasına doğru ilerlerken Nola’ya baktı. “Tarağımı kaybettim.”

Nola şaşkınca baktı. “Şey... Üzüldüm.”

“Ben de. Onu Ros hediye etmişti. Savaşlar işte böyle! Neye değer verirsen onu kaybediyorsun.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Edemezsin. Sen hiç savaş görmedin. Görmeyeceksin.”

Nola, Val’in sözlerinden hoşlanmamıştı. Bir adım ileriye attı. “Nereye gideceğiz. Yaralısın. Dinlenmen gerekiyor.”

“Duri’yle birlikte vadine dönüyorsun.”

Val tekrar ilerlemeye başlamışken Nola onu yeniden durdurdu. “Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Büyük savaşa. Bu iş fazla uzadı. Uygar âlemde her şey çok yavaş!”

Nola, ona karşı bile gelememişti. O anda Val’in düşünce yapısını ancak kavırıyordu. Kav, bunu onun yüzünden okuyabiliyordu. Tarağını kaybettiğini söyleyerek, Nola’nın kafasını başka yöne çekmiş, onun savaşa gelme isteğindeki baskıyı daha başlamadan bertaraf etmişti. Bunu Duri de anlamış, Val’a teşekkür edercesine başını eğmişti.

“Val?”

Val sabırsız bir iç çekişle tekrar Nola’ya döndü. “Evet?”

“Teşekkür ederim.”

“Sevdim seni, Nola! Tekrar görüşeceğiz. Kendi evinde, kendi topraklarında... Herkes sana bunu borçlu!”

Val, Khan’ın yardımıyla sonunda arabaya varmıştı. Aracın içine üzerindeki pelerini serip kendisi de üzerine uzandı.

“Çok kanıyorsun.”

Khan’ın endişeli sesiyle kapattığı gözlerini araladı.

“Onlar daha çok kanıyor.”

“Aklını kaçırmış birinin izinden gidiyorum. Ben de aklımı kaçırmış olmalıyım...”

Uygar

Khan söylenmeye devam ederken at arabasının önüne doğru ilerledi. Aynı anda Gölge’de onların yanına gelmişti.

“Duri ve Nola arkamızdan gelecekler. Onları evlerine götür, Gölge. Biraz korkutabilirsin.”

Val araba hareket ederken Gölge’nin sinsî gülüşünü duyup hafif bir kahkaha attı.



Final

Kar taneleri, gökyüzünden aşağıya inerken rüzgârın etkisiyle dans ediyor gibi görünüyordu. Hava daha da şiddetlenecek, henüz toprakla bütünleşen kar, birkaç saat içinde insanların ayak bileklerine tırmanacaktı. Ciğerlere çekilen her nefes ince bir sızı gibiydi. Yakıyor, kurutuyordu. Dışarıya çıkan buhar yığını, soğuk biraz daha arttığında bir buz kütlesi olarak kalacaktı. Havanın bu yağışlı, sert durumu karşı karşıya gelmiş düşman birliklerinin pek umurunda değildi. Onlar önlerindeki savaş için son hazırlıklarını yapıyorlardı. Başkumandanlarından gelecek emirleri bekliyor, Tanrı'yla güçlü bir bağ kuranlar, belki de geçirecekleri son saatleri olan bu günde içlerinden dualar yakarıyordu.

Karşı karşıya gelen düşman birliklerinden biri, nizami bir dizilimle sekiz bin savaşçıdan oluşurken, diğeri ancak bin sekiz yüz savaşçı kadardı. Belki de daha az. Üstelik savaş için seçilmiş alan da pek elverişli değildi. Kalabalık birlik hafif bir eğim oluşturan yamacın başında, diğeri ise aşağısında kalıyordu. Böylesine sert bir havada güçlerinin bir kısmını bu yamacı tırmanırken harcayacaklardı. Savaşmak için her bakımdan yetersiz bir konumdu.

Yamacın yukarısında kalan birliklerin gerisinde duran Trion Krallığının şimdiki vârisi Nash Dillon, savaşçıların arkasından dolanıp, onlara övgü dolu sözler sarf edip, zaferlerle dolu geçmişlerini boğazı yırtılırcasına haykırır, onları daha da cesaret-

lendirirken, savaş alanının oldukça gerisinde kalan yirmi kişilik muhafız birliği de hükümdarlarının konuşmasını yapıp geriye dönmesini bekliyordu. Nash Dillon, kısa sürede biteceği kesin gözüyle bakılan savaş, ordularının gerisinden tam bir koruma altına alınmış halde izleyecekti.

Yamacın aşağısında kalan birliklerin başında bir heykel gibi duran Ros Dillon, atının üzerinde savaş başlatacak olan borazanı bekliyordu. Bunu bir gösteriye dönüştürmeyecekti. Savaşacak, zaferine kavuşacak ve intikamını alacaktı. Aslında o anda tamamen arkasında bıraktığı geçmişinin intikamını... Ve ancak o andan sonra hayatına devam edebilecekti. Arkasında bir hareketlilik olduğunun farkına varsa da gözlerini, bitmek tükenmek bilmeyen konuşmasını yapan Nash'in üzerinden ayırmadı. Nash, savaşlarında hiç birliklerinin önünde yer almamıştı. Ros ise hiç arkasında durmamıştı.

Nash'in o anda aklından geçen her düşünceyi tahmin edebiliyor, kendisini o anda sadece hafif bir baş ağrısına benzettiğini, bu zaferin ona altın tepside sunulduğunu düşündüğünü biliyordu. Vahşi Kraliçe kendi savaşçılarını alıp bölgesine dönmüştü. Bu haberi alan Ellyss –Ros'un en çok güvendiği ikinci büyük güç– savaştan geri çekilme kararı almıştı. Nola ve Flora'nın başlattığı isyan bastırılmış, halkın desteği de ortadan kalkmıştı. Evet, Nash, Ros'u oltaya takılan bir balık gibi görüyordu. Ros'un dudağında soğuk bir gülümseme belirdi.

Aynı anda Ale'nin atı kendi atının yanında yer aldı. Ale atının üzerinden ona doğru eğilerek, gözlerinde endişeli bakışlarla ve biraz da öfkeyle, "Val'dan hâlâ haber gelmedi!" dedi.

Ros ona bakmadı. Bakarsa onun sesindeki endişenin kendi gözlerine tırmanacağını biliyordu. Ama bildiği başka bir şey daha vardı. Eğer Val'a bir şey olmuş olsaydı bunu bilirdi. Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama hissedeceğinden emindi. "O, yaşıyor!"

Ale daha da öfkelenerek, “Nereden biliyorsun?” diye sordu. Ardından da onu rahatsız eden miğferi küfür ederek başından çıkardı. “Bunlar hiç rahat değil!”

“Biliyorum, bana inan!” Bu defa sırf sözlerindeki etkiyi artırmak için Ale’nin gözlerini içine baktı. “Ve o miğferi de kafana geçir!”

“Onunla önümü göremiyorum.” Ale’nin sesi huysuz bir çocuk gibi çıkıyordu. Aslında, savaş için yolculuğa çıktıklarından beri, kamp alanına geldiklerinden beri ve ateşlerin başında yediği her lokmada da huysuz bir çocuk gibi davranıyordu. Bunun tek nedeni de Val’dan henüz hiçbir haber alamamış olmalarıydı. Nola, Kav, Flora ve onlarla birlikte giden savaşçılar... Onlar hakkında da tek bir bilgileri yoktu. Bunu öğrenebilmek için zamanları kalmamış, gönderdikleri ulak da geriye dönmemişti.

“Tanrım, Ale! Önünde kocaman, iki tane delik var.”

Zek tam bu anda söze karıştı. “Birazdan bin savaşçı tarafından ok yağmuruna tutulacağız, evlat. Bunlardan bazıları da alevli oklar olacak! Karların üzerinde, kafanın üzerine saplanacak olan oklarla alevli, yeni açmış bir çiçeğe benzeyeceksin. Ama sana söz veriyorum; iyice kurduğunda seni şehrin kapılarının girişine koyacağım!”

Ale miğferini öfkeyle başına geçirirken Ros gülümsedi. Ardından da Zek’in bakışlarının üzerine dikildiğini hissederek ona döndü. “Kötü bir haberi kaldırarak bir durumda değilim.”

Zek dudaklarını büzdü. “Kötü haber mi emin değilim. Sadece endişeliyim.”

“Ne o zaman?”

“Sara ve Khan yer değiştirmiş. Khan, son anda karar değiştirerek Val’ın yanına gitmiş. Sara da vahşilerin komutasında...”

“Halledecektir. İstediginde tam bir cadı olabiliyor,” Ros, onun Sara için duyduğu endişeyi silip süpürmek isterdi, ancak bunun

pek mümkün olmadığını kendinden biliyordu. Zek yalnız ve Ros'a adanmış kırk sekiz yıllık hayatını, Sara'nın gelişiyle birlikte dengede tutmaya çalışıyordu. Bu da onu daha... İnsancıl yapıyordu.

Ale dayanamadı ve yine söze atıldı. Parmağıyla suçlarcasına Ros'u işaret ederek, "Bu adam bir zamanlar duygusaldı!"

Ros alaylı bir cevap veremedi Sarı Diyarı'nın beyi, Nash Dillon'un kayınpederi Cori, "İnanılır gibi değil! Nash, elçilerini gönderiyor!" diye soludu. Ros da onları görmüştü. Alanın tam ortasına doğru hızla inen dört elçi, kısa süre sonra durup beklemeye başladı. Ros bir süre düşünürken Cori, hâlâ şaşkınlıkla konuşuyordu. "Ne gibi bir anlaşma önerebilir ki? Dahası neden önerirsin? Bizim durumumuzda bu savaşa salyalarını akıtması lazım."

"Ne istediğini öğrenmeye ne dersin Cori? Zek, Ale ve Jack siz de onunla birlikte gidiyorsunuz." Ros böylelikle kendi elçilerini seçmiş bulunuyordu. Cori'ye güvenemezdi, ancak diğerleri sarılmaz güvenlerine sahipti.

Bu sırada Zek'le birlikte kısa bir bakışı paylaştılar ve ardından diğerleri elçilere doğru atlarını mahmuzladılar. Zek'in bakışlarındaki ışık, Ros'un kendi kendine gülmesine neden oldu. Beylik liderleri ona şöyle bir bakıp, tekrar önlerinde yaşanan anlaşmaya odaklandılar. Ros, Nash'in ne istediğini biliyordu. Onu Vahşi Bölge'ye dönmeye zorlayacak, diğerlerini de affedecekti. Yüce gönüllü Nash Dillon'un muhtemelen ensesi kaşınmıştı. Savaş alanını Ros'un seçmesine izin vererek ne kadar iyi niyetli olduğunu göstermiş, Ros'un seçtiği alanı gördüğünde de böyle bir alanın hiçbir yarar sağlamayacağını düşünmüştü. Nash'i rahatsız eden de işte buydu. Ros savaş adamıydı. Güçlü ordulara ihtiyaç vardı, evet. Ancak her şeyden önce bir savaş, daha alana gitmeden iyi bir planlamayla zaferi hedeflemeliydi! Zekâya ihtiyaç vardı. Kılıçlar kalkmadan, oklar serbest kalmadan, savaş narası atılmadan... Zafer, kafalarının içinde saklıydı. Önemli olan da

onu saklandığı yerden çıkarmaktı. Ros bunda çok iyiydi. Nash de bunu biliyordu.

Zek ve diğerleri tekrar geriye dönmek için harekete geçtiler. Ros, onları sabırsızlıkla beklemiyordu. Zaten geldiklerinde de kendi tahminlerinden farklı bir şey sunmadığı anlaşılmıştı. Ayrıca savaşı bırakıp kaleyi öylece teslim etse bile, Ros bu savaşı başlatacaktı. Nash, bunu anlayamıyordu!



Trion Krallığı ordusunun başkumandanı Teon, düşman tarafının anlaşma önerisini reddettiğini öğrendiği anda savaş durumuna geçti. Ancak bir aptal Nash Dillon'un önerisini geri çevirebilirdi. Ros Dillon hâlâ kibirli olmaya devam ederek, kendisine kattığı her insanı da ateşe atacaktı. Ne sanıyorlardı? Savaş bittikten sonra onlara katılan bölgelerin halkını öylece rahat bırakacaklarını mı? Herkes cezasını çekecekti. Ancak bitirmeleri gereken, kısa süreli bir savaş vardı ve kendisi buna hazırды.

“Mancınıklar, hazırlansın!” diye bağırdı. Sözleri yankılanır gibi diğer kumandanlar tarafından hazır bekleyen savaşçılara tekrarlanarak ulaştırıldı. Mancınıkların kolları dönmeye başladı. “Okçular, hazırlanın!” diye gürledi. Okçular yerlerini aldı. Oklar yaylara yerleştirildi. Piyadeler okçuların hemen önlerinde, ellerinde mızraklarıyla hazır bekliyorlardı. Teon, onları ileriye sürmeyi düşünmüyordu bile. Müttefik orduların kumandanları da kendisiyle aynı görüşteydi ve emir komuta kendisine aitti. Sadece arkalarındaki süvariler bile zaten düşmanlarının iki katı savaşçıdan oluşuyordu. “Süvariler, hattın sağından ve solundan ilerlemek için pozisyon alsın!”

Teon'un gözleri Ros'u takip ediyordu. Sanki bir savaşa giriyor gibi değil de dışarıdan bir izleyiciymiş gibi hareket ediyordu. Savaşçılarına emir verecek gibi bile görünmüyordu. Sanki hiç...

Hazırlıkları yokmuş gibi. Belki de zaten baştan kaybedeceğini biliyordu. Yine de sanki sözsüz bir emirle mancınıklarının hazırlandığını fark ederek kibirle güldü. Arkasından da emirlerini sıraladı.

Okçuların önlerinde hazırlanmış olan ateş hattı bir savaşçı tarafından ateşlendi. Alevler, savaşçıların ayaklarının dibinden düzgün bir çizgiyle hızla ilerledi. Hat bittiğinde Teon, emrini verdi. "Oklar ateşlensin!" Sözleri yine diğerleri tarafından tekrarlandıktan sonra oklar ateşlendi.

"Yay çek!"

Fırlat emrinin ardından alevli oklar, kar tanelerinin arasına karışarak karşı birliklerin üzerine yağdı. Sadece kalkanlarını yukarı kaldırıp tek bir beden gibi bir araya gelerek oklardan korunan Ros ve birliği, mancınıklardan o kadar da kolay kurtulamamıştı. Teon, verdikleri hasar karşısında onların geri çekilmelelerini bekledi. Fakat Ros inatçı bir adamdı. Kendi ok saldırısının ardından süvarilerini öne sürdü.

Teon iç çekerek, "Süvariler, hücum için ileri!" diye bağırdı. Teon'un bulunduğu yerden savaş çok net bir şekilde görülebiliyordu. Süvarileri hızla ve kararlı bir halde ileriye sürdü. Ta ki Ros ve süvarileriyle ortada buluşana kadar... Birlikler iç içe geçti. Mızraklar kalkanların arkasından sürekli ileriye doğru savruldu, kılıçlar havada çarpıştı. Çeliğin sesi, rüzgârın ıslığının arasına karıştı. Hızla yağan ve artık bileklere kadar tırmanan kar, kanla renklendi. Mızraklar birçok savaşçının attan düşmesine neden oldu. Eğer düşmeden önce ölmemişse bile atların ayaklarının altında ezilerek ölmüştü.

Trion savaşçıları Ros'un savaşçılarını neredeyse devasa bir el gibi kaplayacak, avuçlarının içinde sıkacak ve onları yok edecekti. Fakat Ros, savaşçılarına geri çekilme emri verdi. Teon, gülümsedi. Bu gülümsemenin dudaklarındaki kıvrımında küçümseme saklıydı. Süvarilerin kumandanına kılıcını kaldırarak hücumu

devam etmeleri için işaret verdi. Ros geri çekildikçe onlar da üzerlerine gidiyordu. Bu savaşta, Ros ve arkasında duranların çoğu ölecekti. İhanet eden beyliklerin halkı da katledilerek, tüm dünyaya fısıldanarak yayılarak ibret olacaktı.

Ros'un birliği başlangıç noktalarına kadar geriledi. Teon, içinden zaferini selamlarken, yaralanarak geriye dönen savaşçıları kamp alanına şifa için gönderiyordu. Ros'un yaralanan savaşçıları ise ormanın içine doğru kaçıyordu. Kısa süre sonra Teon, onları da bulacaktı. Ros zaten yetersiz savaşçısıyla bu savaşa girmekle hata yapmış, üzerine de seçtiği savaş alanıyla hatasını süslemişti. Teon, çenesini yukarı kaldırarak tekrar güldü.

Sonra dudaklarındaki gülümseme dondu. Bunun daha da soğuyan havayla ilgisi yoktu. Aniden geri çekilmekten vazgeçip hücumla geçen Ros'la da bir ilgisi yoktu. Bir an için ürkererek yutkundu. Yamaç! Gözleri bir anlığına açılıp kapandı. Tuzağa düşürülmüşlerdi. Lanet olsun! Sanki topraktan fırlıyormuş gibi görünerek ortaya çıkan Ellyss savaşçıları, hızla Trion ordusunun etrafını sarmaya başlamıştı. Yarım bir daireyi tamamladıklarında, kalkanlarını önlerinde tutup etten, sağlan bir duvar oluşturmuşlar, mızraklarıyla Trion ordusunu yere seriyorlardı.

Teon, piyadeleri öne sürmeyi düşündü, ancak..."Geri çekilin! Geri çekilin! Geri çekilin!" diye bağırdı. Piyadeler ilerleyene kadar süvarilerinden belki biri bile kalmayacaktı. Ros'un savaşçıları soldan, Ellyss savaşçıları sağdan ilerleyerek, Trion'un süvari ordusunu hilal şeklinde sarmıştı. Hilal kapanı... Savaşçıların bu kapandan kurtulması imkânsız olmayabilirdi, fakat oldukça zordu. Savaşçıları ölüyordu. Adamlarını kaybediyorlardı. Geriye dönmeyi başaran savaşçılarına da yenilerinin eklenmesi için o anda sadece dua edebiliyordu. Çünkü hilal kapanını izlemeyi bırakıp, Nash Dillon'un yanına dönerek, onu sağ sağlam kaleye göndermesi için emirler yağdırması gerekiyordu.

Yamaç! Anlamalıydı. Ros'un bu alanı seçmesindeki amacı tahmin etmelilerdi. Yamaç, Ros ve birliğin arkasında tekrar bir eğim oluşturunuyordu. Yukarıdan aşağıya bakıldığında ise bu eğim belli olmuyor, dümdüz uzanıyormuş gibi görünüyordu. Koca Ellyss ordusunu saklamaya yetecek kadar geniş bir eğim... Ros önce saldırmış, ardından da geriye çekilerek kendilerini istedikleri noktaya çekmiş, hilal kaparıyla savaşçılarını kılıçtan geçir-meye başlamıştı.

Kendisi gibi endişeli, ama daha çok öfkeli görünen Nash Dillon'un yanında atının yularını çekti. "Efendim, çok hızlı bir şekilde şehir kapılarından geçip kaleye dönmeliyiz. Eğer şehir kapılarına varamazsak..."

"Yolda katlediliriz!"

"Evet, efendim!"

"Gelmeyi başarabilen tüm savaşçılarımız ve piyadelerle harekete geçiyoruz, piyadeler arkada kalarak sizi ve birliğinizi koruyacaklar efendim."

Teon, yıllar içinde giderek daha da zalim olan ve acımasız birine dönüşen Nash Dillon'un gözlerindeki kaygıyı net bir şekilde görebiliyordu. Sanki aniden gerçek su yüzüne çıkmış ve efendilerine tokat atmış gibi. "Kamp alanındaki yaralılar..."

Teon, tamamen emin bir ifadeyle, "Ros onlara dokunmayacaktır!" diye bildirdi. Ros'un savaş becerisinde, zekâsında bir değişim olmadığı gibi bağışlayıcılığında da bir değişiklik olmayacağını tahmin ediyordu. Ayrıca... Teon, kabul etmek zorundaydı. Nash Dillon'un yanına dönmek için harekete geçmeden önce savaşçılarının kapandan kurtulurken, daha çok azat edilmiş gibi göründüklerini fark etmişti. Ros gerektiğinde öldürecek, fakat bir kıyım yapmak istemiyordu.

Nash, sözlerini kabul ederek başını eğdi. Tüm savaşçılarla birlikte şehre doğru harekete geçmişlerken, önce gürültüyü duy-

dular. Savaş çılgınlıkları sanki göklerden geliyormuş gibi üzerlerine yağıyordu. Tekrar durmak zorunda kalmışlardı. Diğerlerini bilmiyordu. Fakat kendi ağzı kurumuş ve açıkta kalmıştı. Vahşiler... Tamamen düzensiz, kalabalık bir ordu halinde kendilerine doğru geliyorlardı. Tıpkı bir karınca sürüsü gibi...

“Tanrım!” diye soludu.

Vahşilerin çoğu atlı değildi. Fakat bu ordunun önündeki üç kişi atlıydı. Atlardan birinde de Vahşi Kraliçe vardı. Eyere oturmamış, ayakta duruyordu. Gözleri Nash Dillon’a kilitlenmiş, yayını germiş, okunun ucu da Nash’i hedef almıştı. Muhafızlar anında alan daraltıp, kalkanlarını kaldırarak efendilerini korumaya aldılar. Val’in hedefe gönderdiği üç ok birden kalkanlara saplandı. Kadın tekrar atının üzerine otururken, çılgın bir gülümseme suratının ortasına yapışmış gibiydi.

Teon, efendilerinin muhafız birliğini yararak Nash’in yanına ulaştı. Fakat onunla değil de muhafızıyla konuşmaya başladı. Zaman yoktu!

“Şehre, atlılarla birlikte ormanın içinden dönün. Gece hiç durmadan ilerleyin. İkinci kumandanı sizinle birlikte göndereceğim. Biz, burada piyadelerle birlikte savaşacağız. Eğer geriye dönmezsek...” Burada durup yanına gelmiş olan ikinci kumandana döndü. “Size çok şey düşüyor. Kaleye varmaya bakın. Kaleyi koruyun. Kalan tüm savaşçıları surlara çıkarın, onlar tırmanmaya çalışacaklardır ve siz de onları kızgın yağ kazanlarıyla karşılayın. İçeride iki yıl yetecek kadar erzak var. Akıllıca davranırsanız, kaleyi düşürmezsiniz.”

Kumandan, “Halk?” diye sordu.

“Başlarının çaresine bakacaklardır. Zaman kaybediyorsunuz.”

Onlar, ormana doğru ilerlerken, kendisi de hazırды. Ya da belki değildi, fakat onların doğası buydu. Şaşkınlığını üzerinden atmış olsa da içi bu gafil avlanmayı kaldıramıyordu. “Piyadeler hücumu hazır!”

Vahşiler kararlı bir şekilde üzerlerine gelirken ve çok yaklaştırmışlarken, piyadeler kalkanlarını birleştirip, bir duvar oluşturdular. Mızraklarını sıkıca kavrayarak beklemeye başladılar. Bu sırada Teon arkada kalan okçulara haber gönderiyordu. Emir beklemeden oklarını fırlatacaklardı. Buna zaman yoktu.

Vahşiler... Ros Dillon'un birliğinde olduğu gibi değildi. Kalkan bile taşımıyorlardı. Her iki ellerinde kılıçları, baltaları, mızrakları, üzerlerindeki saçma sapan zırhlarla tamamen korunmasız, ancak tamamen de ölümcül görünüyorlardı. Çok kalabalıklardı. Fakat kendi savaşçılarının sayısı daha fazlaydı. Bu, biraz olsun onu umutlandırıyordu.

Okçuları kontrol etti. Sayıları azdı, ama onlara zaman kazandırabilirdi. Okçular yaylarını çekip oklarını hızla fırlattılar. Oklar tekrar yağmur gibi vahşilerin üzerine indi. Teon'un ağzı bir kez daha açık kaldı. "Ne?"

Zırhlara çarpan oklar saplanamadan yere düşüyordu. Tahta bir ok gibi... Teon'un saçma sapan olarak düşündüğü zırhlar sanki domuz derisinden yapılmıştı. Belki de gerçekten öyleydi! Başını iki yana sallarken kılıcını çekti. Diğer elindeki kalkanı da bedenini koruyacak şekilde yaklaştırdı. Kendi üzerine geliyordu. Vahşi Kraliçe, Teon'un hemen önündeki savaşçıların bedeninden oluşan duvara yaklaştı. O kısacık anda Teon, ona dikkatle baktı.

Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir savaşçıya, hiçbir kadına, hiçbir lidere... Arkasında koca bir vahşi ordusu varken bile sanki tek başına hareket ediyormuş gibiydi. Saçları başının tepesinde sıkıca toplanmıştı. Yaklaştıkça gözlerindeki karanlık ve aydınlığın birbirine geçişi netleşiyor, yüzündeki yaralarla birleştiğinde... Ortaya hem korkunç hem de ilgi çekici bir manzara çıkıyordu. Üzerinde zırh yoktu. Başında miğfer yoktu. Deri bir pantolonun üzerine giydiği kalın, kısa kürkün dışında sadece... Silahları vardı. Tepeden tırnağa, bir kadının

ağırlığının altında ezileceği silahlar. Ancak Vahşi Kraliçe Val, hiç de eziliyormuş gibi görünmüyordu.

Atını şahlandırdı. Trion savaşçıların üzerine atlarken kılıçlarını aşağıya doğru, savaşçılara sapladı. Onları orada bırakıp, etten duvarı yararak ilerledi. Teon'a doğru hareket ederken sırtından bir kılıç daha çekip, eyerine sabitlenmiş olan kalkanı da diğer eline aldı. Diğer vahşiler de kulakları sağır edecek çığlıklarla duvara çarptı, ezip geçti ve çarpışma olanca şiddetiyle başladı.

Teon, Val üzerine gelirken derin bir nefes alarak ve kendine olan tüm güveniyle karşılık vermek için kılıcını hazır tuttu. Val sadece gözlerine bakıyordu. Kraliçe, atının üzerinden yere atarken bile o gözler sanki kendi gözlerine saplanmış gibiydi. Teon, onunla karşılaşmak için atını ileriye sürdü. Val hiç durmuyordu. Hafifçe öne eğilip karşısındaki savaşçıyı kalkanıyla birlikte yukarı kaldırdı ve fırlattı. Teon'un içi ürperdi. Değil bir kadın, bir savaşçı için bile çok güç bir eylemdi. Ardından dönerek kılıcını bir diğer savaşçıya sapladıktan sonra onu, tekmesiyle kanlı kılıcının ucundan ayırdı. Onun sadece kendine baktığını düşünüyordu, ama sanki birkaç gözü birden vardı ve savaş alanına tümüyle hâkimmiş gibi vahşi savaşçıları da kontrol ediyordu. Kalkanını fırlatıp eğilerek çizmesinden çıkardığı bir hançeri zor durumdan kalan bir vahşinin karşısındaki savaşçının boğazına fırlattı. Ardından kalkanı olmadan devam etti.

Önüne çıkan Trion savaşçıların hiç şansı olmamıştı. Teon'la aralarındaki mesafe iki adam boyu kalmışken, Val önüne çıkan bir savaşçının sırtına tırmandı. Doğrulduğunda kolu da takip edilmesi güç bir hızla geriye doğru gerilip ileri fırladı. Teon, ancak miğferin küçük deliğinden içeri giren keskin uçlu bıçakla gözünden olduğunda onun ne yaptığını anladı. Acıyla çığlık atarken, kılıcın keskin ucunun boğazının bir yanına değdiğini hissetti. Daha kılıcı havaya kalkmamışken kafası bedeninden ayrılmış, bedeniye atının üzerine uzanmıştı. Teon'un da hiç şansı olmamıştı.



Üzerine birinin eğildiğini hissetti. Ancak gözünü açıp bakamıyordu. Canı çok yanıyordu. Kesik kesik nefes alışlarının dışında yapabildiği tek şey inlemektir. Sesi bile çıkmıyordu. Savaş çevresinde hâlâ devam ediyordu. Ya da o öyle sanıyordu. Kulakları uğultunun ardında kalanları duymaya çalışıyordu. Vahşiler ve Trion savaşçıları neredeyse birbirinden ayıramayacak halde kan ve çamurla kaplanmıştı. Kendisi de bir balçığın üzerine boylu boyunca uzanmış, ölümü bekliyordu. İyi iş çıkarmışlardı.

Val, vahşilerle birlikte tam zamanında gelmişti. Ros gibi de yapmamıştı. Ros teslim olma ve esir alma şansı tanıyordu. Ancak Val hiç kimseye acımamıştı. Vahşiler kendi sayılarının iki kat fazlası olan Trion ve müttefiklerinin savaşçıları ezip geçmişler, geriye bir savaşçı bile bırakmadan –ormana kaçanlar hariç–kendilerine karışmışlardı. Val ve Ros bir araya geldiğinde savaşçılara sanki yeni bir güç eklenmişti. Sanki daha azimli, daha kararlı ve daha güçlü olmuşlardı. Bu açıklanamaz bir durumdu.

Savaşın kendi lehlerine döndüğünde Val, Ale'yi savaş alanından yaralıların kampına göndermişti. Çünkü Ale'ye orada çok daha fazla ihtiyaç vardı. Çok fazla adam yaralanmıştı. Çok fazla adam ve kadın ölmüştü. Sıcak kan karlı toprağın üzerine akmış, yapışkan bir balçık oluşturmuştu. Bazen çizmeler bu balçığın içine saplanıp kalmış, bu da bir savaşçının canına mal olmuştu.

Üzerine eğilen kişi artık yerinde olmayan koluna dokunduğunda Kav, dayanılmaz bir acıyla bağırdı. "Lanet olsun!" dedi dişlerinin arasından. "Dokunma!"

"Dokunmak zorundayım, Kav!" Val koluna Kav'ın anlamadığı ve canını çok yakan bir şeyler yaparken sadece dişlerini sıkıyordu. Onun sesini bir uğultu arasından duyuyordu. "Onu taşıyabilmemiz için sağlam ağaç dalları bulun. Biraz acele edin."

Kav derin bir nefes almaya çalışarak konuşacak kadar güç topladı. "Beni bırak. İşim bitti."

“Sadece kolun koptu, Kav. Bedeninin kalanı oldukça sağlam görünüyor.”

Val sanki kopan kolunun hiç önemi yokmuş gibi konuşuyordu. Ama... Lanet olsun! Nasıl önemi olmazdı? Artık yarım bir adamdı ve geriye böyle dönmektense hiç dönmemeyi yeğlerdi. “Val!” dedi güçlkle. “Bırak beni. Böyle... Geriye... Dönemem.” Her nefes alış sanki kolunu bedeninden tekrar ayırıyormuş gibi acı veriyordu.

“İsterse tüm uzuvların kopsun. Seni Flora'ya geri götüreceğim. İnan bana o kadın, beni gece uykumda hançerleyecek kadar cesur!”

“Val savaşa geri dön. Sana... İhtiyaçları var.”

Ancak kadının onu dinler gibi bir hali yoktu. Yanında bulunanlar her kimse onlara emirler yağıdırıyordu.

“Aç gözlerini!” Bunu kendisine emretmişti. Yine o tonu kullanmıştı. Bunu nasıl yapıyordu? Durumun ne olursa olsun, Val'in o ses tonuna karşı çıkamıyordun. Kav, sızlanmak istedi. Küfür edip ona gitmesini söylemek istedi. Yine de... Gözlerini usulca araladı. Hızla açması mümkün değildi. Kan gözünde kurumuş –kim bilir kimin kanıydı!– kirpiklerini birbirine yapıştırmıştı. Val'in alacakaranlıkta parıldayan mavi gözleri kendi yüzünün hemen önündeydi. Verdiği her nefes bir buharla birlikte Kav'ın yüzünü yalıyordu.

“Savaş bitti, Kav! En azından burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Ros şehir kapılarına varmadan onları yakalamak için ilerledi. Ümitli değiliz! Fakat elimizden ne geliyorsa, öyle değil mi?” Kav, onun onay beklediğini biliyordu. Yüzü acıyla büzülürken başını bir kez eğdi. “Ve mızızlanmayı kes! Tek kolu olmadan da çok şey başarabilen adamlar gördüm.” Kav'ın başındaki miğferi çıkardı. İşaretparmağıyla başını dürttü. “Önemli olan bu ve bunun içindekiler! Eğer bunu kaybetseydin... Uğraşmaya

değecek bir şey kalmazdı. Ve senin kafan, Kav! İnan bana çok değerli.”

Kav, ona karşı çıkmadan acizliğini ve isyanını kendi içinde yaşamaya karar verdi. Ne söylerse söylesin Val’a değmeyeceğini biliyordu. O öyle biriydi. Tüm uzuvlarından da olsa son nefesini verene kadar meydan okumaya, mücadeleye devam ederdi. Hayata karşı duruşu buydu. Ama herkes onun gibi olmak zorunda değildi. Başını bir kez eğdi ve gözlerini kapadı. Canı çok yanıyordu. Ancak eksikliği onu çok daha fazla acıtıyordu. Çığlık atmak için kendini zor tutuyordu. Tüm bu durumun içinde mutlu eden tek şey savaşı kazanmış olmalarıydı. Kalan mücadelede yanlarında duramayacaktı.

Val yine emirler verdikten hemen sonra birileri onun bedenini kaldırdı. Bu, Kav’ın acısını ikiye katladı. Ardından da ağaç dallarından yapılma bir el kızıağının üzerine yatırıldı. Kısa süre ilerledikten sonra atlıların sesleri duyuldu. Bir endişe dalgası Kav’ın bütün bedenini sardı. O anda savaşmak bir yana dursun, yanındaki insanlara sadece fazladan yük ve engel olacaktı. Yine de yılların verdiği bir alışkanlıkla sol elini belindeki hançerine doğru götürdü.

Fakat kısa süre sonra anladı ki, endişesi boşunaydı. Gelen Ros ve onunla birlikte giden birlikti. Kav, tekrar gözlerini kapamadan önce Ros’un atından atladığını görmüştü. Adımları hiç durmadan ilerleyen Val’in yanına kadar geldi.

“Geriye döndünüz?”

Ros konuşmadan önce kısa süre bekledi. “Atların izleri bizden oldukça uzakta olduklarını söylüyor. Herkes yorgun ve aç, Val! Güç toplamalıyız.” Sonra alçak sesle, “Durumu nasıl?” diye sordu.

Val’in ses tonu düz ve katıydı. Ancak onu tanıyan biri için, içinde çok çeşitli duyguların barındığı anlaşılabilirdi. “Yaşayacak.”

Ros rahatlamış bir nefes aldı. “Khan?”

“Yaşamıyor.”

Ros sertçe bir kûfür savurduktan sonra sanki alacağı cevaptan korkarmış gibi dikkatle, “Sara?” diye sordu. Kav, Ale’yle birlikte onların çok uzağında kalmış ve sürekli birbirlerinin arkasını kollamışlardı. Bu yüzden diğerlerini savaş alanında hiç görememişti. Khan ve Sara son gördüğünde oldukça sağlamlardı.

“Zek ona veda ediyor...”

“Lanet olsun! Lanet olsun!” Ros’un ne yaptığını bilmiyordu, fakat o anda sert bir ses duydu. Belki bir yere yumruk atmış, belki de yere bir tekme savurmuştu.

“Buraya gel, Ros. Onları yalnız bırak.”

“Zek’in yanında...”

“Olacağız. Ama daha sonra!”

Kav’ın yoldaşlarına duyduğu içsel acısı kendi acısıyla birleştiğinde duyguları devleşti. Kapalı gözkapaklarının kıyısından istemsizce damlalar sızarken, Val’in ne demek istediğini de o anda anladı. Yaşıyordu. Onu Kav yapan her şey kafasının ve kalbinin içindeydi. Düşünceleri bulanıklaşmaya başladı. İçinde kara bir delik vardı ve onu durmadan çağırıyordu. Kav, bu çağrıya daha fazla dayanamadı.



Nash Dillon, beraberindeki savaşçılarla birlikte yorgun, uykusuz ve aç bir halde şehir kapılarından içeriye girdi. Ama içinde barındırdığı öfke onu ayakta tutuyordu. Sanki içinde bir kazan vardı ve durmadan fokurduyordu. Geriye böyle dönmeyi hiç düşünmemişti. Aklının en küçük noktasında bile yoktu. Yenilgi. Kaçış. Ölüm. Koca orduları, Ros’un ve Val’in ordusunun önünde duramamıştı. Şimdi bir korkak gibi Ros bıkana kadar

kalesinde saklanmak zorunda kalacaktı. Müttefiklerinin ve halkının gözünde küçük düşecekti. Artık kimse onun sözüne itibar etmeyecekti. Zaten karısı ellerinden alındıktan sonra itibarının yara aldığını biliyordu.

Lanet olsun! Oyuna getirilmişti. Daha dikkatli olmalı ve Ros gibi düşünmeye çalışmalıydı. Neden yıllarca o, gireceği savaşın ayrıntılarını anlatırken, kendisi bir aşkın gölgesinde sinip kalmıştı ki? O zaman kuzenini daha iyi tanımış olacaktı. Fakat artık iş işten çoktan geçmişti. O, en büyük hatayı Ros'u Vahşi Bölge'ye kaçırmakla yapmıştı. Kendi sonunu aslında kendisi hazırlamıştı.

Kaleye varmadan önce toplanmış halkı gördüğünde ağzının içinde bir küfür savurdu. Onlara zafer nidası atamayacaktı. Hatta onlara her şeyin yoluna gireceğinin bile haberini veremeyecekti. Bundan kendisi bile emin olamıyordu. Aslında onları dışarıda bırakarak Ros usanana kadar açlığa mahkûm edecekti ve herkes ondan daha çok nefret edecekti.

İkinci kumandan şehrin kapılarını kapatmalarının emrini verirken Nash, ilk anda fark etmesi gereken bir şeyi fark etti. Halk, onun önünde diz çökmüyordu. Hatta... Daha çok nefretle bakıyorlardı. Nash, onların bu tepkisini anlamlandıramadı. Fakat ilerlemeye de hiç ara vermedi. Ros her an arkasından gelebilir, bunca zamandır verdiği tüm çaba boşa çıkabilirdi. Öyle ya da böyle krallık artık ona aitti. O da kendisine ait olanı koruyacaktı. Sadece bunu nasıl yapacağını o an bilmiyordu. En iyi savaş adamlarını birer birer kaybetmişti.

"Efendinizi koruyun!" Kumandanın emriyle, Nash aniden omuzlarını içe çekti. Savaşçıların tuttuğu kalkanlar havaya kalktı ve Nash'in çevresinde demirden bir duvar oluşturdu. Halkın fırlattığı kartopları kalkanlara çarptıkça çıkması imkânsız bir ses havaya yükseliyordu.

"Efendim, kartoplarının içine taş yerleştirmişler."

"Neden bu kadar öfkeli?" Nash en çok bunu merak ediyordu.

Kimseden ses çıkmamıştı. Nash de zaten cevap beklemiyordu. Nasılsa eninde sonunda bunu öğreneceklerdi. Kale kapılarına güçlükle varmışlar, arkalarından fırlatılan kartopları ve nefret dolu sözlerle kapıları halkın yüzüne kapatmışlardı.



Bazen her şey çok gereksiz geliyordu. Çok fazla. Çok acı. Fazla acı. Beyninin mantıklı tarafında aslında olması gerektiği yolda ilerlediğini fısıldayan bir ses vardı var olmasına... Ama hasarlı noktasında kayıpları aklına geldiğinde, Vahşi Bölge’de kalıp herkesin kendi mücadelesini yapmasını ve bu yolda karanlık yolculuğa çıkmalarını diliyordu. Herkesi kendi peşinden getirerek ve onların canlarından olmalarını, uzuvlarından olmalarını izlemek... Val’a fazla geliyordu.

Sonra aklına o anda güvenli bir bölgede tuttukları çocuklar, savaşmaktan bihaber kadınlar geliyordu. Tüm bu savaşa rağmen uygarlıkta güvenli bölge diye bir yer mutlaka oluyordu. Onları koruyabildiğin, karın ortasında aç kalmayacaklarını bildiğin, üşümeyeceklerinden emin olduğun, vahşi hayvanların olmadığı... İşte o zaman da attığı adımlar, verdiği kayıplar ona doğru geliyordu. Kendisi de ölebilirdi, arkasından üzülecek olan çok sayıda insan da olabilirdi. Ama Val bu ölümün yüce olduğunu düşünürdü. Acaba Sara ve Khan ya da diğerleri de öyle olduğunu düşünüyor muydu?

Kafası çok karışıkta. Çok üzgündü. Sara'nın kaybı için her şeyden daha fazla üzülmüyordu. Zek'i gördükçe gözlerinin çevresi istemsizce sızlıyordu. Burnu da öyle! Zek kalabalığa sadece bir an katlanabilmiş, ardından da karanlık ormanda kaybolmuştu. Ros hemen yanı başında kendisi gibi düşüncelere dalmıştı. Flora, Kav'ın kalbini ve gururunu onarmaya çalışıyordu.

Bir kahkaha gözlerini diktiği alevlerden onu ayırdı. Kahkahanın geldiği yöne bir bakış attı. Kartal Gözü Diyarı'nın beyi Jack

durmadan konuşuyor, zaferlerini kahkahalarıyla tekrar tekrar haykırıyordu. Çevresinde toplanan diğer beyler, vârisler ve kimi savaşçılar da oldukça keyifli görünüyordu. Val'ın yüzü tiksintiyle eğildi. Onları bu savaşa, zorla kendisi sokmuştu. Ancak o anda kayıpları vardı ve Val gülmek istemiyordu. Saygı istiyordu. Karanlık yolculuğa çıkan savaşçıları, dostları için saygı.

Çizmesinden çıkardığı hançeri adamın genişçe açılmış iki bacağına ortasına sapladı. Adamın kahkahası durduğunda diğerleri de dikkat kesilerek sus pus olmuştu. Jack, aniden ayağa fırladı, ancak bıçağı fırlatanın Val olduğunu fark ettiğinde tekrar ağaç kütüğündeki yerine oturdu. Onunla birlikte ayağa fırlayan Ros da tekrar oturdu.

Jack, "Derdin ne?" diye söylendi.

Val sabit gözlerini adamın gözlerinde tuttu. "Sizin de ölülerinizin arkasından söylediğiniz gibi... Yas tutuyorum!"

Jack, tıpkı tükürük Jon gibi yere tükürdü. "Bir savaş kazandık Val! Elbette kayıplarımız olacak. Senin de bunu en az benim bildiğim kadar iyi bildiğini biliyorum! Ve bu savaş, uygarlıkta yapılan en büyük savaş!"

Val başını yana eğdi. Hafifçe ve buz gibi gülümsedi. "Biliyorum, Jack. Seni ve buradaki herkesi bu güne ben getirdim. Bu savaşı benim sayemde kazandın. Benim zorumla! Yarın senin de arkandan yas tutmam için bana bir neden ver! Bu gece daha fazla gülme."

"Lanet olsun, Val! Bazen seni uykunda boğmak istiyorum."

Val, Gölge'nin başını hafif hafif okşarken içten bir gülümseme yolladı. "Deneyebilirsin!"

Jack'in alaylı cevabı, kamplarına hızla gelen bir atlı sayesinde dudaklarının arkasında kaldı. Atlının gelmesi zaten bekleniyordu. Ancak beklediklerinden çok erken gelmişti. Ros, onu gördüğü anda ayağa fırladı. Adamın kendi yanına gelmesini beklemeden o, atlının yanına ilerledi.

“Durum ne? Neden bu kadar erken döndün?”

Atlı atından atladı. Val’in görebildiği kadar yüzünde geniş bir gülümseme vardı. “Haberler bizim için çok iyi, efendim! Halk ve ordunun bazı savaşçıları şehir kapılarını Nash Dillon’un arkasından tekrar açtı ve sizin gelmenizi bekliyor!”

Val haberin verdiği keyifle hafifçe gülümserken, gözleri Ros’un üzerindeydi. Evet, bir yerden sonra bu savaş Val’in kendi insanları için verdiği mücadele olmuş olabilirdi. Ancak Ros’un mücadelesini asla yabana atmamıştı. O, bir kraldı ve tacını orospu çocuğunun birinden geri almak zorundaydı. Bu onun intikamı, gururu, kalbine gömdüğü aşkı için verdiği savaştı. Val, bunu söylerken gocunmuyordu. Nola’yı tanımıştı. O, bir insanın kalbini verebileceği sağlam bir kadındı. Ama elbette Ros artık Val’indi. Her neyse... Bunlar geçmişte kalan durumlardı.

Ros’un bakışlarında bir şüphe kırıntısı dolandı. Ya da alevlerin ışığında Val öyle olduğunu sandı. Ama beden dili anlatıyordu. Onu artık öyle iyi tanıyordu ki! Ros, kadının diğer yarısıydı. Sonuçta Val, inanmadan önce şüphelenirdi. Sorardı, emin olmak için hangi adımı atması gerekiyorsa atardı. Ros da bedeniyle katı bir duruş sergiledi. Habercinin sözlerine geri adım atarak önce sessizce cevap verdi. Ardından da sordu. “Bu, hiç normal değil! Halk benden nefret ediyor.” Daha haberci konuştuğu anda tuzak olma ihtimaline karşı kendi kafasında bir geri hücum geliştirmeye başladığından emindi.

Haberci genç, başını iki yana salladı. “Hayır, efendim! Araştırdım. Her handa durdum, her köyde gezindim. İnsanlar, sizin eski öncü gelininiz ve onun abisi sayesinde artık size inanıyorlar! Nola başkaldırışına devam etmiş hem de bunu doğduğu yerden, kendi krallığından başlatmış. Ve... Onun doğru söylediğini kanıtlayan öyle biri var ki! Halk ilk şoku atlattığında ayaklanmış. Amcanız Ernie, taşlanarak ölümü pahasına kendi ihanetini ortaya sermiş.” Haberci zaferle gülümsedi. Bir an sanki

yumruğunu havaya kaldırıp savuracakmış gibi göründü, fakat sonra sıkılı yumruğu bedeninin yanında kaldı. “Halk sizinle, efendim!”

Ros’un aniden dönen başı Val’ı buldu. “Buna ne diyorsun?”

Val, habercinin doğruyu söylediğine inanıyordu. Fakat yaradılışında ya da ölüp geriye döndüğüne inandığından sonra başladığı hayatta gözleriyle görmeden hiçbir şeye inanmamaya başlamıştı. Ros’un soran bakışlarına kısa süre için cevap vermedi. Ama kendisinden önce bu habere sevinen öyle çok kişi olmuştu ki, kendini bir yılan gibi hissetmekten alıkoyamadı.

“Halkın tekin değil, Ros! Seni sorgulamadan sildiler. Sorgulamadan da kabul edebilirler. Olabilir. Ancak ben, önce savaşımı verirdim. Nasıl başladıysam öyle! Sonra halkımı dize getirirdim. Bu haber bizi yumuşatmamalı. Yarın yola çıktığımızda bu durumu ne lehimize ne aleyhimize düşüneceğiz. Biz, kaleyi kuşatacağız. Nash’in kafasını bedeninden ayıracağız. Sonra da halk sen ne diyorsan onu yapacak!”

Ros’un zayıf yanları vardı, kendisi de bunu çok iyi görüyordu. Val ve halk konusunda yumuşak bir yanı vardı. Val, kendisine karşı olan tarafı kırdığını düşünüyordu. Ancak halk... Onların inancı ve sevgisi Ros’u yanlış bir adım atmaya itebilirdi. Belki de her şey gerçekten habercinin söylediği gibiydi. Ancak buna tamamen inanmak da ahmaklıktan başka bir şey değildi.

Ros daha Val’a cevap veremedi Jack, yine önce davrandı. “Her hesabın bir tersi vardır, Ros! Her zulmün de bir süresi vardır. Onların hesabı tersine döndü. Senin zulmünün süresi doldu. Yol senin, ordu senin, kan senin, zafer senin, Ros. Bu savaşa zorla girmiş olabiliriz. Ama inanarak, isteyerek ve canlarımızı ortaya koyarak savaştık.” Burada durup Val’a baktı. “Bugün ölmedik. Yarın ölürsek de onurla, isteyerek öleceğiz. Arkamızdan bir kadeh için. Kahkaha atın. Çünkü biz, sizinle ileriye gördük. Ne yapmaya çalıştığınızı anladık. Öğrendik. Evet, geldiğimiz düzen

tamamen yıkılacak, ancak yerine yeni bir dünya kurulacak. Biz,” Diğer beyleri ve vârisleri işaret etti. “Bu yeni dünya için ölmeye hazırız.”

Karanlıkta bir beden Jack’e doğru ilerledi. Koca elini omzuna koydu ve hafifçe sıktı. Val, Zek’i gördüğünde ayağa kalktı. Onu ormanın karanlıklarına giderken gördüğünde, her an kendi bedenini ya da başka bir bedeni parçalara ayıracakmış gibi hissetmişti. Fakat Zek konuştuğunda derin bir nefes verdi.

“Senin kalın kafan bile bir şeyleri anlamışsa, Jack! Doğru yolda ilerlemişiz demektir.” İlerledi. Ateşin yanından geçip Ros’un bedeninin hemen yanında durdu. “Halkın kulağına ilk fısıldayan Ale oldu. Kulaklarında bir çınlama vardı. Konuşuldu, yayıldı ancak inanmak için bir şeyler daha lazımdı. Sonuçta Ale bir vahşiydi. Ama Nola ve hayatta kalan tek abisi kendilerinden biriydi. Onlara inanmak daha kolaydı. Ernie’de oğlunun onu yok saymasının intikamını böyle aldı. Çünkü o, zeki bir adam ve bizim elimizden gelecek olan ölümün daha acı, daha yavaş olacağını biliyor. Bunları bilmeyen Nash ve onun yanında olan birkaç yüz savaşçı.” Baltasını savurup oturdukları ağaç kütüğünü ikiye ayırdı. “Eh! Gün doğduğunda o da öğrenmiş olacak.”

“O zaman burada durup sürekli çenelerinizi yormak yerine neden gidip dinlenmiyorsunuz?” Ale yanlarına geldi. Kendini temizlemeye çalışmış olmasına rağmen ateşin ışığında tüm bedeninin kanla kaplanmış olduğu rahatça görülebiliyordu. Val da bir süre onun yaralılarla ilgilenmesine yardım etmişti, fakat Saranın ölümü onu öyle sarsmıştı ki, kimi zaman ellerine hâkim olmakta zorluk çekmişti.

Val hafifçe gülümsedi. “Biliyor musun, Ale? Seni seviyorum!”

Ros gürültüyle öksürürken Ale çenesini kaldırıp Ros’a kibirle baktı. “Sonuçta ikinci tercihi bendim!”

Val kahkaha attı. “Hayır, Ale! Son tercihim bile olmazdın.”

Ale, Val'a öfkeyle baktı. "Tanrım! Şurada gururumu kurtarmaya çalışıyorum. Biraz yardımcı olabilirdin."

Ros konuşmak için bir nefes aldığı anda tüm eller havaya kalktı ve yakarışlar havaya yükseldi.

"Sakın, Ros!"

"Tam şu anda değil!"

"Bir kelime daha edersen kusarım!"

Ros şaşkınca çevresindeki itiraz eden adamlara baktı. "Henüz bir şey söylemedim ki!"

Tükürük Jon, ayağa kalkarak ilk defa söze karıştı. Ancak önce yere tükürdü. "Daha önce senden öyle çok duygusal konuşma dinledik ki, kalanını yatak odanıza sakla!" Sonra da öğürür gibi bir ses çıkarıp dinlenmek için yanlarından ayrıldı.

Ros öfkeyle Val'a baktı. "Yarın, eğer tacımı takarsam her birine duygu yüklü şiiirler yazdıracağım. Yazmayanın kellesini alacağım."



Uzun yaşamı boyunca çok şey gördüğünü sanmıştı. Duygularıyla hareket eden biri hiç olmamıştı. Çocukluğunda bile! Yetişkinliğe adım attığı ilk anlarda da odunları kestiği baltasıyla yola çıkmış, kalenin kapısına dayanmış ve orduya katılmak istemişti. Henüz on üç yaşındaydı. Annesi ve babasını arkasında bırakmış, bunun için hiç üzüntü duymamıştı. Hayatta sevdiği tek bir kişi vardı. O da kendi olgunluğunda ona emanet edilen Ros'tan başkası değildi. Saygı duydukları olmuştu. Ancak Zek'in birilerini sevmesi için çok... Çok şey lazımdı. Val'ı da severdi. Ama Ros gibi değildi elbette.

Ancak Sara... Ruhunda zorla yer edinmiş. Kalbinin hiç bilmediği noktalarında gezinmiş, Zek'e dünyanın daha da renkli bir yer olduğunu anlatmış, gariplikleriyle onu içten güldürmüştü. Kahkaha attırmıştı. Sonunda da Zek gibi bir adamı ağlatmıştı.

Ormanın derinliklerinde yaralı bir hayvan gibi bağıra bağıra, burnundan sıvılar akıtarak, içi bir hançerle parça parça edilip hiçbir şey bırakmayana kadar ağlamıştı.

Önce Sara'ya, kendisini öyle derinden sevdirdiği ve terk edip gittiği için öfkelenmişti. Sonra onu bu savaşa çeken her şeye herkese en çok da kendisine öfkelenmişti. Val'la tek bir bakış paylaşmışlar, Val onu anlamış ve tek kelime etmemişti. Eğer etseydi... İkisinden biri yaşamıyor olacaktı.

Tüm karmaşık duyguları tek gecede arka arkaya gelen kılıç darbeleri gibi yaşamıştı. Öfke, acı, tekrar öfke, şaşkınlık, boşluk ve ağlayarak tüm o duyguları içinden atıp Sara'ya teşekkür ederek, geriye dönmüştü. Çünkü o olmasaydı hayatın başka tatları da olduğunu hiç bilmeyecek, anlayamayacaktı. Şimdi tek bir ikilemi kalmıştı. Öğrenmek mi daha iyiydi yoksa hiç bilmeden hayatın ortasından geçip gitmek mi?

Bunları düşünmeyi de daha sonraya bırakmıştı. O anda gözlerini kale kapısına doğru emin, kararlı ve arkasından onun adını haykıran halkının verdiği gururla ilerleyen Ros'a dikmişti.

"Teslim ol, Nash! İkimiz de bu kaleyi alacağımızı biliyoruz. Ne savaşçılar ne de sen ölmek zorunda değilsin!"

"Ros sen bile bu kaleyi kuşatacak kadar iyi değilsin. Açlıktan öleceksiniz. Geriye dönün ve bu hayalden vazgeçin. Kaleyi düşürmeyeceğim."

Nash'in sadece sesi geliyordu. Surlar savaşçılarla doluydu ve hazırlıklı olduklarını zaten biliyorlardı. Sadece oklarla değil, kızgın yağlar ve alevli topraklarla da karşı koyacaklardı. Ancak Zek, Ros'un aklından neler geçtiğini biliyordu ve Nash'e sadece iki saat veriyordu. Val ise başka bir durumdu. Çoktan Vahşi savaşçılar Val'in emriyle kale dibinde yerlerini almışlardı. Bir maymun gibi kalenin duvarlarına merdivene ihtiyaç duymadan çıkacaklardı. Yüzlerce, binlerce vahşi aynı anda tırmanmaya başladığında kimse onlara karşı koyamayacaktı.

Ros'un savaşçılarının bir kısmı ise kalenin arkasında kalmış, büyük suların sürekli ve sürekli tokatladığı kayalıklardaki gizli geçide tırmanıyorlardı. Üç büyük savaş gemisi de toplarını hazır tutmuş, komut bekliyordu. Ros elini bile kaldırmadan Nash, ölecekti. Zek, onun teslim olmasını istiyordu. Acı çekmeden bir anda ölmesini istemiyordu. Bu, onun için iyi bir ölümdü. Şanslı bir ölümdü. Hayır. O, acıyı yaşamalıydı. Ros ve Zek'in yaşadığı her acıyı her gün biraz daha katlanarak yaşamalıydı.

Val, Ros'un hemen arkasında duruyordu. Saçları pelerinin üzerinden dalga dalga beline dökülüyordu. Parlak, tek tarağı başının ortasına sabitlenmiş, tüm silahları her zamanki gibi bedenini kuşatmıştı. Altında kalın, işlenmemiş bir kürkten deri pantolonu vardı. Çizmeleri bu defa dizinin üzerini geçmişti. Çünkü bir önceki savaş alanında dizleri o kadar yara almıştı ki, sardığı yaralarını ancak böyle gizleyebilmişti. Val'a göre bedenlerin verdiği izlenim her zaman önemliydi ve o da her zaman insanların gözünde tehlikeli görünmek isterdi. Ancak Val'ın bilmediğı bir şey vardı. Sadece gözlerini açıkta bırakan bir şeyler giyse bile her şartta Val tehlikeli görünüyordu. Elinde sıkıca tuttuğı ve gerdığı yay surları hedef alıyordu. Okun sivri ucu, Nash'in bedeninin en küçük noktası açığa çıktığında ileriye fırlayacaktı.

"Müttefiklerin seni terk etti, Nash! Halk seni terk etti. Ordun seni terk etti. İnan bana, artık o kadar yalnızsın ki, ne kadar mücadele edersen et. Eninde sonunda dizlerinin üzerine çökeceksin. Kulaklarını iyice aç! Halkın sesine kulak ver. Benim halkımın. Bana inanan halkın."

Ros çok rahattı. Bir at arabasının arkasında, yaralı kılıçların altında kendi şehrinden kaçtığından bu yana ilk defa bu kadar rahattı. Son noktayı koymamış olabilirdi, ama artık zafer kendilerininindi. Hem de her şekilde!

“Sana asla yardım etmemeliydim, Ros! Seni o zindanlarda zehrinle baş başa bırakmalıydim. Bedenin ve ruhun acı çekerken seni ölüme terk etmeliydim.”

“Ohooo!” Val gür bir kahkaha attı. Ancak elindeki yay bu kahkahasıyla bile yerinden oynamadı. “Senin titriyor, Nash! Ne olacağını artık çok iyi biliyorsun! Yerinde olsam artık kabullenirdim.”

Nash, kalkarıyla birlikte surlarda göründü. Val anında okunu fırlattı ve ok olanca hızıyla kalkana saplandı. “Sen, buraya ait bile değilsin, Val! Sen Vahşi Bölge’ye aitsin. Gelip burada var olma hakkı talep edemezsin!”

Val bir elini beline koydu. Başını yana eğdi. “Görünüşe göre Tanrı hiç de senin düşündüğün gibi düşünmüyor. Uygarlık kendi insanlarına ihanet ederek onları Vahşi Bölge’yle sınadı. Fakat işte burada, bu verimli topraklarda az sonra yaşayacağımız zaferi kutlamak için hazır bekliyoruz. Sen ve baban da Ros’a, ailesine ihanet ederek onları ihanetle, ölümle sınadınız, ancak Ros da burada ve eskisinden de güçlü bir halde o güzel kafasına tacını takacağı an için sabırsızlanıyor! Evet, Nash! Tanrı hiç de senin gibi düşünmüyor.”

Nash, kalkanını indirdi. Ölümcül bakışları Val ve Ros’un üzerinde gidip geldi. Val ya da Ros onu o anda tek bir hamleyle öldürebilirlerdi, ancak Val’in ilerlediği yol daha etkiliydi. Onu itiraf etmeye zorluyordu.

“Böyle olsun istemedim. İhanet planının içinde hiç olmadım!”

“Ama babana engel olmak için de elini bile kaldırmadın!”

Nash, öfkeyle surlardan öne doğru eğildi. “Ben...” Aniden boğazına dayanan iki kılıçla birlikte susmak zorunda kaldı. Gözleri irice açılmış, keskin kılıçlar boynunu kesmesin diye kafasını hafifçe geriye çekmiş bir halde şaşkınca donakalmıştı. Bir şeyler

fısıldadı, ancak sözlerini sadece yanındakiler, onu esir alanlar duyabiliyordu. Kale kapılarının çarklarından ses gelmeye, kapılar usul usul aralanmaya başladı.

Val önce Zek'e ardından da Ros'a deli bir gülümsemeyle baktı. "En azından koçbaşlarına ihtiyacımız kalmayacak! Yıkılan yuvaları tamir etmekten oldum olası nefret ederim!"



Her adımında sanki yer sallanıyordu. Aslında salladığı filan yoktu elbette, ancak Ros öyle hissediyordu. Karlar bedeninin üzerine aralıksız yağar, omuzlarında bir bir erirken rüzgâr, sanki görünmeyen eller gibi ona dokunuyor, okşuyordu. Ros gözlerini kapamak istedi, bir süre bu elleri hissetmek, anne ve babasının ruhu olduğuna inandığı dokunuşları kısa süre de olsa tatmak istedi.

Ancak yapamadı. Etrafında, son ana kadar ona karşı gelmiş olan savaşçılar yere diz çökmüşken, kale halkı da onları takip ederek bir bir saygısını sunarken, bunu yapamadı. Özlemle gözlerini bile kalenin her bir noktasında dolandıramadı. Bunlar sonraki işlerdi. Nash, bir savaşçı ve bir kumandan tarafından esir alınmış halde kalenin avlusuna getiriliyordu. Aralarında birkaç adım kalmıştı.

Val en sevdiği keskin kılıcını kınından çıkardı. Birkaç hızlı adımda Nash'in bedeninin önünde durdu. Kılıcını hızla savurup, Nash'in bedenini boynundan ayırmak üzereyken Ros, onu durdurdu.

"Val!"

Val'in kılıcı havada asılı kaldı. Başını kendisine çevirdi. "Ne?"

"Onu öldürmek niyetinde değilim!" Ros'un kaşları onu ikna etmek ister gibi havaya kalktı. Ancak gözleri bu eğlenceli andan keyif alırken, aralarındaki sözsüz konuşmayı sadece ikisi ve belki bir de Zek anlayabiliyordu.

Kadının omuzları çöktü. “Ama neden? Gecelerce, gecelerce, gecelerce bu hayali kurmuştum!” Onun adımlarını takip eden Gölge’ye hüzünlü bir bakış attı. “Üzgünüm, onu akşam birlikte yiyeceğiz diye sana söz vermiştim. Ancak kralımız buna izin vermiyor!”

Nash öne doğru eğilerek ayaklarına kustu ve onu tutan savaşçıların da ağızları şokla açıldı. Sanki doğruyu yapıp yapmadıklarına dair gözlerinde bir kaygı bulutu dolandı.

“Alışsanız iyi olur. Hoş olmayan şakalardan oldukça hoşlanan bir kraliçeniz olacak!”

Çevrelerinde, Val’i gerçekten tanımayan insanlar rahat bir nefes alırken, Nash’in kaybolmuş bakışları Ros’u buldu. “Bana ne yapacaksınız?”

“Hiç! Karanlık yolculuğun gelip seni almasını bekleyene kadar zindanlarda yaşayacaksın.”

Nash tiksindir gibi yüzünü eğdi. “Tam bir vahşi olmuşsun! Hepinginize lanet olsun!”

Ros, onu zindanlara atmaları için başıyla işaret ederken, Ale birkaç adım öne ilerledi. “Hey, Nash! Bir oğlun oldu. Belki bilmek istersin!”

Savaşçıların ellerinden kurtulup, Ale’ye doğru hamle yapmak isteyen Nash başarılı olamadı. O çırpınırken, Ale konuşmaya devam etti. “Ama o, senin gibi bir haini asla bilmeyecek! Ona iyi bakacağım. Söz veriyorum!”

Ros, Ale’nin bunu kötü niyetle söylemediğini biliyordu. Karısına da iyi bakacağını dile getirmemişti. Bu, Ale için bile oldukça onursuz bir davranış olurdu. Mariana, onu kabul etmemiş olsa bile, Ale onların sorumluluklarını üstlenmişti. Cori de... Ale’nin kızına olan yaklaşımına her şekilde şahit olduğu için bu duruma ses çıkarmak istemiyordu. O, çocuklarına değer veren bir liderdi

ve onların mutluluğunu birçok şeyin önünde tutuyordu. Belki bir gün Mariana da Ale'yi kabul ederdi.

Nash küfürler etmeye ve çırpınmaya devam ederken gözden kayboldu. Ros sus pus olmuş halkın, savaşçıların önünde Val'a doğru ilerlemeye başladı. O, bir mucizeydi. Bir hediye idi. Ros'a bahşedilmiş en güzel varlıktı. Ancak bunu sözlerle dile getirmeyecekti. Val olmasaydı Ros bir adım dahi atamayacaktı. Ancak onu bu yüzden sevmiyordu. Onu, Ros'un diğer tarafı olduğu için seviyordu. Onu, sadece Val olduğu için seviyordu.

Adımları kadının önünde durdu. Liderler Ros'un ağzından çıkacak duygu yüklü sözleri yüzlerini buruşturarak ve öğürme sesleri çıkararak beklerken, o istediklerini onlara vermedi. Val'i omuzlarından tuttu. Yüzüne eğildi ve dudaklarını sert bir öpücükle esir aldı.

Başını kaldırdığında kadın alayla gözlerine bakıyordu. "Bu, sizin dünyanızda oldukça utanç verici, ayıp bir durum değil mi, Ros! Halkın seni ayıplayacak!"

"İki dünyayı birbirine karıştırdık, Val! Uygar bir kral ve Vahşi bir kraliçenin hüküm sürdüğü bu dünyada, artık bazı şeyler ayıp sayılmayacak!"

"Ah! O zaman şimdi soyunayım mı?"

Ros kıpkırmızı oldu ve gözleri irice açıldı. "O kadar da değil!"

Zek başını arkaya atarak bir kahkaha attı. Gülebileceğini artık düşünmüyordu, ama hemen yanı başında Val gibi bir kadın varken her an her şey olabilirdi. "Birileri onlara bir oda hazırlasın! Zafer eğlencesine kadar da kapıları üzerine kilitlesinler!"



Ros taç giyme töreni için son olarak pelerinini takarken, artık böyle küçük şeyler için uşaklara ihtiyaç duymuyor oluşuna güldü.

Her şey o kadar değişmişti ki! Ros'un benliğindeki en küçük nokta bile bu değişime ayak uydurmuştu.

Yoğun kar yağışına aldırmadan onu bekleyen halkı daha fazla üşütmemek için oldukça hızlı davranıyordu. Bu da değişen bir diğer düşüncesiydi. Önceden olsa halk onu her şartta beklemek zorundaydı! Bu, Ros'a hiç yanlış gelmiyordu. Ancak o anda gecikirse onlara karşı mahcubiyet hissedecekti.

Ve tüm bu durumun içinde en çok merak ettiği... Val'di. Kraliçesi bu tören için nasıl bir hazırlık içinde olacaktı? Ona Nash'in ve Ernie'nin hiç dokunmadığı, annesinin mücevher sandığını hediye etmişti. İçinde o kadar çok parlak taş vardı ki! Val sandığı açtığı anda gözleri ıslı ıslı olmuştu. Ros belki de kadının hepsini üst üste takacağından şüpheleniyordu.

Kendi kendine hafifçe gülerken, Val'in yanına gelmesini bekliyordu. Bir anda odalarından dışarı çıkmış, uzun süredir de geriye dönmemişti. Daha fazla dayanamayarak ve sıkıntıyla oflayarak odanın kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Kapıyı açtı ve karşısında Nola ve Duri'yi buldu. Onlar da kendi bulundukları kanatta, özel misafirleri olarak bulunuyorlardı. Ros, Nola'yı ilk gördüğü anda yanına ilerlemiş, Duri'ye aldırmandan da sıkıca sarılmış, alnına minnetle bir öpücük kondurmuştu. Çünkü Nola kendi kendine büyük bir cesaret örneği sergileyerek ayaklanmasına kaldığı yerden devam etmiş, halkı ikna etmeye çalışmıştı. Sonra da Val, onu dürtükleyerek Duri konusunda uyarmıştı. Hemen yanı başındaki adam mosmor olmuş, Ros'un üzerine atılmamak için dişlerini sıkmaya başlamıştı.

Ros ikisini de süzdü. "Harika görünüyorsunuz!" diye iltifatta bulundu. Sadece Nola'ya güzel sözler söylememek için kendini anında uyarmıştı. Ancak Duri de kendi kıyafetlerinden sıyrılıp, törene uygun kıyafetler giyinmişti.

Saygıyla başlarını eğerek selam verdiler. Nola, "Siz de öyle, efendim!" diye bildirdi.

Ros derin bir nefes aldı. "Val'i gördünüz mü?"

Duri başını iki yana salladı. "Hayır. Henüz odalarımızdan yeni çıktık."

Nola muzipçe gülümsedi. "Bir saat kadar önce mücevherlerden anlayan birilerinin olup olmadığı sorarken duymuştum."

Ros kaşlarını çatı. "Tanrım! Bu deli kadın neler çeviriyor?"

Aynı anda Val peşinde Zek'le birlikte tartışarak ilerlerken kanadın diğer ucunda görüldü. Ros'un ağzı açıkta kaldı. Çünkü Val hazırlık filan yapmamıştı. Saçları yine vahşi dalgalarla beline dökülüyor, parlak tek tarağı başının tepesinde duruyordu. Altında deri pantolonu, çizmeleri, kalın kürklü pelerini ve üzerinde keten bir gömlek vardı. Hayır. Val tek bir şey dışında hiç hazırlık yapmamıştı.

Duri, Ros ve Nola aynı anda ve şaşkınlıkla, "Aman Tanrım!" dediler.

Yanlarına geldiklerinde Val, "Ne?" diye sordu. Sanki o anda farklı olan hiçbir şey yokmuş gibiydi!

Ros'un bakışları Zek'i buldu. "Onu, en azından normal giyinmeye ikna etmeye çalıştım, evlat!"

Ros başını iki yana sallayarak Val'a tek söz etmeden ve hafifçe gülerken kolunu kadınına uzattı. "Evet, sahibem! Artık bana tacımı takmak için hazır görünüyorsun. Gidelim mi?"

Val, Ros'un koluna baktı. Başını iki yana sallayarak tacı giyme töreninin yapılacağı alana doğru ilerlemeye başladı. Nola kıkır kıkır gülerken, Ros ona uyaran bir bakış atarak Val'ın arkasından koşturdu. En azından yanında yürümek için hareket etti.

İkisi yan yana arkalarında onlara daha sonra katılan Ale, Kav, Flora, Zek, Nola ve Duri ile birlikte halkın tezahüratı,

alkışlarıyla birlikte platforma doğru ilerlediler. Ancak halk Val'ı fark ettiğinde bir an suskunluk yaşandı. Val'in diğer yanında Gölge duruyordu. Kalabalıktan rahatsız olduğu o kadar belliydi ki, dişlerini gösterip duruyordu.

Platforma çıktılar. Ros ve Val, ikisi için hazırlanmış tahtlara doğru ilerlediler. Tahtların ortasında onlara ait taçlar duruyordu.

Val, Ros'a dönmeden önce fısıldadı. "Taçları sevdim!"

"Muhtemelen. Çünkü parlıyorlar." Durup Val'a gülerek baktı. "Tıpkı senin gibi!"

Kadın omuz silkti. Konuşmayı Ros'a bırakmıştı. Bunu daha önceden kendisine söylemişti.

Ros derin bir nefes alarak savaşçılarına, halkına, din adamlarına döndü.

"Şehrimden, halkımdan, kalemden ihanete uğrayıp, küçük düşürücü bir şekilde kaçarken, geriye döneceğime ve intikamımı alacağıma yemin etmiştim." Burada durup, gerçekten içinden geçenleri söylemeye karar verdi. Bakışları Val'ı buldu. Yine gülmüsedü. "Ancak ben kimdim ki? Tek başıma, yanımda bana her zaman sadık olan, tek ailem olan Zek'ten başka hiç kimse yoktu. Tüm dünya bana karşı durmuştu ve ölüm bedenimde dolanıyordu. Ne kadar direnirsem direneyim, bir serçe kadar zayıftım ve kılıcımı kaldırmaya dahi kudretim yoktu. Ancak Tanrı bana bir armağan verdi. Bir mucize! Karşıma Val'ı, onun yüce kalbini, savaşçı ruhunu ve cesaretini çıkardı. Onu kullanmaya kalktım, fakat asla başarılı olamadım. Ancak o, benim yanımda durmaya karar verdiğinde bu güne, bu ana dair ümitlenmeye başladım!"

"Fazla güzeldin, direnemedim!"

Ros, halk ve diğer herkes güldü. "Hayır. Sen, adaletsizliğe direnemedin." Ros halkına döndü. "Siz de en az benim kadar şanslısınız! Çünkü böyle bir kraliçeye sahip olacaksınız! Her

biriniz güvende olacaksınız. Siz onu kabullendiğinizde, her biriniz için savaşmaya ve ölmeye hazır bir koruyucunuz olacak! O, kendi Vahşi halkının uğradığı adaletsizlik için yola çıktı. Siz, uygarlar ve siz, vahşiler artık bir arada yaşamayı öğreneceksiniz! Zorlanacaksınız, güçlüklerle karşılaşacaksınız, hatta birbirinizi öldürmek bile isteyeceksiniz, ancak biz hep yanınızda olacağız ve siz, birlikte yaşamaya alışacaksınız. Bu yeni dünyada öncü gelinler olmayacak, açlık korkusu olmayacak, mevkii evlilikleri olmayacak! Bunları daha sonra elbette soylulara ve halka bildireceğiz, ancak şimdiden kulaklarınızda bir yeri olsun istedim! Ve tüm bunları ben ve siz, Vahşi Kraliçe Val'a borçlusunuz!"

Val alaylı bir söz söylememek için dudaklarını hafifçe sıktı ve Ros, ona hain bir bakış atıp, Val'in tacını takmak için eline aldı. Eğilerek, "Kraliçem, izninizle," dedi.

Val başını eğdi. Ros tek tarağının hemen arkasına tacı taktı. Halk alkışlarken, Ros alçak sesle konuştu. "Tanrım, Val! Deli gibi parıldıyorsun!"

"Mücevherlerle istediğimi yapabileceğimi söyledin!"

"Ben, senin takacağını düşünmüştüm!"

Val omuz silkti. "Zaten ben taktım."

"Tüm silahlarına!"

Kadın sırtıttı. "Evet! Harika oldular!"

"Val savaş bitti. Zafer, bizim. Artık tehlike kalmadı. Silahlarından... En azından bazılarından kurtulabilirsin!"

Ona dikkatle baktı. Başında tacı, sırtında parlak taşlarla süslenmiş kılıçları, eklemlerinde ve bileklerinde yine parlak taşlarla süslenmiş kemikleri, kabzası ışıldayan kırbağı... Tanrım, o her haliyle muhteşem görünebiliyordu ve onda hiçbir şey asla sırtıtmıyordu.

"Yanlışın var, Ros! Sen iyi bir dünya kurmaya çalışırsın, ama bu iyi dünya bazılarının işlerini bozar. Sen her gün biraz daha

güçlenirsin, ama bu bazı güçsüzlerin, yılanların işlerine gelmez. Bu, senin bildiğin gibi kendi içinde de filizlenebilir. Kimseye arkayı dönemezsin. Şimdi, inan bana bu yeni dünyada sana karşı birleşecek daha çok düşmanın olacak. Ancak ben, her zaman hazır olacağım!” Bu sırada eğilip adamın tacını aldı. Ros onun tacı takması için başını eğdi. Val tacı taktıktan sonra adamın dudaklarına insanların hayret nidaları eşliğinde küçük bir öpücük kondurdu. “Ve bunu da göstere göstere yapacağım!”

“Tanrım, Val! Bir krallığın sahip olabileceği en yüce, en vahşi kraliçesin!”

“Ve sen Ros, benim tanıdığım en onurlu, en vahşi kralsın! Benim için hep böyle kal!”

Serinin ilk kitabı *Vahŕi*'yi okudunuz mu?